

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KARIN SLAUGHTER

AUTHOR OF *PRETTY GIRLS*

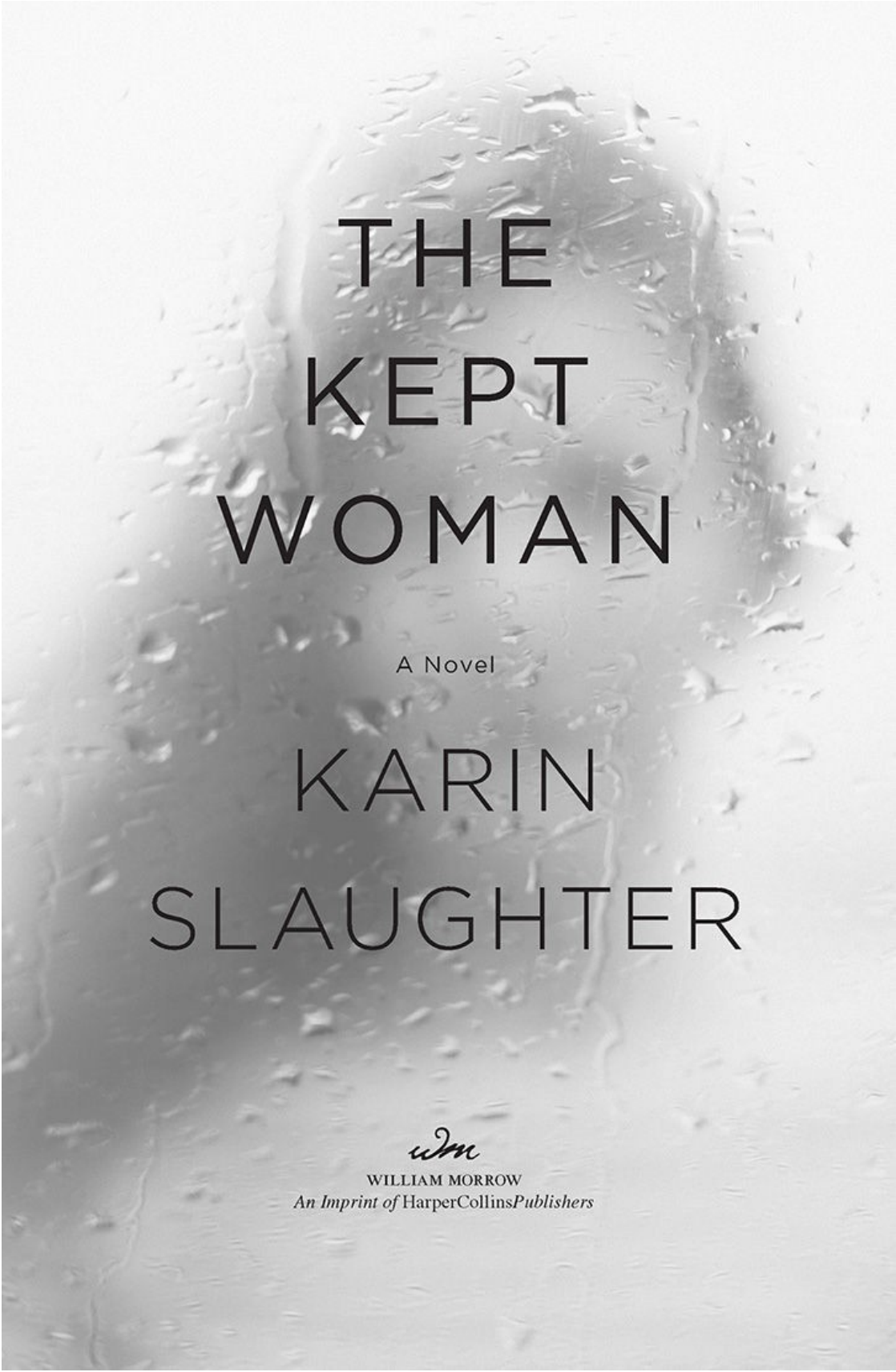

A Novel

THE KEPT WOMAN

“I’d follow her anywhere.”

—Gillian Flynn

THE KEPT WOMAN

A Novel

KARIN
SLAUGHTER

WILLIAM MORROW
An Imprint of HarperCollins Publishers

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Adanmışlık

Okuyucularım için

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthaf

Önsöz

Pazartesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Bir Hafta Önce

Present Day

Dokuzuncu Bölüm

Tuesday

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Bir Gün Sonra: Cumartesi Bölüm
On Dört

Sonsöz

TeŖekkr

Exdan alıntı SON KADIN'

P art One

nsz

Bir Ay Sonra

Birinci Bölüm

Yazar Hakkında

Ayrıca Karin Slaughter

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Hayatında ilk kez kızını kucağına aldı.

Yıllar önce, hastanedeki hemşire ona bebeğini kucağına almak istedi ama o reddetti. Kıza isim vermeyi reddetti. Onu bırakmak için yasal belgeleri imzalamayı reddetti. Bahislerini koruyordu, çünkü her zaman yaptığı şey buydu. Hastaneden çıkmadan önce kot pantolonunu hatırlıyordu. Suyu geldiği için hâlâ nemliydi. Bel kısmı daha önce sıkı olduğu için bol gelmişti.

Arka merdivenlerden inip köşede arabada bekleyen çocukla buluşmak için dışarı koşarken fazladan malzemeyi avucunun içinde tutmuştu.

Her zaman onu bekleyen, ondan bir şeyler bekleyen, onun için yanıp tutuşan, ondan nefret eden bir çocuk vardı. Kendini bildi bileli bu böyleydi. On yaşındayken: annesinin pezevengi ağzı karşılığında bir öğün yemek teklif etmişti. On beş yaşında, kesmeyi seven bir üvey baba. Yirmi üç: Vücuduna savaş açan bir asker. Otuz dört: Onu tecavüz olmadığına ikna eden bir polis. Otuz yedi: Onu sonsuza dek seveceğini düşündüren başka bir polis.

Sonsuzluk asla düşündüğün uzun olmadı.

Kızının yüzüne dokundu. Bu sefer nazikçe, önceki gibi değil. Çok güzeldi.

Teni yumuşaktı, çizgisizdi. Gözleri kapalıydı ama kapakların ardında bir titreme vardı. Nefesi göğsünde ılık çalıyordu.

Dikkatle kızın saçlarını geriye doğru okşadı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunu yıllar önce hastanede de yapabilirdi. Endişeli bir alnı düzeltti. On minik parmağı öptü, on minik ayak parmağını okşadı.

Şimdi manikürlü tırnaklar. Uzun ayak parmakları yıllarca Bale dersleri, gece geç saatlere kadar dans ve annesiz, canlı hayatını dolduran sayısız başka etkinlik.

Parmaklarını kızının dudaklarına dokundurdu. Soğuktu. Kız çok fazla kan kaybediyordu. Göğsünden çıkan bıçağın sapı kalbiyle birlikte atıyordu, bazen bir metronom gibi, bazen de geri giden bir saatin takılı kalmış saniye ibresi gibi.

Tüm o kayıp yıllar.

Hastanede kızını kucağına . Sadece bir kez.

Kızının şu anda olduğu gibi irkilmemesi, bir yabancıнын elinden uzaklaştığı gibi onun elinden de uzaklaşmaması için dokunuşunun bir anısını zihnine kazımış olmalıydı.

Onlar yabancıydı.

Başını iki yana salladı. O tavşan deliğine giremezdi.

Kaybettiği her şeyi ve nedenini. Ne kadar güçlü olduğunu, hayatta kalan biri olduğunu düşünmek zorundaydı. Hayatını bir jiletin ucunda koşarak geçirmişti - insanların ona söylediği şeylerden kaçarak. genellikle bir çocuğa, bir kocaya, bir eve, bir hayata doğru koşardı.

Mutluluk. Memnuniyet. Sevgi.

Şimdi tüm bu koşuşturmanın onu doğrudan bu karanlık odaya getirdiğini, bu karanlık yerde kapana kısıldığını, kızını ilk kez, son kez kucağına aldığını, kızın kollarında kan kaybından öldüğünü fark etti.

Kapalı kapının dışından bir sürtünme sesi geldi. Eşikteki ışık yarığı, yerde sürünen iki ayağın gölgesini gösteriyordu.

Kızının müstakbel katili mi? Kendi katili mi?

Ahşap kapı metal çerçevenin içinde tıkırdadı. Sadece bir kare ışık, topuzun olduğu yeri gösteriyordu.

Silahları düşündü: Yolda koşarken tekmelediği yüksek topuklu ayakkabılarındaki çelik direkler. Kızının göğsünden çıkan bıçak.

Kız hâlâ nefes alıyordu. Bıçağın ağzı içerideki hayati bir şeye bastırılmıştı ve kan akışını durduruyordu, böylece ölümü yavaş ve zahmetli bir şeydi.

Elini yavaşça çekmeden önce parmaklarını sadece bir saniyeliğine bıçağa dokundurdu.

Kapı tekrar tıkırdadı. Bir kazıma sesi vardı. Metal metale karşı. Işık karesi daraldı, sonra kayboldu. tornavida açıklığa sıkışmış.

Tık tık tık, boş bir silahın kuru sıkı ateşi gibi.

Yavaşça kızının başını yere yatırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, keskin bir acı kaburgalarını keserken dudağını ısırды. Yan tarafındaki yara açıldı. Kan bacaklarından aşağı süzöldü. Kaslar spazm geçirmeye başladı.

Karanlık odanın içinde süröndü, talaş ve metal talaşlarının dizlerine sürtönen kireçli kumunu, kaburgalarının altındaki bıçak gibi acıyı, iz bırakan sürekli kan akışını görmezden geldi.

arkasında. Vidalar ve çiviler buldu ve sonra eli soğuk, yuvarlak ve metalik bir şeye değdi. Nesneyi eline aldı. Karanlıkta parmakları ona neyi tuttuğunu söyledi: kırık kapı kolunu. Katı. Ağırды. Dört inçlik mil bir buz kıracağı gibi dışarı çıkmıştı.

Son bir klik sesiyle mandal yerine oturdu. Tornavida beton zemine çarptı. Kapı çatırdayarak açıldı.

Yaklaşan ışığa karşı gözlerini kısıtı. Hayatındaki erkekleri incittiği tüm yolları düşöndü. Bir kez silahla. Bir kez iğneyle. Yumruklarıyla sayısız kez. Ağzıyla. Dişleriyle. Kalbiyle.

Kapı birkaç santim daha dikkatlice açıldı. Bir silahın ucu köşeden kıvrıldı.

Kapı tokmağını öyle bir kavradı ki, mil parmaklarının arasından fırladı ve adamın içeri girmesini bekledi.

Pazartesi

BİRİNCİ BÖLÜM

Will Trent köpeği için endişeleniyordu. Betty dişlerini temizletiyordu, bu da bir evcil hayvan için saçma bir para israfı gibi geliyordu, ancak veteriner Will'e köpeğinin dişlerinde olabilecek tüm korkunç şeyleri açıkladığında Kötü diş hijyeninin bir hayvana neler yapabileceğini bildiğinden, bu küçük şeye birkaç değerli yıl daha kazandırmak için evini satmaya hazırdı.

Görünüşe göre, Atlanta'da evcil hayvanının birçok Amerikalıdan daha iyi sağlık hizmeti almasını sağlayan tek aptal o değildi. Dutch Valley Hayvan Kliniği'ne girmek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğa . İnatçı bir Danua ön kapıyı tıkamıştı.

Birkaç kedi sahibi birbirlerine bilmiş bilmiş baktı. Will sokağa geri döndü. Boynundaki teri sildi, yoğun Ağustos sıcağından mı yoksa doğru kararı verip vermediğini bilmemenin verdiği panikten mi terlediğinden emin değildi. Daha önce hiç köpeği olmamıştı. Hiç bir hayvanın iyiliğinden tek başına sorumlu olmamıştı. Elini göğsüne götürdü. Hâlâ Onu veteriner teknisyenine teslim ederken Betty'nin kalbinin bir tef gibi şingirdediğini hissetti.

İçeri geri dönüp onu kurtarmalı mı?

Bir arabanın keskin korna sesi onu endişesinden uzaklaştırdı.

Faith Mitchell Mini'siyle yanından geçerken kırmızı bir ışık gördü. Kadın geniş bir U dönüşü yaptı, sonra Will'in yanına yanaştı. Kadın eğilip kapıyı iterek açtığında Will kola uzanıyordu.

"Acele et," dedi, sesi havanın uğultusundan daha yüksekti-kutuplara ayarlanmış olan klima. "Amanda nerede olduğumuzu soran iki mesaj gönderdi bile."

Will küçük arabaya binmeden önce tereddüt etti. Faith'in devlet tarafından verilen Suburban'ı dükkandaydı. Bir bebek araba koltuğu vardı. arka koltuğa bağlandı, bu da yaklaşık otuz inçlik bir alan bıraktı

Ön tarafta 1.80'lik gövdesini sıkıştırabileceği bir boşluk vardı.

Faith'in telefonu yeni bir mesajla cıvıladı. "Amanda." Bu ismi lanet okur gibi söylemişti, çoğu insan da böyle söylerdi. Müdür Yardımcısı Amanda Wagner Georgia Soruşturma Bürosundaki patronlarıydı. Sabrıyla tanınan biri değildi.

Will takım elbisesinin ceketini arka koltuğa fırlattı, sonra kendini arabanın içine bir dürüm gibi katladı. Başını, kapalı açılır tavanın sağladığı fazladan birkaç santime doğru eğdi. Torpido gözü inciklerine baskı yapıyordu. Dizleri neredeyse yüzüne değiyordu. Eğer bir kaza geçirmiş olsalardı, adli tabibin burnunu kafatasının içinden kazması gerekecekti.

"Cinayet," dedi Faith, adam daha kapıyı kapatmadan ayağını frenden çekerek. "Erkek, elli sekiz yaşında."

"Güzel," dedi Will, bir insanın ölümünden zevk alırken sadece bir kolluk kuvveti yapabilir. Kendini savunmak için, hem o hem de Faith son yedi aylarını kayaları iterek geçirmişlerdi. dik tepeler. Özel bir görev gücüne kiralanmıştı.

Atlanta Devlet Okulları'ndaki kopya skandalını araştırırken, yüksek görünürlüklü bir tecavüz soruşturmasının cehenneminde sıkışıp kalmıştı.

Faith, "Atlanta 911 bu sabah beş civarında aranmış" dedi. Ayrıntıları anlatırken yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. "Bir kimliği belirsiz bir erkek arayan, bu binaların yakınında bir ceset olduğunu söyledi.

Chattahoochee açıklarında terk edilmiş depolar. Çok fazla kan var. Cinayet silahı yok." Kırmızı ışıktaki yavaşladı. "Radyoda ölüm nedenini açıklamıyorlar, bu yüzden oldukça kötü olmalı."

Arabanın içindeki bir şey biplemeye başladı. Will gözü kapalı emniyet kemerine uzandı. "Neden bunun üzerinde çalışıyoruz?" GBI bir davaya öylece giremezdi. Vali tarafından emredilmeleri ya da yerel polisler tarafından istenmeleri gerekirdi. Atlanta Polis Departmanı haftalık olarak cinayetle uğraşırdı. Genelde yardım istemezlerdi. Özellikle de eyaletten.

"Kurban bir Atlanta polisi." Faith onun emniyet kemerini kavradı ve çocuklarından biriymiş gibi bağladı. "Birinci sınıf dedektif Dale Harding, emekli. Adını hiç duydun mu?"

Will başını salladı. "Sen mi?"

"Annem onu tanıyordu. Onunla hiç çalışmadım. Beyaz yaka suçlarındaydı. Erken tıbbi izne ayrıldı, sonra ortaya çıktı özel güvenlik. Çoğunlukla diz kırma ve diz çekme." Faith, Will'le ortak olmadan önce on beş yıl APD'de çalışmıştı. Annesi yüzbaşı olarak emekli olmuştu. İkisinin arasında, polis teşkilatındaki hemen hemen herkesi tanıyorlardı. "Annem Harding'in şöhretini bildiği için muhtemelen yanlış pezevengi kızdırdığını ya da bahisçisiyle anlaşılamayıp kafasına bir sopa yediğini söylüyor."

Işık değişince araba sarsıldı. Will, kaburgalarında Glock'undan gelen keskin bir darbe hissetti. Ağırlığını kaydırmaya çalıştı. Soğuk havaya rağmen-

ter gömleğinin arkasını koltuğa yapıştırmıştı bile. Derisi bir yara bandı gibi soyulmuştu. Gösterge panelindeki saat sabah 7:38'i gösteriyordu. Öğlene kadar havanın ne kadar bunaltıcı olacağını düşünmesine izin veremezdi.

Faith'in telefonu bir mesajla cıvıladı. Sonra tekrar cıvıladı. Ve tekrar. "Amanda." İnledi. "Neden satırları bölüyor? Üç ayrı mesajda üç ayrı cümle gönderiyor. Hepsi büyük harfle. Bu hiç adil değil." Faith bir eliyle arabayı sürerken diğer eliyle mesajlaşıyordu, bu tehlikeli ve yasadışı bir şeydi ama Faith sadece diğer insanların kusurlarını gören polislerden biriydi. "Yaklaşık beş dakika uzaklıktayız, değil mi?"

"Trafikle birlikte muhtemelen 10'a yaklaşır." Will sabitlemek için uzandı kaldırıma çıkmamak için direksiyonu kırdı. "Deponun adresi nedir?"

Mesajlarını tekrar gözden geçirdi. "Depoların yakınında bir inşaat alanı. Three-eighty Beacon."

Will'in çenesi öyle bir kenetlendi ki, boynunda şimşek gibi bir acı hissetti. "Orası Marcus Rippy'nin gece kulübü."

Faith ona şaşkın bir bakış attı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Will başını salladı. Marcus Rippy hakkında şaka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Adam profesyonel bir basketbol oyuncusuydu.

bir üniversite öğrencisine uyuşturucu verip tecavüz etmekle suçlanıyor. Will'in Son yedi ayını yalancı pislığe karşı oldukça sağlam bir dava inşa ederek geçirdi, ancak Rippy'nin avukatlara, uzmanlara, uzmanlara ve reklamcılara harcayacak yüz milyonlarca doları vardı. davanın mahkemeye gitmemesini sağladı.

Faith, "Rippy'nin tecavüz suçlamasıyla serbest kalmasının üzerinden iki hafta geçmeden ölü bir eski polisin Marcus Rippy'nin kulübünde ne işi var?" diye sordu.

"Eminim biz oraya varana kadar avukatlarının makul bir açıklaması olacaktır."

"Tanrım." Faith telefonunu bardak tutucusuna bıraktı ve iki elini tekrar direksiyona koydu. Bir an sessiz kaldı, muhtemelen Her şeyin onlar için kötüye gittiğini düşününce. Dale Harding bir polisti, ama kötü bir polisti. Büyük şehirdeki cinayetlerle ilgili acı gerçek şuydu ki, genelde ölen kişi nadiren pırıl pırıl, namuslu bir vatandaş olduğu ortaya çıktı. Suçlamak için değil Ancak pezevenkleri ve bahisçilere ödeme yapmamak gibi, sonunda öldürülmeleri mantıklı olan faaliyetlerde bulunma eğilimindeydiler.

Marcus Rippy'nin katılımı her şeyi değiştirdi.

Sabah trafiği macun gibi yoğunlaşırken Faith arabayı yavaşlattı. "Davanın çökmesi hakkında konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum, ama şimdi bu konuda konuşmana ihtiyacım var."

Will hâlâ bu konuda konuşmak istemiyordu. Rippy, beş saatlik bir süre boyunca kurbanına defalarca saldırmış, bazen onu dövmüş, bazen de boğarak bayıltmıştı. Üç gün sonra hastane yatağının yanında duran Will, Rippy'nin parmaklarının bir basketbol topunu avuçladığı gibi boynunu kavradığı koyu çizgileri seçebiliyordu. Raporda belgelenen başka morluklar da vardı.

Tıbbi rapor. Kesikler. Yırtıklar. Yırtıklar. Künt kuvvet travması.

Kanama. Kadın fısıltının ötesinde konuşamıyordu ama de hikayesini anlattı ve dinleyen herkese anlatmaya devam etti

Rippy'nin avukatları onu susturana kadar.

Faith sordu, "Will?"

"Bir kadına tecavüz etti. Parasını ödeyerek kurtuldu. Yine yapacaktır. Muhtemelen daha önce de yapmıştır. Ve bunların hiçbirisi önemli değil çünkü o bir basketbol topunu nasıl kullanacağını biliyor."

"Vay canına, bu çok fazla bilgi. Teşekkür ."

Will çenesindeki ağrının şiddetlendiğini hissetti. "Yılbaşı gecesinden sonraki gün. Sabah onda. Kurban, Marcus Rippy'nin evinde hizmetçilerden biri tarafından baygın halde bulundu. Hizmetçi Rippy'nin güvenlik şefini aramış, o da Rippy'nin işletme müdürünü aramış, o da

Rippy'nin avukatları, sonunda onu Piedmont Hastanesi'ne götürmesi için özel bir ambulans çağırdı. Kurban hastaneye kaldırılmadan iki saat önce

bildirildiğine göre, Rippy'nin özel jeti sabah sekiz sularında kendisi ve tüm ailesiyle birlikte Miami'ye doğru yola çıkmış. Rippy tatilin başından beri planlı olduğunu ancak uçuş planının yarım saat önce yapıldığını iddia ediyor.

kalkıştan önce. Rippy, kurbanın uçakta olduğunu bilmediğini söyledi.

Ev. Onu hiç görmedim. Onunla hiç konuşmadım. Adını bile bilmiyordu. Bir gece önce büyük bir yılbaşı partisi vermişlerdi. yüz kişi eve girip çıkmıştı."

Faith, "Facebook'ta bir gönderi vardı-" dedi.

"Instagram," dedi Will, çünkü insanların telefonlarıyla çektikleri parti görüntülerini saatlerce internette aramaktan zevk almıştı. "Partiden biri kurbanın bir gif'ini paylaştı

Bir buz kovaına kusmadan önce kelimeleri bulamıyordu. Rippy'nin adamları hastaneye toksin testi yaptırmış. Esrarı varmış, amfetamin alkol tespit edilmiştir."

"Onu hastaneye getirdiklerinde bilincinin yerinde olmadığını söylemişsiniz. hastane. Rippy'nin adamlarına uyuşturucu testini görmeleri için izin verdi mi?"

Will başını salladı çünkü bunun bir önemi yoktu. Rippy'nin ekibi hastane laboratuvarından birine para vermiş ve kan sonuçlarını sızdırmıştı.

basına test.

"Kabul ki bunun için harika bir ismi var. Rapey/Rippy." Faith bunu düşünürken dudaklarını yana doğru büktü. "Ev kocaman, değil mi?"

"On altı bin metre kare." Will'in kafası yerleşim planını çağırıdı O kadar uzun saatler boyunca çalışmıştı ki hala beynine kazınmıştı. "Ortasında bir yüzme havuzu olan at nalı şeklinde.

Aile, at nalının tepesindeki ana bölümde yaşıyor. Arka taraftaki iki kanatta bir sürü misafir süiti var ve bir manikür salonu, kapalı basketbol sahası, masaj odası, spor salonu, sinema salonu, iki çocuğu için oyun odası var. Aklınıza ne gelirse var."

"Yani , evin bir bölümünde diğer bölümdeki birinin haberi olmadan kötü bir şey olabilir."

"İki yüz kişinin haberi olmadan. Hizmetçiler, uşaklar, uşaklar, yemek servisi yapanlar, aşçılar ve

barmenler, asistanlar ve başka kim biliyorsa." Will'e, ailenin güvenlik şefi tarafından Rippy malikânesinde iki saatlik bir tur verilmişti. Kameralar evin dış cephesine mümkün olan her açıdan yerleştirilmişti. Kör nokta yoktu. Hareket sensörleri ön bahçeye düşen bir yapraktan daha ağır olan her şeyi algıladı. Biri olmadan kimse malikaneye girip çıkamazdı. bunu bilmek.

Saldırı gecesi hariç. Kötü bir fırtına vardı. Elektrik sürekli gidip geliyordu. Jeneratörler son teknolojiye sahipti ama nedense güvenlik kameralarının görüntülerini kaydeden harici DVR yedek güç kaynağına bağlanmamıştı. ızgara.

Faith, "Tamam, haberleri gördüm. Rippy'nin adamları onun maaş günü arayan bir kaçık olduğunu söylediler."

"Ona para teklif etmişler. O da onlara hayır demiş."

"Daha yüksek bir sayı bekliyor olabilirdim." Faith parmaklarını direksiyona vurdu. "Yaralarının kendi kendine açılmış olması mümkün mü?"

Rippy'nin avukatlarının iddiası buydu. Dev parmağın, Rippy'nin parmağı olduğuna tanıklık edecek bir uzman bile bulmuşlardı. Boynundaki, sırtındaki ve kalçalarındaki izler kendi eliyle yapılmış.

"Burada bir çürük vardı-" Will kendi sırtını gösterdi. "Kürek kemiklerinin arasında bir yumruk izi gibi. Büyük bir yumruk. Boynundaki çürükler gibi parmak izlerini de görebiliyordunuz. Şiddetli bir Karaciğerinde çürük var. Doktorlar ona iki hafta yatak istirahati verdiler."

"Rippy'nin menisiyle dolu bir prezervatif vardı-"

"Koridordaki bir banyoda bulundu. Karısı o gece seks yaptıklarını söylüyor." "Ve kullanılmış prezervatifi ebeveyn banyosuna değil de koridordaki banyoya mı bırakmış?"

Faith kaşlarını çattı. "Prezervatifin dışında karısının DNA'sı var mıydı?"

"Prezervatif yakın zamanda paspaslanmış bir fayans zemindeydi. çamaşır suyu içeren bir temizleyici ile. Dışarıda kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Kurbanın üzerinde DNA bulundu mu?"

"Bazı tanımlanamayan teller vardı, hepsi kadındı, muhtemelen yurttan alınmıştı."

"Kurban onu partiye kimin davet ettiğini söyledi mi?"

"Bir grup üniversite arkadaşıyla birlikte geldi. Hiçbiri ilk daveti kimin aldığını hatırlayamıyor. Hiçbiri Rippy'yi tanımıyordu. Kişisel olarak. Ya da en azından hiçbiri öyle olduğunu iddia etmedi. Ve dördü de kurbanla aralarına hemen mesafe koydular. kapıları çalmak."

"Ve kurban Rippy'yi teşhis etti mi?"

"Tuvalet için sırada bekliyordu. Bu, buz kovaına kustuktan sonraydı. Sadece bir içki içtiğini söylüyor ama içki onu hasta etmiş, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi. Rippy ona yaklaştı.

Onu hemen tanıdı. Adam kibardı ve koridorun sonunda, misafir kanadında başka bir banyo olduğunu söyledi. Onu takip etti. Uzun bir yürüyüşü. Biraz başı dönüyordu. Kolunu ona doladı, onu sabit tuttu. Onu son misafir süitine götürdü.

koridorun sonunda. Tuvalet gitmiş. Dışarı çıktığında adam yatağın üzerinde oturuyordu ve kıyafetleri yoktu."

"Sonra ne olacak?"

"Ve ertesi gün hastanede uyandı. Kafasına aldığı yumruk ya da darbeden dolayı kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Belli ki defalarca boğulmuş, birkaç kez bilincini kaybetmiş. Doktorlar o geceye dair hafızasını hiçbir zaman tam olarak geri kazanamayacağını düşünüyor."

"Hm."

Will onun şüpheciliğinin tüm ağırlığını seste hissetti.

Faith, "Prezervatifin bulunduğu koridor banyosu mu?" diye sordu.

"Misafir süitinin altı kapı aşağısında, yani oraya giderken yanından geçmişler, o da partiye dönerken yanından geçmiş." Will

"Telefonlardan elde edilen video kanıtları Rippy'nin bütün gece partide olduğunu gösteriyor, yani işine gidip gelmiş.

Mazeret. Ayrıca, takımının yarısı onu destekledi. Jameel Gordon, Andre Dupree, Reuben Figaroa. Saldırıdan bir gün sonra, hepsi APD'ye geldi, avukatlar yedekte, her biri aynı şeyi söyledi hikaye. GBI vakayı yakaladığında, biri tekrar sorgulanmayı reddetti."

"Tipik," diye belirtti Faith. "Rippy kurbanı partide hiç görmediğini söyledi?"

"Doğru."

"Karısının sesi çok çıkıyordu, değil mi?"

"Onun savunması için bir megafundu." LaDonna Rippy kendisini kabul eden her talk show ve haber programına çıkmıştı. "O kurbanı partide hiç görmediği de dahil olmak üzere kocasının söylediği her şeyi destekledi."

"Hm." Faith'in sesi daha da şüpheli çıkıyordu.

Will sözlerine şöyle devam etti: "Kurbanı o gece görenler sarhoş olduğunu ve eline geçirdiği her basketbolcunun üzerine düştüğünü söyledi. Ki kusarken çekilmiş gif'ine bakarsanız Bunu toksikoloji ekranıyla birleştiren mantıklı geliyor. Ama sonra tecavüz kitine bakıyorsunuz ve vahşice tecavüze uğradığını biliyorsunuz ve kurban banyodan çıktığında Rippy'nin tamamen çıplak bir şekilde yatakta oturduğunu biliyor."

"Şeytanın avukatı mı?"

Will, başına gelecekleri bildiği halde başını salladı.

"Neden dağıldığını anlayabiliyorum. O dedi, bu dedi ve Rippy şüpheden yararlanıyor çünkü Anayasa böyle işliyor. Bla-bla-bla kadar masum. Rippy'nin çok zengin olduğunu da unutmayalım. Eğer bir karavan parkında yaşasaydı, mahkemenin atadığı avukatı onu suçtan uzak tutmak için sahte hapis cezasını beş yıla indirirdi.

seks suçluları siciline, hikayenin sonuna."

Will cevap vermedi çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

Faith direksiyonu kavradı. "Tecavüz davalarından nefret ediyorum. Bir cinayet davasında jüriye 'Adam *gerçekten* öldürüldü mü yoksa ilgi çekmek için yalan mı söylüyor? Şehrin o bölgesinde ne işi vardı? Peki neden içiyordu? Ve

Peki ya daha önce çıktığı tüm o katiller?"

"Sempatik değildi." Will bunun önemli olmasından bile nefret ediyordu.

"Ailesi berbat durumda. Uyuşturucu alışkanlığı olan bekâr bir anne. Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. bazı uyuşturucu sorunları olmuş, kendini kesme geçmişi var. Üniversitedeki akademik gözetimden çıkıyordu. Herkes gibi o da birileriyle çıkmış, Tinder ve OKCupid'de çok zaman geçirmiş.

onun yaşı. Rippy'nin adamları onun birkaç yıl önce kürtaj yaptırdığını öğrendi. Onlar için duruşma stratejilerini yazdı."

"İyi bir kız olmakla kötü bir kız olmak arasında pek fark yoktur, ama bir kez o çizgiyi geçtin mi-" Faith bir hava akımı üfledi. "Bu işe girdiğimde insanların hakkımda neler söylediğini hayal bile edemezsin."

Jeremy'ye hamileydim. Bir gün önünde koca bir hayat olan bir ortaokul onur öğrencisiydim, ertesi gün ise genç bir Mata Hari."

"Cusus olduğun için mi vuruldun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Ben dışlanmış biriydim. Jeremy'nin babası kuzeydeki bir ailenin yanına gönderildi. Kardeşim beni hala affetmedi. Babam locasından zorla çıkarıldı. Bir sürü müşteri kaybetti. Hiçbir arkadaşım benimle konuşmuyordu. Okulu bırakmak zorunda kaldım."

"En azından Emma'ya sahipken durum farklıydı."

"Evet, yirmi yaşında bir oğlu ve bir yaşında bir kızı olan otuz beş yaşında bekar bir kadın sürekli olarak mükemmel hayat seçimleri." Konuyu değiştirdi. "Bir erkek arkadaşı vardı, değil mi? Kurbanın mı?"

"Saldırıdan bir hafta önce ondan ayrılmış."

"Oh, Tanrı aşkına." Faith, bir savunma avukatının rüyasının, kıskandırmaya çalıştığı eski bir erkek arkadaşı olan bir suçlayıcı olduğunu bilecek kadar tecavüz soruşturmasında çalışmıştı.

Will, eski erkek arkadaşının hayranı olmasa da, "Saldırıdan sonra adım attı," dedi. "Onun yanında kaldı. Kendini güvende hissetmesini sağladı. Ya da en azından bunu denedi."

"Dale Harding'in adı soruşturma sırasında hiç geçmedi mi?" Başını salladı.

Bir haber kamyonu hızla geçip, karşıdan gelen trafik şeridine yirmi metre kadar dalarak yasadışı bir dönüş yaptı.

Faith, "Görünüşe göre öğlen haberlerinin ana hikayesi var" dedi.

"Haber istemiyorlar. Dedikodu istiyorlar." Rippy'nin davası düşene kadar Will, iyi giyimli bir sunucu onu kariyerini sona erdirecek bir oltaya getirmeden GBI merkezinden ayrılamıyordu.

ses ısırtığı. Rippy'nin hayranlarının kendisini suçlayan kişiye yönelttiği ölüm tehditleri ve internetteki takipleri göz önünde bulundurulduğunda hafif bir ceza aldı.

Faith, "Sanırım bu bir tesadüf olabilir. Harding'in Rippy'nin kulübünde ölü bulunması?"

Will ona bir bakış fırlattı. Hiçbir polis tesadüflere inanmazdı, özellikle de Faith gibi bir polis.

"Tamam," diye razı oldu, haber minibüsünün yasadışı iniş çıkışlarını takip ederken direksiyonu karıştırdı. "En azından Amanda'nın neden dört mesaj gönderdiğini biliyoruz." Telefonu cıvıladı. "Beş." Faith telefonu eline aldı. Başparmağı ekranda kayıyordu. Keskin bir dönüş yaptı. "Jeremy sonunda Facebook sayfasını güncelledi."

Will, üniversiteden uzakta geçirdiği yaz aylarını, görünüşe göre tek amacı annesini endişelendirmek olan üç arkadaşıyla birlikte ülkeyi baştan başa arabayla geçmek için kullanan oğluna bir mesaj yazarken direksiyona geçti.

Faith yazarken mırıldandı, özellikle çocukların ve oğlunun aptallığından yakındı. "Bu kız sana on sekiz yaşında gibi görünüyor mu?"

Will, Jeremy'nin sarışın bir kıza çok yakın durduğu bir fotoğrafa baktı. Yüzündeki sırıtış yürek parçalayıcı derecede umut vericiydi. Jeremy, Georgia Tech'te fizik okuyan sıska, inek bir çocuktur. Sarışının boyunu o kadar aşıyordu ki, bir kavun bile olabilirdi. "Yerdeki nargile borusu için daha çok endişelenirdim."

"Oh, lanet olsun." Faith elindekini fırlatacakmış gibi görünüyordu. telefonu pencereden dışarı fırlattı. "Dua etsin de büyükannesi bunu görmesin."

Will, Faith'in bu olayın gerçekleştiğinden emin olmak için resmi annesine göndermesini izledi.

Bir sonraki kavşağı işaret etti. "Burası Chattahoochee."

Faith dönüşte geçtiğinde hâlâ fotoğrafa lanet okuyordu. "Bir oğul annesi olarak o resme bakıyorum ve 'Onu hamile bırakma' diye düşünüyorum. Sonra bir kız annesi olarak bakıyorum ve 'Yeni tanıştığın bir adamla kafayı bulma çünkü arkadaşları sana toplu tecavüz edip seni bir otel dolabında ölüme terk edebilir' diye düşünüyorum."

Will başını salladı. Jeremy iyi arkadaşları olan iyi bir çocuktur. "O daha yirmi yaşında. Bir ara ona güvenmeye başlamalısın."

"Hayır, ." Telefonunu tekrar bardak tutucusuna bıraktı. "Hâlâ yiyecek, giyecek, başını sokacak bir ev, sağlık sigortası, iPhone, video oyunları, cep harçlığı, benzin parası istiyorsa olmaz."

Will, Faith'in zavallı oğlundan alacağı şeylerin uzun listesine kulaklarını tıkadı. Akli hemen Marcus Rippy'ye gitti.

Basketbol oyuncusunun kollarını kavuşturmuş ve ağzını kapatmış bir şekilde sandalyede otururkenki kendini beğenmiş yüzü. Karısının nefret dolu bakışları her

Will bir soru sorduğunda. Kibirli iş müdürü ve kurnaz avukatları, hepsi Bond kötü adamları gibi birbirinin yerine geçebiliyordu.

Keisha Miscavage, Marcus Rippy'nin suçlayıcısı.

Sert bir genç kadındı, hastane yatağında bile meydan okuyordu. Boğuk fısıltılarına sikişler, boklar ve

Sanki Will'le röportaj yapıyormuş gibi gözleri sürekli kısıktı. "Benim için üzülme," derdi.

onu uyardı. "Sadece lanet işini yap."

Will, sadece kendine bile itiraf etmek zorundaydı ki düşmanca kadınlar. Keisha'yı bu kadar başarısızlığa uğratmış olmak onu öldürüyordu. Bırakın basketbol oynamayı, artık basketbol bile izleyemiyordu. Eli topa dokunduğunda onu Marcus Rippy'nin boğazına sokmak istiyordu.

" anasını." Faith bir haber minibüsünün birkaç metre arkasında durdu. "Polis gücünün yarısı burada."

Will arabanın penceresinin dışındaki park yerini inceledi. Tahmini çok da uzak görünmüyordu. Olay yeri insanlarla dolup taşıyordu. Bir yarı ışıkları taşıyan kamyon. APD olay yeri inceleme otobüsü. GBI Adli Bilimler Bölümü Mobil Laboratuvarı. APD kruvazörleri ve

İşaretsiz polis arabaları sopa gibi etrafa dağılmıştı. Sarı olay yeri şeridi, yanan asfalttan su buharı yükselen, için için yanan bir arabayı çevreliyordu. Teknisyenler bölgeye üşüşmüş, bulunabilecek her şeyin yanına numaralandırılmış sarı işaretler koymuşlardı.

Kanıt.

Faith, "Bahse girerim cesedi kimin aradığını biliyorum," dedi.

Will tahmin etti, "Uyuşturucu bağımlısı. Başiboş. Kaçak." Önlerindeki kasa dairesine benzeyen binaya baktı. Marcus Rippy'nin gelecekteki gece kulübü.

İnşaat altı ay önce, tecavüz suçlaması devam edecek gibi görüldüğünde Dökülen beton duvarlar

Kaba ve yıpranmış, alt kısmı birkaç grafiti ile karartılmıştı. Yabani otlar temelin etrafını sarmıştı. Binanın cadde tarafının karşılıklı köşelerine sıkışmış, yüksekte iki dev pencere vardı. Camlar renkliydi neredeyse siyah.

Will, sahadaki her prezervatif, iğne ve uyuşturucu piposunun envanterini çıkarmak zorunda olan teknisyenlerin işini kıskanmıyordu. İçeride kaç parmak izi ve ayakkabı izi olduğu bilinemezdi. Kırık parıltılı kolyeler ve emzikler, ravers'ın alanı iyi kullandığını gösteriyordu.

Faith, "Kulübün hikayesi nedir?" diye sordu.

"Yatırımcılar, Rippy'nin sorunlarının ortadan kalkmasını beklerken inşaatı beklemeye aldılar."

"Geri dönüp biliyor musun?"

Will nefesinin altında bir küfür mırıldandı -soru yüzünden değil, patronu binanın önünde elleri kalçalarında durduğu için. Amanda saatine baktı, sonra onlara baktı, sonra tekrar saatine baktı.

Faith arabadan inerken kendi küfürlerini de ekledi. Will kabaca bir M&M'in çevresi kadar olan yuvarlak kapı koluna körlemesine uzandı. Kapı menteşelerinden geri fırladı. Sıcak hava içeri doldu. Atlanta kayıtlara geçen en sıcak ve nemli yazın sonundaydı. Dışarı çıkmak, esneyen bir köpeğin ağzına doğru yürümek gibiydi.

Will, birkaç metre duran polisleri görmezden gelmeye çalışarak arabadan indi. Sesleri duyulmuyordu ama küçük araçtan daha kaç palyaçonun çıkacağına dair bahse girdiklerinden emindi.

Neyse ki, Amanda'nın dikkati bir başkası tarafından çekilmişti. olay yeri analistleri. Charlie Reed bıyıkları ve Temel Reis yapısıyla kolayca tanınabiliyordu. Will bölgeyi taradı, diğer tanıdık yüzleri arıyordu.

"Mitchell, değil mi?"

Will arkasını döndüğünde, kendisini dikkat çekici bir şekilde yakışıklı bir adamdı. Adamın koyu dalgalı saçları ve çenesinde bir yarık vardı ve Faith'e her şeyi fetheden bir üniversite öğrencisinin gözleriyle bakıyordu.

"Merhaba." Faith'in sesi garip, yüksek bir . "Tanışıyor muyuz?"

"O zevki hiç tatmadım." Adam parmaklarını çocuksu, sarkık saçlar. "Annene benziyorsun. Üniformalı olduğum dönemde onunla çalışmıştım. Ben Collier. Bu da ortağım Ng."

Ng soğukkanlılığını göstermek için çenesini neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğdi. Saçları askeri tarzda, küt kesilmişti. Koyu renk, etrafı saran gözlükler takıyordu. Ortağı gibi o da kot pantolon ve bir

Eski bir İtalyan et lokantasının şef garsonuna benzeyen Will'in aksine, siyah APD POLİS tişörtü.

Will omuzlarını dikleştirerek, "Ben Trent," dedi, çünkü en azından boy avantajı ondaydı. "Burada neyimiz varmış bakalım?"

"Tam bir karmaşa." Ng, Will'e bakmak yerine binaya baktı. "Rippy'nin çoktan Miami'ye giden bir uçağa bindiğini duydum."

Faith, "İçeri girdin mi?" diye sordu. "Yukarı çıkmadım."

Faith biraz daha bekledi, sonra tekrar denedi. "Cesedi bulan üniformalılarla konuşabilir miyiz?"

Ng hafızasını zorluyormuş gibi yaptı. Ortağına, "İsimlerini hatırlıyor musun, kardeşim?" diye sordu.

Collier başını salladı. "Bir şey ."

Faith artık büyülenmemişti. "Hey, *21 Jump Street*, siz ikiniz birbirinize mastürbasyon yapmayı bitiresiniz diye gidelim mi?"

Ng güldü ama daha fazla bilgi vermedi.

"Tanrı aşkına." Faith, "Annemi tanıyorsun, Collier. Patronumuz onun eski ortağı. Ondan bizi bilgilendirmesini istediğimizde ne diyeceğini sanıyorsun?"

Collier yorgun bir iç geçirdi. Boynunun arkasını ovuştururken uzaklara baktı. Güneş saçlarındaki akları seçiyordu. Gözlerinin köşelerinde derin çizgiler vardı. Adam

Muhtemelen kırklı yaşlarının ortasındaydı, bu da onu Will'den birkaç yaş büyük yapıyordu ve bu da nedense Will'in kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Pekâlâ." Collier sonunda pes etti ama parmaklarını saçlarına geçirmeden önce değil. "Santral bu bölgede bir ceset olduğuna dair isimsiz bir ihbar alır. Yirmi dakika sonra iki kişilik bir ekip gelir. Binayı tarıyorlar. Cesedi bulurlar, erkek, üst katta. odalardan birinin içinde. Boynundan bıçaklanmış. Gerçek bir katliam. Bir

Harding'i koro çalışmasından tanırlar; ayyaş, kumarbaz, poon avcısı, tipik eski okul beşlisi. Eminim annenin de hikayeler."

Ng, "ağı aldığımızda aile içi bir olay üzerinde çalışıyorduk. Çok şiddetli bir şeydi. Hatun günlerce ameliyatta kalacak. Tam Ay her zaman çılgınlığı ortaya çıkarır."

Faith onun savaş hikâyesini görmezden geldi. "Harding ya da her kimse binaya nasıl girebildi?"

"Civata kesicilere benziyor." Collier omuz silkti. "Asma kilit temiz bir şekilde kesilmiş, bu da muhtemelen biraz kas gücü gerektirmiş, bu yüzden bunu bir erkeğin yaptığını düşünüyoruz."

"Civata kesicileri buldun mu?"

"Hayır."

"Arabanın hikayesi nedir?"

"Buraya geldiğimizde Çernobil gibi ısı saçıyordu. Biz AFD'den hortumla yıkamalarını istediler. Hızlandırıcı kullanıldığını söylüyorlar. Gaz tankı patlamış."

"Kimse araç yangını ihbarında bulunmadı mı?"

Ng, "Evet, bu şok edici," dedi. "Bu depolarda yaşayan tüm keşlerin ve fahişelerin Kitty Genovese gibi davranacağını düşünemezsiniz."

Faith, "Bakın kim şehir efsanelerini biliyor." dedi.

Will, biri Rippy'nin kulübünün iki yanında olmak üzere terk edilmiş depoları taradı. Bir inşaat tabelası karma kullanımlı konutların reklamını yapıyordu. yakında gelecekti, ancak soluk durum yakında gelmeyeceğini gösteriyordu. yakında . Binaların her biri dört katlıydı ve en az bir blok derinliğindeydi. Geçen yüzyılın başından kalma kırmızı tuğlalar. Uzun zaman önce kırılmış vitraylı Gotik kemerler.

Arkasını döndü. Caddenin karşısında, en az on katlı, bodrumu varsa belki daha da yüksek, bir ofis binası vardı.

Zincirlenmiş kapıların üzerine asılan sarı işaretler binanın yıkılması planlanıyordu. Bu üç yapı Atlanta'nın endüstriyel geçmişinin devasa kalıntılarıydı. Eğer Rippy'nin yatırımcıları, tecavüz davası ortadan kalktığına göre, projeye tamamen girmiş olsalardı, proje hepsine milyonlarca, belki de milyarlarca dolar kazandırabilirdi.

Faith, "Arabanın şasi numarasını bulabildiniz mi?" diye sordu.

Collier, "Beyaz, 2016 Kia Sorento, bir kişiye kayıtlı Vernon Dale Harding. AFD muhtemelen dört ya da beş saattir yandığını söylüyor."

"Yani biri Harding'i öldürdü ve arabasını yaktı, sonra başka biri ya da belki de aynı adam beş saat sonra 911'i aradı."

Will gece kulübüne baktı. "Neden burası?"

Faith başını salladı. "Neden biz?"

Ng sorunun retorik olduğunu anlamadı. Elini binaya doğru uzattı. "Buranın bir tür gece kulübü olması gerekiyordu. Aşağıda dans pisti, üstte VIP odaları, bir alışveriş merkezindeki atriyum gibi daire şeklinde. Bir çete olabileceğini düşünmüştüm. Shitown'ın ortasında böyle güzel bir kulüpte çalışıyordum, bu yüzden kız arkadaşımı aradım, kayıtları kontrol etti, Rippy'nin adı çıktı ve ben de 'Oh kahretsin' dedim. Ben de patronuma söyledim. da senin top kırıcıyı aradı ve on dakika sonra geldi. kısa saçlarımızla dişlerini temizliyor."

Hepsi Amanda'ya baktı. Charlie Reed gitmişti ve uzun boyluydu, Söğüt gibi kızıl saçlı onun yerini almıştı. Amanda'yla konuşurken bir yandan da saçlarını topluyordu.

Ng alçak bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun, evlat. Şu güzel izci kıza bak. Acaba boya süslemeyle eşleşiyor mu?"

Collier sırtıttı. "Sabah size haber veririm."

Faith, Will'in sıkılı yumruklarına baktı. "Bu kadar yeter çocuklar."

Collier sırtıtmaya devam etti. "Sadece eğleniyoruz memur bey." Ona göz kırptı. "Ama bilmelisiniz ki Brownie yediğim için izci kızlardan atıldım."

Ng kahkahalarla güldü ve Faith uzaklaşırken gözlerini devirdi.

Will dedektiflere "Red," dedi. "Herkes ona Kırmızı der. Olay yeri teknisyeni ama çok fazla ayak altında dolaşıyor, bu yüzden ona göz kulak olun."

Collier, "Biriyle görüşüyor mu?" diye sordu. Will omuz silkti. "Bunun bir önemi var mı?"

"Zerre kadar değil." Collier, hiçbir kadın tarafından reddedilmemiş bir adamın aşırı kesinliğiyle konuşuyordu. Will'e ukala bir selam verdi. "Dört-bir-bir için teşekkürler, kardeşim."

Will, Amanda'ya doğru yürürken yumruklarını açmaya zorladı. Faith muhtemelen sıcaktan kurtulmak için binaya doğru gidiyordu. Kızıl saçlı kadın, olay yerine vardığında Ön kapıdan. Will'i gördü ve gülümsedi, Will de ona gülümsedi çünkü adı Red değil, Sara Linton'dı ve suç işlememişti. Olay yeri teknisyeniydi, adli tabipti. Collier'in ve Ng'nin nerede eşleştiği Collier'i ve Ng'yi ilgilendirmez çünkü üç saat önce Will'in yatağının altında kulağına o kadar çok iğrenç şey fısıldamıştı ki Will bir an için Yutma yeteneği.

Will yaklaştığında Amanda BlackBerry'sinden başını kaldırmadı. Önünde durmuş bekliyordu, çünkü genelde ona bunu yaptırırdı. Başının tepesini çok iyi tanıyordu, tepesindeki spiral, tuzlu ve biberli saçlarını Kask.

Sonunda, "Geç kaldınız Ajan Trent," dedi. "Evet, hanımefendi. Bir daha olmayacak."

Özürden kuşkulananarak gözlerini kıstı. "Havadaki bu koku, ortalığa saçılan pisliğin kokusu. Belediye başkanı, vali ve haber kameralarını istemedikleri için buraya gelmeyi reddeden iki bölge savcısıyla telefonda görüştüm bile.

Onları Marcus Rippy'nin dahil olduğu başka bir davanın yakınında yakalamak." Tekrar telefonuna baktı. BlackBerry onun mobil komuta merkeziydi ve geniş çaplı güncellemeler gönderip alıyordu.

Sadece bazıları resmi olan bağlantılar ağı.

"Buraya doğru gelen üç uydu kamyonu daha var, bunlardan biri ulusal. Muhabirlerden otuzdan fazla e-posta aldım.

ifade istemek için. Rippy'nin avukatları çoktan arayıp tüm sorularla ilgileneceklerini söylediler.

Rippy'yi haksız yere hedef almak taciz davasına yol açabilir. Yarın sabaha kadar benimle görüşmeyecekler bile. Çok meşgul olduklarını söylüyorlar."

"Öncekiyle aynı." Will'e Marcus Rippy ile tam olarak bir kez oturma izni verilmişti ve bu süre boyunca adam neredeyse tamamen sessizdi. Faith haklıydı. En sinir bozucu şeylerden biri

parası olan insanların anayasal haklarını gerçekten bilmeleriydi.

Amanda'ya "Resmi olarak yetkili biz miyiz yoksa APD mi?" diye sordu. "Resmi olarak yetkili olmasaydım burada dikiliyor olur muydum sanıyorsun?"

şarj?"

Will tekrar Collier ve Ng'ye baktı. "Kaptan Chin Cleft bunu biliyor mu?"

"Sence sevimli mi?"

"Şey, ben-" demezdim.

Amanda binaya doğru yürümeye başlamıştı bile. Will ona yetişmek için tırıs gitmek zorunda kaldı. Bir Shetland midillisinin hızlı yürüyüşüne sahipti.

İkisi de yerine girişten sorumlu üniformalı memura imza attılar. Amanda içeri girmek yerine, Will'i gölgenin ulaşamayacağı bir durmaya zorladı, böylece güneş kafatasını fırına çevirecekti.

"Harding'in babasını çaylakken tanırdım. Parasını fahişelere ve köpek yarışlarına harcayan bir . 85'te anevrizmadan öldü. Oğluna kumar alışkanlığını bıraktı.

Dale iki yıl önce biten tıbbi emekliliğini aldı. Bu yılın başlarında emekli maaşını nakde çevirdi."

"Neden tıbbi izindeydi?"

"HIPAA," dedi, diğer şeylerin yanı sıra polislerin doktorlara hastaları hakkında mahrem ayrıntıları anlatmalarını yasaklayan yasaya atıfta bulunarak. "Bazı arka kanallar üzerinde çalışıyorum. ama bu iyi değil, Will. Harding kötü bir polisti ama artık ölü bir polis ve cesedi, tecavüz suçundan alenen içeri atamadığımız bir adama ait bir binanın içinde yatıyor."

"Harding'in Rippy ile herhangi bir bağlantısı olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Keşke bunu bir dedektifim olsaydı." Döndü topuklarının üzerinde binaya doğru yürüdü. Elektrikler hâlâ kesikti. İçerisi rutubetli ve mağaramsıydı; karanlık, renkli pencereler mekâna hayaletli bir hava veriyordu. İkisi de ayakkabılarını giydi koruyucular. Birden jeneratörler kükreyerek çalışmaya başladı. Xenon ışıkları patladı ve binanın her santimetrekaresini aydınlattı. Will retinalarının protesto için irkildiğini hissetti.

Maglite'lar kapatılıp saklanırken bir kakofoni duyuldu. Will'in gözleri tam olarak bulmayı beklediği şeyi bulmaya alıştı: çöpler, prezervatifler ve iğneler, boş bir alışveriş arabası, çim sandalyeler, kirli şilteler - nedense hep kirli şilteler vardı şilteler ve sayılamayacak kadar çok kullanılmış bira kutusu ve kırık içki şişesi. Duvarlar, en azından bir insanın kolunun bir kutu sprey boyayla ulaşabileceği kadar yükseğe çıkan çok renkli grafitilerle kaplıydı. Will bazı çete etiketlerini tanıdı -Suernos, Bloods, Crips- ama çoğunlukla üzerinde kalpler, barış, barış ve huzur yazan kabarcıklı isimler vardı. bayraklar ve gökkuşağı gözlü birkaç devasa, iyi donanımlı tek boynuzlu at. Tipik raver sanatı. Ecstasy ile ilgili en güzel şey kalbinizin atmasını durdurana kadar sizi gerçekten mutlu etti.

Ng'nin yerleşim planı hakkındaki açıklaması oldukça doğruduydu. Binanın üst katında bir alışveriş merkezindeki gibi alt kata açılan bir avlu vardı. Balkon geçici bir ahşap korkuluk çevreliyordu, ancak daha az dikkatli bir insanın başını belaya sokabileceği boşluklar vardı. Ana kat çok büyüktü ve beton yarım duvarlarla çok katmanlıydı.

özel oturma alanları ve dans için geniş bir açık alan. Muhtemelen bar olması gereken yer binanın arka tarafına doğru yay çiziyordu. İki büyük, kavisli merdiven en az kırk metre yükseklikteki ikinci kata . Duvarları saran beton merdivenler, dans pistini ısırmak üzere olan bir kobranın dişleri izlenimi veriyordu. Sarı baret takmış yaşlı bir kadın Amanda'ya yaklaştı.

Elinde başka bir baret vardı, onu Amanda'ya verdi, o da Will'e verdi, o da yere koydu.

Kadın hiçbir ön bilgi vermedi. "bulundu: bir boş, şeffaf plastik bir torba ve içinde kağıt etiket var. Söz konusu çantanın içinde bir zamanlar olay yerinde bulunmayan ten rengi bir branda muşamba vardı. Muşamba

Handy marka, 1 5 metre, yaygın olarak bulunur." Nefes almak için yorgun dronunu durdurdu. "Ayrıca az kullanılmış bir rulo siyah koli bandı bulundu, dış plastik sargı henüz bulunamadı.

Hava raporuna göre bu civarda otuz altı saat sürecektir bir tufan olacak. önceki. Muşamba torbasının üzerindeki kağıt etiket ve bandın kenarları söz konusu hava olayına maruz kaldığını göstermemektedir."

Amanda, "Sanırım en azından hafta sonu için bir fırsatımız var," dedi.

"Kanvas muşamba," diye tekrarladı Will. "Ressamlar bunu kullanır."

"Doğru," dedi kadın. "Binanın içinde ya da dışında herhangi bir boya ya da boyacı aleti bulunmadı." "Merdivenler: her iki set de olay yerinin bir parçası ve hala inceleniyor. Şimdiye kadar bulunanlar: Bir kadının çantasından alınan eşyalar, mendile benzeyen bir şey. Bağırsaklar türden, Kleenex değil." Bir makaslı asansörü işaret etti. "Yukarı çıkmak için bunu kullanmanız gerekecek. Bir operatör için çağrı bıraktık. Yirmi beş dakika uzaklıkta."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Collier onlara gizlice yaklaşmıştı. "Merdivenleri kullanamaz mıyız?" Bir platformu doğrudan havaya kaldıran hidrolik bir makine olan makaslı asansöre dikkatle bakıyordu; bu makine, ölümle aranızda ince bir güvenlik rayından başka bir şey olmayan, çok titrek, açık hava asansörü gibiydi.

Amanda Will'e, "Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu. "Bir yolunu bulabilirim." Makine zaten fişe takılıydı. Will yardımcı akü kutusunun içine gizlenmiş anahtarı buldu. Alttaki küçük sıfırlama düğmesine basmak için anahtarın ucunu kullandı. Makaslı asansör hızlı bir iniş çıkış yaptı ve iş.

Will korkulukları tuttu ve motorun yanındaki iki basamağı tırmandı. Amanda onu takip edebilmek için eline uzandı. Hareketleri zahmetsiz görünüyordu, çünkü tüm kaldırma işini Will yapıyordu. Hafifti, bir boks torbasının ağırlığından daha hafifti.

İkisi de arkalarını dönüp Collier'ı beklediler. Dişi andıran merdivenlere baktı.

Amanda saatine dokundu. "İki saniyeniz var, Dedektif Collier."

Collier derin bir nefes aldı. Yerdeki sarı bareti kaptı. Başına geçirdi ve koşarak yukarı çıktı.

korkmuş bir maymun yavrusu gibi.

Will motoru çalıştırmak için anahtarı çevirdi. Gerçekte, o çalışmıştı Üniversite yıllarında inşaat işlerinde çalışmıştı ve şantiyedeki hemen her makineyi kullanabilirdi. Yine de, sırf Collier'ın güvenlik rayına tırmanışını izlemekten zevk almak için platformu biraz kekeledi.

Yükselmeye başladıklarında motor gıcırdayan bir ses çıkardı. Sara merdivenlerde teknisyenlerden birinin kanıt toplamasına yardım ediyordu. Üzerinde haki pantolon ve onu ikiden fazla açıdan gururlandıran lacivert bir GBI tişörtü vardı. Saçları hâlâ arkaya toplanmıştı ama bazı tutamlar gevşemişti. Gözlüklerini takmıştı. Hoşuna gitmişti. gözlükleriyle nasıl görüldüğünü.

Will, Sara Linton'ı on sekiz aydır tanıyordu, bu süre herhangi birinden yaklaşık on yedi ay yirmi altı gün daha uzundu. Hayatındaki diğer sürekli mutluluk dönemi. onun dairesinde yaşıyordu. Köpekleri iyi anlaşıyordu. Kız kardeşini sevdi. O da annesini anlıyordu. Babasından korkuyordu. O da GBI'a resmi olarak iki hafta önce katıldı. Bu birlikte ilk davalarıydı. Onu gördüğü için ne kadar heyecanlı olduğunu görünce utandı.

Bu yüzden Will kaçırıyordu, çünkü tüyler ürpertici bir suç mahallinde kız arkadaşını süzmek, muhtemelen seri katillerin başlangıç noktasıydı.

Ya da belki sıradan bir katil olurdu, çünkü Collier teknisyene yardım etmek için eğilirken Sara'nın kıçına bakarak vertigosundan kurtulmaya karar vermişti.

Will ağırlığını tekrar kaydırdı. Platform sarsıldı. Collier öğürmekle hırlamak arasında bir ses çıkardı.

Amanda Will'e nadir gülümsemelerinden birini verdi. "İlk teslimatım bir iskelenin tepesinden düşen bir adam içindi. Bu daha önceydi Tehlikeli madde ve tüm o aptal güvenlik yönetmelikleri. Adli tabip için fazla bir şey yoktu. Beynini hortumla kaldırırma ve oluk."

Collier yüzündeki teri silmek için kolunu kullanabilmek ve hâlâ parmaklıklara tutunabilmek için eğildi.

Will platformu beton balkonun birkaç santim altında durdurduğunda asansör kendi kendine sallandı. Ahşap korkuluk . Açıklığın karşısında, küflenmiş dörde on altı alçıpanın yarım inçlik levhaları göğüs hizasında istiflenmişti. Derz macunu kovalarının üzerindeki kalın toz tabakası, orada bulunduklarını gösteriyordu İnşaat altı ay önce durduğundan beri. Grafitiler her yere -zeminlere, duvarlara, inşaat malzemelerine- tembelce damlıyordu.

Her merdivenin başında iki tane daha gökkuşağı gözlü tek boynuzlu at nöbet tutuyor.

Will'in VIP odaları olduğunu tahmin ettiği yerler ağır ahşap kapılarla kaplıydı. Özel oyma maun, zengin bir renkle boyanmıştı. espresso, muhtemelen fabrikada, ama grafiti sanatçıları kaplamayı karartmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Sarı numaralı suç mahalli Bir merdiven setinden diğerine kadar balkonun her yerinde işaretler vardı. Birkaç Tyvek giyimli teknisyen fotoğraf çekiyor ve kanıt topluyordu. VIP odalarının bazılarına, siyah ışığa maruz bırakıldığında vücut sıvılarının başka bir deyişle mavi renkte parlamasını sağlayan bir kimyasal olan luminol püskürtülüyordu.

Will bulacakları tüm vücut sıvılarını düşünmek istemiyordu.

Faith balkonun en ucunda durmuş, bir şişe su içerken başını arkaya yaslamıştı. Üzerinde beyaz bir Tyvek takım vardı. Fermuarı açılmıştı. Kolları beline bağlanmıştı. Belli ki kendini teknisyen olarak tanıtmıştı, böylece

Makaslı asansörü beklemek zorunda kalmadan olay yeri. Mühürlü Önünde, düzgünce istiflenmiş eldiven kutuları, kanıt torbaları ve koruyucu giysilerle birlikte kanıt torbaları yığılıydı. Cinayet odası birkaç adım ötedeydi, ahşap kapı dışarı açılıyordu. Işık cesedin konumu ve durumu olay yeri fotoğrafçısı tarafından belgelenirken çaktı. Her santim kaydedilene kadar içeri girmelerine izin verilmeyecekti.

Amanda telefonunu çıkardı ve ölüm odasına doğru yürürken yeni mesajlarını okudu. "CNN burada. Ben de Vali ve belediye başkanını güncelleyin. Will, bu işi sen halledeceksin. Ben elimi tutarken. Collier, Harding'in ailesi var mı diye bakmanı istiyorum. Hatırladığım kadarıyla baba tarafından bir teyzesi var."

"Evet, hanımefendi." Collier uzaktan takip ederken omzu duvara sürtündü.

"Çıkar şu kasketi. Village People'dan birine benziyorsun." Telefonunu tekrar kontrol etti. Belli ki yeni bir bilgi gelmişti. "Harding'in dört eski karısı var. İkiisi hâlâ polis teşkilatında, ikisi de kayıtlarda. Onları takip edin ve adı sürekli geçen bir bahisçi ya da pezevenk olup olmadığını öğrenin."

Collier şapkeyi yere bırakırken ayak uydurmak için tökezledi. "Sence eski sevgilileri hâlâ onunla konuşuyor mudur?"

"Bu soruyu gerçekten senden mi duyuyorum?" Sözleri belli ki hedefine ulaşmıştı çünkü Collier hızlı bir baş sallama hareketiyle karşılık verdi.

Kadın

telefonunu cebine geri koydu. "Faith, benim için araştı." "Boynuna kapı tokmağı." Faith kendi boynunun yan tarafını işaret etti.

"Buradaki diğer kapı kollarıyla eşleşiyor, bu yüzden

Katil onu cinayet amacıyla getirmemiş. Arabanın yanında bir G43 bulmuşlar. Mekanizma tutukluk yapmış ama en azından bir mermi ateşlenmiş.

Charlie şu anda seri numarasını sistemden geçiriyor." Collier, "Bu yeni Glock," dedi. "Neye benziyor?"

"Hafif, ince profilli. Kabzası sert ama gizli taşıma için oldukça etkileyici."

Collier silah hakkında bir soru daha sordu.

Devlet kullanımı için özel olarak üretilmiş. Will onu dinlemedi. Silah bu davayı çözmeyecekti.

Bazı işaretli, kanlı ayakkabı izlerinin etrafından dolaştı ve kapıdaki kilide daha yakından bakmak için eğildi. Arka plaka dikdörtgen şeklindeydi, yaklaşık 3'e 6 inç boyutlarındaydı ve kapıya vidalanmıştı.

Döküm, cilalı pirinç kaplamalı, yoğun detaylı, kabartmalı

Ortasında el yazısı ile *R* harfi bulunan tasarım. Rippy'nin logosu. Will bunu adamın evinin her yerinde görmüştü. Gözlerini kısarak sürgüye baktı, uzun

Kapıyı kapalı tutan ya da döndürüldüğünde açılmasını sağlayan metal silindir. İçi boş karenin etrafında çizikler gördü.

kapı kolu milinin gitmesi gerekiyordu. Sonra yere ve yanında numaralı sarı kart olan uzun tornavidayı gördü.

Birisi odaya kapatılmıştı ve başka biri de içeri girmek için tornavidayı kullanmıştı.

Will cinayet mahalline bakmak için ayağa kalktı. Fotoğrafçı, kanın içinde kaymamaya çalışarak cesedin üzerinden geçti.

Çok fazla kan vardı.

Tavana püskürtüldü, duvarlara sıçradı ve sıçratıldı, Rakip grafitilerin neredeyse siyah çaprazına karşı parlıyordu. Yer sular altındaydı, sanki biri Harding'in şahdamarındaki musluğu açmış ve kurumaya bırakmıştı. Işık karanlıkta dans ediyordu,

katılaşan sıvı. Will, oksijen demire çarptıkça ağızında metal tadı alabiliyordu. Tüm bunların altında, bir sidik kokusu aldı. Adam için üzülmesine neden olan şey, boynunun etli kemiğinden Frankensteinvari bir şekilde çıkan kapı koluydu.

Polislikte, lmn pek bir saygınlığı yoktu.

Dale Harding'in cesedi, tonozlu bir tavana sahip yaklaşık on beş fit karelik odanın ortasındaıdı. Düz bir şekilde yatıyordu.

Arkada, iri yarı, kel bir adam, ucuz, parlak bir takım elbise giymiş, geniş göbeğinin etrafını kapatmıyordu, kendi neslinden çok babasının neslinden bir polise benziyordu. Gömleğinin bir tarafı açılmıştı. Kırmızı-mavi çizgili kravattı bir engelli koşucunun bacakları gibi ikiye ayrılmıştı. Pantolonunun bel bandı . Paslanmaz elik TAG Heuer'i bileğinde bir turnikeye çünkü vücudu çürümenin çeşitli sularıyla şişiyordu. Altın bir elmas yüzük serçe parmağınını kesiyordu.

Siyah elbise çorapları balmumu gibi sarı ayak bileklerini sarıyordu. Onun Ağızı açıktı. Gözleri kapalııdı. Belli ki bir çeşit egzaması vardı. Ağızının ve burnunun etrafındaki kuru deri şekerle beneklenmiş gibi görünüyordu.

Garip bir şekilde, vücudunun n tarafında sadece bir parça kan vardı, sanki bir ressam ona fırça fırlatmış gibiydi. Yüzünde birkaç damla vardı, ama başka bir şey yoktu, özellikle de beklediğiniz yerde, gömleğinin çok sıkı yakasının etrafında.

"Bunlar merdivenlerde bulundu."

Will arkasını döndü.

Faith zerindeki etiketleri okuyabilmek için kanıt torbasını elinde yuvarlıyordu. "Bare Minerals. Mac. Gz farlarında açık kahverengiler. Espresso kahverengi maskara. Çikolata göz kalemi. Fondten ve pudra hafif orta."

Amanda, "Yani muhtemelen beyaz bir kadın."

dedi. "Bir kutu da dudak kremi var. La Mer."

Amanda, "Zengin beyaz kadın," diye düzeltti. Will markayı biliyordu ama sadece Sara giydiğı için. Fişini tesadüfen görmüştü ve Neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Balsamın onsu bir tuğla eroinden daha pahalııdı.

Amanda, "Yani Harding'in yanında bir kadın olduğunu varsayabiliriz." dedi.

"şimdi değil," dedi Faith. "Boynuna kapı tokmağı yemek bir kadının yapabileceği bir şey gibi geliyor."

Amanda "Çanta nerede?" diye sordu.

"Odanın içinde. Yırtılmış gibi görünüyor, bir şeye takılmış gibi." "Ve sadece makyaj malzemesi mi düştü?"

Faith diğer kanıt torbalarını aldı ve şunları sıraladı
İçindekiler. "Bir araba anahtarı, Chevy, modeli bilinmiyor, anahtarlık yok. A
Kıllarında uzun kahverengi tüyler olan bir saç fırçası. Bunu en kısa
zamanda laboratuvara gönderecekler. Bir kutu Altoids, naneli. Cüzdan
tüyü olan çeşitli bozuk paralar.

Bir paket Puffs kağıt mendil. Plastik kontakt lens kutusu. Bir tüp
ChapStick, fakir kadınların La Mer'i."

"Cüzdan yok mu?"

Faith başını salladı. "Fotoğrafçı da çantada bir tane görmediğini söyledi
ama işi bitince bakarız."

"Yani elimizde ölü bir polis ve kayıp bir kadın var." Amanda, Will'in yüz
ifadesini okudu. "Evden ayrılmadı. Onunla bir saat önce konuştum ve
dışarıda bekleyen şerif yardımcısıyla da görüştüm."

Keisha Miscavage, Marcus Rippy'nin suçlayıcısı. İsmi basına
açıklanmamıştı, ama hiç kimsenin kimliği gizli kalmadı.
İnternet. Keisha üç ay önce saklanmak zorunda kalmıştı ve Rippy'nin
hayranlarından gelen ölüm tehditleri nedeniyle hâlâ yirmi dört saat polis
koruması altındaydı.

Collier, "Peki ya tüm bu çete etiketleri? Burada iki tane sayıyorum,
aşağıda da en az dört tane. Bu iş için çete özel timini çağırıp birkaç çete
üyesini toplamalıyız."

Faith, "Tüm tek boynuzlu atları da toplayalım mı?" diye sordu.

Amanda başını salladı. "Bu kadınla ilgili. Bu odada olduğunu . Ayrıca,
Harding'e bu kadın diyebilirsek, kurbanın ölümüyle de bir ilgisi olduğunu
varsayalım.

Kurban." Çantanın içindekilere baktı. "Bu beyaz, oldukça varlıklı bir kadın,
şehrin kötü bir bölgesinde kirli bir polisle tanışıyor.
gecenin bir yarısı. Neden? Burada ne işi vardı?"

Collier, "Parasını ödemek daha kolay. Belki de kadın eskorttu, ama
adam ödemek istemedi ya da ödeyemedi ve kadın da sinirlendi?"

Faith, "Oral için buluşmak için tuhaf bir yer," diye karşılık verdi.

"Bu küçük bir muşamba," dedi Will, çünkü Amanda hafta sonlarını yerel nalbur dükkanındaki muşamba bölümünü gezerek geçirmiyordu.

"Standart muşamba beşe yedi, altıya on iki olurdu ama dışarıdaki paket bir metreye yedi, bir metreye beş santim, yani kırk üç santime altmış yedi santimlik bir muşamba içindi. Harding'in beli en az kırk santim ve boyu da yaklaşık bir metre."

Amanda ona baktı. "Bunun İngilizcesine ihtiyacım var."

"Eğer katil muşambayı cesetten kurtulmak için olay yerine getirdiyse, o zaman satın aldığı muşamba çok daha küçük bir insan içindi."

"Kadın boyunda bir muşamba," dedi Faith. "Harika."

Amanda başını sallıyordu. "Harding kadınla onu öldürmek için burada buluşmuş ama kadın üstünlük sağlamayı başarmış."

"O yaralı." Sara merdivenlerden çıktı. Gözlükleri gömleğinin yakasına asılmıştı. Alnındaki teri silmek için kolunun arkasını kullandı. "Soldaki merdivenlerden yukarı çıkan kanlı, çıplak ayak izleri var. Muhtemelen bir kadına ait, muhtemelen yedi ya da sekiz numara.

Koştüğünü gösteren ağır bir darbe." Merdivenleri işaret etti. "İkinci basamakta, koştüğünü gösteren bir darbe noktası var.

düşmüş ve başını çarpmış, muhtemelen tepesinden. Sıçrayan saçlar arasında uzun, kahverengi saçlar bulduk.

saç fırçası." Diğer merdiven setini işaret etti. "Sağ tarafta daha fazla ayak izi, yürüme ve pasif sıçrama izleri var.

Acil yan çıkışa doğru iz bırakıyor, sonra metal merdivenlerde kayboluyor. Pasif sıçrama ağlayan bir yaraya işaret ediyor."

"Yukarı koştu ve aşağı yürüdü mü?" Amanda tahmin etti.

"Bu mümkün." Sara omuz silkti. "Bugüne kadar yüzlerce Bu binaya girip çıkan insanlar. Birisi ayak izlerini geçen hafta yapmış olabilir ve bir başkası da dün gece kan damlalarını bırakmış olabilir. Her örnekte DNA dizilimi yapmamız gerekecek. neyin kime ait olduğunu kesin olarak söylemeden önce."

Amanda ters ters baktı. DNA haftalar sürebilirdi. O bilimin daha anlık tercih ederdi.

"Bitti." Fotoğrafçı Tyvek giysisini çıkarmaya başladı. Giysileri sırlıslıklamdı. Saçları kafasına boyanmış gibiydi. Amanda'ya, "Odayı alabilirsin. Geri döner dönmez fotoğrafları işleyip yükleyeceğim."

Başını salladı. "Teşekkür ."

Sara arka cebinden yeni bir çift eldiven çıkardı. "Buradaki ayakkabı izleri-" Arthur Murray stüdyosuna aitmiş gibi görünen zemini işaret etti. "Bu izler Arthur Murray'nin ilk Yanıt verenler. İki set. Biri odaya girmiş, muhtemelen yüzünü görmek için. İkisinin de basamakları neredeyse aynı. Haix Black Eagles. Polis meselesi."

Collier sinirlendi. "İfadelerinde odaya girmediklerini söylediler."

"Onlara geri dönmek isteyebilirsin." Sara yeni bir çift ayakkabı koruyucusu giyerken, "Çok fazla kan var. Onlar kurbanı tanıdı. O bir polis memuru. Bu çok fazla-"

", Red." Collier trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Oraya girmeden önce ME'yi beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sara ona, bir zamanlar Will'in hayatının en sefil iki saatinin habercisi olan bir bakış attı. "Ben tıbbi tetkikçiyim ve bana Sara ya da Dr. Linton demenizi tercih ederim."

Faith binanın içinde yankılanan bir kahkaha attı.

Sara içeri girerken elini duvara dayadı.

Oda. Dalgalar kan havuzuna yayıldı. Köşedeki çantayı aldı. Kayışı kopmuştu. Uzun bir yırtık vardı. yandan aşağı. Çanta siyah dokulu deriydi, ağır pirinç fermuarları, tokaları ve kopçasında bir asma kilidi vardı. çok pahalı ya da çok ucuz olabilir.

"Cüzdan göremiyorum." Sara altın rengi bir ruj tüpünü havaya kaldırdı. "Sisley, rose cashmere. Aynısından evde de var." Kaşları çatıldı. "Altının yan tarafı çizilmiş, tıpkı benimki gibi. Bir şey olmalı. üretim hatası." Sara ruju çantasına geri koydu. Ağırlığını test etti. "Bu Dolce & Gabbana gibi hissettirmiyor."

"Hayır." Amanda çantanın içine baktı. "Bu sahte. Dikişleri görüyor musun?"

"İki nokta üst üste de yanlış yazı tipinde." Faith yere plastik serdi, böylece daha dikkatli bir envanter yapabileceklerdi. "Sisley ve La Mer alabilecekken neden sahte bir D&G alasın ki?"

Amanda, "Yirmi beş yüz dolarlık çantaya karşı elli dolarlık ruj mu?" dedi.

Faith, "Ruju avucuna alabilirsin ama çantayı alamazsın," dedi.

"Belki bir test cihazıdır. Çizik, etiketin soyulmasından kaynaklanıyor olabilir."

Will, Collier'a komplocu bir tavırla "biz erkek adamların neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri yok" bakışı atmaya çalıştı ama Collier ona çoktan "seni suratından vurmak istiyorum" bakışı atmaya başlamıştı.

Sara odaya geri döndü. Bu onun cinayet mahallini gerçekten incelemek için ilk fırsattı. Will onun bu yönünü daha önce de görmüştü ama resmi bir sıfatla hiç görmemişti. Onu aldı zamanını odayı keşfederek, sessizce tavandaki kan izlerini ve spreyleri inceleyerek geçirdi. Duvar yazıları onun işini kolaylaştırmadı. Bu Duvarlar aşırı püskürtülen logo ve etiketler nedeniyle yer yer siyaha boyanmıştı.

Her şeye yaklaştı, gözlüklerini taktı, böylece sprey boya ile kan delilini birbirinden ayırt edememiştir. Cesedi incelemeye başlamadan önce odanın çevresini iki kez dolaşmıştır.

Kanın içinde diz çökemezdi, bu yüzden Harding'in kalın beline doğru çömeldi. Pantolonunun ön ceplerini aradı ve Faith'e bir eritilmiş Üç Silahşörler, açılmış bir paket Skittles, yeşil bir lastik bantla bağlanmış bir tomar para ve biraz para. Sonra Harding'in takım elbise ceketini kontrol etti. Katlanmış bir kâğıt vardı.

göğüs cebinin içinde. Sara sayfayı açtı. "Yarış formu. Online bahis."

"Köpekler mi?" Amanda tahmin etti.

"Atlar." Sara formu Faith'e uzattı, o da diğer eşyalarla birlikte plastiğin üzerine koydu.

Faith, "Cep telefonu yok," dedi. "Harding'in üzerinde değil. Çantada da yok. Binada değil."

Sara cesedi yokladı, gözden geçirip kaçırmadığını kontrol etti. Kıyafetlerinde belirgin bir şey yoktu. Harding'in göz kapaklarını iterek açtı. Ağızının içine bakabilmek için iki eliyle çenesini açmaya zorladı. Gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini açtı. Her şeyi inceledi. şişmiş karnını santim santim inceledi. Gömleğinin kol düğmelerini açtı ve kollarına baktı. Pantolonunun paçalarını kaldırdı ve çoraplarını aşağı itti.

Sonunda, "Livor mortis cesedin hareket ettirilmediğini gösterir, yani burada, bu pozisyonda, sırt üstü ölmüş. Ortam ve karaciğer ısını ölçmem gerekecek ama tam ölüm katılığı var, bu da dört saatten fazla ama sekiz saatten az süredir ölü olduğu anlamına geliyor."

"Yani Pazar gecesinden Pazartesi gününe kadar olan bir zaman çizelgesinden bahsediyoruz.

Sabah," dedi Faith. "İtfaiye arabanın dört ila beş saat önce ateşe verildiğini tahmin ediyor, bu da bizi bugün saat üçe getiriyor.

911 sabahın beşinde geldi."

"Üzgünüm ama bu konuda bir soru sorabilir miyim?" Collier belli ki hâlâ yaralarını sarıyordu ama bir o kadar da işe yararlığını kanıtlamak istiyordu. "Ağzının ve burnunun etrafında küf var. "Ağzında ve burnunda büyümesi beş saatten çok daha uzun süren bir şey var mı?"

"Olabilir, ama bu kalıp değil." Sara sordu, "Cesedi yana yatırmama yardım eder misin? Öne doğru düşmesini istemiyorum."

Collier kutudan iki ayakkabı koruyucusu çıkardı. Patikleri binaya girerken giydiği eski koruyucuların üzerine geçirirken Sara'ya orantısız bir sırtıma yaptı. "Bu arada ben Holden'ım. Kitaptaki gibi. Ailem hoşnutsuz ve yalnız biri olmasını umuyordu."

Sara bu aptalca şakaya gülümsedi ve Will kendini öldürmek istedi.

Collier sırtıma devam etti, Sara'nın uzattığı eldivenleri aldı ve çocuk boyundaki elleriyle parmaklarını uzatarak bir gösteri yaptı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Üç deyince." Sara geri saydı. Collier homurdanarak Harding'in omuzlarını kaldırdı ve onu yan yatırmaya çalıştı. Gövde sertti ve menteşe gibi eğilmişti. Ağırlığı bir türlü aktaramıyordu.

Harding'i yüzüstü kan gölüne gönderen Collier, cesedi yukarıda tutmak için dirseklerini dizlerine dayamak zorunda kaldı.

Sara, sırtını inceleyebilmek için Harding'ceketini ve gömleğini sıyırdı. Will onun delik aradığını anladı. Eldivenli parmaklarını deriye bastırarak açık yara olup olmadığını test etti ve

Hiçbir şey. Yerdeki koyu kan Harding'i bir tava dolusu motor yağına batırılmış gibi gösteriyordu.

Collier'a "Bir dakika daha iyi misin?" diye sordu.

"Elbette." Kelime boğazında düğümlendi. Will boynundaki damarların dışarı fırladığını görebiliyordu. Harding en az iki elli yaşındaydı, belki de

Daha fazla. Collier'ın kolları onu eğik tutma çabası yüzünden titriyordu.

Sara yeni bir çift eldiven giydi. Harding'in arka cebine uzandı ve kalın, naylon bir cüzdan çıkardı. Cüzdanı açtığında cırt cırtlara bir ses çıkardı. Bulduklarını sıraladı. "Bilet koçanları, fast-food mekanları için makbuzlar, bahis kuponları, çıplak bir sarışının iki farklı fotoğrafı. BackDoorMan.com. Birkaç ." Collier'a baktı. "Onu indirebilirsin ama dikkatli ol."

Collier cesedi tekrar yere yatırırken inledi.

"Bunu görmek isteyeceksin." Sara kartvizitlerden birini Faith'e uzattı. Will renkli logoyu tanıdı. Daha önce Marcus Rippy'nin spor yönetimi ekibi tarafından teslim edilen belgelerde sayısız kez gördüm.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Faith. "Kip Kilpatrick. Rippy'nin menajeri, değil mi? Onu televizyonda görmüştüm."

Will, Amanda'ya baktı. Adamın adını zihninden silbilmeyi diler gibi gözlerini kapatmıştı. Will de aynı şekilde hissediyordu. Kip Kilpatrick, Marcus Rippy'nin menajeri, baş avukatı, en iyi arkadaşı ve her şeyi ayarlayan adamıydı. Yasal bir kanıt yoktu ama Will, Kilpatrick'in haydutlarını kullanarak yılbaşı partisindeki iki tanığa rüşvet verdiğinden ve üçüncüsünü de susturmak için korkuttuğundan emindi.

Sara, "İşleri daha da kötüleştirmekten nefret ediyorum ama kapı tokmağı Harding'in şahdamarını ve ıskalamış. Ve yemek borusunu. Ve önemli olan hemen hemen her şeyi. Ağzında ya da burnunda kan yok. Milden çok az kanama olmuş, sadece kurumuş bir damla. Boynunun yan tarafında. Başka önemli bir şeyi yok. yaralanmalar. Bu kan ya da en azından bu miktardaki kan ona ait değil."

"Ne?" Amanda'nın sesi şoktan çok öfke doluydu. "Bu kan Emin misin?"

"Olumlu. Elbisesinin arkası yerdeki kanı temizlemiş ve gömleğindeki kan izinin başka birine ait olduğu açık. Ana arterleri sağlam. Vücudunda önemli bir yara yok.

kafa, gövde, kollar ya da bacaklar. Bu odada gördüğünüz kan Dale Harding'e ait değil."

Will önce şaşırdı, sonra da şaşırdığı için kendini aptal gibi hissetti. Sara sahneyi ondan daha iyi okumuştı.

"Peki, kimin kanı bu?" Faith sordu. "Bayan La Mer'in mi?"

"görünüyor." Sara dengesini kaybetmemek için dikkatle ayağa kalktı.

Amanda bilgiyi anlamlandırmaya çalıştı. "Bizim kayıp Kadın başını merdivenlere çarptı, sonra balkonda koşarken kanlı ayak izlerini bıraktı ve sonra ne oldu?"

"Bu odada iki kişi arasında şiddetli bir mücadele vardı.

Tavanda yüksek hızda sıçrama izleri var, bu da bir atardamarın gösteriyor ve dediğim gibi bu Harding'e ait değil." Sara uzak köşeye doğru yürüdü. "Grafiti çok karanlık olduğu için alternatif ışık kaynaklarına ihtiyacımız olacak, ama duvardaki şu çiziyi görebiliyor musun? Bu birinin eline ait ve el kanla kaplıydı. Şekli ve açıklığı küçük, daha çok bir kadınıninkine benziyor."

Will, kanın bulaştığı çiziyi daha önce de fark etmişti ama görünür bir parmak kümesiyle sonlandığını fark etmemişti. Bu izler ona Keisha Miscavage'ın boynundaki parmak şeklindeki morlukları hatırlatmıştı.

Amanda Sara'ya, "Dün gece çözülmemiş bir çatışma yoktu.

Bıçaklamadan mı bahsediyoruz o zaman?" Sara omuz silkti.

"Belki."

"Belki," diye tekrarladı Amanda. "Harika. Hastanelere söyleyeceğim *Belki de* ciddi bir kafa travmasıyla birlikte açıklanamayan bir bıçaklama olayına dikkat edin."

"Bunu yapabilirim." Collier telefonuna bir şeyler yazmaya başladı.

"Elimde bir

Arkadaşım Grady Hastanesi'nde çalışıyor. Acil servisi hemen kontrol edebilir."

"Atlanta Medical ve Piedmont'a da ihtiyacımız olacak." Collier yazarken başını salladı.

Faith, "Sara, benim için bir dakika geri çekil. Harding'i kapı tokmağı öldürmedi ama belli ki ölmüş. Peki, ne oldu?"

"Kötü seçimler . Hastalık derecesinde obez. Alışılmadık şekilde şişmiş. Gözlerinde konjonktival eritem belirtileri var. Sanırım kalp büyümesi ve hipertansiyonu var. Karnında ve uyluklarında insüline bağımlı olduğunu gösteren iğne izleri var.

Diyabetik. Diyetinde fast food ve Skittles vardı. Depresyondan mı, kendine zarar vermekten mi yoksa başka bir sebepten mi bilinmez. durumunu yönetmek."

Collier şüpheci görünüyordu. "Yani Harding bir ölüm maçının ortasında uygun bir şekilde şeker komasına mı girdi?"

"Bundan daha karmaşık bir durum." Sara kendi ağzının etrafındaki bölgeyi gösterdi. "Harding'in yüzü. Küf olduğunu düşündünüz ama küf genellikle bir koloni ya da yığın halinde büyür. Bozulduğunda ekmeği düşün. İlk tahminim seboreik dermatitti ama şimdi oldukça eminim ki "Üremik don olduğu kesin."

Will, "İdrar kokusu aldığımı sandım." dedi.

"İyi yakaladın." Sara Collier'a eldivenlerini ve ayakkabı koruyucularını koyması için bir torba uzattı. "Üre, böbrekler yoluyla filtrelenmesi gereken toksinlerden biridir. Böbrekler herhangi bir nedenle çalışmazsa -diyabet ve hipertansiyon iyi nedenlerdir- daha sonra vücut üreyi ter yoluyla atmaya çalışır. Ter buharlaşır, üre kristalleşir ve bu da üremik dona yol açar."

Collier anlamış gibi başını salladı. "Bu ne kadar sürer?"

"Çok uzun değil. Kronik son evre böbrek hastalığıyla yaşıyordu. Bir süredir tedavi görüyordu. Kolunda damar yolu için bir greft var. Üremik don çok nadir görülür ama bu bize

Nedeni ne olursa olsun, muhtemelen son bir hafta ila on gün içinde diyalize girmeyi bıraktı."

"Tanrım," dedi Faith. "Yani bu bir cinayet mi, değil mi?"

Amanda, "Görünüşe göre ikisi de birbirini öldürmeye çalışmış ve muhtemelen de başarmış." dedi. Sara'ya, "Kayıp kadına odaklanalım. Bu odada Harding'in açıkça kaybettiği şiddetli bir mücadele olduğunu söylediniz, ancak kandan da anlaşılacağı üzere rakibine epeyce zarar vermeden önce değil. Ona bakılırsa

Yaralar, kadın buradan çıkıp gidebilir mi?" "Belkiler ya da olasılıklar yok. Mahkemeye konuşmuyorsunuz, Dr. Linton."

Sara hâlâ tereddüt ediyordu. "Merdivenlerdeki darbeye başlayalım. Eğer kayıp kadının başındaysa, oldukça sert bir darbe almış demektir. Kafatası muhtemelen kırılmış. En azından beyin sarsıntısı geçirmiş." Sara ölüm odasının üzerinden geriye baktı. "Kan kaybının hacmi

gerçek bir tehlike. Bunun iki litreden biraz fazla olduğunu tahmin ediyorum, belki yüzde otuz ila otuz beşlik bir kayıp. Bu 3. sınıf kanama sınırında.

Kanamayı durdurmanın yanı sıra sıvıya ve muhtemelen kan nakline de ihtiyacı olacak."

Will, "kullanabilir," dedi. "Kanamayı durdurmak için. Muşamba kayıp. Otoparkta bir rulo koli bandı bulundu."

"Mümkün," diye kabul etti Sara. "Ama hadi bu işin doğası hakkında konuşalım.

Yaralanmış. Kan göğsünden ya da boynundan gelseydi ölmüş olurdu. Karnından olamaz, çünkü kan karnında kalır. O zaman geriye uzuvlar kalıyor. Kasıktaki iyi bir kesik bunu yapabilir. Muhtemelen yürüyebilir ama zorlanmadan değil. Aynı şekilde medial malleol, ayak bileğinin iç kısmı. Hala sürükleyebilir ya da

sürünerek çıkabilir. Bir de şu var-" Sara yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Radyal veya ulnar kola yatay bir kesik

atardamarlar, sonra kollar sallanır ve kan bahçe hortumu gibi odanın her tarafına fışkırır.

nokta." Tekrar Harding'e baktı. "Durum böyle olsaydı üzerinde daha fazla kan olmasını beklerdim."

Amanda, "Çoklu seçenekler sıraladığınız için teşekkürler doktor. Bu kadını bulmak için ne kadar zamanımız var?"

Sara kazmayı ağırdan aldı. "Bu yaraların hiçbirisi, kanamayı durdurmayı başarsa bile tedavi edilmeden atlatılabilecek türden değil. Ölüm zamanına ilişkin dört ila beş saatlik süre ve kan kaybının hacmi göz önüne alındığında, tıbbi müdahale olmaksızın, organlarının kapanmaya başlamasından önce iki ila üç saati daha olabileceğini söyleyebilirim."

"Siz ölümlerle uğraşın, biz yaşayanları bulacağız." Amanda, Will ve Faith'e döndü. "Saatimiz işliyor. Bir numaralı hedefimiz Bu kadının yerini tespit edin, ona tıbbi yardım sağlayın, sonra da burada ne aradığını öğrenin."

Collier sordu, "Peki ya BackDoorMan.com? Bu Rippy'yi getirir mi?"

"Bu Harding'in sapkınlığı olacak," dedi Will. "Rippy'nin belli bir tipi var."

Faith, "Koyu renk saçlı, zeki ağızlı, öldürücü vücutlu," diye ekledi.

Collier, "Karısı sarışın." dedi.

Faith gözlerini devirdi. "Ben sarışınım. O bir şişe."

"Saç rengini kadını bulduktan sonra tartışabilirsiniz." Amanda Collier'a, "Ortağın kayıp kişi raporlarını hazırlasın.

son kırk sekiz saat içinde gönderilmiş. Kadın, genç, Rippy'nin tipi." Collier başını salladı ama sözünü bitirmemişti. "Bana en az on tane Her iki depoyu ve ofis binasını kontrol etmek için üniformalılar. Bina için bir yapı mühendisi ; şüpheli görünüyor. Her katta, her köşe bucakta, taş üstünde taş kalmamacasına, sadece göz değil, ayak istiyorum. çevrilmemiş. Kurbanımız ya da katilimiz burnumuzun dibinde kan kaybediyor ya da saklanıyor olabilir. Hiçbirimiz yarın sabah gazetede bu manşeti okumak istemeyiz."

Faith'e döndü. "Harding'in ikamet ettiği yere git. Sen oraya varana kadar arama emrini imzalamış olurum. Harding kendine özel dedektif diyordu. Bir cinayeti araştırıyor olması mantıklı.

kadın, muhtemelen Rippy için. Başka bir kurban da olabilir. para için şantaj yapıyor olabilir ya da her ikisi de. Harding'in elinde bir dosya, fotoğraflar, notlar ve umarım kızın ev adresi vardır."

Will'i işaret etti. "Onunla git. Harding lüks içinde yaşıyor olamaz. Orada içki , kasalar, striptiz mekanları .

Komşuluk. Muhtemelen kullan-at telefon satacaklardır. Harding'e ait bir telefon numarası bulabilir miyiz diye IMEI'leri güvenlik kayıtlarıyla karşılaştırın.

Kip Kilpatrick ya da Marcus Rippy ile bağlantılı."

Etrafta bir "evet, " korusu vardı.

Will metalin betona sürtündüğünü duydu. Makaslı asansör Charlie Reed'i ikinci kata getirmişti. Onlara yaklaşırken yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Amanda, "Çıkar ağzındaki baklayı Charlie. Zaten zamana karşı yarışıyoruz."

Charlie cep telefonuyla oynadı. "Glock 43'ün bilgilerini aldım."

"Ve?"

Charlie bakışlarını Amanda'dan ayırmadı. "Belki de-" "Tükür dedim."

Derin bir nefes aldı. "Angie Polaski adına kayıtlı."

Will göğsünde ani bir sıkışma hissetti. Dilinde asit tadı vardı.

Koyu renk saçlı. Zeki bir ağız. Katil vücut.

Yüzünün yan tarafında bir yanma hissi vardı. İnsanlar ona bakıyordu. Tepkisini bekliyordu. Gözünden boncuk boncuk ter aktı. Tavana baktı çünkü başka bir şeye bakacak kadar kendine güvenmiyordu.

Sonunda sessizliği bir soruyla bozan Collier oldu. "Burada neyi kaçıyorum?" Kimse cevap vermeyince, "Angie Polaski kim?" diye sordu.

Sara konuşabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Angie Polaski Will'in karısı."

İKİNCİ BÖLÜM

Sara, Will'in kendini sabitlemek için elini duvara dayamasını izledi. Bir şeyler yapmalı, onu teselli etmeli, her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydi ama öylece durdu ve dengesiz, nefret dolu karısından söz edildiğinde ortaya çıkan olağan öfke kıvılcımına karşı mücadele etti.

Angie Polaski, on bir yaşından beri Will'in hayatına bir sivrisinek gibi girip çıkıyordu. Atlanta Çocuk Yuvası'nda birlikte büyümüşler, ikisi de istismardan kurtulmuştu, ihmal, terk edilme, işkence. Bunların hepsi sistemin elinden gelmemişti. Yaşamı boyunca Will'e çektirilen tüm acıların Ergenlik dönemi, Angie'nin ona çektirdiği eziyetlerin yanında hiçbir şeydi. Hâlâ da çektirmeye devam ediyordu, çünkü hepsinin bu binada bir araya gelmiş olması çok acımasız bir anlam ifade ediyordu. Son kurbanının etrafında bir kan gölü oluşuyor.

Dale Harding ikincil hasardı. Will her zaman Angie'nin birincil hedefiydi, tekrar tekrar vurmaya devam ettiği kişiydi.

Sonunda bu onun sonu muydu?

"Olamaz-" Will durdu. Gözleri cinayet odasını taradı. "O olamaz-"

Sara öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu Angie'nin dikkat çekmek için yaptığı huysuzluklardan biri değildi. Will'in, Angie'nin aynı bağlantılar: şiddetli mücadele, hayati tehlike arz eden yaralanma, gerçek bir kan gölü.

Yaralı. Tehlikeli. Çaresiz. Angie.

"O-" Will yine durdu. "Belki de o-" Duvara doğru yığıldı. Nefes alış verişi düzensizdi. "Oh, Tanrım. Oh, ." Elini ağzına götürdü. "O olamaz-" Sesi çatallaştı. "Bu o."

"Bunu bilmiyoruz." Sara sesini güven verici hale getirmeye çalıştı.

Kendine bunun Angie'yle ilgili olmadığını hatırlattı. Bu Angie ile ilgili değildi.

Will. Onu bu kadar acı içinde görmek, göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. "Silahı çalınmış olabilir ya da-"

"Bu o." Onlara arkasını döndü ve birkaç adım uzaklaştı ama Sara onun yüzündeki kederli ifadeyi görmeden önce değil. Kendi işe yaramazlığının altında ezildiğini hissetti. Angie ikisinin de kurtulmak istediği biriydi ama bu şekilde değil. En azından bu şekilde değil.

Sara'nın asla yüksek sesle söyleyemeyeceği bir şeydi. İtiraf etmeliydi ki Angie'nin asla nazikçe çekilmeyeceğini her zaman biliyordu. Ölürken ya da ölüme yaklaşırken bile Will'i de kendisiyle birlikte aşağı çekmenin bir yolunu bulmuştu.

Amanda, "Charlie, ruhsattaki adres ne?" diye sordu. "Ehliyetindekiyle aynı." Charlie ekrana baktı. telefonunda. "Doksan sekiz-"

"Baker," diye araya girdi Will, hâlâ arkasını dönmemişti. "Bu onun eski adresi. Peki ya telefon numarası?"

Charlie bir sayı okudu ve Will başını salladı. "Bağlantı kesildi."

Amanda Will'e, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Will yine başını salladı.

"Onu en son ne zaman gördün?"

Will cevap vermeden önce bir an durakladı: "Cumartesi."

Sara göğsündeki bıçağın son bir kez şiddetli bir şekilde döndüğünü hissetti.

"Cumartesi mi?"

Onun evinde yatıya kalmışlardı. Sevişmişlerdi. İki kez. Sonra Will Sara'ya koşuya çıkacağını söylemiş ve gizlice karısıyla buluşmuştu.

Sara'nın ağzından kelimeler zorlukla çıkıyordu. "Onu iki gün önce mi gördün?"

Will hiçbir şey söylemedi.

Amanda hızlı ve tedirgin bir iç çekti. "Bir telefon numaranız var mı? Çalıştığı bir yer? Onunla temasa geçmek için herhangi bir yol var mı?"

Her soru karşısında başını salladı.

Sara onun sırtına, kollarını doladığı geniş omuzlarına baktı. Öptüğü boynuna. Parmaklarını geçirdiği gür, kirli sarı saçlarına. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Bunca zamandır Angie'yle görüşüyor muydu? İşteki tüm o geç geceler. Tüm o erken toplantılar. Tüm o iki saatlik koşular ve basketbol maçları.

." Amanda dikkat çekmek için ellerini çırdı. Sesi binayı dolduracak kadar yükselmişti. "Olay yeri çalışanları, on beş dakika ara verin. Su için. Havalandırmada oturun."

Beyaz takım elbiseli teknisyenler çıkışa doğru ilerlerken bir takdir homurtusu duyuldu. Muhtemelen dedikodu yapmaya başlayacaklardı. Dışarı çıkar çıkmaz.

Sara gözyaşları düşmeden önce gözlerini sildi. İşteydi. Önünde duran ve kontrol edebileceği şeylere odaklanmak zorundaydı. Amanda'ya, "Mobil laboratuvarda kan tahlili yapabiliriz. Sonuçlar neredeyse anında çıkar." Boğazındaki yumruyu yutmak için boşuna uğraştı. "DNA değil, ama ABO tiplemesini bir dışlama olarak kullanabiliriz Angie'ye karşı. Ya da kan grubunun ne olduğuna bağlı olarak bir kural olarak."

Tekrar yutkunmak için durmak zorunda kaldı. Mantıklı konuşup konuşmadığını anlayamıyordu. "Gevşek bir anlatı kurabiliriz. Merdivenlere sıçrayan kanın türü, odaya doğru giden kanlı ayak izlerinin türüyle uyuyor mu? Bu örnekler, odadaki Odanın içindeki kan grubu? Atardamar spreyi ile aynı türden mi? El kaydırması?" Sara dudaklarını birbirine bastırdı. *Tip* kelimesini daha kaç kere söyleyecekti? Birisi bunu bir İçme oyunu. "Angie'nin kan grubuna ihtiyacım olacak. Ve bizim de tüm bunları DNA ile desteklemek. Ama kan tahlili en azından bize bir şeyler söyleyebilir."

Amanda başıyla onayladı. "Yapın. Angie on yıl polislik yaptı. Dosyasından kan bilgilerini alacağım." Sesi alışılmadık bir şekilde telaşlıydı. "Faith, telefonlara sarıl. Güncel adres, telefon, işveren, bulabileceğin her şeye ihtiyacımız var. Collier, senin ve Ng'nin emirleri değişmedi. Ekiplerin eşyaları aramasını istiyorum-"

"Ben yaparım." Will asansöre doğru ilerlemeye başladı ama Amanda elini Will'in koluna sıkıştırarak onu durdurdu.

"Burada kal." Adam geri çekilmeye çalıştı ama kadının tırnakları gömleğinin koluna battı. "Bu bir emirdir."

"Olabilir-"

"Ne olabileceğini biliyorum ama burada kalacak ve sorularıma cevap vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Collier elinin içine öksürdü, sanki bir öğretmen öğrencisini azarlıyormuş gibiydi. Faith onu susturmak için koluna bir tokat attı.

Amanda, "Charlie, Collier ve Faith'i aşağı götür, sonra da benim için yukarı gel," dedi.

Faith, yanından geçerken Sara'nın elini sıktı. Will hakkında genel ifadeler dışında asla konuşmamak gibi bir kuralları vardı. Sara bu kuralı çiğnemeyi hiç şu anda olduğu kadar çok istememişti.

"Amanda." Will seyircilerin gitmesini beklemedi. "Ben sadece _."

Amanda onu susturmak için parmağını kaldırdı. En azından biri Sara'nın aşağılanması konusunda endişeleniyordu. Tekrar.

Cumartesi.

İki gün önce.

Will'in ondan bir şey sakladığını hiç bilmiyordu. Başka neleri kaçırmıştı? Sara son birkaç haftayı gözden geçirmeye çalıştı. Will garip davranmıyordu. Aksine, daha da garipleşmişti. özenli, hatta romantikti, ki bu hepsinden daha büyük bir işaret olabilirdi.

"Amanda," diye tekrar denedi Will, sesini alçaltarak. mantıklı gelebilir. "Sara'nın ne dediğini duydun. Angie kan kaybından ölüyor olabilir. Birkaç saati kalmış olabilir..." Onun Sözleri kesildi. Angie yardım almazsa ne olacağını hepsi biliyordu. "Onu aramak zorundayım. Saklanabileceği yerleri bilen tek kişi benim."

Amanda, Will'e sert bakışlarından birini attı. "Hayatım üzerine yemin ederim, Wilbur, bu balkondan bir adım atarsan, gün ışığını görmeden seni kelepçelemiş olurum."

Gözleri nefretle yanıyordu. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Amanda telefonunu çıkararak bir gösteri yaptı. "Listeye ekle."

Will ona sırtını döndü. Bakışları Sara'nın üzerinden geçti. Onunla konuşmak ya da ne olduğunu anlamak merdivenlere doğru geri yürüdü. Sara onun aşağı inmesini bekliyordu.

Yine de geri döndü ve kafese kapatılmış bir leopar gibi balkonda volta atmaya başladı. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki Sara çene kemiğinin çalıştığını görebiliyordu. Yumrukları sıkılmıştı. Tekrar durdu

Merdivenlerin başında durdu, başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Sara onun dudaklarındaki kelimeyi okuyabildi. Bir özür değil. Bir açıklama değil.

Angie.

Angie'yi sevmiyordu. En azından bir koca olarak. En azından Sara'ya söylediğine göre. Will neredeyse tam bir yıldır boşanma davası açmak için karısını arıyordu. Onların

Evlilik zaten bir aldatmacaydı, kelimenin tam anlamıyla bir cesaretle yaptıkları bir şeydi. Will, Sara'ya bunu sona erdirmek için mümkün olan her şeyi yapacağına dair söz vermişti. Sara bir kez bile özel bir ajanın nasıl

Georgia Soruşturma Bürosu, iki gün kadar kısa bir süre önce gözünün önünde olduğu anlaşılan bir kadını bulamadı.

Onunla bir restoranda mı tanışmıştı? Otel mi? Sara gözyaşlarını hissetti geri dönmekle tehdit ediyordu. Bunca zamandır Angie'yle birlikte miydi? Sara'yı aptal yerine mi koymuştu?

"Pekâlâ." Amanda asansör zemin kata yerleşene kadar bekledi.

"Cumartesi. Angie'yi nerede gördün?"

Will yavaşça arkasını döndü. Kollarını kavuşturdu. Amanda'nın başının üzerinde bir yere baktı. "Evimin dışında. Sokağa park etmiş." Durakladı ve Sara onun gitmeden önce kendisine ne yaptığını hatırladığını umdu, çünkü bu asla olmayacaktı.

tekrar olur. "Koşuya çıkmıştım ve onun arabasını gördüm. Bir Chevy Monte Carlo SS, seksen sekiz, siyah ve-"

"Kırmızı çizgiler. Beş eyalette arama emri çıkarttım bile." Amanda, Will'e Sara'nın aklını kurcalayan soruyu sordu. "Neden senin evindeydi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Beni gördü ve arabasına geri bindi ve-"

"Seninle konuşmadı mı?"

"Hayır."

"İçeri girmedi mi?"

"Hayır." Kendini tuttu. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bazen kendini içeri alıyor."

Sara Faith'in yere bıraktığı kanıt torbalarına baktı.

Ruj.

Sisley rose kaşmir, kılıfın yan tarafında bir çizik var.

Üretim hatası yoktu. Bu Sara'nın rujuydu. Geçen ay Will'in evinde bırakmıştı. Onun banyosunda. Lavabonun üzerinde. Akşam yemeği için dışarı çıkmışlardı ve daha sonra onu aradığında hiçbir yerde bulamamıştı.

Angie'nin çantasında. Elinde. Parmaklarının arasında. Ağzında. Sara'nın midesi bulandı.

Amanda Will'e, "Neden evinin önüne park ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Sara sesini bulmakta zorlandı. "Arabama bir not bıraktı mı?" "Hayır," dedi

Will ama Sara ona nasıl güvenebilirdi? Daha önce koşusundan sonra kahvaltı etmişti. Günü birlikte kanepede geçirmişler, pizza ısmarlamışlar, şakalaşmışlar ve Sara'ya bir yıldır bulmaya çalıştığı kadının o sabah evinin önüne park etmiş olduğunu söylemek için milyonlarca fırsatı olmuştu. Sara'nın kızacağı bir şey değildi. Sinirlenirdi belki ama

Will'i. Angie'nin saçmalıkları için onu asla suçlamadı. Bunu biliyordu, çünkü Angie daha önce ikisinin de başına sayısız kez sorun açmıştı.

Bu da Will'in ziyareti saklamasının tek nedeninin, hikâyede daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Mesela Angie'nin evinin içinde. Sara'nın rujunu çaldığı gibi. Sara'nın başka neyi eksikti? Birkaç saç tarağı. Bir şişe parfüm. Sara, eviyle Will'in evi arasında eşyalarını yanlış yere koyduğu için kendini suçlamış, Angie'nin kendisinden çaldığını bir kez bile düşünmemişti.

Ve Will bunu biliyordu.

Amanda dedi ki, "Bana . Ön kapından çıkıyorsun.

Angie'yi park halindeki arabasının içinde görüyorsunuz."

"Yanında duruyorum." Will sanki cevap vermeden önce düşünmesi gerekiyormuş gibi dikkatle konuştu. "Beni gördü, onu gördüğümü biliyordu ama arabasına bindi ve-" Kanıt torbalarına baktı. Kanıtlar

Chevy kontak anahtarı. Seksen sekiz Monte Carlo'ya uyabilecek eski türden.

"Arabanın peşinden koştum ama o ." dedi.

Sara, Will'in Angie'yi sokakta kovaladığı görüntüsünü engellemeye çalıştı.

Amanda Sara'ya döndü. "Hangi notu ?" Omuz silkti, sanki hiçbir şey değilmiş gibi, ama her şeydi.

"Bazen arabama notlar bırakıyor. Beklediğiniz şeyleri söylüyorlar."

"Son zamanlarda mı?"

"Sonuncusu üç hafta önceydi." Sara, Grady Hastanesi'nde çocuk doktoru olarak son vardiyasında çalışıyordu. Dört yaşında bir çocuk bir torba kristal meth'i şeker sanmış. Sağlık görevlileri onu getirdiğinde çocuğun kalbi tamamen durmuştu. Onu kurtarmak için saatlerce uğraşmış. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Sonra arabasına gitmiş ve ön camında koyu renk göz kalemi ile yazılmış SIKTIĞIMIN FAHİŞESİ yazısını bulmuştu.

Mektubun Will'in karısından geldiğine şüphe yoktu. Angie'nin el yazısı, *J'*ye benzeyen *F'*ler ve *E'*lerden oluşuyordu.

ters üçlüyü andırıyordu. Bu iki harf, bir buçuk yıl öncesinden başlayarak bıraktığı hemen hemen her notta yer alıyordu.

Will'in Sara'nın dairesinde geçirdiği ilk gecenin ertesi sabahı.

Amanda Will'e, "Angie sana hiç not bırakmadı mı?" diye sordu. Will çenesinin yan tarafını ovuşturdu. "O bunu yapmazdı." Sara yere baktı. Onu çok iyi tanıyordu.

"Pekâlâ." Amanda'nın sesi öncekinden daha da telaşlı çıkıyordu.

"İkinize konuşmanız için beş dakika veriyorum, sonra işinizin başına dönüyorsunuz."

"Hayır." Will bu kelimeyi neredeyse bağırarak söylüyordu. "Angie'yi aramam gerek.

Onu aramama izin vermelisin."

"Peki ya onun cesedini bulursan ne olacak Will? Yeni kız arkadaşınla birlikte olabilmek için boşanmaya çalıştığın eski karının mı? Ve olay yerinden sorumlu adli tabip, söz konusu yeni kız arkadaşınız mı oluyor? Ve ortağın ve patronun davada da mı çalışıyorsun? Bu gazetede nasıl okunacak? Yoksa sizin için okumamı mı istersiniz?"

Sara, Will'in ifadesinden bunların hiçbirini düşünmediğini anlayabiliyordu.

Amanda devam etti, "Karın, Kip Kilpatrick'in maaş bordrosunda yer alan ve son yedi aydır sahte bir tecavüz suçlamasıyla taciz ettiğin Marcus Rippy'nin hizmetinde olan bir polisi öldürdü -ya da kız arkadaşına göre öldürmedi- ve oh, bu arada Bu arada, aynı eş senin kız arkadaşını da takip ediyordu." Ellerini kalçalarına dayamıştı. "Bu sana doğru geliyor mu?"

"Sadece onu bulmak istiyorum."

"İstediyini biliyorum ama bunu benim halletmeme izin vermelisin." Amanda Sara'ya "Beş dakika" dedi. Asansöre doğru yürürken alçak topukları şangır şungur sesler çıkarıyordu. Sara, Charlie'nin platformu geri getirdiğini bile duymamıştı.

Will konuşmak için ağzını açtı ama Sara onu durdurdu.

"Bu taraftan," diyerek cinayet odasından gerektiğini işaret etti. Dale Harding nasıl yaşamış olursa olsun ölümünde biraz saygıyı hak ediyordu.

Will'in Tyvede ayakları yerde sürünüyordu. Omuzları çökmüş, odunluğa götürülen bir çocuk havası veriyordu. Alçıpan yığınının arkasında durdu. Yüzündeki ifadeyi silmek için iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

Sara onun önünde durdu. Onun bir şey söylemesini bekledi - herhangi bir şey. Yalan söylediği için üzgün olduğunu ya da kızgın olduğunu ya da onu sevdiğini ve bunu atlatacaklarını ya da onu bir daha asla görmek istemedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Omzunun üzerinden asansörün geri döneceği boşluğa baktı. Yumrukları hâlâ sıkılıydı. Vücudu kıvrılmıştı, platform görünür görünmez sıçramaya hazırdı.

"Seni burada tutmayacağım." Sara kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti. Öfkelendiğinde sesi yumuşamaya meyilliydi. O da

Sesini ancak fısıltının üzerine çıkarabildi. "Oraya bekleyebilirsin. Yapacak çok işim var."

Will kımıldamadı. İkisi de Charlie'nin beş dakikaları dolana kadar dönmeyeceğini biliyordu. "Ne söylememi istiyorsun?"

Kalbi küt küt atıyordu. Ağzı kurumuştı. Sesi Kızgındı. Kızmaya hakkı yoktu. "Onu gördüğünü bana neden söylemedin?"

"Seni üzmemek istemedim."

"Genellikle insanlar bunu söylediklerinde, aslında dürüst olmaya cesaret edemediklerini kastederler."

İçindeki şalteri bir kahkaha attı.

Sara hayatında ona hiç bu kadar kötü bir tokat atmak istememişti.

"Bana bak."

İsteksizliği hissediliyordu ama sonunda ona baktı.

"Rujumu aldığını biliyorsun. "Rujumu aldığını biliyorsun.

şeyler." Sara gözyaşlarının geri geldiğini hissetti, bu kez öfkeden. Her şey rujdan kurtulmaya başladı, çünkü Angie tek bir ihlalde duracak biri değildi. Sara bütün bunları düşündü.

Will'in evinde bıraktığı özel eşyaları. Angie'nin onları bulduğunu, onlara dokunduğunu düşünmek onu öfkeden hasta ediyordu. "Evime zorla girdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Sanki bunların hiçbiri onun sorunu değilmiş gibi ellerini omuz silkerek uzattı. "Benden ne istiyorsun?"

"Kapa çeneni." Sara'nın boğazı kelimelerin etrafında gerildi.

"Eşyalarımı karıştırdı. *Eşyalarımızı.*"

Will parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Tekrar balkona baktı.

"Geçen yıl kapılarınızın kilitlerini değiştirmişsiniz." En azından Sara bunun doğru olduğunu biliyordu. Ona yeni bir anahtar vermişti. Yeni sürgüleri görmüştü. "Ona da anahtar verdin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Evinize zorla girdiğini ne zamandır biliyorsunuz?"

Omuz silkti.

"Bana cevap verecek misin?" "Bana

çenemi kapatmamı söyledin."

Sara'nın ağzında safra tadı vardı. İş bilgisayarını Will'in evinde bırakmıştı. Tüm hayatı o şeydeydi - hasta dosyaları, e-postalar, adres defteri, takvimi, kişisel fotoğrafları. Acaba Angie

şifresini mi tahmin etti? Sara'nın gece çantasını karıştırmış mıydı? Sara'nın kıyafetlerini giymiş miydi? Başka ne çalmıştı?

"Bak," dedi Will. "Onun evde olduğundan bile emin değilim. Sadece bazen eşyaların yeri değiştiriliyordu. Ya da belki sen taşıydın. Ya da ben taşıdım.

Ya da-"

"Gerçekten mi? Böyle mi düşündün?" Will doğuştan düzenli biriydi. Her şeyi her zaman yerine koyardı ve Sara da onun evindeyken aynı şeyi yapmaya özen gösterirdi. "Neden kilitleri yine değiştirmedin?"

"Ne için? Onu durdurmanın bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Onu gerçekten kontrol edebileceğimi mi?" Sesi soru karşısında şaşırılmış gibiydi ve

Belki de öyleydi, çünkü Will ne kadar inatçı, ne güçlü olursa olsun, Angie her zaman ilişkilerinin şartlarını belirleyen kişi oldu.

İlişki. Onu korumak isteyen bir abla gibiydi. Onu kontrol etmek için seksi kullanan sapkın bir aşık gibiydi. Evli olmak istemeyen ama onu bırakmak da istemeyen nefret dolu bir eş gibiydi. Angie onu seviyordu. Ondan nefret ediyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bazen günlerce, bazen haftalarca, aylarca, bir kereden fazla tam bir yıl boyunca ortadan kayboldu. Her zaman geri dönmesi

Will'in hayatında neredeyse otuz yıldır sabit.

Sara, "Gerçekten onu mu arıyordun?" diye sordu.

"Sana boşanma belgelerini gösterdim."

"Bu bir evet mi?"

Gözlerinde bir öfke titreşimi vardı. "Evet."

"Bana söylemeden onu daha önce gördün mü?" Ağzını acı bir panik doldurdu. "Onunla birlikte oldun mu?"

Öfkesi bembeyaz parlıyordu, sanki bu soruyu sormaya hakkı yokmuş gibi Soru. "Hayır, Sara. Onu senin arkandan becermiyordum." Doğruyu mu söylüyordu? Söylediklerine güvenebilir miydi?

Sara bu adam için hayatını alt üst etmişti. İçgüdülerini susturmuştu.

İçgüdü. Ahlaki değerlerinden ödün vermişti. Bu işi kabul etmişti. Birlikte çalıştığı herkesin önünde kendini tamamen aptal durumuna düşürmüştü. Ailesinin ne düşüneceğinden bahsetmiyorum bile, çünkü kendini Will'den daha büyük bir yalancıya dönüştürmeden bu korkunçluğu onlardan saklamanın bir yolu yoktu.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Gerçek, acımasız bir belirsizliğin avantajına sahipti.

Will saatine baktı. Aslında bunu zamanlıyordu, asansörün geri geldiği anı bekliyordu, böylece beyaz koltuğuna atlayabilecekti.

ve Angie'yi bir kez daha kurtar.

Dün, karısını gördüğünün ertesi günü, açık evlere bakmışlardı.

Yürüyüşe çıkmışlardı ve şaka yapmışlardı.

Klimalı evlere bakmak sıcaktan için iyi bir bahaneydi. Sara, hiç beklenmedik bir anda kendini buraya gelmeyi düşünürken buldu.

Will'e merhaba demek için o merdivenlerden inmek ya da Will çimleri

keserken o bahçeye çiçek dikmek ya da o mutfakta durmak

Will ile gece geç saatlerde dondurma yerken, aslında düşünmesi gereken şey arabasına ne tür bir kilit takması gerektiği idi.

lanet başucu çekmecesini.

"Tanrım." Sara iki eliyle yüzünü kapattı. Kendini kül suyuyla yıkamak .

"Vazgeçmezdi." Will kaşlarını karıştırdı, Sara'nın ilk karşılaştıklarında fark ettiği gergin bir tiki bu. "Angie. Vazgeçmezdi. Yaralansa bile."

Sara cevap vermedi ama haklıydı. Angie bir hamamböceği idi. Gittiği her yere hastalık bırakırdı ve hiçbir şey onu yok edemezdi.

Will dedi ki, "Arabası burada değil. Ama anahtarı burada. Ama başka bir tane olabilir. Bir anahtar." Elini bıraktı. "O bir polisti. Evdeki en sert kızdı. Oğlanlardan daha sertti. Bazen benden bile sertti. Kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Başı derde girdiğinde ona yardım edecek bir çevresi vardı. Eğer incinirse."

Söylediği her kelime bir hançer gibiydi.

"Değil mi?" Will söyledi. "Bundan kurtulabilecek biri varsa o da Angie'dir, değil mi?"

Sara başını salladı. Bu konuşmayı yapamazdı. "Burada ne yapmam gerekiyor Will? Seni rahatlatmak mı? Seni rahatlatmak mı? Söylemek mi?"

Beni kandırmış olman sorun değil mi? Mahremiyetimi, mahremiyetimizi ihlal ettiğini biliyordun ama yine de buna izin verdin?" Sara elini ağzına götürdü, çünkü tiz bir sesle konuşmak bunu atlatmalarını sağlamayacaktı.

"Bir parçanızın ona karşı her zaman bir şeyler hissedeceğini biliyorum.

Neredeyse otuz yıldır hayatının önemli bir parçasıydı.

Yıllardır. Bunu kabul ediyorum. Anladığım kadarıyla onunla bir bağlantınız var.

Ama sen ve ben birlikteyiz. En azından ben öyle sanıyordum. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Will, sanki bu basit bir yanlış anlaşılmaymış gibi başını salladı. "Dürüst olacağım. Sokağa park etmişti. Konuşmadık. Sanırım sana söylemeliydim."

Sara *tahminini* sertçe ısırdı.

Tekrar asansörün geleceği açıklığa baktı. "Beş dakikadan fazla oldu."

"Will." Gururundan geriye kalan azıcık şey de akıp . "Lütfen. Sadece ne yapmamı istediğini söyle. Lütfen." Sara kendini durduramadan onun elini tuttu. Onun elinden kayıp gittiği hissine dayanamıyordu. "Sana biraz zaman vereyim mi? Eğer ihtiyacın olan buysa, söyle bana."

Ellerine baktı. "Konuş benimle.

Lütfen."

Başparmağı parmaklarının arkasını okşadı. Onu terk etmenin bir yolunu mu bulmaya çalışıyordu? İtiraf etmediği başka şeyler de var mıydı?

Kalbinin göğsünde titremeye başladığını hissetti. "Bunu tek başına atlatman gerekiyorsa bana söyle. Kaldırabilirim. Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

Elini okşamaya devam etti. Sara, Will'in ona ilk kez böyle dokunduğunu hatırlıyordu. Evin bodrum katındaydılar. Hastane. Onun tenini kendi teninde hissetmek, vücudunda bir patlama yaratmıştı. Kalbi göğsünde aynı şekilde çırpınmıştı. Şimdi çırpındığı gibi. Ama o zaman umutla doluydu. Şimdi ise korku doluydu.

"Will?"

Boğazını temizledi. Elini daha sıkı kavradı. Onun sözlerini beklerken nefesini tuttu, acaba bu o an mıydı?

İlişkilerinin sonu ya da tırmanmaları gereken başka bir dev dağ.

"Betty'yi alabilir misin?" dedi.

Sara'nın beyni bu isteği algılayamadı. "Ne?"

"Veterinerde ve ..." Kesik kesik bir nefes aldı. Onun elini sıkıca tuttu. "Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum. Onu alabilir misin?"

Sara ağzının açıldığını, sonra kapandığını, sonra tekrar açıldığını hissetti.

"Bana onun-" Durakladı. Adamın yutkunurken adem elmasının çalıştığını gördü. "Beşte gelmemi söylediler, ama belki sen onu daha erken alıp alamayacağınızı sormak için arayabilirsiniz, çünkü öğlene kadar işinin biteceğini söylediler, ama anestezi-"

"Evet." Sara razı olmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. "Onunla ben ilgilenirim."

Sanki bu konuşmanın en zor kısmı Betty ile ne yapacağına karar vermekmiş gibi uzun, yavaş bir nefes verdi. "Teşekkür ."

Charlie Reed merdivenlerden yukarı çıktı, ayak sesleri gelişini duyurmak için doğal olmayan bir şekilde ağırdı. Her iki elinde de birer tane olmak üzere ağır görünümlü iki spor çantası taşıyordu.

Onlara, "Merdivenler temizlendi, artık ölüm tuzağı asansör yok" dedi. Bıyıklarının altındaki ağzı sıkı bir gülümsemeye dönüştü.

"Will, Amanda arabada bekliyor."

Will'in eli Sara'nın elinden kaydı. Merdivenleri ikişer çıktı, hızlı bir iniş yaparken Charlie'yi atlattı.

Sara az önce ne olduğundan ya da bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğinden emin olmadan onun ardından bakakaldı. Elini göğsüne bastırdı

Kalbinin hala attığından emin olmak için göğsüne. Hızlı dokunuşlar sanki bir maraton koşmuş gibiydi.

"Tanrım." Charlie merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. İki çantayı da yere bıraktı. Sara'ya doğru yürürken ellerini birbirine kenetledi. "Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Rahatsız edici. Pantolonumu çıkarayım mı? Şarkı mı söylemeliyim?"

Sara gülmeye çalıştı ama sesi daha çok ağlamaya benziyordu. "Özür dilerim."

"Benden özür dileme." Charlie'nin gülümsemesi gerçekten nazikti. O kargo pantolonundaki birçok cepten birinden bir şişe su çıkardı. "Bunun hepsini içmen gerek. Burası resmen on bir milyar derece."

Sara kendini gülümsetti çünkü o çabalıyordu.

"Birinci seçenek," diye başladı Charlie. "Gündüz içmek. Artıları ve eksileri var."

Sara sadece artılarını düşünebiliyordu. Bir yıldan uzun süredir alkollü bir içecek içmemişti. Will tadından nefret ederdi. "İkinci seçenek?"

Hâlâ aktif bir suç mahalli olan binayı gösterdi. Sara ona, "İçki içmek cezbedici," dedi.

kelimesi onun özüne işlemiştir. "Ama ne yapmamız gerektiğini konuşalım. Harding'in cesedi çıkarılabilir. En az dört kişiye ihtiyacımız olacak."

"Merdivenler yüzünden altı dakika istedim. Tahmini süresi kırk dakika."

Sara saatine baktı. Gözleri bulanıklaştı. Zamanı sadece tahmin edebiliyordu. "Hazırlıkları yapmak için birkaç saate ihtiyaçları olacak. Otopsiye öğle yemeğinden sonra başlayacağım." Betty'nin veterineri onu beşten önce taburcu etmeyecekti, özellikle de Sara'ya. Adamın omzunda bir çip vardı.

insan doktoru olmak. "Sanırım ABO testi listemin en başında yer alıyor. Angie'nin kan grubu belli oldu mu?"

"Amanda öğrenir öğrenmez sana mesaj atacağını söyledi.

Bu arada, teknisyenlerden birinden kan örneği almasını istedim.

Muhtemelen yarım saat sürecek. Gördüğünüz gibi duvarlar neredeyse grafitilerle kaplanmış durumda, bu yüzden ona sadece görünür olanları toplamasını ve etiketlerini üç kez kontrol etmesini söyledim. Yavaşdır ama titizdir."

Charlie nefes almak için durakladı. "O zamana kadar, siyah ışıkları kurmama ve luminol reaksiyonlarını fotoğraflamama yardım edebilirsin ya da

Olay yeri minibüsünün serinliğinde numuneleri bekleyin ki sihrinizi konuşturabilesiniz."

Sara minibüste yalnız kalmak istiyordu ama "Sana yardım edeceğim" dedi. Ağzına bir yudum su aldı. Soğuk sıvı midesini bulandırdı.

Ruj yüzünden. Aklını Angie'den alamıyordu.

Will'in aynada Sara'nın makyajını test ediyor, istediğini alıyordu. Angie Polaski'nin yaptığı da buydu. İsteddiği şeyleri aldı.

aitti.

Charlie sordu, "İyi misin?"

"Kesinlikle." Sara su şişesinin kapağını dikkatle yerine taktı. Charlie'ye "Başka ne var?" diye sordu.

"Hâlâ kanıtları katalogluyoruz. Bu üç, belki de dört gün sürer. Harding'in arabası işlenebilecek kadar soğudu ama pek bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Bu şey kızarmış." Arkasını döndüğünde teknoloji merdivenlerden yukarı çıktı. Genç adam kapüşonsuz bir Tyvek takım elbise giymişti. Bir saç filesi takmıştı, at kuyruğu başının arkasından bir ok gibi dışarı çıkıyordu. Başında süslü kırmızı ve mavi bir

Boynunun yan tarafında haç dövmesi vardı. Çenesinde az miktarda keçi sakalı vardı ve kaşı delinmişti.

Charlie, "Gary Quintana. Bize doğrudan teknik okuldan geldi. Süper zeki, gerçekten öğrenmek istiyor. Onun çılgınlığına izin verme Görünüşü sizi yanıltabilir. Kurtarılan kedilere bakıcılık yapıyor. Ve o bir vegan." Sara gülümsedi ve sanki söylediklerini gerçekten anlıyormuş gibi başını salladı.

Charlie söylüyordu. Kalbinin içinde attığını hissedebiliyordu.

Boğazını. Midesi ekşimişti. Hasta olmamak için dua etti.

Charlie ellerini birbirine kenetledi. "Yani, tüm süslü kamera ekipmanım ve ışıklarım var ve-"

"Özür dilerim," diye araya girdi Sara. Elini tekrar göğsüne götürdü, Charlie'nin kalbinin alttan alta çarptığını görebileceğinden emindi. "Bir dakika izin verir misiniz?"

"Kesinlikle. İlk odayı hazırlamaya başlayacağım. Hazır olduğunuzda uğrayın."

Sara bir teşekkürü güçlkle söyleyebildi. Balkon boyunca uzanan merdivenlere doğru yürüdü. Odanın önünden geçti.

Dale Harding ölmüştü, adam ölü yatarken hayatının erimesine izin verdiği için en büyük günahı işlemiş gibi hissediyordu. Merdivenlerin tepesindeki gökkuşağı gözlü tek boynuzlu atın önünde durdu. Midesi bir geminin ortasındaki küçük bir gemi gibi

Okyanus. Sara gözlerini kapattı. Mide bulantısının geçmesini bekledi. Sonra iPhone'unu çıkardı çünkü başını eğerek sessizce durmak için sosyal olarak kabul edilebilir tek bahaneyi sunuyordu.

Kız kardeşinden bir mesaj vardı. Tessa Güney Afrika'da misyonerlik yapıyordu. Kızının yerel çocuklardan bazılarının yardımıyla çamurdan bir kale inşa ederken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Sara klavyeyi kaldırdı. "ANGIE GERİ DÖNDÜ" diye yazdı ama mesajı gönderdi. Kelimelere baktı. Son ikisini sildi ve şöyle yazdı: ANGIE ÖLMÜŞ OLABİLİR. Başparmağı "gönder "in üzerinde gezindi ama basamadı.

Sara, telefon verilerinin devreye girdiği birkaç cinayet davasında tanıklık etmişti. Kendisini tanık kürsüsünde, küçük kız kardeşinin Will'in karısının ölmüş olabileceği haberine neden gülen bir suratla karşılık verdiğini jüriye açıklarken hayal etti. Gönderilmemiş mesajı sildi ve gözlerini

midesi yatışana ve artık kendini merdivenlerden aşağı fırlatmak istemeyene kadar yeğenin fotoğrafına baktı.

Sara, Will ve Angie'nin berbat durumlarını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

İlişki. Bu, birine aşık olduğunuzda tahammül ettiğiniz şeylerden biri olarak kabul etmeye başladığı bir şeydi, tıpkı sebze yemeyi reddetmesi ya da tamamen

Tuvalet kağıdı rulosunun boş olmasına kördü. Angie bir bağımlılıktı. O bir hastalıktı.

Herkesin bir geçmişi vardı.

Sara daha önce evlenmişti. Hayatının geri kalanını birlikte mutlu bir şekilde geçirebileceği bir adama derinden, geri dönülmez bir şekilde aşık olmuştu. Ama adam ölmüştü ve Sara hayatına devam etmek için kendini zorlamıştı.

Sonunda. Yavaş yavaş. küçük kasabayı terk etmişti. Ailesini terk etmişti. Atlanta'ya taşınmak ve her şeye yeniden başlamak için bildiği her şeyi terk etmişti. Ve sonra Will çıkageldi.

İlk görüşte aşk mıydı? Will ile tanışmak daha çok

Uyanış. O sırada Sara üç yıldır dul bir kadındı. Grady Hastanesi'nde çift vardiya çalışıyor, eve , sonra tekrar işe dönüyordu ve hayatı buydu. Ve sonra Will içeri girdi

Acil . Sara, karların arasından başını çıkaran bir kış çiçeği gibi, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmişti. O

Yakışıklıydı. Zekiydi. Komikti. Ayrıca çok ama çok karmaşık biriydi. Will, onun için yeterince şey olduğunu kabul eden ilk kişi olacaktı.

gökyüzündeki her uçağı dolduracak kadar bagaj. Ve Angie bunun sadece bir parçasıydı.

Sara, profesyonel hayatının büyük bir bölümünde ya çocuk doktoru ya da adli tabip. İki işi arasında, insanların öfkelerini çocuklardan çıkardıkları sayısız kınanacak yol görmüştü. Will'e kadar ne olduğunu gerçekten anlamamıştı.

bu istismara uğrayan çocuklar büyüdüğünde oldu. Will'in yaraları hem duygusal hem de fizikseldi. İnsanlara güvenmiyordu, en azından yeterince güvenmiyordu.

Onu duyguları hakkında konuşurmak dış çekmek gibiydi. Aslında, onu gerçekten önemli herhangi bir şey hakkında konuşurmak

Titanik'i bataklıktan çekip çıkarmak gibi. Bir ayakkabı bağıyla.

Vücudundaki yara izlerini kabul edene kadar üç ay birlikte olmuşlardı. Neredeyse bir yıl geçti.

Sara'ya nedenlerden bazılarını anlattı ama ayrıntıları ve kesinlikle arkasındaki duyguları değil. Sara onun işareti uymayı ve soru sormamayı öğrenmişti. Ellerini adamın sırtında ve kemer tokasının mükemmel, kare şeklindeki izi orada yokmuş gibi davrandı. Onun dudağını öptü ve dudağının iki parçaya ayrıldığı yara izini görmezden geldi. Ona sadece uzun kollu gömlekler alıyordu çünkü ön koluna jilet aldığı yeri kimsenin görmesini istemediğini biliyordu.

Angie için.

Angie için kendini öldürmeye çalışmıştı. Angie onu reddettiği için değil, çocukken ikisi de koruyucu aileye verildiği için. Ellerini Angie'den uzak tutamayan bir adamla. Daha önce de kurt diye bağırmişti. Polisin dinleyeceği türden bir kız değildi. O zamanlar On dört, zaten sabıkası vardı. Bu yüzden Will bir jilet alıp ön kolunu bileğinden yukarı doğru altı inçlik bir çizgi halinde kesmişti çünkü acil servise gitmenin görmezden gelemeyecekleri tek şey olduğunu biliyordu.

Bu, Angie Polaski için hayatını tehlikeye attığı ilk ya da son sefer değildi. Will'in, Angie'nin onun üzerindeki etkisini kırması yıllar almıştı. Ama bu tutuş gerçekten kırılmış mıydı? Neredeyse hayatının tamamında tanıdığı birinin, onu terk etmesinden dolayı anlaşılabilir bir şekilde üzgün müydü?

Muhtemelen öldü mü?

Sara ruja geri dönmekten kendini alamıyordu. tek şey buydu, çünkü rujun işaret ettiği ek ihlaller başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Will, Angie'nin onun evine girdiğini biliyordu.

ev. Onun için hayatını feda edebilirdi ama Sara'nın mahremiyetini korumaya zahmet edemezdi.

Başını iki yana salladı. En azından onun öncelikler listesinde nerede biliyordu: Betty'nin hemen arkasında.

Sara telefonunu cebine geri koydu. Gözlüğünü yakasından çıkardı. Camlar lekelenmişti. Bina dayanılmaz derecede sıcaktı. Her yeri ter içinde kalmıştı. Cebinde bir mendil buldu ve lenslerini bilerek ovuşturdu.

Betty'yi almanın tek iyi yanı, Will'in eninde sonunda gelip onu almak zorunda kalacak olmasıydı. Ki bu çok gülünçtü. Sara ona neden bu kadar yetki vermişti? O yetişkin bir kadındı.

Bir çocuğun dolabına sıkıştırdığı bir nota evet ya da hayır yazmasını bekliyormuş gibi hissetmemeliydi.

Sara camları kontrol etti. Gözlerini kısarak bir lekeye baktı.

Lekenin camda olmadığını fark ettiğinde bir gözlüğü daha mahvettiği için kendine lanet etti. Arkasındaki tek boynuzlu attaydı.

Gözlüklerini taktı. Daha yakından baktı. Tek boynuzlu at gerçek boyutlardaydı, eğer bir tek boynuzlu atın bir insanla aynı boyutta olduğunu varsayabilerseniz

At. Merdivenlerden aşağı bakarken başı hafifçe eğikti. Yaratığın gökkuşağı gözü yaklaşık onun omuz hizasındaydı. İrisindeki yeşil ve mavi şeridin ortasında yaklaşık on sent büyüklüğünde bir delik vardı. Gri beton lekeleri yontularak çıkarılmıştı, bu da lensindeki leke olarak düşündüğü şeydi. Sara yere . Beton tozu sigara izmaritlerini ve pipoları kaplamıştı. Toz yakın zamanda düşmüştü.

"Charlie?" diye seslendi.

Odalardan birinden başını uzattı. "Evet?"

"Kameranı ve cımbızını alıp buraya gelebilir misin?" "Bu, bütün hafta boyunca aldığım en ilginç teklif." O

odaya geri döndü ve bir elinde kamerası, diğerinde CSU kitiyle dışarı çıktı.

Sara tek boynuzlu atın gözünü işaret etti. "İşte."

Charlie ürperdi. "Beni her zaman olan iki şey: tek boynuzlu atlar ve gözbebekleri." Çantadan bir büyüteç aldı ve daha iyi bakmak için eğildi. "Oh, anlıyorum. Harika yakaladın."

Charlie, ölçeği yakalamak için küçük bir metal cetvel kullanarak delinmiş gözün fotoğrafını çekerken Sara beklemede kaldı. Aynı şeyi tek boynuzlu atın altındaki toz için de yaptı, sonra daha geniş bir görüntü elde etmek için mercekleri değiştirdi. Sonunda yarattığı belgelediğinde Sara'ya bir çift

İğne burunlu cımbız. "Bu şeref sana ait."

Sara, acele etmezse yarardan çok zarar verebileceğinin farkındaydı. Aynı zamanda daha önce hiç

bir operasyon oyununu kaybetti. Elinin topuğunu tek boynuzlu atın gözünün hemen altına dayadı. Cımbızı, iristeki deliğin kenarlarını hala temizleyebilecek kadar geniş açtı. Sert bir şey hissedene kadar bıçakları yavaşça soktu. Cımbızı açmak yerine, kavrayacak bir şey olacağından oldukça emin bir şekilde daralttı.

Haklıydı. Bıçakların ucu, oyuk uçlu bir mermi olduğu ortaya çıkan şeyin düzleştirilmiş kenarını yakaladı.

Charlie, "Tek boynuzlu atları , değil mi?" dedi.

Sara gülümsedi. "Otuz sekiz özel mi?"

"Öyle görünüyor." Charlie ona, "G43 ateşlenmemiştir. Şarjör ve mermi yatağında 9 milimetre Amerikan Kartalı, tam metal ceket vardı." Charlie'nin Bıyığı düşünceli bir şekilde yana büküldü. "Bu bir tabancadan olabilir."

", " diye kabul etti Sara. Dale Harding'in yaşındaki bir polis 9 milimetre yerine bir tabancayı tercih edebilirdi. "Başka bir silah bulamadınız mı?"

"Belki arabasında erimiştir. Teknisyenlere aramaları için haber vereceğim."

Sara kullanılmış kartuşu kokladı, talaş, grafit ve nitrogliserinin kalıcı kokularını aldı. "Yeni kokuyor."

Charlie burnuna bir koku çekti. "Sanırım öyle. Kan yok ."

"Kurşun vücuttan geçerken herhangi bir kanamayı dağılayacak kadar sıcak olabilir, ancak mikroskobik izler olabilir."

"Kastle-Meyer?"

Sara başını salladı. Sahada yapılan kan testi yanlış pozitif sonuç vermesiyle bilinirdi. "Laboratuvarın yıkama yapmasına izin vermeliyiz. Tek uygun örneği kullandığımızı ve DNA testi yapamayacaklarını söylemelerinden nefret ederim."

"Mükemmel bir nokta." Charlie yere baktı. "Doktor değilim ama kurşun atardamar gibi büyük bir şeye isabet etseydi, bu bölgede bir yerlerde kan görebilirdik."

"Anlaştık." Sara CSU kitinde küçük, plastik bir kanıt torbası buldu. Charlie etiketleme işini devraldı çünkü el yazısı daha iyiydi.

"Bilin diye söylüyorum, Amanda DNA da dahil olmak üzere her konuda acele edilmesine izin verdi."

"Yirmi dört saat iki aydan daha iyidir." Sara tek boynuzlu atın gözündeki kurşun deliğini inceledi. "Bu delik sana daha mı oval görünüyor?"

"Fotoğraf çekerken gördüm. Bilgisayarcıları çağırıp render alacağız, yörüngeyi, hızı, açıları hesaplayacağız. Acele etmeleri konusunda onları bilgilendireceğim. Birkaç gün içinde elimizde bir şeyler olur."

Sara, CSU kitinden bir Sharpie kalem çıkardı ve deliğe yerleştirdi. Kırpılmış şapka hafif bir açıyla balkona doğru bakıyordu.

"İki katınız ve biraz ipiniz var mı?"

Charlie güldü. "Sen tam bir MacGyver'sın."

Sara, Charlie'nin spor çantalarından birinden bir yumak ip çıkarmasını bekledi. Onu Sharpie'nin ucuna bağladı. Cebinden telefonunu çıkardı ve bir su terazisi uygulaması açtı.

"Oh, iyi düşünmüşsün." Sara iPhone'unu çıkardı. Seviyeyi bulana kadar uygulamalar arasında gezindi. "Balkonun diğer tarafı kaç metre?"

"Yirmi sekiz."

Sara, "Havadaki bir mermi hava direnci, rüzgar ve yerçekimi kuvvetlerine maruz kalır." dedi.

"Burada rüzgar yok. Bu mesafede direnç yok denecek kadar az olur."

"Geriye yerçekimi kalıyor." Sara telefonunu Sharpie'nin üzerine yerleştirdi. Uygulama eski moda bir Stanley terazisi ile baloncuğun altındaki dijital sayı. "Yedi nokta altı derecem var."

Telefonu ikinci kez kalemin yan tarafına yerleştirdi.

Okuyorum. Sayı bir aşağı bir yukarı sıçrayıp duruyordu. "Otuz iki diyelim."

"Harika." Charlie geriye doğru yürümeye başladı ve ipi sıkı tutuyordu. Ara sıra durup telefonundaki seviye ölçer ile ipin üst ve yan taraflarını kontrol ederek hâlâ hedefte olduğundan emin oluyordu. Açıları tutarlı tuttuğu sürece, ip kabaca merminin isabet ettiği noktayı gösteriyordu.

silahın ağzını terk etti.

Charlie yürürken arkasına baktı, sarı plastik işaretlerin etrafından dolaştı. Eli, ortalama bir insanın silah tuttuğunu ve o seviyeden ateş ettiğini varsaymak için çok yüksekteydi. O

Cinayet odasını, üst üste yığılmış alçıpanları geçti. Eli aşağı doğru hareket etmeye başladı. Merdivenlerin başına gelene kadar durmadı.

"Bekle." Sara telefonundaki seviyeye baktı. "Sola doğru çekiyorsunuz."

"Bir teorim var." Charlie bir merdivenden indi, sonra diğerine. O Sara'ya baktı. İp yumağını tutan el aşağı indi, sonra daha da aşağı indi. Sara kalemi sabit tuttu. İp balkondan uzaklaşmış, açık havada bir ip gibi gerilmişti, ta ki

Charlie'nin eli bileğindeydi. Seviyeyi kullanarak Ayarlama. Eli duvara dayanana kadar geriye kaydı. Açıları son bir kez daha kontrol etti. "Burası artık yolun sonu."

Sara ipin izlediği yolu inceledi. Charlie'nin teorisi diğerleri kadar iyiydi. Silahı ateşleyen her kimse merdivenlerde bir yerde duruyor olmalıydı. Ya da . Charlie'nin eli aşağıda, basamaktan yaklaşık on beş santim uzaktaydı. İki basamak aşağıda, kadının -muhtemelen Angie'nin- başının arkasını vurduğu darbe noktası vardı.

Sara, "Orada silah için mücadele ettiler." dedi.

"Angie ve Harding." Charlie onun düşünce zincirini yakaladı. "Angie'nin silahı var. Merdivenlerden yukarı koşuyor. Harding onu yakalıyor, kafasının arkasını merdiven basamağına vuruyor. Tweety kuşlarını görüyor. Adam silaha uzanıyor. Belki de elinin tersini betona çarptı ve o da bir el ateş etti."

"Angie sağ elini kullanıyor." Sara bunu bilmesinden nefret ediyordu. "Eğer sırt üstü yatıyor olsaydı, teorinizin işe yaraması için sol elinde olması gerekirdi, bu da kurşunun merdivenler, burada değil."

"Kendi tarafına dönmüş olabilir mi?"

Sara omuz silkti, çünkü bir ip yumağı ve ücretsiz bir uygulama kullandıkları düşünüldüğünde çok fazla kesinlik yoktu.

"Bunu bir düşünelim." Charlie ipi sarmaya başladı. "Angie elinde tabancasıyla Harding'den kaçıyor çünkü Glock bir şekilde otoparkta sıkışmış. Neredeyse merdivenlerin tepesinde. Harding onu yakalıyor. Silah ateş alıyor. Angie kaçıyor. Odaya gitti. Kapıyı kapatır. Devam edecek." Parmağını kaldırdı. "Sorun şu ki, silah nasıl patlayacak? Bir polis merdivenlerden yukarı koşarken parmağı tetikte olmaz.

Ateş etmeye hazır olana kadar parmağınızı nöbetçinin üzerinde tutmanız gerektiği konusunda eğitilmişlerdir. Rozetinizi çıkardığınızda bunu unutmazsınız."

"Ayak izleri beni rahatsız ediyor," dedi Sara. "Merdivenlerden çıktığında ayakları neden kanlı olsun ki?"

"Ayakkabı yok mu?" Charlie tahmin etti. "Aşağıda bir ton kırık cam var, bazıları kanla kaplı. Aklıma gelmişken, alt katta yerde az miktarda kurumuş kan bulduk. Görünüşe göre bir kötü burun kanaması."

"Bu uyuşturucu malzemelerine uyabilir ama yine de bir örnek almalıyız."

"Affedersiniz, efendim." Gary, kedi kurtarma teknisyeni, arkasından yaklaştı Charlie. "Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım ve silah için verilen mücadeleyi merak ediyordum. Mesela, eğer o sırada yan dönmüşse merdivenlerde boğuşurlarsa, silahın namlusu yukarı, daha çok tavana doğru?" Farrah Fawcett'in bir TV programında yaptığı gibi ellerini havaya kaldırarak pozu taklit etmeye çalıştı. o doğmadan yıllar önce yayından kaldırılmıştı.

"Daha çok böyle," dedi Charlie, kendi pozunu vererek. "Ve sonra silah bu tarafa dönebilir-" Elini eğdi. "Heisman Kupası'na benziyorum, değil mi?"

Sara'nın kahkahası bu kez daha içtendi, çünkü ikisi de gülünç görünüyordu. "Belki de bilgisayar uzmanlarını buraya çağırmalıyız."

Gary bir tepsi şişe aldı. "Kan gördüğüm her yerden örnek aldım. Harding'in boynundaki kan damlasından da örnek aldım. Dr. Linton, kan tahlilinizi izlememin bir sakıncası var mı? Daha önce yapıldığını hiç görmemiştim."

Sara birden kendini yaşlı hissetti. Farrah Fawcett'i unutun. O.J. Simpson'ın avukatları Amerika'yı DNA konusunda eğittiklerinde Gary büyük ihtimalle çocuk bezindeydi. "Memnuniyetle."

Gary neredeyse sekerek merdivenlerden indi. Sara daha dikkatli bir adımla onu takip etti. Daha önce makaslı asansörde çalışan Will'e göz ucuyla baktığı anı düşünmemeye çalıştı. Sanki Sara başka bir erkeğe gününü gösterecekmiş gibi, onu için Collier'a nasıl öfkelenişini.

Gary'ye "Kan grupları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Dört ana grup vardır," diye cevapladı. "A, B, AB ve O." "Doğru."

Çoğunlukla, tüm insanlar bunlardan birine aittir. grupları, kırmızı kan hücrelerine bağlanan genetik olarak belirlenmiş antijenlere dayanır. ABO testleri aşağıdakilerin olup olmadığını belirler

antijen, kanla temas ettiğinde aglütine olan bir reaktif kullanılarak bulunur."

"Evet, hanımefendi." Gary kaybolmuş görünüyordu. "Teşekkür ."

Tekrar denedi. "Temel olarak önceden hazırlanmış bir kartın üzerine kan damlatıyorsunuz, karıştırıyorsunuz ve size türün ne olduğunu söylüyor."

"Oh." Kapının önünde duran polisin elindeki panoyu aldı ve imzasını attı. "Sorun değil."

Kapıyı o açtı. Sara bir güneş ışığı patlamasıyla kör oldu, bu yüzden Gary gerçekten ilgileniyor muydu yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu anlayamadı. İmzasını Gary'nin imzasının altına karaladı. Park yerinde yürürken gözlerinin alışması zaman aldı. Gary saç filesini çıkardı ve at kuyruğunun etrafındaki bandı sıktı. Tyvek giysisinin fermuarını çoktan açmıştı. Lacivert GBI tişörtünün kolları omuzlarına kadar sımsıkı kıvrılmıştı. Kollarını daha fazla dövme kaplamıştı. Başına kalın bir Güneş ışığını bir ayna gibi yakalayan madalyonlu altın kolye.

Otoparka ve bitişik binalara göz gezdirdi, kendine Will'i ya da Amanda'yı aramadığını söyledi ama yine de ikisini de bulamayınca hayal kırıklığına Sara, Amanda'nın Angie'nin kan grubunu gönderip göndermediğini görmek için telefonuna . Henüz göndermemişti, ki bu garipti. Amanda genelde hızlıydı. Sara parmağını telefon simgesine dokundurdu. Bu meşru bir aramak için bir neden. Amanda'ya Angie'nin kayıtlarını sorabilir, sonra da başka bir şey olmadığını, örneğin Will'in Angie'yi bulup onu kollarında hastaneye kadar taşıyıp taşımadığını sorabilirdi. Hastane.

Sara telefonunu cebine geri koydu.

Yukarı baktı, sonra hızla tekrar aşağı indi. Güneş doğrudan gözlerinin içine parlıyordu. Saatin on civarında olduğunu tahmin etti. Eğer izci kız eğitimini hatırlıyorsa, saat kaçtı. Güneş ışığı o kadar acımasızdı ki gözlerini yaşartıyordu. Mecburen Harding'in yanmış Kia'sının yanından geçerken bakışlarını aşağıda tuttu. Araba, ellerinde büyüteçlerle dizlerinin üzerine çökmüş iki teknisyen tarafından derinlemesine inceleniyordu. Kararmış çerçeve sadece biraz soğumuştur. Sara yürürken metalden yayılan ısıyı hâlâ hissedebiliyordu.

GBI Adli Bilimler Bölümü Mobil Laboratuvarı, Medicare dolandırıcılığı yapan bir kişiden el konulan bir limuzin otobüsün içinde oluşturuldu. Koltuklar sökülerek

Uzun bir masanın üzerinde bilgisayarlar ve çeşitli toplama kitleri ile kanıt torbaları için depolar bulunuyordu. En önemlisi de havalandırmaya dokunulmamış olmasıydı. Serin hava tenine değdiğinde Sara rahatlayarak neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Gary numune tepsisini masanın üzerine koydu. Sara için bir sandalye çekti, sonra kendi sandalyesine oturdu. Sara onun bakışlarına bakmamaya çalıştı.

Kolye. Madalyonda SLAM yazıyordu.

"Kitten cinsiyeti ya da ırkı anlayabiliyor musunuz?" diye sordu.

Boynundaki ve yüzündeki teri silmek için bir kağıt havlu kullandı.

"Cinsel ilişkiye girdiğinizde, Y

kromozom." Amazon'dan sipariş ettiği tanıtık EldonCard daktilo setlerini bulmak dolapları ve çekmeceleri aramaya başladı

çünkü yerel tedarikçiden daha ucuzdu. "Irk konusunda istatistiklere başvurabilirsiniz, ancak bu hiç de kesin değildir. Kafkasyalılarda nispeten yüksek sayıda As var. Hispaniklerin Os sayısı yüksek. Asyalılar ve Afrikalı Amerikalılar ise yüksek sayıda B'ye sahip."

"Peki ya karışık ırktan olan insanlar?"

Bu soruyu Angie yüzünden mi sorduğunu merak etti.

Akdenizli özellikleri vardı -zeytin rengi teni, gür kahverengi saçları ve düzgün vücutlu bir vücudu. Sara, Angie'nin yanında durduğu tek seferde kendini meşhur, kızıl saçlı üvey çocuk gibi hissetmişti.

Gary'e şöyle dedi: "Melez ırk biraz daha karmaşıktır. Ebeveynler her zaman çocuklarının kan grubuna uymaz, ancak alelleri kan belirler. AB ve O tipi iki ebeveynin A veya B tipi çocukları olabilir, ancak O veya AB olamaz. İki Os sadece bir O'ya sahip olabilir, ama hiçbiri başka."

"Vay canına." Gary keçi sakalını kaşıdı. "Okulda bize kanla ilgili öğrettikleri şeylerin çoğu DNA ile ilgiliydi. Toplama, işleme. Bu aklımı başımdan alıyor."

Sara onun samimi olup olmadığından emin değildi. İneklerin işi artık çok daha kolaydı. Gary'nin yaşındayken, bir yara gibi göze batardı. Distal falanks.

"İlk yazmayı ben yaparım. İkincisini sen yaparsın. Ben senin alıştığından emin olurum, sonra diğerlerini sen yaparsın."

"Harika." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Teşekkür , Dr. Linton."

"Sara." EldonCard'ın etrafındaki metal folyoyu kesip açtı. "Bu test kartı." Ona siyah, beyaz indeks kartını gösterdi.

Baskı. En üstte, her birinin merkezinde bir reaktif noktası bulunan dört boş daire veya kuyu vardı. Dairelerin altında etiketler vardı: ANTI-A, ANTI-B, ANTI-D ve bir kontrol.

"Anti-D?" Gary sordu.

"Rh faktörü için D testi." Sara onu uzun bir konuşmadan daha kurtardı. "Rhesus'un yokluğu ya da varlığı size pozitif ya da kan grubundan sonra negatif. Yani, A dairesinde kan pıhtılaşması ve D'de kan pıhtılaşması görürseniz, bu kan grubunuzun A pozitif olduğu anlamına gelir. Eğer D'de hiç pıhtılaşma yoksa, o zaman A negatiftir."

"Rhesus?"

Bir çift eldiven taktı. "Adını rhesuslardan alıyor maymunlar, çünkü başlangıçta kan örneklerini tiplendirmek için antiserum oluşturmak üzere kullanılmışlardı."

"Oh," dedi Gary. "Zavallı maymunlar."

Sara temiz kâğıt havlu serdi ve kiti üzerine boşalttı. Tezgâhta. Canlı bir deneği test etmedikleri için alkollü çubuğu ve lanseti bir kenara bıraktı. Kitle birlikte gelen dört Eldon çubuğunu (temelde plastik Q uçları) ve küçük su şişesini ayırdı. Gary'ye, "Kartın üzerine ilk numunenin nereye
."

Gary cebinden bir kalem çıkardı ve SOL MERDİVEN İKİ DARBE yazdı, Sonra binanın adresi, tarih ve saat. Altın madalyonu masaya vuruyordu. Sara onun henüz Amanda'yla tanışmadığını tahmin ediyordu. Bir keresinde Will'in ensesine bir cetvel vurmuş ve saçlarının yakasından bir santim uzakta olduğundan emin olmuştu.

Sara gözlüklerini taktı. Kartı kâğıt havluların üzerine düz bir şekilde koydu. Her bir dairedeki dört ayrı reaktifin üzerine bir iğne damlası su sıktı. Gary test şişelerinden birini açtı, içinde bir doku parçası, muhtemelen kafa derisi. Sara cam bir pipet kullanarak biraz kan. Kanı kontrol kuyusunun dibine sürdü.

Eldon çubuğunu kullanarak kan ve reaktif basılı dairenin kenar boşlukları içinde karıştırdı.

Gary, "Şimdiden pıhtılaşmış olabilir mi?" dedi.

"Kontrol değil. Her zaman pürüzsüz görünmeli." Sara, üzerinde ANTI-A yazan ilk dairenin üzerine biraz daha kan damlattı ve yeni bir çubukla dairenin etrafında döndürdü. Sonra aynısını anti-B ve D için yaptı. Gary'ye, "Sonra kartı yan çevirip on saniye tutacaksın, sonra on saniye baş aşağı tutacaksın ve bu şekilde tam bir daire oluşturana kadar devam edeceksin" dedi.

kanı reaktifle karıştırmak için devrim." Gary, "B pıhtılaşıyor gibi görünüyor." dedi.

Haklıydı. B dairesinin içinde yama benzeri kırmızı kümeler vardı. "D dairesinde pıhtılaşma yok," dedi Gary. "Bunun anlamı B-negatif, değil mi?"

"Doğru," dedi Sara ona. "Aferin."

"Bayan Trent'in kan grubunu biliyor muyuz?"

Sara bu ismi boğazına inen bir yumruk gibi hissetti. "Polaski olarak tanınıyor."

"Ah, . Benim hatam."

"Henüz kan grubunu almadım." Sara, Amanda'dan bir mesaj gelmediğinden emin olmak için telefonunu kontrol etti. Bir şey olup olmadığını tekrar merak etti. Will'in Amanda ile aynı fikirde olmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Amanda, sonra ne isterse yapardı. Sara eskiden bunu çekici bulurdu.

Gary, "Bayan Polaski'nin polis dönemden kalma DNA'sı dosyada var mı?" diye sordu.

Sara'nın rujunda muhtemelen bozulmamış bir örnek bulabileceklerini söylemek yerine, "Bir suç mahallinde kural dışı olmadığı sürece bu pek olası değil. Ahlak masasında çalışıyordu, o yüzden muhtemelen buna gerek yoktu."

Sara düşüncelerini elindeki göreve odaklanmaya zorladı. "DNA altın standarttır, ancak tiplene önemli bir bulgudur. B-negatif, Kafkasyalıların sadece yüzde ikisinde, Afrikalıların ise yüzde birinde bulunur.

Amerikalılar ve geri kalan etnik gruplarda ise yüzde yarımın oldukça altında."

"Vay canına. Teşekkür . Bu biraz çılgınca bir bilim, Dr. Linton." Gary kalemını çıkardı ve bir sonraki kartı

sordu. Harfleri, verilen kareye kolayca sığan düzgün büyük harflerdi. SOL MERDİVEN KANLI AYAK İZİ A.

"Yani, önce su, değil mi?" dedi.

"Sadece bir iğne damlası." Gary bir sonraki kiti işlerken o sessizliğini korudu. Gerçekten de hızlı öğreniyordu. Kanı karıştırdığında, dairelerin içindeki kenar boşlukları onunkinden daha iyiydi. Kartı çevirmeye başladı, on saniye boyunca yerinde tuttuktan sonra tekrar çevirdi, sonra tekrar. Daha önce olduğu gibi, kan B-negatifte pıhtılaştı.

Ona "Harding'in boynundan örnek al" dedi.

Gary çok fazla kan olmadığı için bir örnek almıştı. O da pamuk ucunu parçalara ayırmak için bir bıçak kullanması ve ardından kanı temizlemek için su kullanması gerekiyordu. Aynı adımları kart için de uyguladı.

Bu sefer sadece D'nin olduğu daire pıhtılaştı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"O-pozitif, Kafkasyalılar için en yaygın kan grubu, ancak önemli olan kısım, bu Harding'i ayak izi ve merdivenlerdeki sıçrama için kesin bir dışlama haline getiriyor." Ona başka bir kit uzattı. "Harding'in öldüğü odadan alınan kan örneğini deneyelim."

Kapı yüksek sesle çalındı. Hem Sara hem de Gary sesle birlikte sıçradı.

"Yüce Tanrım." Charlie minibüse tırmanıp yere doğru kayarken fotoğraf makinesini havaya kaldırdı. "O odanın içinde alevler içinde kalacağımı sandım." Gözlerini kapadı ve birkaç saniye boyunca soğuk havayı soludu.

Gary bir sonraki kiti hazırlamaya başladı. Sara Charlie'ye bir kağıt havlu uzattı.

yüzünü sildi. Terden sıırılsıklam olmuştu. Devam etmeden önce binaya biraz taraftar almaları gerekiyordu. Bu Ağustos. Bu gece güneş battığında bile sıcaklık sadece birkaç derece düşecekti.

"Tamam." Charlie kâğıt havluyu çöp kutusuna attı. "Diğer odalardaki luminolü aktive ediyordum."

Sara başıyla onayladı. Luminol, kandaki enzimlerin ruhani bir mavi renkte parlamasını sağlayan siyah bir ışıkla aktive ediliyordu. Reaksiyon birkaç saniye sürüyordu ve sadece bir kez gerçekleşiyordu, bu yüzden süreci kaydetmek için bir kameraya sahip olmak önemlidir.

Charlie'ye "İyi bir şey var mı?" diye sordu.

"Oh, evet. İşte burada." Charlie kameranın arkasındaki LED'i açtı ve resimler arasında gezinmeye başladı. "Bu arada, tek boynuzlu atın üzerinde biraz kan spreyi buldum, bu da kurşunun birini delip geçtiği anlamına gelebilir."

"Çok fazla sprey mi yoksa az sprey mi?" "Daha çok hapşırık gibi."

"EldonCard ile test etmek için bu yeterli değil. DNA ile test etmemiz gerekecek." Gary'nin iyiliği için ekledi, "Kanın üzerinde zaman damgası yok. Üç ay önce bir serseri hapşırarak kan akıtmış olabilir."

Charlie, "O tek boynuzlu atın gördüğü belayı kimse bilemez," dedi. Başparmağı kameranın üzerindeki kaydırma tuşunu çalıştırdı. LED'in üzerinde parlak mavi sıçramalar ve damlacıklar yanıp söndü.

"Dr. Linton?" Gary az önce işleminden geçirdiği kartı havaya kaldırdı. "Daha fazla B- negatif."

Charlie ona, "sol merdivenden ikinci odadan bir örnek mi?" diye sordu.

"Evet, efendim." Gary şişeleri kontrol etti. "Yerde biraz kan buldum, sağ arka köşede. Bir sonrakine geçmeden önce etiketi üç kez kontrol ettim, tıpkı dediğiniz gibi."

"Aferin oğlum." Charlie dedi ki, "Benim için yaz lütfen."

Gary devam etmek için Sara'nın başıyla onay vermesini bekledi.

Charlie'ye sordu, " oluyor? Bir şey mi buldun?" "Oh, bir şey buldum."

Sara sonunu merak eden biri değildi ama Charlie'nin eğlenmesine izin verdi.

Çoğunlukla, adli tıp polisliğin en az cazibeli kısmıydı. Televizyondaki gibi kusursuz giyimli, güzel olay yeri teknisyenlerinin havadan ipucu topladığı, el salladığı

kötü adamları sorguya çekip hapse attılar.

Charlie'nin işinin yüzde ellisi evrak işiydi ve geri kalanı

Yüzde ellisinin gözü ya bir kamerada ya da mikroskoptaydı. Muhtemelen tavanda olağandışı bir sıçrama izi ya da adli tıpta Kutsal Kase olarak bilinen, taze kanda kalmış canlı bir parmak izi bulmuştur.

"İşte orada." Charlie'nin sesi zafer kazanmış gibiydi. Sara'nın kendi gözleriyle görebilmesi için kamerayı uzattı.

Ekran tanıdık kemilüminesans parlaklığını gösterdi, Karanlık, grafitili arka plana karşı parlayan mavi, neredeyse bir röntgen gibi. Alışılmadık bir kan deseni ya da net bir parmak izi yerine, kanla yazılmış iki kelime vardı: YARDIM EDİN.

"Dr. Linton?" Gary test kartını bitirmişti. "B-negatif yazıyor, tıpkı diğer ikisi gibi."

Charlie doğruladı, "Gary, kanın ikinci odadan alındığına emin misin, bu notu da orada buldum?"

"Evet, efendim. Pozitif. Üç kat olumlu."

"Sara?" Charlie bekledi. "Amanda'dan Angie'nin kan grubunu aldın mı?"

Cevap verecek gücü kendinde bulamadı. Gözleri kameradaki parlayan görüntüden ayrılmıyordu. İki kelimeye bakakaldı, Tanıdık kopuk el yazısını beynine radyasyon gibi emdi.

E'lerin ikisi de ters üçlü gibi yazılmıştır.

Amanda arka kapıyı açtı. Charlie'nin minibüse binmesine yardım etmesi için elini uzattı. Gary sandalyesini uzatmak için ayağa kalktı. Amanda onun dövmelerine ve altın zincirine baktı ve kaşlarını çattı. "Genç adam, beni dışarıda bekle."

Gary hızla emirleri uyguladı ve kapıyı arkasından hafifçe tıklatarak kapattı.

Amanda boşalan sandalyeye oturdu. Sara'ya, "Will caddenin karşısındaki ofis binasını arıyor," dedi. Ses tonu suçlayıcıydı, sanki Sara onu durdurabilirmiş gibi. "İnşaat mühendisi binanın Her şey yıkılmak üzere ama Will dinlemiyor. Dava açılma riskine girmeden peşinden kimseyi gönderemem. bina çöker."

Sara kamerayı Amanda'ya verdi.

"Bu da ne?" Amanda ekrana baktı. Uzun bir süre kelimelere . "El yazısını tanıdın mı?"

Sara başıyla onayladı. Geçen yıl o kadar çok kötü not almıştı ki Angie'nin el yazısını neredeyse kendi yazısından daha iyi biliyordu.

Amanda, "Şimdilik bu mesajın üçümüzden öteye gitmediğinden emin olalım. Will'in onu kızdıracak başka bir şeye ihtiyacı yok."

Charlie, "Evet, hanımefendi." dedi.

Sara cevap veremediğini fark etti.

Amanda, "Kayıtlar sonunda bana Angie'nin dosyasını gönderdi." dedi. Kamerayı kucağına bıraktı. Omuzları çökmüştü. Görünüşe göre aniden yorgun, altmış dört yaşından daha yaşlı. "Lütfen bana bulduğunuz kanların hiçbirinin B-negatif olmadığını söyleyin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ofis binasının ön kapıları zincirlenerek kapatılmıştı ama keşler bir pencerenin tahtalarını sökmüşlerdi. Ofis binasının kapısı

bodrum ve asansör boşluklarına açılan kapılar farklıydı.

Canavar. Metal, pervaza kaynaklanmıştı. Bu durum partiye gölge düşürmemişti. Lobi kırık camlar ve parçalanmış masa ve sandalyelerden kopan çelik parçalarıyla delik deşik olmuştu. Bina betondan değil ahşaptan inşa edilecek kadar eskiydi. O şeyin yanmamış olması bir mucizeydi. Yangınlar asbestten çıkmıştı.

karo zeminler ve duman asbest karo tavanları karartmıştı. İdrar duvarları lekelemişti. Değerli olan her şey kırılmış ya da uzun zaman önce atılmıştı. Bakır kablolar bile duvarlardan sökülmüştü.

Yapı on katlıydı ve neredeyse tamamen kare şeklindeydi. Will, katların her birinin, her iki tarafta onar tane olmak üzere yirmi ofise bölündüğünü, ortada uzun, açık bir kabin alanı ve arkada iki banyo olduğunu anladı. Düzen bir labirentten çok bir Escher çizimine benziyordu. Bazı odaların tavanlarında çürümüş deliklere açılan, üst üste yığılmış kasalardan ve masalardan yapılmış derme çatma merdivenler vardı. Bu sallantılı merdivenler kilitli kapılara ya da farklı katlardaki daha küçük odalara açılıyordu.

alttakini bitirdi. Will kendini binanın bir ucundan diğerine, gıcırdayan, üst üste yığılmış sandıkları kaldıran, kayan, üst üste yığılmış masaları indiren, dolapları açıp kaldıran bir langırt topu gibi hissediyordu yıkılmış kitaplıklar ve onlarca yıldır çürümeye terk edilmiş evrak yığınlarını tekmelemek.

Angie.

Angie'yi bulmak zorundaydı.

Amanda, Will'i valinin ofisinin dışında bekleterek hayatının neredeyse bir saatini boşa harcamıştı.

Dale Harding cinayeti soruşturmasında şimdiye kadar yaptıkları gibi. Will zamanını onun haklı olduğuna kendini ikna ederek geçirmişti. Yapamazdı.

Angie'yi aramak. Onu bulan kişi o olamazdı. Basın bu hikayenin peşine düşecek ve Will sadece kariyerinin sonunu görmekle kalmayacak, muhtemelen bir hapisane hücresinin içini de görecek. Bu süreçte Amanda'nın hayatını mahvedebilirdi. Faith'in. Sara'nın. Hasar telafi edilemez olurdu.

Angie'yi canlı bulmadığı sürece. Tabii Angie, Rippy'nin kulübünde gerçekten neler olduğunu anlatamazsa.

İşte o zaman Will eyalet başkentinin dışına çıkmış ve bir taksi çağırmıştı.

O zamandan bu yana kırk dakika geçmişti. Eğer Sara haklıysa, Angie'nin sadece birkaç saati daha varsa, o zaman çok geç kalmış olabilirdi.

Ama bakmayı bırakamadı.

Will üçüncü kattaki son ofisin kapısını iterek açtı. Pencereerde tahta yoktu. Güneş ışığı küçük odayı ıslatıyordu. Will bir masayı duvardan itti. Bir sıçan dışarı fırladı. Will geri sıçradı. Ayağı çürümüş bir döşeme tahtasına çarptı. Baldırının arkasındaki derinin bir fermuar gibi açıldığını hissetti. Çabucak

Bacağını delikten çıkardı, başıboş bir iğnenin ya da kırık bir cam parçasının ona bulaşmamış olması için dua etti. Pantolonu yırtılmıştı. Kan

ayakkabısının içine aktı. Şu anda ikisi için de yapabileceği bir şey yoktu.

Koridorun sonunda bir dizi merdiven vardı. Beton basamaklar yapıyı bir omurga gibi tırmanıyor, her kattaki kırık pencereler gözlerine kör edici bir ışık saçıyordu. Will tırabzanı tuttu ve

kendini bir sonraki kata doğru salladı. İnşte dizi neredeyse bükülüyordu.

Bacağı ilk başta düşündüğünden daha kötü yaralanmış olabilirdi.

Ayakkabısının topuğunda kan biriktiğini hissedebiliyordu. Çorabı bir

Bir sonraki kata tırmanırken ezme sesi çıkardı.

"Hey." Collier onu bekliyordu. Sarı bareti tekrar kafasındaydı. Kapı pervazına yaslanmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Yolun sonu dostum. Buradan çıkmalısın."

Will, "Yürü." dedi.

"Patronun burada olduğunu söylediğimde altına sıçtı. Kelimenin tam anlamıyla bacaklarının arasından fışkırmasını izledim." Collier sırıttı.

"Sanırım benim de burada olduğumu öğrenince bir tane daha çıkaracak."

Collier kıpırdamayınca Will onu kenara itti.

", kardeşim. Burası güvenli değil." Collier, Will'in uzun adımlarına ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kaldı. "Arama ekiplerinden ben sorumluyum. Eğer yere düşüp boynunu kırarsan, bu benim işlenir."

"Çoktan yere düştüm." Will koridorda ilerledi. İlk ofise girdi. Kirli halı. Kırık sandalyeler. Paslanmış metal masa.

Collier onu takip etti, kapı aralığında durup Will'in odayı aramasını izledi. "Senin derdin ne, kardeşim?"

Will bir yatağın kenarını gördü. Yüzeyi gazeteler kaplıyordu. Altında bir şekil seçebiliyordu. Kâğıtları tekmelemek için ayağını kullandı, şeklin Angie değil battaniye olduğunu görene kadar nefesi göğsünde sıkıştı.

Collier, "Bu çılgınca bir şey, dostum." dedi.

Will arkasını döndü. Collier hâlâ kapıyı kapatıyordu. Will,

"Ortağın nerede?" diye sordu.

"Ng kayıp ihbarlarıyla uğraşıyor, ayrıca dün geceki ev arkadaşımızın ameliyattan çıkmasını bekliyor Günlerce güneş ışığı görmeyecek."

"Neden gidip ona yardım

etmiyorsun?" "Çünkü ben sana

yardım ediyorum."

"Hayır, değilsin." Will onun üzerinde yükseliyordu. "Çekil, yoksa ben

seni çekerim." "Bu, kız arkadaşınla daha önce yaptığın şeyle mi ilgili?

Hanımınla mı? Her neyse?"

Collier sırtıttı. "Bak dostum, onunla görüştüğünü bana söylemeliydin. Bunu bir erkek gibi hallet."

"Haklısın." Will yumruğunu geri çekti ve kafasının yan tarafına bir yumruk indirdi -sadece Sara için değil, bir pislik olduğu ve yoluna çıktığı için.

Collier'ın elleri bir saniye geç kalktı. Darbe daha sertti.

Belki de Collier yumruk yemeyi kaldıramayan adamlardan biriydi. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. Ağzı

açık avlandı. Bok çuvaları nereden fırlatılıyorsa oradan fırlatılmış bir bok çuvalı gibi yere düştü, yere çarpmadan önce bayıldı.

Will, aklı başına gelmeden önce beş saniyelik bir mutluluk . Eline baktı, kendi eli yüzünden irkilmişti. ani bir şiddet eylemi. Parmaklarını büktü. İki parmak eklemının derisi kırılmıştı. Bileğinden aşağı kan damlaları süzüldü. Bir an için kendini, elin kendi kendine mi hareket ettiğini merak ederken buldu. Kontrol edemediği bir tür ele geçirilme. Bu o değildi. Öylece çekip gitmez ve insanları yumruklamazdı. Collier, bunu hak etmişti.

Angie'nin Will üzerindeki gerçek gücü buydu: Will'in içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyordu.

Will gömleğinin düğmelerini çözdü. Elindeki kanı sildi. Gömleğini tekrar içine soktu. Aşağı eğildi. Collier'ı omuzlarından tutup kapı aralığına doğru kaldırdı. Sonra koridor boyunca yürüdü ve Angie'yi aramaya devam etti.

Başka bir ofis. Başka bir masa. Devrilmiş bir kitaplık daha. İçinde eski bir IBM Selectric olan bir alışveriş arabası. Arkasını döndü. Orada kapının yanında metal bir dolap vardı. Her ofiste bir tane var gibiydi. Altı ayak boyunda. Üç ayak genişliğinde. On sekiz inç derinliğinde. Diğerlerinden farklı olarak kapıları kapalıydı.

Will avuçlarındaki teri sildi. Parmaklarını kulpun etrafına doladı. Mandalı çevirmeye çalıştı. Pas, hareket etmesini engelliyordu. Omzuyla yüklendi ve dolabı neredeyse yerden kaldırdı. Gürültülü bir patlama oldu. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Boş.

Bir dolaba saklanabilir. Angie karanlık yerleri severdi. Onun sizi görebildiği ama sizin onu göremediğiniz yerler. Evin bodrum katı. Çocuk Evi onun en sevdiği sığınağıydı. Birisi alt kata bir şilte sürüklemiş ve soğuk tuğla zemine sermişti. Çocuklar orada sigara içerdi. Başka şeyler yap. Bayan Flannigan, yurdu işleten kadın. merdivenleri çıkamıyordu. Dizleri yaşlıydı. Çok fazla ağırlık taşıyordu. Aşağıda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de biliyordu. Belki de birbirlerine sunabilecekleri tek şeyin fiziksel konfor olduğunu anlamıştı.

Will mendilini çıkardı. Ensesini sildi. Angie'yle birlikte bodrumda olduğunu asla unutmayacaktı. İlk seferinde. Titremiyordu.

Heyecan, korku ve yanlış ya da fazla yapacağından korkma ona gülecek ve o da kendini öldürmek zorunda kalacaktı.

Angie, Will'den üç yaş büyüktü. Pek çok erkekle pek çok şey yapmıştı, pek çok erkekle de başka şeyler yapmıştı, her zaman kendi seçimi değildi ama gerçek şuydu ki o ne yaptığını biliyordu, Will ise bilmiyordu.

Ellerinin dokunuşu bile onu ürpertmişti. Beceriksizdi. Kendi pantolonunun düğmelerini açmak gibi şeyleri unutmuştu. Hayatının o noktasında, Will'e dokunan tek insanlar ya ona zarar vermek ya da dikiş atmak. Kendini tutamadı. Ağlamaya başladı. Gerçekten ağlamaya. Burnu kırıldığında ya da jiletle kendi kolunu kestiğinde yüzünden akan sıcak gözyaşları gibi değil.

Büyük, yutkunarak, aşağılayıcı hıçkırıklar.

Angie ona gülmemişti. Ona sarılmıştı. Kollarını onun sırtına dolamıştı. Bacakları Will'in bacaklarına sarılmıştı. Will elleriyle ne yapacağını bilememişti. Daha önce hiç kucaklanmamıştı. Başka bir insana fiziksel olarak hiç yakın olmamıştı. O güne kadar Saatlerce bodrumda, Angie ona sarıldı, öptü, ona ne yapacağını bilmiyordu. Will'in gitmesine asla izin vermeyeceğine söz vermişti ama gerçek şu ki, aralarındaki şeyler asla eskisi gibi olmamıştı. Will'i asla

Ona tekrar baktığımda onu kırılmış olarak göremezdim.

Will'in bir kadına bu kadar yakın hissettiği bir sonraki zaman neredeyse otuz yıl sonraydı.

"Trent!" Collier koridorun sonundaydı ve bir Weeble Wobble gibi sallanıyordu. Parmakları kulağına dokunduğunda irkildi. Yüzünün yanından ve boynundan kanlar akıyordu.

Will mendilini cebine geri koydu. Başka bir kapıyı iterek açtı, başka bir odayı aradı.

Angie, düşünmeye devam etti. Nerede saklanıyorsun?

Onu aramanın bir faydası yoktu çünkü bulunmak istemeyeceğini biliyordu. Angie vahşi bir hayvandı. O göstermedi zayıflık. Yaralarını özel olarak sarmak için uzaklaştı. Will her zaman zamanı geldiğinde, onun gideceğini biliyordu.

ve kendi başına ölecekti. Tıpkı onu büyüten kadın gibi.

Ya da en azından onu yetiştirmeye çalıştım.

Deidre Polaski ölümcül olmayan son aşırı doz eroini enjekte ettiğinde Angie henüz bir çocuktur. Kadın sonraki otuz dört yılını devlet tarafından işletilen bir bakımevinde bitkisel komada geçirmişti. Angie bir keresinde Will'e hangisinin daha kötü olduğundan emin olmadığını söylemişti: Deidre'nin pezevengiyle yaşamak mı yoksa Çocuk Yuvası'nda yaşamak mı?

"Trent!" Collier ellerini duvara dayadı. Ağzından tükürükler . "Aman Tanrım. Bana neyle vurdun sen? Balyoz mu?"

Will, özür dilememek için kendini zorlayarak suçluluk duygusuyla mücadele etti.

Bir sonraki kapıyı iterek açtı. Gözleri banyodan geriye kalanları tararken midesinin sıkıştığını hissetti. Zemin çürümüştü. Kırık klozetler, lavabolar ve borular alt kata çökmüştü.

Delğin diğer tarafında başka bir metal saklama dolabı vardı. Kapıları kapalıydı. Angie içeride olabilir miydi? Duvara yapışıp odanın diğer tarafına doğru ilerleyerek kendini kapatıp ölmeyi mi bekleyecek?

Collier, "Oraya girmiyorsun," dedi. Will'in arkasında durmuş, eliyle kanlı kulağını kapatıyordu. "Şaka yapmıyorum, dostum. Düşüp öleceksin."

Will mendilini çıkarıp ona uzattı.

Collier bezi kulağına götürürken bir küfür tısladı. "Bu dolap bir ayak genişliğinde, dostum. Bu piliç ne kadar ince?"

"Oraya sığabilir."

"Oturarak mı?"

Will, Angie'nin dolapta oturduğunu hayal etti. Gözleri kapalıydı. Dinliyordu.

Collier dedi ki, "Tamam, bu hatun yaralı, mı? Çok kötü. Seçebileceği bir sürü oda var ama girdiği oda bu, içinde dev bir delik olan oda. Oraya nasıl gidecek ki?"

. Angie atletik değildi. Terden nefret ederdi.

Will arkasını döndü. Koridorun karşısındaki banyoya girdi.

Collier yine kapı aralığından onu izledi, kollarını kavuşturmuş, pervaza yaslanmıştı. "Bana senin inatçı bir hıyar olduğunu söylediler."

Will duraklardan birinin kapısını tekmeleyerek açtı.

"Sanırım iyi doktor tarafından kığına tekmeıı yedin?"

"Kapa eneni." Will, Sara'nın birkaç saat önce aynı iki kelimeıı söylediğinin yankısını duydu. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Collier dedi ki, "Sırrın ne dostum? Yani, alınma ama Brad Pitt değilsin."

Will, Collier'ın gömleğini ve onu yolundan çekti.

Angie bu katta değildi. Altı kat daha vardı. Will merdivenlere yöneldi ve bir sonraki kata tırmanmaya başladı. Bunu yanlış bir şekilde mi yapıyordu? En alt yerine en st kattan mı başlamalıydı? Burada bir tavan arası var mıydı? En st katta, panoramik manzaralı bir C-Suite mi?

Taktik olarak, yüksek yer her zaman daha iyidir. Ofis binası Rippy'nin kulübünün tam karşısındaydı. Angie tüm bu süre boyunca izliyor olabilirdi. Devriye arabasının geldiğini, itfaiyenin, olay yeri araçlarının, dedektiflerin, hepsinin ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken Angie'nin onuncu katta olduğunu görebilirdi. gülüyordu.

Ya da kan kaybından lmek.

Will beşinci katı geçti, altıncı kata ıktı. Bir sonraki sahanlığın tepesinde büyük bir 8 rakamı gördüğünde nefesi kesilmişti. Durdu, ellerini dizlerinin üzerine koydu, böylece nefes almak için eğilebildi. Bir sonraki sııcaklık onu etkilemeye başlamıştı. Ter yere damlıyordu. Ciğerleri ığlık atıyordu. Dizardı kirişleri ağrıyordu. Ayakkabısının yanından kan damlıyordu. Parmak eklemlerindeki kesikler tekrar açılmıştı.

Bu bir hata mıydı?

Angie bırakın hayati tehlikesi olan bir sakatlığı, iyi bir gününde bile bu merdivenleri çıkamazdı. Egzersizden nefret ederdi.

Will merdivenlere oturdu. Yüzünü ovuşturdu ve Ellerindeki fazla teri temizledi. Angie'nin binada olduğundan bile emin miydi? Arabası neredeydi? Will'in hayatını riske atarak Angie'nin arabasını aramak yerine onun nerede yaşadığını bulmaya çalışması gerekmez miydi?

Yıkık bina mı?

Peki ya Sara?

"İsa'nın Kutsal Annesi." Collier birkaç kat aşağıda durmuştu. Bir lokomotif gibi nefes nefese kalmıştı. "Sanırım kulağıma dikiş atılması gerekiyor."

Will başını duvara yasladı. Sara'yı kaybetmiş miydi? Angie, bu son şiddet eylemiyle, geçen yıl yapamadığını yapmayı başarmış mıydı?

Betty onun tek . İlişkilerinin başlarında Sara, Will geç saatlere kadar çalışırken Betty'ye bakmaya gönüllü olmuştu. İlk başta, Will bunun Sara'nın Betty'nin nasıl biri olduğunu öğrenmek istemesinden kaynaklandığını düşündü.

ama sonra yavaş yavaş kadının, onu dairesine çekmek için köpeğini kullandığını fark etmişti. Will'in bunu anlaması uzun zaman almıştı.

Sara gibi bir kadının onunla birlikte olmak isteyeceğini kabul etti.

İlişkiyi şimdi bitirmek isteseydi Betty'yi almayı kabul etmezdi.

Yapar ?

"Trent." Collier bozuk plak gibiydi. Will'in altındaki sahanlığa çıkarken ayakları merdivenleri sürtüyordu. "Bunun anlamı ne dostum? Bir daktilonun altında saklandığını mı düşünüyorsun?"

Will ona baktı. "Neden buradasın?"

"Dışarıdayken iyi bir fikir gibi geldi. Senin bahanen ne?" Collier gerçekten ilgileniyor gibiydi. "Dostum, burada olmadığını biliyorsun."

Will tavana baktı. Grafiti de ona bakıyordu. O neden buradaydı?

Belki de daha iyi bir soru şuydu: Başka nerede ? Takip edilecek hiçbir ipucu yoktu. Araştıracak ipucu yoktu. Angie'nin nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Nerede çalışıyordu. Neden Rippy'nin binasındaydı. Will'in nefret ettiği bir adama karşı açamayacağı bir tecavüz davasına nasıl bulaşmıştı.

Belki de cevabını biliyordu. Angie her zaman Will'in işine burnunu sokardı. Bir kedi gibi gizliydi.

Avının izini sürdükten sonra zavallı ölü yarattığı Will'in kapısının önüne bir ganimet olarak bıraktı.

Vücut.

Will'in geçmişinde o kadar çok isimsiz mezar vardı ki, sayısını unutmuştu.

Collier, "Karın hakkında etrafı aradım." dedi. Omzunu duvara yasladı. Tekrar kollarını kavuşturdu. İyi haber, kulağının etrafındaki kanın kurumaya başlamış olmasıydı. Kötü haber ise Will'in mendilini derisine yapıştırmış olmasıydı.

"Ve?" Will, Collier'ın ne öğrendiğini tahmin edebildiği halde, "Ve?" dedi. Angie etrafta yatıp kalkıyordu. Sık sık ve gelişigüzel. O bir En kötü türden bir polis. Arkanı kollayacağına güvenemezdin. O yalnız biriydi. Ölmek istiyordu.

Collier alışılmadık bir şekilde diplomatikti. "çalışkan birine benziyor." Will onunla aynı fikirde değildi.

"Böyle kızlar tanıyorum. Çok eğlencelidirler." Collier hâlâ mesafesini koruyordu. Tekrar dayak yemek istemiyordu. "Mesele şu ki, her zaman sırtlarını yaslayabilecekleri birileri vardır."

Will de Sara'ya aynı şeyi söylemişti ama Collier'ın ağzından çıkınca kulağa boktan geliyordu.

"Gerçekten caddenin karşısındaki bu çöplüğe koşacağını mı düşünüyorsun?" Collier oturabilmek için duvardan aşağı kaydı. Hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Bak, o kadınla hiç tanışmadım ama onun gibi bir sürü kadın tanıdım." Muhtemelen aşağı inmediğinden emin olmak için Will'e .

merdivenlerden. "Alınma kardeşim ama her zaman bir yedek planları vardır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Will onun ne demek istediğini biliyordu. Angie'nin her zaman kaçabileceği bir erkek vardı. O adam her zaman Will değildi. Farklı erkekler vardı.

hayatının farklı zamanlarında kullandı. Will'in sırası gelmediğinde, işe gitti, banyosunu yeniledi, arabasını tamir etti ve Bunca zaman kendini, onun hayatına geri dönmesini beklemediğine ikna etmişti. Korkuyordu. Bekliyordu. Acı çekerek.

Collier, "Bana kalırsa dün gece ortalık karışmış, kadın yaralanmış, o da telefonunu çıkarmış -ki telefonunu bulamıyoruz- ve bir adamı aramış, o da yardıma koşmuş" dedi.

"Ya adam Harding'se?"

"Sence sadece bir erkeği mi vardı?"

Will derin bir nefes aldı. Alabildiği kadar uzun süre tuttu. Collier, "Şimdi gidiyor muyuz?" diye sordu.

Will kendini yukarı itti. Sıcak yorgunluğu gözlerine yıldızlar düşürmüştü. Bir an için kendini dengeledi. Terini silmek için gözlerini kırptırdı. Arkasını döndü ve merdivenleri tırmanmaya devam etti.

"Tanrım," diye mırıldandı Collier. Ayakkabılarının tabanı zımpara kâğıdı gibi basamaklara çarptı. "Bana sorarsan, bu merdivenlerden koşarak inmeli ve yaşlı Red'e çok üzgün olduğunu söylemelisin."

Collier haklıydı. Will'in Sara'ya bir özür borcu vardı. Ona daha fazlasını borçluydu.

bundan daha fazla. Ama ilerlemeye devam etmek zorundaydı çünkü bir adım geri çekilmek, neyi neden yaptığını düşünmek, çözülmesine izin veremeyeceği bir ipti.

Collier, "Çok güzel bir kadının ," dedi. "Kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum, dostum. Basit bir gözlem."

Will ileride, bir sonraki inişi işaretleyen boyalı bir 9 gördü. Tırmanmaya devam etti. Sıcaklık her adımda daha da artıyordu. Elini destekledi duvara yasladı. Listeyi tekrar gözden geçirdi: Angie'nin nerede yaşadığını bilmiyordu. Nerede çalıştığını bilmiyordu. Arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyordu. Arkadaşları olsaydı. İsterse Arkadaşları. Hayatının yarısından fazlası boyunca varlığının merkezinde o vardı ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Collier, "Evinizde pizola var," dedi. "Bir Happy Meal için McDonald's'a gitmezsin." Güldü. "Yani, Prime Rib'in öğreneceği bir şey değil. Çünkü hepimiz arada bir yağlı çizburger severiz, haksız mıyım?"

Will 9. kattaki köşeyi döndü ve bir sonraki kata baktı. Kalbi durdu.

Bir kadının
ayağı.

Çıplak. Kirli.

Tabanlarında kanlı kesikler vardı.

"Angie?" Kelimeyi fısıldadı, kaybolabilir diye daha yüksek sesle söylemekten korkuyordu.

Collier, "Ne dedin?" diye sordu.

Will merdivenleri tökezleyerek çıktı. Kendi ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu. Sahanlığa ulaştığında dizlerinin üzerindeydi.

Angie yerde yüzüstü yatıyordu. Uzun kahverengi saçları dağınıktı. Bacakları yayılmıştı. Bir kolu altında, diğeri başının üzerindeydi. Kız

daha önce gördüğü beyaz bir elbise giyyordu. Pamuklu, transparan, bu yüzden altına siyah sütyen giymiş. Elbise onu yukarı çekiyordu. Bacaklar, eşleşen siyah bikini iç çamaşırını gösteriyor.

Kan, hareketsiz bedeninin altından yayıldı ve başının üzerinde bir hale oluşturdu.

Will elini onun ayak bileğine koydu. Teni soğuktu. Nabız hissetmedi.

Başı aşağı düştü. Akan gözyaşlarına gözlerini sıkıca kapattı.

Collier onun arkasındaydı. "Arayacağım."

"Yapma." Will'in bir dakikaya ihtiyacı vardı. Radyodaki çağırıyor duyamıyordu. Elini Angie'nin bacağından çekemiyordu. Onu son gördüğünden daha zayıftı -Cumartesi değil, o sadece bir ama yaklaşık on altı ay önce. Bu birlikte oldukları son zamandı. Deidre sonunda ölmüş, Angie artık onu görmediği için huzurevinde yapayalnız kalmıştı. Will bir dava üzerinde çalışıyordu.

oldu. Angie'yle birlikte olmak için Atlanta'ya geri dönmüştü. Sara o zamana kadar resmin içindeydi, çerçevenin kenarında bir bulanıklık gibi, olayların nasıl geliştiğine bağlı olarak bir şey olabilir ya da hiçbir şey olmayabilirdi.

Will kendine, Angie'ye son bir şans daha borçlu olduğunu söylemişti ama Angie, Will'in gözlerine baktığı anda aralarındaki tüm o ağırlığın -her ikisinin de sırtında taşıdığı Pandora'nın ortak korku kutusunun- nihayet ortadan kalktığını anlamıştı.

Will boğazını temizledi. "Onun yüzünü görmek istiyorum."

Collier'ın ağzı açıldı ama söylemesi gerekeni söylemedi - cesedi olduğu yerde bırakmaları gerektiğini, adli tıbbı, Amanda'yı ve Angie Polaski'nin cansız bedenini leş gibi didikleyen diğer herkesi çağırımları gerektiğini.

Bunun yerine Collier merdivenleri tırmandı ve Angie'nin vücudunun başına gitti. Ellerini Angie'nin ince omuzlarının altından geçirmeden önce eldiven giyme zahmetine katlanmadı. "Üç deyin mi?" dedi.

Will kendini hareket etmeye zorladı. Dizlerinin üzerine kalkmak için. Ellerini Angie'nin ayak bileklerine doladı. Teni pürüzsüzdü. Bacaklarını her gün tıraş ederdi. Ayaklarına dokunulmasından nefret ederdi. Kahvesine taze süt koymayı severdi. Her gün gelen parfüm örneklerini severdi.

Dergiler. Dans etmeyi severdi. Çatışmayı, kaosu ve Will'in tahammül edemediği her şeyi seviyordu. Ama Will'e göz kulak oldu. O sevdi

Bir kardeş gibi. Bir sevgili. Yeminli bir dūřman. Onu terk ettięi için ondan nefret ediyordu. Artık onu istemiyordu. Gitmesine izin veremezdi.

Bir daha asla ama asla onu o bodrumda tuttuğu gibi tutamayacaktı.

Collier geri saydı. "Üç."

Sözsüzce cesedi kaldırdılar ve sırt üstü çevirdiler. Kaskatı değildi. Başının üzerindeki kol sallanıyor, kendini onun üzerinden geçiriyordu.

Gözleri, sanki onun gittiği gerçeğiyle yüzleşemiyormuş gibi.

Şişmiş dudakları çatlamıştı. Çenesinden aşağı koyu kan bulaşmıştı. Saçları ve yüzü beyaz tozla kaplıydı.

Will kolu hareket ettirmek için uzandığında eli titredi. Kan vardı; sadece ağzından ve burnundan değil, iğne izlerinden de. Boynunda. Kirli parmaklarının arasında. Kollarında.

Will kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Başı dönüyordu. Parmakları onun serin tenine dokundu. Yüzüne. Onun yüzünü görmeliydi.

Kol hareket etti.

Collier, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Yardım almadan kadının kolu yüzünden kayarak yere düştü.

Önce ağzı, sonra da romatizmalı gözleri açıldı.

Will'e baktı.

Arkasına baktı.

Angie değildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Faith, Dale Harding'in dubleks evinin önünde arabasında oturmuş, amansız sıcağa bir mola vermişti. Oğlunun Facebook sayfasındaki bir gönderiden alıntı yapmak gerekirse, gelecekteki potansiyel işverenlerin sonunda bulacaktı.

Belki büyükannesiyle yaşayabilirdi. Faith'in bir Evelyn'e Jeremy'nin nargileli gönderdiğinde güneş gözlüklü gülen yüzünü geri almıştı. Bu kesinlikle annesinin önceki ebeveynlik tekniklerinden radikal bir sapmaydı. doğrudan *Faşist Aylık*'in sayfalarından. Yine de, kendinizi çocuğunuzun kendi özel Mussolini'si haline getirmek bir başarı stratejisi olsaydı Jeremy burada olmazdı.

Suyundan uzun bir yudum aldı ve Dale Harding'in geniş, kapılı bir sitenin içinde yer alan bakımlı, tek katlı bungalovunun dubleks tarafına baktı.

Bir şeyler gitmiyordu.

Faith işlerin yolunda nefret ederdi.

Angie Polaski'nin iletişim bilgilerini bulmaya çalışırken bir dizi tuğla duvara çarptıktan sonra Faith sabahın geri kalanında ve öğleden sonra bir kısmında Dale Harding'in bulmaya çalışıyordu. İki çıkmaz sokak onu Atlanta'nın doğusundaki daha karanlık mahallelere göndermiş, burada çeşitli komşular ve gecekondü sahipleri tarafından Dale Harding'in kendilerine borcu olan bir pislik olduğu söylenmişti. Zamansız ölümüne kimse şaşırılmış ya da üzülmüş görünmüyordu. Bazıları orada bulunup tanık olamadıkları için üzüntülerini dile getirdi.

Amanda'nın tahmin ettiği gibi, Dale Harding gibi bir serseriyle karşılaşmayı bekleyebileceğiniz içki dükkanları, striptiz kulüpleri, maaş günü kredi dükkanları ve her türlü keyifsiz dalış vardı ve aslında, çoğu Bu işletmelerdeki çalışanlar ölen adamın fotoğrafını tanıdılar,

Gerçi hiçbir Dale'i son altı ay içinde gördüğünü hatırlamıyordu. Faith'in gittiği her yerde hikaye buydu: Dale altı ay öncesine kadar her gün barda göbek atıyordu. Altı ay öncesine kadar her gün G-stringlerin içine bir tane sokuyordu. Altı ay öncesine kadar her gün serseri sigaralar ve üç dolarlık litrelik viskiler alıyordu.

Kimse ona altı ay önce ne olduğunu anlatamazdı.

Tam pes etmek üzereydi ki bir striptizciye rastladı ve Harding'in çocuğuna kutuları taşımasına yardım etmesi karşılığında yüz dolar vereceğini söylediğini öğrendi. Harding çocuğa kazık atmasaydı Faith, Kuzey Atlanta'daki o küçük, sessiz dubleksi asla bulamayacaktı.

Gecekondu sahiplerinden striptizcilere ve on beş yaşındaki bir çocuğu vaat edilen maaş gününden mahrum bırakmaya kadar her şey mantıklıydı. Mantıklı olmayan şey ise Harding'in sonunda evim dediği yeri.

Zarafetten çok yaşamıştı. Ona göre Mesa Arms elli beş ve üzeri yaş grubu için aktif bir emeklilik topluluğuydu. Faith'in sitede yayınlanan modern kat planlarına ağzı sulanmıştı. Her şey italik harflerle yazılmıştı. Ünlem işareti, sanki bir evde yaşamak yeterince heyecan verici değilmiş gibi. on sekiz yaşından küçük çocukların arka arkaya üç günden fazla ziyaret etmesine izin vermeyen bir topluluk.

Spa tarzı banyolar!

Ana kat ustaları!

Boydan boya parke!

Merkezi vakum!

Burası bir baby boomer'ın rüyasıydı, eğer yarım milyon dolarlık artışlarla hayal edebiliyorsanız. Yeşil çimler. Hafif eğimli kaldırımlar. Şirin, zanaatkâr tarzı bungalovlar, ağaçlarla çevrili çıkmaz sokaklara yelpaze gibi yayılmıştı. Bir kulüp salonu, spor , havuz ve hava sıcaklığı yüz dereceyi geçmiş olmasına rağmen şu anda iki sportif yaşlı tarafından kullanılan bir tenis kortu vardı.

Faith, Will'ceketinin kolunu kullanarak ensesini sildi. Bu noktada, termometre Cehennem'i de gösterebilirdi.

Suyu bitirdi ve boşunu arka koltuğa fırlattı.

Harding'in bir şeker anne bulup bulmadığını merak etti, sonra da standartları çok çok düşük değilse bunun pek mümkün olmadığını düşündü. Harding'in

Mümkün. Ön tarafta pamuk şekeri pembesi perdeler asılıydı. Pencereler. Ön bahçede üç cüce ve seramik bir tavşan vardı, hepsi de Harding'in bahis kâğıdı ve BackDoorMan.com'daki çıplak resimleriyle uyumsuz görünen kötü boy pembe ceketler giymişti.

Harding'in hem gerçek hem de mecazi anlamda fişlerini bozdurduğu düşünülürse, Faith onun son günlerini yaşamak için Mesa'yı seçmesini tuhaf buluyordu. Dahası, Mesa'nın bunu yapmasına izin vermesi de garipti. Aylık 1200 dolarlık ev sahipleri derneği aidatı Emekli maaşını üç kuruşa satın almış bir adam için ulaşılamaz görünüyordu.

Yine de Harding uzun yaşamayacağını biliyordu. Tüm avantajlardan yararlanacak kadar, belki de onun daha zekiydi. Mesa Arms'da ölmek, devlete ait bir huzurevi tuvaletinde ölmekten daha iyidir.

Terk edilmiş bir gece kulübünde boynuna bir kapı tokmağı saplanmış halde nalları dikmesi bir ironi miydi yoksa sadece boktan bir şans mıydı?

Herhangi bir gece kulübü değil. Marcus Rippy'nin kulübü.

Harding'in iyi şansının zamanlamasını görmezden gelmiyor, kafasında evirip çeviriyordu. Marcus Rippy yedi ay önce tecavüzle . Harding yaklaşık bir ay sonra muradına ermişti. Bir de ortada kalan Angie Polaski vardı. O mu Harding'i alt etmek için kulübe gönderilmişti, yoksa Harding mi onu alt etmek için oraya gönderilmişti?

Faith henüz hesaplayamıyordu ama matematiğin orada olduğunu biliyordu.

Arka koltukta annesinin bu sabah yanına alması için ısrar ettiği su şişesini aradı. Altı buçuktan beri arabanın içinde pişiyordu. Ilık sıvı boğazından aşağı yemeklik yağ gibi kayıyordu ama şehirde siyah kodlu sis alarmı vardı ve susuz kalmayı göze alamazdı.

Zamanını sadece striptiz kulüplerinde ve içki dükkanlarında harcamamıştı. Mesa Arms'da bir aşağı bir yukarı yürüyerek, hiç cevap verilmeyen kapıları çalarak, içeriye bakarak bir saat geçirmişti.

iyi döşenmiş, aksi halde boş evleri gösteren pencereler. Mülk yöneticisinin ofisinin dışındaki tabelada saat 2:00'de geri dönecekleri yazıyordu ama o saat çoktan gelip geçmişti. Isıya dayanıklı

tenisçiler on dakika önce gelmişlerdi. Faith mahkemeye doğru ilerliyordu ki bir baş dönmesi dalgası onu arabaya geri gönderdi. Kan şekerini Mini'nin klimasının uğultusu altında test etmişti çünkü Sara'nın kötü yönetilen diyabetle ilgili konuşması eve çarpmıştı.

Zavallı Sara.

Faith, "Tamam," diye , kendini yeniden Sıcak. Motoru durdurdu. Kapıyı açmadan telefonu çaldı. Havada oturabilmek için motoru tekrar çalıştırdı.

Şartlandırma. "Mitchell."

Amanda dedi ki, "Will caddenin karşısındaki ofis binasında kimliği belirsiz bir kadın buldu. Keş. Evsiz. Aşırı dozda büyük bir çanta dolusu uyuşturucu almış. Görünüşe göre bilerek yapmış. Burnu ve boğazı çöktü. Şu anda

Grady. Ameliyat iki saat sürer. Harding'de elinden geleni yap, sonra da git üzerine otur. Bir şey gördüğüne gözüm kapalı bahse girerim."

Faith tüm bilgileri anlamlandırabilmek için şeyi sessizce kafasında tekrarladı. "Neden kendini öldürmek istediğini biliyor muyuz?"

"O bir keş," dedi Amanda, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. herhangi bir açıklama gibi. "Harding'in adresini içeren mesajınızı aldım. Arama emri mülk yöneticisine fakslanıyor."

"Orada kimse yok. Acil durum numarasını aradım, kapıyı çaldım. Kapılar. Evde pek kimse yok gibi, bu da garip çünkü burası bir tür emekliler topluluğu. Aslında gerçekten güzel bir yer. Harding'in daha güzel olduğunu tahmin ediyorum."

"Evinin sahibi paravan bir şirket. İzini sürmeye çalışıyoruz. Ancak Kilpatrick'in piyasa değerinin çok altında kiraya verdiği çok sayıda pahalı gayrimenkule sahip olduğunu biliyoruz."

"Akıllıca." Faith, Marcus Rippy'nin iş bitiricisinin hakkını vermeliydi. Adam yasal olarak bağlayıcı bir finansal anlaşmadan nasıl sıyrılacağını biliyordu.

dolaşıklık. Amanda'ya, "Biraz para saklamak için fena bir yol değil. Harding cüzi bir miktar karşılığında yaşlıların yaşadığı Shangri-la'da yaşıyor, Kilpatrick de onu resmi maaş bordrosundan uzak tutuyor."

"Bu arada Harding arabayı altı ay önce yepyeni almış. Nakit ödedim."

"Harding altı ay önce parayla pek çok yeni şey yaptı."

"Bana bir ipucu bulduğunu söyle."

"Henüz değil." Faith yanlış bir umut vermemek için sözlerini sakındı.

"Yani, içimde bir his dışında ne var bilmiyorum.

bir şeyler doğru gitmiyor."

Amanda içini çekti, ama hakkını yemeyelim, onları bu konuda hiç suçlamadı.

içgüdülerini dinleyerek. "Collier hastanelerden haber aldı. Tüm bıçaklanan kurbanlar sayılmış. İki yerli. Bir bar Kavga. Bir diğeri ise kendi kendini yaralamış, yemek pişirirken bıçağın boğruüne saplandığını söyledi."

Faith birbiriyle ilgisi olmayan bıçaklanma vakalarının sayısına hiç şaşırmamıştı. Bu işte çok uzun süre çalışmıştı. "Yapmalıydım Harding'in banka hesapları ve telefon kayıtları bir saat içinde. E-postama ulaşır ulaşmaz her şeyi incelemeye başlayacağım. Bu arada, sanırım tenisçilerin sözünü kesebilirim. Şimdiye kadar sadece onlar gördüğüm insanlar."

"Olay yerinin her yerinde Angie'nin kanı var."

Faith dudağını ısırıldı. Bu iş giderek daha da kötüleşiyordu. "Will haberi nasıl karşıladı?"

"Duymadı. Duymayacak da. Bekle biraz." Amanda başka bir arama yaparken telefonun sesi duyuldu.

Faith direksiyon simidindeki dikişleri karıştırdı. Will'i, Charlie silahın Angie'nin üzerine kayıtlı olduğunu söylediğinde yüzünde beliren yıkılmış ifadeyi düşündü. Ondan daha kötü olan tek şey ifade Sara'nındı. Amanda, Will ve Sara'yı biraz yalnız bırakmak için hepsini göndermişti ama ön kapıda olay yerinden için uzun bir kuyruk vardı ve Faith onları yakalamayı başarmıştı. tartışmalarının özü.

Sara Faith'ten daha iyi bir kadındı. Eğer Faith sevgilisinin eski sevgilisinin onun eşyalarını karıştırdığını öğrenseydi -sadece karıştırmak değil, ama çalmak-Faith onun lanet evini yakardı.

"Faith?" Amanda tekrar hatta bağlandı. "Will'den haber aldın mı?"

"Evet, saçımı örerken duyguları hakkında uzun bir konuşma yaptık."

"Esprilerinizi dinleyecek havada değilim." Amanda ses tonuna alışılmadık bir endişe karışmasına izin vermişti. Will garip biri,

Angie'yle olan ağacın içindeki çiçekler gibi ilişkisi, Amanda'yla yaşadığı işlevsiz ucube gösterisinin yanında sönük kalıyordu. Angie, Amanda'nın Eğer annenizin sizi uykunuzda boğacağından sürekli korkuyorsanız, bir anneye sahip olabileceği en yakın şeydi.

Amanda dedi ki, "Will kimliği belirsiz kadını bulduktan sonra gitti. Ortadan kayboldu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Evde değil. Telefonlarına cevap vermiyor."

Faith olay yerinde arabası olmadığını biliyordu. "Sara onu bıraktı mı?"

"Jane Doe bulunduğunda o çoktan gitmişti." "Sanırım bu küçük bir nimet."

"Evet, eminim bunu için yeni bir yol üzerinde çalışıyordur."

Ne yazık ki Faith de aynı derecede emindi. "Angie'nin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Sadece umut edebiliriz." Amandanın sesi ciddiymiş gibi geliyordu.

"Collier'ı Harding'in evini aramanıza yardım etmesi için gönderdim."

"Onun yardımına ihtiyacım yok."

"Umurumda değil. Tekrar tutun." Görünmeyen bir astına emir verirken Amanda'nın sesi boğuk çıkıyordu. Faith'e dedi ki, "Ben Kip Kilpatrick'in ekibiyle saat dörtte bir toplantı ayarlamayı başardım. Collier'ı Harding'de işe başlat, sonra da hastaneye git. Onunla çok fazla zaman geçirmeni istemiyorum."

Faith tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Bu ne anlama geliyor?" "Senin tipin olduğu anlamına geliyor."

Faith gülmek için fazla şaşkıındı. "Altmış bin dolarlık bir kamyon kullanıyor ve annesinin karavanında mı yaşıyor?"

Amanda kıkırdadı. Telefon tekrar çaldı. .

Faith telefona baktı. Vaftiz annenizin patronunuz olmasını tavsiye edecek pek bir şey yoktu. Aslında, buna karşı tavsiye edilen çok şey vardı.

Telefonundaki alarmı bir saat içinde çalacak şekilde ayarladı. Onun içinde

Grady'deki cerrahlar her zaman onlardan daha hızlıydı. ve Faith, sonunda kendine geldiğinde Jane Doe'nun yatağının yanında olmak istiyordu. Birini şaşırtmak için sadece bir şansın var. Tanık ve bu davanın eve ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, Faith bunu mahvetmeyecekti.

Elini arabanın anahtarına koydu ama motoru kapatmadı. Klima bir saniyeyi bile kısa kesemeyecek kadar değerliydi. Tenis kortuna baktı, hiç de mesaiye benzemeyen bu kort bir tepenin üzerindeydi ve birkaç basamak çıkıyordu. Harding'in oldukça yakın olan ön kapısına baktı. Alçakta sahte görünümlü bir kaya vardı. muhtemelen yedek bir anahtarın bulunduğu bakım avlusu. Arama emri muhtemelen müdürün ofisindeki faks makinesinde duruyordu. Devam edip başlayabilirdi.

Collier siyah bir Dodge Charger'la yanaştığında Faith arabasından iniyordu. Aerosmith kapalı pencerelerden dışarı sızıyordu. Çimen etekli, yarı çıplak Hawaiili bir kızın heykelciği gösterge paneli. Fren yapıp vitesi geri vitesine taktı ve Faith'in Mini'sinin yanındaki boşluğa geri geri girerken tekerlekleri asfaltta patinaj yaptı.

Charger'dan inerken ona bu sabah yaptığı gibi bir göz attı. Kadın GBI kurallarına uygun koyu mavi gömlek, haki pantolon ve kalça kılıfı giymiş olsa da, adam onu takdir ediyor gibiydi çünkü üniforması kalçasına iki inçlik bir Glock eklemekten de yeterince rahatsız ediciydi.

"Bu ne?" Sağ kulağının üst kısmına sarılmış iki yuvarlak yara bandını işaret etti. Yarıkların içinde kan kurumuştı.

"Tıraş olurken kendimi kestim." "Pala ile mi?"

"EpiLady'm kırıldı." Faith'in arabasının arkasına baktı, bebek koltuğunu ve etrafa saçılmış Cheerios'ları .

Her şeyi açıkça ortaya koydu. " yaşımda ve yirmi yaşımda iki çocuğum var."

"Uh, evet. Gemiden atlamadan önce on beş yıl boyunca APD'de çalıştım. Hiç evlenmemiş. Teknik'ten mezun oldum. Annen isteydi. Baban bir sigorta acentesiydi, huzur içinde yatsın. Annenizden iki sokak ötede, büyükannenizin size bıraktığı bir evde yaşıyorsunuz, bu sayede devletten aldığınız maaşla güzel bir mahallede yaşayabiliyorsunuz." O güneş gözlüklerini yukarı itti. "Hadi ama Mitchell. Polislerin küçük şirret kızlar gibi dedikodu yaptığını biliyorsun. Senin hakkında her şeyi biliyorum zaten."

Faith kaldırımından yukarı çıkmaya başladı.

"Ben de dokuz en büyüğüyüm."

Faith zavallı annesini düşünerek, "Tanrım," mırıldandı.

"Babam emekli bir polis. İki erkek kardeşim APD'de, diğer ikisi Fulton County'de, bir diğeri de McDonough'da çalışıyor. İtfaiyeci olan bir kız kardeşim var ama onun hakkında konuşmuyoruz."

Faith sahte taşı eline aldı ama onun gerçek bir taş olduğunu gördü. ", Mitchell." Collier topuklarını kemiren bir köpek yavrusu gibiydi.

"Beni kontrol biliyorum. Annen ne dedi?"

Faith bir bulundu. "beğenmiş ve hata yapmaya eğilimli olduğunu."

Sırıttı. "Beni hatırlayacağını biliyordum."

Faith'in aklına bir şey geldi. "Will'i nereye götürdün?"

Sırıtmayı bıraktı. "O da ne?"

"Will, kimliği belirsiz kadını ofis binasında bulduktan sonra ortadan kayboldu. Onu nereye götürdünüz?"

"İşte bu birinci sınıf bir dedektiflik çalışması, ortak. Ama o yapmadı onu bulmak. O buldu ama ben oradaydım. Yani ikimiz de onu bulduk diyebiliriz."

"Ben senin ortağın değilim." Faith diz çöktü ve kuyuları inceledi. Hepsini sahte görünüyordu. "Bana cevap verecek misin?"

"Onu evine götürdüm." Collier ellerini ellerinin içine soktu.

Cepler. "Bana nedenini sorma, çünkü sana söyleyemem. Kız kardeşim itfaiyeci olmam gerektiğini söylüyor çünkü ben yanan binadan kaçmak yerine içine koşan aptalım."

"Kimliği belirsiz kadının neden kendini öldürmeye çalıştığını biliyor musun?" Omuz silktili. "O bir keş."

Faith şüpheli bir şekilde donuk bir taş aldı. Bu gerçek bir sahteydi. Evin anahtarını bulmayı umarak plastik kapağı geri kaydırıldı.

Boş.

Collier, "Annen sana lisede bir güreş kazası geçirdiğimi söyledi mi?" diye sordu. Kapı pervazına yaslanmıştı, kolları geçti. "Testis torsiyonu."

Faith boş taşı avluya geri fırlattı.

"Trajedi, gerçekten." Gözlerini kısarak uzaklara bakarken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Asla çocuk sahibi olamayacağım." Ona göz kırptı, çünkü bu açıkça senaryoda vardı. "Ama bu beni Deniyorum."

"Alo?" Parmak arası terlik giymiş ve kemerli sarı bir gömlek giymiş hippî görünömlü bir kadın kaldırımında yürüyordu. Uzun gri saçları omuzlarına dökölmüştü. Bir elinde bir yığın kâğıt tutuyor ve bileğine yaylı bir anahtarlık takıyordu. "Siz polis misiniz?"

Bayan kim aradı?"

"Evet, hanımefendi." Faith cebinden kimliğini çıkardı. "Ben özel ajan Faith Mitchell. Bu-"

"Oh, bunu görmeme gerek yok, tatlım. İkinizin de tişörtlerinin arkasında POLİS yazıyor."

Faith, bugünlerde her şeyin arkasına POLİS ilgili dersi atlayarak kimliğini bir kenara koydu.

Kadın dedi ki, "Kötü bir şeye şaşırdığımı söyleyemem. yaşlı Dale'in başına geldi. Arkadaş edinmeyi pek sevmezdi." Ayakkabıları yürüyüş yolunda taklalar atıyordu. Yumruğunu Harding'in kapısına vurdu. Yaylı halkadaki anahtarlar bileğinin etrafında şangırdadı.

"Alo?" Tekrar vurdu. "Alo?"

Faith, "Biriyle mi yaşıyordu?" diye sordu.

"Hayır. Üzgünüm, alışkanlık işte. Çok fazla sağlık kontrolü yapıyorum ve asla kapıyı çalmadan bir eve girme." Elini uzattı. "Bu arada ben Violet Nelson. Emlak müdürüyüm. Uzun süre dışarıda kaldığım için özür dilerim. Kütüphanede takıldım."

"Buranın Harding'e kiralanmasında rolünüz var mıydı?"

"Bu, mal sahibinin sorumluluğundadır ve belgeler onları Delaware merkezli bir şirket olarak listeliyor.

vergi indirimleri." Anahtarlığını aradı, düzgün, renk kodlu etiketleri kontrol etti. "Gözlüklerime ihtiyacım var. İkinizden biri . . . ?"

Faith Collier'a baktı, çünkü o okuma gözlüğüne ihtiyaç duymaya kendisinden çok daha yakındı.

O şaşı gülümsemelerinden birini takındı. "Göründüğümde daha gencim." "Yakında anlayacaksın. de." Violet güldü ama komik değildi. Anahtarların üzerinden geçmeye devam etti. En az elli tane vardı. Faith yardım etmeyi teklif etmedi çünkü Violet ona boş konuşmaya eğilimli biri gibi gelmişti. "Bu kapının kilidini açacağım ve siz de istediğiniz kadar bekleyebilirsiniz. Sadece çıkarken anahtarları ofisimin kapısındaki yuvaya geri koyun."

Faith, Collier'la bir kez daha bakıştı, çünkü bu bir mülk yöneticisinin olağan tavrı . Sonra tekrar, çoğu

Muhatap oldukları mülk yöneticileri kafeslerin ya da kurşun geçirmez camların arkasında çalışıyordu.

Faith, "Bazı komşuların kapısını çaldım. Bugün evde kimse yok gibi görünüyor."

"Hafta sonları daha yoğun oluyor." Violet anahtarı kilide sokmaya çalıştı. "Artık kimse gerçekten emekli olmuyor. Hepsinin yarı zamanlı işleri var. Daha şanslı olanlardan bazıları gönüllü çalışıyor. Saat dörtte çoğumuzu kulüp binasında kokteyl saatinde bulabilirsin."

Faith öğleden sonra dörtte bir içki içerse bayılırdı.

Kadına "Dale Harding'i tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Onu yeterince iyi tanıyordum." Violet bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "Tam bir baş belasıydı, sana söyleyeyim."

Faith elini yuvarlayarak kadına tam da bunu yapması gerektiğini söyledi.

"Yaşayan en temiz insan değildi diyelim." Collier tahmin etti,

"Kadınlar? İçki?"

"Çöp," dedi, sonra kendini tuttu. "Beyaz çöp gibi değil. Gerçek çöp gibi - atılması gereken ama atılmayan şeyler. Ben ona istifçi demezdim. Daha çok çöp tenekesine yürümeye üşeniyor gibiydi. Barbara'dan kokularla ilgili şikayetler vardı. Yan . Bozulmuş yiyeceklerin kokusunun duvarlardan evin kendi tarafına yayıldığını söyledi. de kokladım. İğrenç. Delaware'deki şirkete on kadar mektup yazdım ama sonuç alamadım. Aylardır HOA avukatlarıyla ne yapmamız gerektiğini konuşuyoruz."

"Bu korkunç bir şey," dedi Faith, bunun hiç aklına gelmediğini düşünerek. Normal insanlar bozulmuş yiyeceklerin kokusunun çürüyen bir cesedin kokusuna oldukça benzediğini bilirler. "Başka ne var?"

"Sürekli didişiyorlardı." Violet başka bir anahtar denedi. "Barb ve Dale. Dale ve herkes, ama özellikle Barb. Onlar sadece

birbirimizi yanlış yönlendirdik." Bir tuşa daha bastı ama başarılı olamadı.

"Isıyı düşürmek için birkaç kez araya girmek zorunda kaldım.

Ölümler hakkında kötü konuşmaktan nefret ederim ama Dale ..."

Kelimeyi bulmakta zorlandı.

"Bir pislik mi?" Faith bunu önerdi, çünkü üzerinde uzlaşılan kelime bu gibi .

"Evet, bir pislik," diye onayladı Violet. "Eğer bu *Midsomer Cinayetleri* gibi bir ve Dale'in hiç düşmanı olup olmadığını soruyorsanız, cevabım düşman edinmek için elinden geleni yaptıdır." "Evet," diyerek Pencereleler. "Bu iğrenç perdeler mükemmel bir örnek. Tüzük açıkça herkesin beyaz pencere kaplamasına sahip olması gerektiğini belirtiyor. Ona pembe perdelerle ilgili bir mektup gönderdiğimde, bana bir not gönderdi.

Sahte bir hukuk bürosundan gelen ve eşcinsel olduğu için ona karşı ayrımcılık yaptığını söyleyen sahte evraklar." Gözlerini devirdi. "Sanki o yaşta eşcinsel bir adam polyester perde almış gibi."

Faith onun başka bir anahtar denemesini izledi. Bütün yüzüğü gözden geçiriyordu. "Peki ya yan komşu Barb? İşlerin kızıştığını mı söylemiştin?"

"Onunla alay etti. Sebepsiz yere. Sadece seçti, seçti ve seçti."

"Örneğin mi?"

Violet ön bahçeye doğru el salladı. "Bunlar onun cüceleriymiş ve o tavşanı ona torunu verdi. Bunu hepimiz biliyorduk. Hepsine aynı mevsimlik ceketler giydirdi. Sevgililer Günü'nde kırmızı. Ateşkes Günü için ekose." Omuz silkti. "Herkes kendi yoluna. Ama bir gün, Barb bana geldi ve çok garip bir şey olduğunu söyledi. Her şey cüceler ve tavşan onun bahçesinden gitmiş. Bunu çocuklara bağladık. Buradaki torunlardan bazıları çocuk suçlular. Dedikleri gibi, kan çıkar. Ama iki gün sonra, Dale cüceleri ve tavşanı ön bahçesine koyar ve pembe ceketler giyiyorlar. Ve üzerlerine oturan ceketler bile değil." Başka bir anahtar denedi. "Aslında dört tane cüce vardı ama bir tanesini siyah suratla boyamıştı ki bu da ev sahipleri yönetmeliğinde açıkça yasaklanmıştı." Sesini alçaltarak açıkladı: "Eğer böyle bir kuralımız olmasaydı, her yer çimenlik olurdu. jokeyler."

Shangri-La için çok fazla. "Harding'in düzenli ziyaretçileri var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla hiç yok."

Collier, "Bir program tutuyor muydu?" diye sordu.

"Çoğu zaman evdeydi, bu da son derece can sıkıcıydı, size söyleyeyim. İnsanlarla uğraşmak için ona zaman veriyordu. Ne kadar tembel olsa da, havuzda çok eğlenen bir toruna bağırmak için iki sokak öteden yürürdü."

"Ne zaman ?"

Violet başka bir anahtar denedi. "Altı ay önce, belki? Bende Evraklar bir yerde. Bana e-postanızı verin, tarayıp size göndereyim. Ev sahibi aidatlarının vadesi geçmiş." Sonunda doğru anahtarı buldu. "Bu ev sahibinin-"

Collier elini kapı kolunun üzerinde durdurdu.

Faith ne olduğunu tam olarak anlayamadan Glock'unu eline aldı.

Evin içinde bir gürültü vardı.

Hışırta, sanki biri sessiz olmaya çalışıyormuş gibi.

Faith sahte kayaya baktı. Anahtar yoktu. Anahtarınız yokken neden sahte bir taşınız olsun ki?

Tabii biri içeri girmek için anahtarı kullanmadıysa.

Violet bir açıklama isteyemeden Collier parmağını dudaklarına götürdü. Ona geri çekilmesini işaret etti, sonra biraz daha geri çekildi, ta ki Violet arabanın diğer tarafında durana kadar.

Ses tekrar geldi. Bu sefer daha yüksek.

Collier telefonunu çıkarıp fısıltıyla destek çağırdı, sonra da Faith'e önden gitmesini işaret etti.

Bu da elli yıllık feminizmin muhtemelen Faith'in karnından vurulmasıyla sonuçlanacağı anlamına geliyordu.

Parmağını Glock'unun yan tarafına, tetiğin hemen üstüne dokundurdu; bu, ateş etmeye karar verene kadar parmaklarını tutmaları için eğitildikleri yerdı. Onun hakkında düşündü

Arabada kurşun geçirmez yelek. Biricik kızı için bebek koltuğu.

Düşünceli annesinin bu sabah ona verdiği bir şişe su. Telefonunda güzel oğlunun fotoğrafı.

Sonra ayağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi.

"Polis!" Faith bağırды ve kelimenin ağzından patlamasına izin verdi.

Etrafında dönerek odayı taradı. Mutfak. Masa. Kanepe.

Sandalyeler. Dağınıklık. Kaos. Biri hariç tüm duyuları kapanmıştı.

Görüşü kapılara ve pencerelere tünel açmış, elleri arıyordu.

silah tutuyor. Collier elbise dolabını kontrol etti. Boştu. Sırtını onunkine yasladı. Onun bacağına dokundu. Birlikte ilerlediler.

İkisi de alçaktan çömelmiş, başlarını silah kulesi gibi çevirmişlerdi.

Mesa Arms web sitesini hatırladı. Harding Tahoe'da yaşıyordu. Açık konsept. İki yatak odası. Bir banyo.

Kapı.

Misafirleriniz için ayrı bir tuvalet odası!

Kapı.

İsteğe bağlı saklama dolaplarına sahip, iyi döşenmiş bir çamaşır odası!

Köşe.

Faith kendini belli bir açıyla yerleştirerek köşenin koridorda elinde tüfekte duran herhangi biri için görsel bir engel oluşturmaya izin verdi.

Eğer o

onları göremiyordu, onlar da onu göremiyordu. Silahını önünde tutuyordu, ayaklarını iki yana açmıştı. Bilinçli bir düşünce olmadan parmağı silahın yanından kaydı ve tetiğe gitti. Kendini parmağını namluya geri koymaya zorladı, koridorun sonunda duran kişinin bir çocuk ya da yaşlı bir sağır olması ihtimaline karşı kendine fazladan bir saniye tereddüt süresi kazandırmak için.

Şimdi ya da asla.

Yavaşça, her seferinde bir santimetre olmak üzere, vücudunun üst kısmını yana doğru yuvarladı ve köşeden baktı.

Boş.

Faith koridorda önden gitti. Kapı.

Duşakabin ve konforlu oturaklı tuvalet içeren merkezi bir banyo!

Kapalı kapılar.

Siz ve misafirleriniz için ıslık dolu, ana kat yatak odaları!

Yatak odaları salonun karşı tarafındaydı ve her biri evin arka kısmının bir tarafını kaplıyordu.

Faith Collier'ın sağdaki odayı almasına izin verdi. Yine belli bir açıda durarak onu ve diğer kapalı kapıyı örttü, böylece odaya girdiğinde sırtı korunmuş olacaktı. Neredeyse acı veren bir

yavaşça uzandı ve kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı. Arkasında duran biri olma ihtimaline karşı kapıyı geri çarptı. Pembe

Arka bahçeye bakan cumbalı pencerenin perdeleri. Yerde şişme bir yatak. Dolap kapısının olması gereken yerde açık bir perde.

Temiz.

Koridorda, Collier soldaki yatak odasının karşısında pozisyon aldı ve ona başıyla işaret etti.

Faith kapıyı öyle sert bir tekmeye açtı ki topuz alçıpana saplandı. Daha fazla pencere. Daha fazla pembe perde. Yerde başka bir şilte, bu seferki bazalı, kirli çarşafı. Bir karton kutu.

Başucu masası. Sarkan kablolar. Bir lamba. Dolabın bir kapısı ve kapının da anahtarlı bir sürgüsü vardı.

Faith nefes almak için kendini zorladı çünkü nefesini o kadar uzun süredir tutuyordu ki bayılacaktı. Ciğerleri ancak yarı yarıya doluyordu. Kalbi bir kronometre gibiydi. Ateş etmek zorunda kalırsa geri tepmenin bileğini kırmaması için Glock'u tutuşunu gevşetmeye zorlarken ellerinden ter damlıyordu.

Collier sırtı duvara dönük bir şekilde durmuş, dolabı kapatıyordu. Kafasında sürekli tekrarlanan filmi engelleyerek kendini ilerlemeye zorladı: dolabın kapısı açıldı, bir pompalı tüfek çıktı, göğsü paramparça oldu.

Faith son derece dikkatli bir şekilde sol elini Glock'undan ayırdı. Parmaklarının içindeki kemikler birbirine çarpıyormuş gibi hissediyordu. Kolunu indirirken omzu sıkıştı. Yumurta şeklindeki kapı koluna doğru uzandı. Derisi soğuk metali algıladı. Bileğindeki eklemler elini yavaşça döndürmeye başladı.

Kilitli.

Faith ağzını açtı. Nefes aldı.

Geniş gömme ana dolap!

Menteşeler dışarıdaydı. Kapı tekmelenemezdi.

Tekrar Collier'a baktı. Hâlâ gergindi ama yüzü ondan uzağa, koridora dönüktü. Her seferinde göğsü kabarıyordu. Sığ nefes. Glock'u tavana doğrultulmuştu.

Tavan arası.

Değerli için isteğe bağlı saklama alanı!

Koridorda, bir dizi katlanır tavan arası merdiveninden aşağıya bir ip sarkıyordu.

Faith başını sallamaya başladı. Onu koruyan tek bir kişi varken o tavan arasına çıkmasına imkân yoktu.

Gürültü.

Kazıma sesi, bu sefer daha ağırdı, sanki biri tavan arasında ilerliyordu.

Collier koridora girdi, dizleri hâlâ çömelmiş haldeydi. Faith de aynısını yaptı ve kapı aralığında durdu. Ona baktı. Kadın Vücudunun her zerresi ona bunun kötü sonuçlanacağını söylese de başını salladı. Collier yukarı uzandı. İpi yakaladı merdivenlerden sarkıyordu. Yaylar o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki Faith'in kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Collier bir eliyle basamakları açarken, diğer eliyle Glock'unu hâlâ yukarıya doğrultuyordu.

İkisi de kıpırdamadan durmuş, diğerinin hareket etmesini bekliyordu.

Bu korkmakla ilgili değildi. İkisi de aynı ölçüde korkuyordu. Bu, siz kafanızı açık bir atış alanına sokarken arkanızı kollayacak birine güvenmekle ilgiliydi.

Faith sessiz bir lanet mırıldandı ve telefonunu çıkardı. Elinin vurulması yüzünün vurulmasından daha iyiydi. Video kameraya doğru kaydırıp ve flaşı açtı, böylece adli tıp koridordaki iki ölü polisi açıklayacak net bir kayda sahip olacaktı.

Merdivenleri çıkabilmek için beynini kasları çözmeye zorladı. Ayağı yerden bir santim yükseldiğinde Collier telefonu onun elinden kaptı. Ona deli olan oymuş gibi bir bakış fırlattı. Siyah spor ayakkabısını ilk merdiven basamağı. Yaylar onun ağırlığı altında inledi. İkinci basamağa çıktı.

Faith filmi kafasında tekrar canlandırdı, bu kez Collier'la birlikte: bir pompalı tüfek çıkıyor, göğsü paramparça oluyor.

Collier ikinci basamakta durdu. Her iki eli de göğüs hizasındaydı, birinde Glock'u, diğerinde telefonu vardı. Adam Sesi dinliyor, hangi yönden geldiğini anlamaya çalışıyordu çünkü telefonun ışığını karanlık tavan arasına tutabilmek için tek bir şansı vardı. Faith, telefonun yerini bulmasına yardım edemezdi.

yönü. Tek duyduğu, kulaklarından akan kan sesiydi. Daha fazla hava almak için ağzını açtı. Dili pamuk gibiydi. Kadın kendi korkusunun tadını alabiliyordu, ekşi, çürümüş et, ter ve asit gibi.

Collier onun onayını almak için arkasına baktı. O da başıyla onayladı. İkisi de tavan arasının siyah boşluğuna baktılar. Omuzları çöktü.

Başı boynundan aşağı doğru eğildi. Elini kaldırdı, telefonu dijital bir periskop olarak kullandı. İkisi de ekrana baktı. Bir görüntü

Faith midesinin göğsüne vurduğunu hissetti.

Collier alçak sesle, "Fu-u-uck," diye iç geçirdi.

Bir ev kedisi büyüklüğünde bir sıçan, boncuk gözleri ışıpta kıpkırmızı parlayarak telefonda geriye baktı. Kalçalarının üzerinde oturuyordu.

Çenesi çiğnerken çalışıyordu. Ellerinde bir şey vardı.

daha da korkunçtu çünkü Faith bir farenin bir şeyleri yakalayabilecek elleri olduğunu düşünmek istemiyordu.

Collier Glock'unu kılıfına sokmadan önce telefonu tavan arasında üç-altmış tur döndürdü. Boştaki eliyle fareyi yakınlaştırdı,

sonra yanından geçtim. Dupleks dairenin ortak duvarına dayalı iki dosya kutusu vardı. Ayır ayrı kirşlerin üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyorlardı.

Çünkü çatı katı o . Açılmış bir paket çürümüş kıyma merdivenlere daha yakındı. Beyaz kurtçuklar okyanusta kırılan dalgalar gibi yüzeyde hareket ediyordu. Sinekler vızıldıyordu.

Onlar izlerken, farenin elleri ve

tepsiyi merdivenlerden birkaç santim uzağa koydu. Kayma sesi sanki Faith'in kafatasının içinde gerçekleşiyormuş gibi hissediyordu.

Sıçan ince, köşeli parmaklarıyla bir parça et koparıırken onları dikkatle süzdü. Çürümüş eti göğsüne doğru çekti,

birkaç şerbetçiotu aldı, sonra başını eğdi ve çiğnerken onlara baktı.

"Tamam." Collier merdivenlerden geri indi. Faith'telefonu uzattı. "Ben şimdi kasmaya gidiyorum."

İyi görüldüğü için şaka yaptığını düşündü ama iki saniye sonra adam banyoda midesini temizliyordu.

Faith seslendi, "Yedeklemeyi iptal ettiğinizden emin olun." Collier olumlu cevap verdi.

Elini dolabın kapı pervazının tozlu üst kısmında gezdirdi. Anahtar yoktu. Kargo cebinden bir kalem çıkardı ve Harding'in komodini olarak kullandığı kutunun etrafını karıştırdı. Pencere pervazlarının üstünü ve koridor kapısını kontrol etti. Anahtar yoktu.

Collier banyoda işini bitirmiş gibi bir ses çıkardı ama sonra o kadar yüksek sesle öğürdü ki Faith'in kulakları ağrıdı. Faith sesten değil ama tavan arası merdivenleri hâlâ açık olduğu için ürperdi. Farenin hantal hantal aşağıya inişini, küçük başparmaksız ellerini hayal edebiliyordu. ince tırabzana tutunuyordu. Sırtını duvara dayadı. açık merdivenlerden kayarak geçti. Telefonundaki videoyu oynatmak için oturma odasında güvende olana kadar bekledi.

Fare grimsi maviydi, yuvarlak kulakları ve tampon ipi renginde kalın, kirli beyaz bir kuyruğu vardı. Yaratık perdenin arkasından ona baktı, ağzı çalışıyordu. Ses yoktu ama dudak şapırtıları duyduğuna yemin etti. Tepsinin arkasında, farenin eti merdivenlerden çekip çıkardığı yerde bir kan izi vardı.

ve bir şeye doğru. Muhtemelen dev bir yuvaya. Bu düşünceyle tüm vücudu ürperdi.

Faith tekrar "oynat" tuşuna bastı. Birinin Noel'de kızına verdiği açılır kapanır bir kitabı hatırladı. Emma'nın kitabın ortasından fırlayan milyonlarca gözlü karasinekten çok korktuğu belliydi ama kitabı açıp çığlık atmaktan kendini alamadı. Faith videoyu tekrar izlediğinde de aynı şekilde hissetti. O da öğrenmişti ama kaçırıyordu.

Tuvaletin sifonu çekildi. Collier oturma odasında ona katılırken elinin tersiyle ağzını sildi. "Ee," dedi gömleğindeki kusmuk parçalarını fırçalayarak. "Fare hırsız alarmı mı?"

Faith gözlerini telefonundan kaçırdı. Aklına gelen tek kelime Dale hakkında duyduklarıydı

Harding bütün gün. "Ne göt herif ama."

"Bu dosya kutularının etiketli olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Faith telefonu uzattı, böylece kendisi de kontrol edebilecekti.

"Uh-uh." Karar vermek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi parmağını kaldırdı. "Tamam, geçti."

"Emin misin?" Yüzü bir zarf rengindeydi.

"Hayır." Mutfak lavabosuna doğru yürüdü ve musluğu açtı.

Başını musluğun altına sokabilmek için bir yığın bulaşığı yerinden oynatmak zorunda kaldı. Homurdandı, sonra lavaboya tükürdü, bu iğrençti ama Faith, Harding'in o lavaboda daha kötü şeyler yaptığını hissediyordu.

"Memurlar mı?"

Faith Violet'i unutmuştu.

"Yüce Tanrım, burası amonyak ve çöp gibi kokuyor." Kadın kapının hemen dışında durdu. Burnunu sıkarak kapattı. "Burası

Her şey yolunda mı?"

"Yukarıda bir fare var," dedi Collier. "Büyük bir tane. Belki de hamile."

"Gri ve beyaz kulaklı mı?"

Faith ona telefonundaki duraklatılmış videoyu gösterdi.

"Lanetleneyeceğim." Violet başını salladı. "Barb'ın torunu geçen hafta sonu faresini getirdi. Yemin billah etti.

kafesin arkasına. Her yerde o aptal şeyi aradılar." "Bunun bir evcil hayvan olmadığına eminim." Collier bir sineği sallayarak uzaklaştırdı. "Yani, çok büyük. Doğal değil gibi."

Violet, "Size Barb'ın mesaj panosuna astığı KAYIP posterini gösterebilirim" dedi.

Collier ağzını kapattı ve başını salladı.

Faith tavan arası merdivenlerinin yanındaki kıyma paketini düşündü. "Fare kaybolduğunda Barb'ın evinin içinde miydi?"

"Hayır. Çocuk kafesi yaklaşık yarım saatliğine Barb'ın verandasına koydu. Görünüşe göre temiz havayı seviyorlar. Geri döndüğünde üst kısmı yukarı itilmişti ve fare gitmişti." Violet odayı incelerken kaşlarını çattı. "Eminim Bay Nimh bu sefalet içinde daha rahat ediyordur."

Faith, "Barb evde çok mu kalıyor?" diye sordu.

"Madem öyle diyorsun, normalde öyledir. Tüm bu aksiyonu kaçırdığı için harap olacak. Biraz işgüzarıdır."

Faith işgüzarları severdi. Violet'e uzattı. "Barb'a beni aramasını söyler misiniz? Harding hakkında genel bir fikir edinmek istiyorum."

"Size onun ne kadar zorba biri olduğunun ötesinde bir şey söyleyebileceğinden emin değilim." "İnsanların neleri hatırlayabildiğine şaşırsınız."

Violet kartı sutyen askısının içine sıkıştırdı. "Daha önce de söylediğim gibi, işiniz bittiğinde anahtarı ofisimin kapısındaki posta yuvasından bitti."

Faith onun kaldırımından aşağıya doğru taklalar atarak gidişini dinledi. "Bir evcil hayvan." Collier bir sineği daha eliyle uzaklaştırdı.

"Bu bizden neden korkmadığını açıklıyor."

"Hâlâ ölmesini istiyorum. Hem de hemen. Ateşle."

"Bir anahtar ara," dedi ona. "Şu dolaba girmemiz gerekiyor."

"Hayvan kontrolünü aramalıyız," diye karşı çıktı. "Adam tavan arasında bir fare besliyor. O dolapta ne olduğunu kimse bilemez."

Faith hayvan kontrolünü beklemeyecekti. Pis oturma odasına ve mutfaka baktı, Harding gibi birinin nerede olduğunu merak ediyordu. bir anahtar saklayabileceğini düşündüm. Ezici bir ses dışında bir şey çıkmadı. iğrenme duygusu. *Sefalet*, Harding'in yaşam tarzı için özel olarak üretilmiş gibi görünen bir kelimeydi. Açık konseptli oturma/yemek/mutfak alanının her yerinde strafor tabaklar ve bardaklar vardı. Nemli görünümlü kahverengi kadife kanepe ve yaralı sehpa, terk edilmiş KFC paket servis kaseleriyle dolup taşıyordu. Yeşil küflü kemirilmiş tavuk kemikleri, yüzeyinde kalın kabuklar olan kola bardakları, patates püresinin tamamını çıkaramadığı kızarmış çatallar.

Bir de aniden burnunun direğine bir çekiç gibi inen koku vardı. Sadece amonyak değil, çürüme de vardı; Sara'nın son günleriyle ilgili değerlendirmesi doğruysa, muhtemelen Dale Harding'in kötü alışkanlıklarından . Faith, arabayı bozduklarında pis kokuyu fark etmemişti.

ön kapıdan. Adrenalinin önceliklerinize odaklanmanızı sağlayan bir yolu vardı ve onun asıl önceliği öldürülmemektir. Dehşeti azaldığı için diğer duyuları geri gelmişti ve hemen pis kokunun saldırısına uğradılar.

Ve sinekler, çünkü tüm çöplerden yararlanan en az iki düzine sinek vardı.

Faith, "Bu sıcakta kurtçuklar sekiz ila yirmi saat içinde yumurtadan çıkabilir. Yavrulamaları ise yaklaşık üç ila beş gün sürer."

Collier kahkahalarla güldü. "Üzgünüm, *pupa* komik bir kelime."

"Eti bu hafta sonu tavan arasına konulduğunu söylüyorum, muhtemelen fareyi beslemek için. Ya da onu orada tutmak için." Faith kokunun dağılmasına yardımcı olmak için pencerelerden birini zorla açtı. Sonra da sinekleri uzaklaştırmak için perdeyi itti.

Collier yüksek sesle geçirdikten sonra, "Nane şekerin var mı?" diye sordu. "Yok."

Faith Collier'a arkasını döndü. Arabasındaki naneli şekerleri ve Harding'in yağlı, iğrenç evinden dışarı çıkıp beş dakikalık bir mola vermenin ne kadar güzel olacağını düşündü. Onun

Koku alma duyusu kesinlikle geri gelmişti. Ekşimiş koku ağzının ve burnunun arkasını ısıırıyordu. Harding'in yere saçtığı ıslak görünümlü gazete ve dergi yığınlarının altındakiyle kıyaslandığında, tavan arasındaki çürümüş etin hiçbir şey olmadığına dair hayatıyla bahse girebilirdi. Violet haklıydı. Çöpler tamamen tembellikten doğmuştu. Harding ön kapıdan girdiğinde bir kâse peynirli makarna yemeyi bitirmişse, kâseyi olduğu yerde bırakıp yoluna devam ederdi.

"Garip, değil mi?" Collier onu izliyordu. "Korkmanın koku alma duyunuzu yok etmesi gibi mi?"

"Bunun kokusunu nasıl almazsın?" Faith bir pencere daha açtı. Bu ahmakla bağ kurmayacaktı. "Televizyon nerede?"

Collier parmağını alçak konsol masasının üzerinde gezdirerek tozları Kızıldeniz gibi ayırdı. "Burada bir televizyon vardı ama gitmiş. Görünüşe göre büyükmüş."

"Bilgisayar yok." Faith masanın yanındaki çekmeceyi açtı. Kanepe. Kalemni paket servis menülerini kurcalamak için kullandı. "iPad yok. Dizüstü bilgisayar yok." Başka bir çekmeceyi açtı. Daha fazla ıvır zıvır. Dolabı açmak için anahtar yok.

Collier, "Harding bana evrak işleriyle uğraşan bir adam gibi geliyor" dedi.

Faith burun deliklerine yeni bir koku dolunca öksürdü. Başka bir pencereyi iterek açtı. "Ana odada yatağın yanında şarj kabloları vardı."

"Bunun onun telefonları için olduğunu tespit ediyorum." Collier'ın kolları tekrar çaprazladı. Muhtemelen devriye günlerinde kalçalarının etrafında elli kiloluk ekipman taşımaya alışkın olduğu için ayaklarını iki yana açarak durdu. "Trent'le aranızdaki şu şey var ya. Sen onun işteki karısı mısın yoksa başka bir işin mi var?"

Faith, Atlanta polis aracının Mini'sinin arkasına yanaşmasını izledi. Collier destek çağrısını iptal edip yine de gelip kontrol etmeye karar muhtemelen yoldaydılar. İki adam genç ve hevesli görünüyordular. Boyunlarını bükerek eve . Şoför camını indirdi.

Faith el sallayarak onları uzaklaştırdı ve pencereden, "Biz iyiyiz," diye seslendi.

Sürücü yine de vitesi parka taktı.

"Limonları limonataya çevirelim," dedi Collier. "Üniformalılardan birini kutular için tavan arasına göndereceğiz, fareden bahsetmeyeceğiz ve bakalım ne olacak? olur."

"İki hafta kuduz aşısı olur." Dale Harding'in kutuları kıyma paketi ve tuhaf bir çocuğun çalınan faresiyle birlikte tavan arasına iterken tam da bunu umduğunu biliyordu. Adamın hayatının tuvalet kağıdına kışını silmesinin bir yolu daha. Harding ölümden haftalar uzakta olduğunu biliyordu, ister başkasının eliyle ister kendi boktan hayatıyla olsun seçenekler. Ayrıca birilerinin evini boşaltmak zorunda kalacağını ve bu süreçte muhtemelen yüzlerinin fareyle dolacağını da biliyordu.

Faith ön kapıdan çıktı. Güneş gözbebeklerini açtı. Yüzünden gözyaşı mı yoksa kan mı aktığından emin değildi. Ama umurunda değildi. Harding bir polisti. O senin ne olduğunu biliyordu. silahınızı çekip bir eve girdiğinizde riske girdiniz. Yine de onları tuzağa düşürmüştü.

Güneşi engellemek için elini kaldırdı. Üniformalılar kruvazörlerinin yanında durmuş, başlarını eğmiş, telefonlarına bakıyorlardı.

Şoföre, "Bana bijon ver." demiş. O da, "Bijon anahtarımı mı?" demiş.

Faith arabaya doğru eğildi ve bagajı açtı. Lastik demiri arka çeyrek panelin içine monte edilmiş bir kitin içine yerleştirilmişti. Elindeki uzun, ağır metal çubuğun ağırlığını kaldırdı. Bu bir tek saplı tip, L şeklinde ve ucunda tekerlek pabuçlarını gevşetmek için bir soket bulunur.

Mükemmel.

Eve geri döndüğünde Collier pencereden onu izliyordu. Faith ucuz yemek takımından bir sandalye kaptı ve koridorda sürükledi. Collier onu takip etti ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu pisliği döveceğim." Sandalyenin üzerine çıktı ve levveyi tavana doğru savurdu. Soketin ucu alçıpana saplandı. Çubuğu daha ileri itti, açılı bir şekilde çevirdi ve aşağı çekti. Tavandan bir parça yere düştü. Bir tane daha aldı lastik demiriyle sallanıyordu. Mesa Arm'ın internet sitesini düşündü,

Tavan arasında tavanı kırmadan açmayı mümkün kılan sprey köpük gibi enerji tasarruflu yükseltmeleri nasıl tanıttığını yüzüm pembe yalıtımla doluyor.

Faith demir levveyi bıraktı, misafirinin çalıştı. İki dosya kutusu bir kol mesafesindeydi. Tek yapması gereken onlara ulaşmak için sineklerle savaşmaktı.

"Hey, bayan," diye seslendi üniformalılardan biri koridordan. "Burada merdivenler olduğunu biliyorsunuz."

"Bir fare var," dedi Collier ona. "Godzilla'nın kardeşi gibi."

"Rodan'ı mı kastediyorsun?"

"Chibi, dostum. Rodan bir taşıyıcı anneydi. Chibi kandı."

"Goro," dedi Faith, çünkü Jeremy bir dönemden geçerken üç yıl boyunca Cumartesi günlerini Godzilla filmleri izleyerek geçirmişti.

"Collier, şu kutuları taşımama yardım et."

"O haklı," dedi Collier. "Kesinlikle Gorosaurus'a benziyordu." Dişlerini gösterdi ve ellerini pençe haline getirdi. "Sanki kana susamış gibiydi."

Faith ilk kutunun kafasına düşmesine izin verdi.

Can sıkıcı bir şekilde, Collier yine de onu yakalamayı başardı. Kutuyu yere koydu ve ikincisini uzatmasını bekledi.

"Bize başka bir şey için ihtiyacın var mı, dostum?" dedi.

Collier başını salladı. "Ben iyiyim, kardeşim."

"Dolap," diye hatırlattı Faith ona.

"Ah, doğru." Collier onu diğer odaya kadar takip etmelerini işaret etti. Faith elindeki ağır ikinci kutuyla aşağıya doğru tehlikeli bir adım attı. İlkini yanına, yere koydu. Diğer odadan iğneleri çekmenin en iyi yolu hakkında bir tartışma duydu.

sanki daha önce hiç çekiç ve düz uçlu tornavida görmemişler gibi.

Faith kollarındaki tozu temizledi ve parmaklarını saçlarında gezdirerek kumlardan kurtulmaya çalıştı. Çürüyen et kokusu o kadar keskindi ki yatak odasının pencerelerini açmak zorunda kaldı. Ve dışarı itmek Çünkü sinekler üşüşmeye başlamıştı. Tavanı sökmek muhtemelen en iyi fikri değildi, ama mantık ve Dale Harding'e gerçekten çok .

Faith GBI'da payına düşen kötü polisleri soruşturmuştu ve hepsinin ortak özelliği hâlâ iyi adamlar olduklarını düşünmeleriydi. Hırsızlık, tecavüz, cinayet, gasp, haraç, pezevenklik-önemli değildi. Hala işledikleri suçların Kendilerini daha büyük bir iyilik için adamışlardı. Aileleriyle ilgileniyorlardı. Mavili kardeşlerini koruyorlardı. Bir hata yapmışlardı. Bunu bir daha asla yapmayacaklardı. Hala temelde aynı oldukları konusundaki ısrarları can sıkıcıydı. iyi insanlar.

Harding sadece kötülüğünü benimsememişti. Başkalarını da buna zorlamıştı.

Ve şimdi onun daha fazla saçmalığına katlanmak zorundaydı.

Faith sandalyeyi pencereye doğru sürükledi. Kutuları aynı yöne doğru tekmeledi ve sonra oturdu. Düşünmemeye çalıştı.

İlk kutunun kapağının neden nemli olduğunu düşündü ama aklına farelerin gittikleri her yerde idrar izi bıraktıkları gerçeği geldi.

Düzgünce etiketlenmiş dosya yığınıni karıştırmadan önce ürperdi.

Dale Harding özel dedektiflik yapıyordu ve ilk kutuda dünyanın her yerinde özel dedektifler tarafından yapılan göz alıcı işler vardı: ucuz motellerde aldatan eşlerin fotoğrafları, Park edilmiş arabalar, ara sokaklarda, yol kenarındaki benzin istasyonlarında ve arka bahçedeki bir çocuk oyun evinin içinde aldatan eşlerin fotoğrafları.

Harding'in kayıtları titizlikle tutulurdu. Benzin, yemek ve fotoğraf banyo makbuzları harcama raporlarına zımbalanırdı. Günlük kayıtlar hedeflerinin hareketlerini takip ediyordu. Küçük, blok bir harfle yazıyordu ve imlası da muhtemelen liseden polis akademisine kadar okumuş bir adamdan beklenecek türdendi. Faith de aynısını yapmamış değildi ama en azından aradaki farkı biliyordu.

Sen ve *senin* arasında.

Collier kapının girişinde durdu. "Dolap temiz."

"Muhtemelen bomba ekibine kontrol ettirmeliydiniz."

Sonunda, her ikisi de Harding'i göz önünde bulundurdıklarında, bunun tam olarak bir şey olmadığını fark ettiklerinde, ukala kendinden emin olmaktan başka bir şey kaydetti.

Şaka.

Dedi ki, "Dolabın içinde bir şey vardı. Halıda bir iz var. Yuvarlak, beş galonluk bir kova gibi."

Faith kendi gözleriyle görebilmek için ayağa kalktı. İki üniversite öğrencisi telefonlarına geri dönmüştü, başları eğik, parmakları çalışıyordu. O yapabiliirdi Muhtemelen Collier'ı gözlerinin önünde levyeyle öldürürdü ve onlar da fark etmezdi.

Dolabın kapısı duvara yaslanmıştı. Faith telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak dörde sekiz ölçülerindeki gömme dolabın içini inceledi. Tıpkı Collier'ın söylediği gibiydi. Arka köşede, kahverengi halıya bir daire izi kazınmıştı. Dolabın geri kalanını taradı. Çubuklar çıkarılmıştı. Teller aydınlatma armatürünün olması gereken yerden aşağı sarkıyordu. Beyaz duvarların alt kısımları aşınmıştı. Kapalı alanda bir kalıcı ham kokusu.

Collier, "Bunu çok sık görüyoruz. Uyuşturucu katırları Meksika'dan midelerinde pelet ya da toz eroinle gelirler. Bunları bir kovaya boşaltıyorlar, paralarını alıyorlar, sonra da Meksika'ya geri dönüp tekrar."

"Çim jokeylerinin bahçeye girmesinin özellikle yasaklandığı böyle bir yerde, Harding'in evine girip çıkan bir grup Meksikalı görseler 911'i aramazlar mı sanıyorsunuz?" O söyledi

"Kapıyı ."

"Botumuz var. Merkezden aradılar." İkisi de odadan çıkarken telefonlarından başlarını kaldırmadılar.

Collier etkilenmiş görünüyordu. "İyi çocuklar, değil mi?"

Faith ellerini kapının kenarlarına doladı. Tabii ki masif ahşaptı. Kapıyı köşesine yatırdı ve kendi etrafında döndürdü. Son anda tutuşunu kaybetti. Kapının üst kenarı duvara çarparak bir yarık açtı. Faith geri adım atıp

Bak. Tahtanın altında çizik izleri vardı. İki kez menteşeleri kontrol etti ve dolabın içine bakan tarafa baktığından emin oldu.

"Sıçan mı?" Collier tahmin etti.

Faith çiziklerin bir fotoğrafını çekti. "Adli tıbbı buraya getirmeliyiz."

"Benim adamlarım mı senin adamların mı?"

"Benim." Faith fotoğrafı Charlie Reed'e yolladı, Marcus Rippy'nin ölümünden sonra muhtemelen ortam değişikliğine açık olacaktı. son yedi saattir gece kulübünde. Ona adresi mesaj attı ve ilk iş olarak dolabı incelemesini söyledi. Bilim insanı değildi ama beş galonluk bir kova ve arkasında çizikler olan kilitli bir dolap kapısı muhtemelen içeride birinin tutulduğu anlamına geliyordu.

Ya da Harding'in saçma sapan zaman kaybı da olabilir.

Collier dedi ki, "Buraya geldiğimizde dolabın kapısı kilitliydi. İçeride bir şey yokken kapıyı neden kilitleyelim ki?"

"Harding neden bir şey yaptı?" Faith diğer yatak odasına geri döndü. Sandalyeye oturdu ve aldatan eş dosyalarını ilk kutuya geri koymaya başladı. Collier kapı aralığında duruyordu.

Tekrar. Ona, "Burada hiçbir şey yok, en azından bir farenin arkasına saklayabileceğin türden bir şey yok," dedi.

"Violet'in ne dediği umurumda değil. O şey hamile görünüyordu." Collier yatağın üzerine oturdu. Osuruk sesi çıkardı. Faith'e tam da ondan beklediği bakışı attı. İkinci kutunun kapağını itti. Dosya klasörü yoktu, sadece bir yığın sayfa vardı. Üstünde de bir sürü çıplak fotoğraf var.

Collier fotoğrafları çekti. Faith'e kağıtları verdi.

Hızlıca göz gezdirdi. Hastaneye giriş kayıtları. Tutuklama emri. Rehabilitasyon. Sabıka kaydı. Hepsi tek bir kişi içindi. Delilah Jean Palmer, yirmi iki yaşında, şu anki adresi fahişelerin uğrak yeri olarak bilinen Cheshire Motor Inn. Listede ailesi yok. Palmer doğduğundan beri devletin gözetimi altındaymış.

Ayrıca BackDoorMan.com için güncel bir modeldi. Palmer'ın En son kayıt fotoğrafı Sara'nın Dale Harding'in cüzdanında bulunduğu müstehcen resimlerdeki kadını gösteriyordu. Saçları her fotoğrafta farklıydı; bazen platin sarısı, bazen doğal kahverengi, bazen de mor ya da pembe.

"Bu o." Collier eğildi, omzunu Faith'in koluna dayadı. Ona cüzdan boyutundaki fotoğrafların daha büyük bir görüntüsünü gösterdi: Delilah Palmer mutfak tezgahının üzerine eğilmiş, başı kameraya dönük, ağzı açık, cinsel heyecana yakın.

Dedi , "Gerçek bir sarışın olmadığını tahmin ediyorum. Gördün mü, ben çabuk öğrenirim, Mitchell. Beni yanında tutmalısın."

Faith, GBI'nın bilgisayar bölümünün BackDoorMan.com'u zaten araştırdığını biliyordu ama Collier'a "Neden web sitesini kontrol etmiyorsun?" dedi.

"İyi fikir." Telefonunu çıkardı. Şansı yaver giderse sonraki bir saatini porno izleyerek geçirdi, böylece biraz iş yapabilecekti.

Yani Faith'hayatında yaşadığı her romantik ilişki gibi.

Daha dikkatli bir okuma için belgelere geri döndü. O Delilah Palmer'ın çocukluk kayıtlarını tuttuğunu fark , bu garipti çünkü çocukluk kayıtları genellikle mühürlüydü. Palmer ilk kez on yaşındayken John Wesley Dobbs'da Oxy satmaktan tutuklanmıştı.

Doğu Atlanta'daki ilkokul. Faith, Dobbs'ta uzunca bir süre geçirmiş ve bu sırada eyaletin standart testlerde yaygın bir şekilde kopya çekildiği gerekçesiyle Atlanta Devlet Okulu sistemine karşı RICO davası açmasına yardımcı olmuştu. Bazı öğretmenler, öğrencilerin Scantron'larındaki cevapları sildikleri ve değiştirdikleri bir balık ve ırmık yemeği düzenlemişlerdi. Bu arada, zor durumdaki öğrencilerin %99,5'i ücretsiz ya da yardımlı öğle yemeği almaya hak kazanmıştı.

Faith, Palmer'ın on iki yıl önceki ilk kayıt fotoğrafını inceledi. Kızın elleri o kadar küçüktü ki, okuyucu tahtasını kameraya doğru tutamadı. Başının üst kısmı, arkasındaki duvara boyanmış cetveldeki ilk çizgiye ulaşmıyordu. Yüzünde kabuklar vardı. Kısa kahverengi saçları yıkanmamıştı. Saçları yıkanmamıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ya uykusuzluktan, ya gıdasızlıktan ya da aidiyetsizlikten kaynaklanıyordu.

Delilah Dobbs'ta tuhaf karşılanırdı. uyuşturucu kaçakçılığına bu kadar erken yaşta girmişti. Geçen ay, Faith RICO davası için belgeleri hazırlarken, bölge savcısına, uyuşturucu ticaretine girmediğini açıklamak zorunda kaldı. Tablolarında hata var. 2012'de Dobbs'un öğrenci sayısı %5 oranında beyaz değildi. Toplam beş beyaz öğrencileri vardı. Eğer Demografi tersine dönseydi, şehrin bu düzeyde bir yolsuzluğun bu kadar uzun süre kontrolsüz kalmasına izin vermesi mümkün olmazdı.

Faith, Delilah'nın bir sonraki tutuklanmasına geçti. On iki yaşında daha fazla Oxy satışı ve ardından on beş yaşında tekrar. On altı yaşına geldiğinde, Delilah okulu bırakmış.

ve eroin satıyordu, artık Oxy'ye paran yetmediğinde böyle oluyordu. 80 miligramlık tek bir hap

Piyasaya bağlı olarak altmış ila yüz dolar. Bir torba eroin için aynı para sizi günlerce uçurabilir.

Suçlama sayfalarını çevirdi. Şartlı tahliye. Saptırma tedavisi. Daha fazla şartlı tahliye. Rehabilitasyon.

Suç geçmişine rağmen Delilah Palmer hapishanede bir geceden fazla kalmamıştı.

İlk fuhuş tutuklaması on altıncı yaşının sonunda gerçekleşti. Fulton County hapishanesinde bir gecelik ücretsiz konaklamanın eşlik ettiği dört tutuklama daha oldu, ikisi de sırasıyla esrar ve eroin satmaktan.

Faith tutuklayan memurların isimlerini taradı. Bazıları tanıdıktı. Çoğu altıncı bölgedendi, bu da mantıklıydı, çünkü suçlular da herkes gibiydi. Kendi mahallelerinde kalma eğilimindeydiler.

Dale Harding de altıncı bölgede çalışmıştı. Belli ki Delilah Palmer'a hayatı boyunca göz kulak olmuştu. Satır aralarını okuyan Faith, kızın ciddi bir ceza almasını engellemek için elinden gelen her iyiliği yaptığını tahmin etti.

Collier, "Paylaşacak mısın yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?" dedi. "Kusmuk gibi kokuyorsun."

"Az önce . Beni banyoda duymadın mı? Sanki yankılandı."

Ona Delilah Palmer'ın sabıka kaydını uzattı. "İki yatak odası, iki yatak. Birisi Harding ile burada kalıyormuş."

"Sence bu Palmer denen piliç miydi?" Kaşlarını çattı. " bir şey değil ama Harding'den daha iyisini yapabilir."

Faith kilitli dolabı, kovayı, kanalizasyonu düşündü. Koku. Harding kendi rehabilitasyonunu yapabilirdi. Bir dolapta uyuşturucuyu bırakmak, yatılı tedavi için on beş bin dolar ödemekten çok daha ucuzdu. Tekrar söylüyorum. Bu sefaletin nedenini daha iyi açıklayabilir. Burası kesinlikle bir keşin yaşadığı bir yere benziyordu.

"Şurayı gördün mü?" Collier başıyla yerdeki diş telini işaret etti. "Kız kardeşlerimin hepsi diş tellerini çıkardıktan sonra bunları taktılar. Aynı tel değil, farklı teller ama hepsi küçüktü, tıpkı bunun gibiydi. Yani bir kızın ağzına takacağı boyutta."

Faith onun tek bir şey söylemek için neden bu kadar çok kelime kullandığını anlayamıyordu. "Peki ya web sitesi?"

"Hiçbir şey çıkmadı." Güldü. "Kelime oyunu yaptım. Ben daha çok ön kapıyı severim. Özellikle de tokmakları."

Faith gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Biliyor musun Mitchell? Seninle ilk tanıştığımda, sonunda yatak odasında porno izleyeceğimizi düşünmüştüm."

Faith ayağa kalkmaya başladı.

"Bekle." Kutunun içinden bir yığın fotoğraf çıkardı. "Şunlara bak. Delilah bir süredir modellik yapıyor. Delilah bir süredir modellik yapıyor. BackDoorMan.com'dakilerin on altı yaşbaşladığını söyleyebilirim. Daha öncekilerin bir web sitesi veya tanımlayıcı işaretleri yok, ancak onu on iki, belki on üç yaşına yaklaştırabilirim."

Faith fotoğrafları Delilah'nın çeşitli tutuklanmalarındaki sabıka fotoğraflarıyla yan yana koydu. Collier'ın tahmini birkaç yıl yanlıştı. Faith kızın yaşını ilk tutuklandığı on yaşına kadar indirgeyebiliyordu. Yasadışı görüntü yürek parçalayıcıydı. Delilah dantel külot giymişti. ve ayaklarına kadar kaymaması için arkadan tutturulmuş olması gereken bir sutyen. Henüz beli yoktu, kıvrımları yoktu ya da eroinin eninde sonunda yok edeceği bebek yağından başka bir şey değil. Faith onun donuk, cansız gözlerine baktı. Kızla ilgili her şey terk edilmişlik kokuyordu.

Neden Harding'in, ki kendisi hakkında söylenenlere göre Bu terk edilmiş kızla bu kadar ilgilenen biri ya da bir şey var mıydı? Kız onun için ne ifade ediyordu?

Collier, "Sırada ne var, Kemosabe?" diye sordu.

"Hemen döneceğim." Faith ayağa kalktı. Mutfığa geri döndü. Collier yine onu takip etti. Çocuk gibiydi, her zaman ayak altında dolaşıyordu. Will'in sessiz ve kendi halinde olmasını özlüyordu. "İki saniyeden daha uzun süre ayrı kalabiliriz."

"O zaman peşinde olduğunu nasıl bileceğim?"

Dondurucunun kapağını açtı. Dondurma ve alkol raflar, ama aynı zamanda arkasına bir yığın kâğıt sıkıştırılmış dörtte bir büyüklüğünde bir Ziploc torba da vardı. Dondurucu yanığı onu bir kutu balık kroketi dönüştürmüştü. Faith buzdolabının yan tarafındaki kutuya vurmak zorunda kaldı. çantayı kır.

Kronik ya da son evre hastalığı olan kişilere, sağlık görevlilerinin kolayca bulabilmesi için tıbbi direktifler gibi değerli belgeleri dondurucularına bırakmaları söylendi. Harding ne kadar korkunç bir adam olsa da, uymayı başarmıştı. Ancak direktifinde açıkça şu hususlara dikkat edilmesi gerektiği belirtiliyordu Hayatını korumak için.

"Tanrım," dedi Collier, çünkü tabii ki bir şeyler okuyordu. Faith'in omzuna. "Adamın ölüm emri var ama sağlık görevlilerinin onu mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmasını mı istiyor?"

"Bu iki yıl önce doldurulmuş. Belki de unutmuştur." Faith ikinci sayfada iletişim bilgilerini buldu.

En yakın akrabası: Delilah Jean Palmer

İlişkisi: kızı

"Onun çocuğuydu," dedi Collier, çünkü Faith'in kafasında gözleri olduğunu unutmuştu. "İslahevindeki sabıka kaydında yetim olduğu yazıyordu."

Delilah'nın adının yanında üç telefon numarası vardı, ikisinin üzerine çizgiler çizilmişti. Hepsinde mürekkebin farklı tonları vardı. Faith Harding'in sabit hattını kullandı ve en çok son numara. Doğrudan telefon şirketinden gelen ve Faith'e numaranın önceden kaydedildiğini bildiren bir mesaja girdi. Bağlantı kesildi.

Emin olmak için diğer iki numarayı da denedi. Bağlantı kesildi.

Collier cep telefonunu çıkardı. "Sihir yapma sırası bende mi?" "Keyfine bak."

Collier onu yatak odasına kadar takip etmeye başladı ama Collier onu durdurmak için elini uzattı. "Her şeyi birlikte yapmak zorunda değiliz."

"Ya fare geri gelirse? Yavrularıyla birlikte?" "Çok yüksek sesle çığlık at."

Tekrar koridora yöneldi, tavan arası merdivenlerine göz attı çünkü fare hâlâ oradaydı ve muhtemelen üçüz doğuruyordu,

Çünkü böyle bir gün geçiriyordu. Tanrıya şükür Faith tavanda daha fazla delik açmıştı.

topraklarını genişletmek istiyordu.

Sandalyeye oturdu ve Delilah'nın fotoğraflarına tekrar bakmaya başladı.

Bir babanın on iki yaşındaki çıplak kızının sopayla ata binerken çekilmiş fotoğraflarını saklamasının ne kadar iğrenç olduğunu bir kenara bırakırsak, kızda bir gariplik vardı. Faith bu fotoğrafları, emniyet teşkilatı kariyeri boyunca gördüğü yüzlerce benzer fotoğraftan farklı kılan şeyin ne olduğunu ifade edemiyordu ama oradaydı.

Sömürünün ortak bir teması vardı: sefalet. Delilah'ın gözleri Muhtemelen kameraya poz vermesi için verilen ya da saklanan eroinden dolayı cam gibiydi. Kalçaları, birinin ona sert davrandığı yerde kızarmıştı. İnce bir makyaj pudrası boynundaki çürükleri zar zor gizliyordu. Dişlerinde ruj vardı. Bunların hiçbirisi yeni ya da şaşırtıcı değildi.

Faith'in bütün gün hissettiği duygunun aynısıydı bu: bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Faith işlerin yolunda nefret ederdi.

"Bunların resim olması garip, değil mi?" Collier yine kapı aralığında geziniyordu.

Faith, "Yani bazı babaların çocuklarının okul fotoğraflarını sakladığı gibi, sadece Harding çıplak fotoğraflarını mı saklıyor?" dedi.

"Hayır, yani neden videoları yok? Porno internetin tek sebebi. Çıplak resim endüstrisini mahvetti. *Playboy* bile pes etti."

"Harding'neden çıplak videolar yerine kızının çıplak fotoğraflarına baktığını mı soruyorsunuz?"

"Kısaca. Kahretsin." Elini boğazına götürdü. Öksürdü. "Sanırım bir sinek yuttum."

"Çeneni kapalı tutmayı dene."

"Ha-ha." Tekrar yatağın üzerine oturdu. Ses çıkardı tekrar. Ona o bakışı attı. Tekrar. "Kayıtlardaki kızımdan küçük Delilah hakkında öncelikli bir araştırma yapmasını istedim. Son zamanlarda neler yaptığını göreceğiz. Harding öldüğüne göre yakında hapse girecek ve onu çıkaracak kimse de olmayacak."

"Bir şeyler biliyor olabilir," dedi Faith. "Harding'in hayatının son bir haftasında neler yaptığını bulmamız gerekiyor. Bu bize neden Rippy'nin gece kulübüne gittiğini anlatacak." Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu konuşmaya çalıştı. "Pedofil miydi yoksa kötü bir baba mıydı?"

"Benim oyum ikisine de."

"Bu için kumbarasını kırmış olmalı." Bir polisin Para birimi kimi arayacağını bilmek ve o kişi sizi geri aradığında sorgusuz sualsiz istediklerini yaptığınızı bilmekte sordu. "Bu bir üniversiteliden hız cezasını sildirmesini istemek değil. Bunlar üst düzey iyilikler, teğmenler, şartlı tahliye memurları ve hatta yargıçlar. Bunların hepsini geri ödemesine imkan yok. Beyaz yakalı olarak çalışıyordu. O kadar gücü yoktu. Muhtemelen teşkilatta onun telefonlarına cevap verecek kimse kalmamıştır."

"İşe gitmeyi bırakan baba hakkındaki hikayeyi bilirsiniz. Küçük kızını geride bırakamazdı."

Faith başını salladı ve Collier'ın çenesini kapatmasını diledi. Will'in mizah anlayışı saygısız olabilirdi ama asla ve asla şaka yapmazdı. Kendi çocuğunu taciz eden bir adam hakkında.

Mucizevi bir şekilde, Collier sonunda onun ruh halini anladı. "Harding'de bilgisayar ya da yazar yok."

Faith fotoğrafların üzerindeki kâğıtları kontrol etti. "Bunlar bir laboratuarda basılmamış. Biri bunları özel olarak basmış."

"Sence birileri bunları onun için mi bastı?"

"Ne için? Şantaj için mi?" Harding'in altı ay önce başına gelen talih kuşunu düşündü. Mesa Arms'a taşınmıştı. Yeni bir araba almıştı.

"Tam tersi olurdu. Harding'in başına bir iş geldi. Piyango idaresini arayıp onun ismini araştırmayı düşünüyorum."

Collier'ın telefonu çaldı. Parmağı ekranda kaydı. "Eklenti." İndirme işlemini bekledi. "Oh, adamım. Bu sürekli gittikçe daha oluyor." Telefonu kaldırdı. Ekranda resmi bir evlilik cüzdanının taranmış hali görünüyordu.

Faith gözlerini kısarak kelimelere baktı. Anlamlarının ortaya çıkması için iki kez okuması gerekti.

Beş buçuk ay önce Vernon Dale Harding, Delilah Jean Palmer ile evlenmişti. Bu onun beşinci, Delilah'ın ise ilk evliliği idi.

Faith elini ağzına götürdü, sonra daha iyi düşündü. "Kahretsin," dedi Collier. "Herif kendi kızıyla evlenmiş."

"Bu doğru olamaz."

"Tam burada görebilirsiniz. İşlenmiş ve her şeyi."

"İki yıl önce onu kızı olarak kaydetmiş. Formlarda gördünüz."

Collier onun hissettiği kadar şaşkın görünmüyordu. "DNR formları resmi değil, en azından biri onları bulup hastaneye götürmediği sürece."

Faith başının şaşkınlıkla sallandığını hissetti. Geri dönüp kâğıtlara tekrar bakmak istedi ama onları yanlış okumadığını biliyordu. "Bu nasıl oldu ki? Akranın olan biriyle evlenemezsin. Bir lisans doldurmanız gerekiyor. Onlar yönetir-"

"Sistemde her zaman bir yetimdi. Harding muhtemelen hiçbir zaman ebeveyn haklarına sahip olmadı. İstedikleri kadar geçmiş araştırması yapsınlar, ilişki ortaya çıkmayacaktı."

Faith pornografik fotoğrafların elinden düşmesine izin vermişti. Dağınık resimlere baktı ve Dale Harding'in onları yıllar boyunca neden sakladığını düşünmemeye çalıştı. "Yüce Tanrım, bu zavallı kızın hiç şansı olmamış."

"Onunla yatmıyordu." Collier Faith'in itirazını durdurdu. "En azından yakın zamanda değil. Banyoda Viagra yoktu ve o adamın başına gelenleri düşünürsek, Dale'de hiç çiftçi kalmamıştı."

Güldü. "Traktörün tarlayı sürmeye yetmemesi gibi."

"Bu kızı bulmamız gerek." Faith, Amanda'ya bir mesaj yazarak arama emri çıkartmasını istedi. "O Harding'in yasal karısı. Harding kan dolu bir odada ölü ya da öldürülmüş olarak bulundu. Eğer katili bensem, Harding'in sırlarını paylaşmış olabileceği herkesi arıyorum demektir. Karısı ya da kızı olsun, bir şeyler biliyor olmalı. Sadece onunla birlikte yaşadığı için bile."

"Burada olmadığını fark ettin mi?" Collier'ın ruh hali değişmişti. Şimdi anlıyordu. "Televizyon gitmiş. Bilgisayar da yok. Belki de adamın öldüğünü duydu, sırtında bir hedef olduğunu biliyordu, bu yüzden onun eşyalarını sattı ve Dodge'dan kaçtı."

"Mülk yöneticisi Violet, Delilah ile hiç tanışmadı. Garip bir dolap olayı var. Bir kızı saklamak için bir neden yoksa neden mahalledeki herkesten uzak ki?"

Collier dedi ki, "O bir fahişe, bu yüzden sokakları biliyor. Muhtemelen Harding'in onu çalıştırdığı gibi o da Harding'i çalıştırıyordu. Belki de onu öldürten odur. Bunun olduğunu görebiliyorum - kız yanlış adama çatıyor, Harding onu korumak için araya giriyor ve sorunları için bir kapı tokmağı alıyor."

"Her iki durumda da, o tehlikede." Faith, "Kayıtlar size onun bilinen son adresini verdi mi?" diye sordu.

Collier telefonuna geri döndü. "I-20'deki Renaissance Suites. Kızım müdürü aradı bile, Delilah'nın son rezervasyonundan bir fotoğraf gönderdi. Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor."

Faith telefonunun cıvıltısını duydu. Mesajı okudu. "Amanda Delilah için arama bülteni çıkardı. Kız hakkında bilgi almak için APD'deki arka kanallarınızı çalıştırmanız gerekiyor. Yaşadığı her binanın ya da evin kapısını çalın. Islahevi kayıtlarını kontrol et.

okul, arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmek için ne gerekiyorsa."

Collier'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Başka bir şey var mı patroniçe?" "Evet, fahişelikten yakalandı, yüzden bir pezevengi olacak. Bul

Onunla. Onunla konuşun. Gerekirse onu içeri alın." Faith'in telefonunun alarmı çaldı. Dosyaları ve fotoğrafları tekrar kutulara tıktırmaya başladı. "Başka biri önce Delilah'yı bulmalıyız."

Collier, "Ben bu müthiş miktarda ayakkabı derisini çıkarırken sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hastaneye gidip Will'in bulduğu Jane Doe ile konuşmalıyım. Dün gece bir şey görmüş olabilir."

"Teknik olarak onu bulduk, yani Will ve ben."

"Will ve ben." Kutuları kas gücüyle kaldırdı. Tahmin ettiğinden daha ağırdılar. "Harding'in banka ve telefon kayıtlarını almalıyım. Grady'ye ulaşana kadar bilgi edinmiş olurum. Bu dosyaları gözden geçirip çapraz kontrol yapacağım-"

"Bekle." Collier onu koridorda takip ediyordu. Tekrar. "Senin Jane Doe beni tanıyor. Dost bir yüzle konuşması daha olasıdır."

Faith durdu. Collier ona arkadan çarptı. Ona, "Charlie Reed, olay yeri ekibimiz, her an burada olabilir. Onu bekle, sonra da gidip Delilah'yı ara. Eğer dışarıdaysa, onunla konuşmalıyız. Eğer Angie ve Harding bir sebepten dolayı öldürüldülerse, o bunu biliyor olabilir.

ve bu sebep onun ölümüne de yol açabilir." "Gerçekten tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değil mi?"

"Pek feminist sayılmazsın, değil mi?" Collier onun yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak sırıttı. "Delilah'nın ikisinin de peşinden giden kişi. Angie ve Harding. Bunu hiç düşündünüz mü? Kadınlar da cinayet işleyebilir, ortak."

"Bana bir daha ortak dersiniz, kadınların neler yapabileceğini tam olarak öğrenirsiniz."

Collier ilk kez onu ciddiye aldı. "Ng'yi çalıştıracam, adamın gelmez ona katıl. Seni sonra arayayım mı?"

"Delilah'yı bulursanız ya da değerli bir bilgiye sahipseniz, evet." "Ya seninle biraz daha porno izlemek istersem?"

Faith ön kapıyı omuzlayarak açtı. Retinaları tutuşmasın diye başını eğdi. Arabasına vardığında kutuları Bir dizinin üzerine çöktü ve neredeyse her şeyi düşürene kadar kapının koluyla uğraştı. Sonunda serçe parmağının ucuyla kolu geri çekmeyi başardı. Kapıyı açmak için ayakkabısının burnunu kullandı. Kutuları yolcu koltuğuna fırlattı. Direksiyonun başına geçti. Tüm bunlar olurken, Collier açık ön kapı aralığında duruyor ve hiçbir şekilde yardım etme zahmetine girmiyordu. İhtiyacı olmadığı halde Collier'ın kışını kaldırıyordu ve Collier'ın kılını bile kıpırdatmasına izin vermiyordu.

O yaptı.

"Allah ," diye mırıldandı Faith.

Amanda haklıydı.

Tam onun tipiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Will, pırıl pırıl Tower Place 100 ofisinin I duruyordu. bina. Yirmi dokuz katlı gökdelen, Tower Place kompleksinin bir parçasıydı ve Piedmont ve Piedmont'un köşesine demir atmıştı. Peachtree Road ve Buckhead'i sabah, öğlen ve gece tıkayan yoğun Jaguar ve Maserati sırasından sadece kısmen sorumluydu.

Burada olmayı planlamamış, Angie'nin bıraktığı ekmek kırıntılarını takip etmişti. Önce eve gidip üstünü değiştirmiş ve Sonra Angie'nin bankasına gitmiş, Bu da onu posta kutusunu sakladığı dükkana, oradan da taşralı bir hödük gibi göze çarptığı bu ofis binasına götürdü.

Çünkü her zamanki takım elbisesini ve kravatını bırakıp Rahat. Bir teknoloji milyarder bile olamazdı. Kot pantolonu Lucky'ydi, Armani değil. Sara uzun kollu polosunu daha önce hiç duymadığı bir mağazadan almıştı. Eski koşu ayakkabıları banyosundaki Fransız mavisi boya ile lekelenmiş.

Duvarları daha açık bir renge boyamıştı çünkü fark etmişti ki Bir sabah evi için seçtiği çikolata ve koyu kahverengilerin Sara için fazla erkeksi olduğunu söyledi.

Sara.

Will, derin ve sakinleştirici bir nefes alarak göğsünün inip kalktığını hissetti. Sadece onun adını düşünmek bile endişesinin bir kısmını yok etmişti. O

Gecenin bir yarısı uyanıp Sara'nın bedenini kendi bedeninin üzerinde bulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak için kendine bir an izin verdi.

Karmaşık bir yapbozun son parçası gibi ona uyuyordu. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Bazen sırf onunla birlikte olmak için onu uyandırırdı. Elleri onun üzerindeydi. Onu istiyordu. Angie onu hiç böyle istememişti.

Peki neden buradaydı?

Will elindeki kalın, gri zarfa baktı. Kip Kilpatrick'in menajerlik şirketinin çok renkli logosu köşedeydi. Angie'nin adı, bir posta kutusu numarasının üzerine yazılmıştı. Kutu, şehir merkezindeki bir UPS mağazasında bulunuyordu. Aslında iki tane vardı. Kutunun içinde zarflar vardı ama Will'in ilk gördüğü renkli logolu olandı ve kalbi duvara çarpan bir tren gibi durmuştu.

UPS Mağazasında hareketsiz durmuş, zarfa bakmış, dokunmamış ve şokunu atlatmaya çalışmıştı. Angie ile Kip Kilpatrick ve dolayısıyla Marcus Rippy arasında somut bir bağlantı vardı.

Hemen Amanda'yı aramalı, parmak izi almak ve güvenlik kamerası görüntülerini incelemek için bir adli tıp ekibi çağırmalıydı. Ama Will bunların hiçbirini yapmamıştı, çünkü diğer şeylerin yanı sıra, Amanda onun ilk başta posta kutusu numarasını nasıl bulduğunu bilmek isteyecekti.

yer.

Angie'nin bankası, Will'e posta adresini gösteren hesap özetlerinin kopyalarını vermişti. Angie'yle hâlâ yasal olarak evli olduğunu kanıtlamak için müdüre evlilik cüzdanını vermişti. Kadın bunu kabul etmemişti.

görmesi . Tek ihtiyacı olan onun ehliyetiydi. Will'in

Angie'nin çek hesabında son yirmi yıldır olduğu gibi hâlâ adı yazıyordu.

Sara'ya hesaptan bahsetmemişti.

Angie'nin son banka hesap özetinde alışılmadık derecede büyük bir denge. Her zaman maaş çekiyle yaşamıştı. Will tasarruf eden, parası bitip tekrar sokaklarda yaşamaktan korkan kişiydi. Angie parayı eline geçer geçmez harcardı.

cebinde. Will'e genç yaşta , bu yüzden de eğlenebileceğini söylemişti.

Genç yaşta mı ölmüştü? Kırk üç artık orta yaşlı mıydı?

Angie'yi canlı bulmak için gereken iki-üç saatlik süre saatler önce dolmuştu. Sara iyi bir doktordu. Bir cinayeti nasıl okuyacağını biliyordu. ve bir cesedin içinde ne kadar kan olması gerektiğini biliyordu. Yine de Will, Angie'nin öldüğünü kabullenemiyordu. Kozmik işaretlerden pek hoşlanmazdı ama Angie'nin başına gerçekten kötü bir şey geldiyse bunu içinde hissedeceğini biliyordu.

Will zarfı ikiye katladı, sonra sırtına soktu. asansörlere doğru ilerlerken cebindeydi. İki arabanın yanından geçtikten sonra gelen insanlarla dolu olmayan bir araba bulmasının imkânsız olduğunu fark etti. Saatine baktı. Öğleden sonra saat üç buçukta ofis çalışanları eve gitmek için saati zorluyor olmalı, geç saatlerden dönüyor değil öğle yemekleri. Sonunda kendini içine attığı asansör, alkol ve sigaranın kalıcı kokusuyla doluydu. Düğmelere basıldı. Will panele baktı. Neredeyse her katta duracaklardı.

Kip Kilpatrick'in ofisine sadece bir kez gitmişti. ve Marcus Rippy ile olaysız bir görüşme yaptı. Will ofislerin içindeki zengin detayları hala çünkü burası özellikle kafanıza takılmak için tasarlanmış.

110 Spor Yönetimi, binanın en üst iki katını kaplıyordu. Görünüşe göre iki katı birbirine bağlayan süslü, yüzen bir cam merdiven inşa edebilmek için. Duvarların her yerinde basketbol topuna smaç basan oyuncular gösteren gerçek boyutlu Fathead çıkartmaları vardı, ve maç kazandıran goller atıyorlardı. Tanıdık numaralar taşıyan çerçeveli formalar, oyun alanının dışında düz bir çizgi halindeydi. konferans salonunda eski CEO'ların fotoğrafları gibi, ki bu çok yerindeydi, çünkü spor milyar dolarlık bir işti. Tanrısal Atletizm faturaları ödemek için yeterli değildi. Bunu kanıtlamak için yaşam tarzı markalarınız, spor ayakkabı cirolarınız ve kendi giyim hattınız olmalıydı. gerçekten .

Tüm bu milyar dolarlık anlaşmaların arkasında, hepsi kendi payını alan avukatlar, menajerler, acenteler ve brokerlardan oluşan bir ekibiniz de olmalıydı. Bu harikaydı ama aynı zamanda sorunlar da yaratıyordu. Coca-Cola da milyar dolarlık bir endüstriydi, ancak çok sayıda kutu kola ve daha fazlasını üretebilecek şişeleyciler vardı. Eğer bir kutu kola patlarsa, buzdolabından başka bir tane alabilirdiniz. Eğer bir atlet kucağında bir fahişeye kokain çekerken I-75'te saatte 100 mil hızla giderken kenara çekilirse, TMZ sabıka fotoğrafını yayınladığı anda tüm işiniz biterdi.

Sadece bir tane Serena Williams vardı. Sadece bir tane Peyton Manning vardı. Sadece bir Marcus Rippy vardı.

Will, Marcus Rippy'yi düşündüğünde aklına gelen görüntüyü zorla dışarı çıkardı. Sporcunun üç yüz bin dolarlık arabasının yanında ya da özel uçağında çekilmiş fotoğrafları değil.

Gulfstream'de ya da elini safkan Alaska kurdunun kocaman kafasına dayamışken. Rippy'nin vahşice tecavüz ettiği Keisha Miscavage, hayranlarından gelen ölüm tehditleri nedeniyle 24 saat koruma altındayken, evinde ailesiyle birlikte mutlu bir baba ve şefkatli bir koca gibi davranıyordu.

Topçunun tek bir sözü bu adamları durdurabilir. Bir satır bir röportaj ya da Twitter hesabından bir paylaşım Keisha Miscavage'ın evine dönüp hayatını yeniden toparlamasını mümkün kılacaktır.

Yine de, Rippy muhtemelen onun hâlâ hapiste olduğunu bilmekten zevk alıyordu.

Bir zil çaldı. Beşinci kat. Asansörün kapıları açıldı. avuç insan indi. Will sırtını duvara dayayarak durdu. Elini boynuna götürdü ve kravat takmadığını bir saniye geç hatırladı.

Collier onu eve bıraktıktan sonra Will, onun kovulduğunu değilse bile bir tür izne ayrıldığını düşünmüştü. Hatırladığı kadarıyla İşsiz erkeklerin takım elbise giymek ve kravat takmak zorunda olmadıklarını düşünürdüm. İşsiz olmanın amacı da buydu zaten. Şimdi, kıyafet seçimlerinden pişmanlık duyuyordu ama birkaç saat önce evinden yola çıktığında, Kip Kilpatrick'le yüzleşmek yerine Angie'yle ilgili ipuçlarının peşine düşeceğini düşünmüştü.

Asansör on ikinci katta durdu. İnsanların yarısı indi. Başka kimse binmedi. Will sırtını duvara dayadı. Araba iki kat yukarıda durdu. Bir kişi bindi ve bir sonraki kata doğru yola çıktı. Araba on beşinci kattan ayrıldığında, Will Sonunda yalnızdı. Asansör en üst kata doğru kulakları patlatırcasına yükselirken ekranın yanıp sönmesini izledi.

Numara her değiştiğinde, *Angie* diye düşündü. *Angie. Angie. Angie.* Kendini mi kandırıyordu? Kız gerçekten ölmüş müydü?

Will kendi payına düşen ölüm bildirimlerini yapmış, kendini çelikleştirmişti. bir kapıyı çalmadan önce, yaslanacak bir omuz ya da yüz

Bir anneye, babaya, kocaya, e e, çocuğa sevdiklerinin bir daha asla eve gelmeyeceğini söylediğinde  ı lık atın.

Diğer tarafta olmak nasıl bir şeydi? Will bir saat, bir gün ya da bir hafta içinde bir telefon alacak mıydı? Bir devriye arabasının Angie'nin Monte Carlo'suna geldiği ve onun cansız bedenini bulduğu söylenecek miydi?

Direksiyonun  zerine yığılmış?

Will onu teşhis etmek zorunda kalacaktı. Onun  ld   ne inanmadan önce yüzünü görmesi gerekiyordu. Amansız yaz sıca ında, onca zaman sonra nasıl görünecekti?       , tanınmaz haldeydi. Daha önce de böyle cesetler g rm   t . DNA incelemesi yapmaları gerekecekti ama o zaman bile Will'in beyni o       , rengi solmu  yüzün karısına mı ait olduğu yoksa Angie'nin her zaman her şeyi kandırdı ı gibi ölümü de kandırmayı mı ba ardı ı konusunda sava acaktı.

Hayatta kalan biriydi. H    olabilirdi. Collier haklıydı. Angie'nin her zaman bir erkeği vardı. Belki o adamlardan biri doktordu. Belki de şu anda iyile iyordu, telefonu açıp Will'e hayatta olduğunu söyleyemeyecek kadar zayıftı.

Sara etrafta olduğu sürece onu arayaca ından değil. Will parmaklarını gözlerine bastırdı.

Asansör yirmi dokuzuncu katta durdu. Kapılar kayarak açıldı. Beyaz mermer her yüzeyde parıldıyordu. Muhteşem, Manken gibi ince sarı ın, resepsiyon bankosundaki bilgisayarından başını kaldırdı. Will onu daha önceden tanıyordu ama kendisini hatırlamayaca ından emindi.

Yanılıyordu.

"Ajan Trent." Gülümsemesi düz bir çizgiye d n   t . "Oturun. Bay Kilpatrick h    toplantıda. Be  ya da on dakika içinde burada olur."

Kip Kilpatrick zekiydi ama kahin değildi. Will'in son duydu una göre, Amanda yarın sabah ilk i  olarak Marcus Rippy'nin menajeri/avukatıyla bulu acaktı. Yarım saat öncesine kadar Will bile onun burada olacağını bilmiyordu. Ya da belki Kilpatrick, Will'in gelmesini beklemiyordu da, gelmesini bekliyordu. Mantıklı geliyordu.

Marcus Rippy, Kilpatrick'in en büyük m  terisiydi, tek kola kutusuydu. S m kl  ajan tecavüz suçlamasını çoktan bo a çıkarmıştı. Bir cesedi nispeten daha kolaydı.

"İşte." Kadın bir oturma alanını işaret etti.

Will onun emrine uyarak, tüm evinin metrekaresi kadar olan lobide yürüdü. Ofislere açılan buzlu camlı bir kapı ve banyoya açılan bir kapı vardı ama

Bunun dışında, lobi işletmenin geri kalanına tamamen kapalıydı.

Seyrek dekordan, ülkenin en iyi spor ajanslarından birinin hemen dışında durduğunuzu asla bilemezsiniz. Will

Bunun tasarım gereği olduğunu sanıyordum. Hiçbir müşteri adayı lobide oturup sahadaki rakibinin gülümseyen yüzüne bakmak istemezdi.

Tersine, yıldızınız sönmeye yüz tutmuşsa, duvarda sizin yerinizi almış seksi bir Jön Türk'ün resmini görmek istemezsiniz.

Will, tavandan tabana uzanan pencerelerin yanındaki rahat koltuklardan birine oturdu. Lobideki her şey kromdu ve koyu mavi deri. Dışarıdaki manzara tüm yol boyunca uzanıyordu. Şehir merkezinde. Açık gri duvarlarda defalarca %110 yazıyordu. Yine duvar kâğıdı gibi parlak, şeffaf bir vernikle kaplanmıştı. Geçen sefer burada olmayan bir tabela vardı: Will'den daha uzun, nikel kaplamalı, çeyrek inçlik bir metal levhaya benzeyen bir şeyin üzerine monte dev, altın varaklı harfler.

Will harfleri inceledi. Her biri en az on sekiz santim uzunluğunda üç satırlık bir metin vardı. Harflerin deniz anemonları gibi süzülüşünü izledi. Bir *M*, bir *A* ile kesişti. Bir *E*, bir *Y*'ye dönüştü.

Will her zaman okuma güçlüğü çekmişti. Okuma yazma bilmiyor değildi. Okuyabiliyordu ama bu biraz zaman alıyordu ve sözcüklerin basılı ya da düzgün yazılmış olması işe yarıyordu. Bu sorun onu çocukluğundan beri rahatsız ediyordu.

zar zor mezun olmuştu. Öğretmenlerinin çoğu ya tembel ya aptal ya da her ikisi birden olduğunu düşünüyordu. Bir profesör disleksiden bahsettiğinde Will üniversitedeydi. Bu teşhisi kimseyle paylaşmamıştı, çünkü insanlar yavaş okumanın yavaş bir zihne sahip olduğunuz anlamına geldiğini varsayıyordu.

Sara, Will'in tanıştığı ve engeline bir özürmüş gibi davranmayan ilk kişiydi.

Erkek

. Yaş.

Ment.

Will tabeladaki üç kelimeyi sessizce ikinci ve üçüncü kez okur.

Önce bir tuvalet , sonra da bir musluğun akma sesini duydu, sonra havalı el kurutma makinesi. Banyo kapısı açıldı. Yaşlı, iyi giyimli Afro-Amerikan bir kadın dışarı çıktı. Oturma alanına doğru yürürken bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı.

Resepsiyon görevlisi gülümsedi. "Laslo bir dakika içinde sizi almaya gelecek, Bayan Lindsay."

Will ayağa kalktı çünkü büyükannesi yaşında bir kadın tarafından büyütülmüştü ve Bayan Flannigan onlara En Büyük Kuşak'a daha uygun davranışlar öğretmişti.

Bayan Lindsay bu jesti takdir etmiş görünüyordu. Will'in karşısındaki kanepeye otururken tatlı tatlı gülümsedi.

"Dışarısı hâlâ çok mu sıcak?" diye sordu. Adam yerine oturdu. "Evet, hanımefendi."

"Tanrı yardımcımız olsun." Ona tekrar gülümsedi, sonra bir dergi aldı. *Sports Illustrated*. Kapağında Marcus Rippe vardı, Bir basketbol topunu avuçluyordu. Will pencereden dışarı baktı çünkü adamın yüzünü görünce sandalyesini odanın öbür ucuna fırlatmak istedi.

Bayan Lindsay bir abonelik kartı yırttı ve kendini yelpazelemeye başladı.

Will bacağını dizinin üzerinden geçirdi. Derin koltuğa geri oturdu. Baldırı zonkluyordu. Pantolonunun paçasında bir kan lekesi vardı. Ayağı kırıldığından beri sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. Çürümüş zemini delip geçmişti. Evde, kanayan baldırını gazlı bezle sarmıştı ama görünüşe göre bu sorunu çözmemişti.

Saatine baktı. Elinin arkasındaki kurumuş kanı görmezden geldi. Amanda'dan gelen tehditlerle dolu olan telefonunu kontrol etti. Odadaki tek ses Bayan Lindsay'in ara sıra dergisinin sayfalarını çevirmesi ve ara sıra gelen

resepsiyonistin uzun tırnakları klavyesine vuruyor. *Tap. Vur. Tap. Tap.* Yeterli olmaktan çok uzaktı. Will asansördeki mantrayı tekrarlamaktan kendini alamadı.

Angie. Angie. Angie. Angie.

ortadan kayboluyordu. Aylar, bazen bütün bir yıl geçerdi ve sonra bir gün Will mutfak lavabosunun üzerinde yemek yerken ya da kanepede uzanmış televizyon izlerken Angie eve girer ve sadece birkaç dakika geçmiş gibi davranırdı

Onu son gördüğünden beri.

Her zaman "Benim, bebeğim." derdi. Beni özledin mi?"

Şu anda yaptığı da buydu. Ortadan kaybolmuştu ve geri dönecekti çünkü her zaman eninde sonunda geri dönerdi.

Will bacaklarını açtı. Öne doğru eğildi, ellerini kavuşturdu.

dizlerinin arasında. Ucuz evlilik parmağının etrafında döndürdü. Altın yüzüğü bir mağazadan yirmi beş dolara almıştı.

rehinci dükkkanı. Banka müdürüne meşru bir evli gibi görünmek istemişti. Will parayı kurtarabilirdi. Banka müdürü zar zor

Angie'nin tüm finansal hayatına erişmesine izin vermeden önce kimliğine baktı.

Yüzüğü eline aldı. Altını dökülüyordu. Angie'nin ona verdiğiinden daha güzeldi.

Will ellerini indirdi. Ayağa kalkıp yürümek istedi ama resepsiyon görevlisinin bundan hoşlanmayacağını içgüdüsel olarak hissetti. Bayan Lindsay'in de öyle düşüneceğini tahmin ediyordu. Hiçbir şey Bayan Lindsay'i izlemekten daha kötü olamazdı.

bir başkasının ileri geri adım atması, ayrıca

Bir konuda gergindiniz ve Kip Kilpatrick'in gergin olduğunu bilmesini istemiyordu.

Gergin olmalı mı? Will'in üstünlüğü vardı. En azından öyle olduğunu düşünüyordu ama Kilpatrick daha önce de onu gafil avlamıştı.

Will bir dergi aldı. Robb Report logosunu tanıdı. Kapakta bir Bentley Bentayga SUV vardı. Will makaleye ilerledi. Sayılar onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Arabanın özelliklerini buldu ve parmağını metnin altında gezdirdi. Kelimeleri anlamak daha kolaydı çünkü başka dergilerdeki diğer özelliklerden tanıdık geliyorlardı, çünkü arabaları seviyordu. Twin-Turbo 6.0 litre W12. 600 hp ve 664 lb-ft tork. En yüksek hız 187 mph. İç mekan fotoğraflarında el işlemeli deri koltuklar ve krom göstergelerin etrafındaki hassas süslemeler görölüyordu.

Will otuz yedi yaşında bir Porsche 911 kullanıyordu ama araba klasik değildi. İlk ulaşım aracı bir Kawasaki'ydi.

ter içinde ya da yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir şekilde işe gidebiliyorsanız güzel bir araçtı. Bir gün, Will yanmış bir şasi gördü. evinin yakınındaki bir tarlada terk edilmişti. Porsche'den geriye kalanları garajına taşımasına yardım etmeleri için birkaç evsize para vermişti. Araba altı ay sonra sürülebilir hale geldi, ancak parasızlık ve göz korkutucu bir teknik şema, Will'in arabayı tamamen restore etmesinin neredeyse on yıl sürmesi anlamına geliyordu.

Sara Noel'de onu yepyeni bir 911'in test sürüşüne götürmüştü. Bayiye yaptıkları yolculuk sürpriz olmuştu. Will galeride dururken kendini bir sahtekâr gibi hissetmişti ama Sara tam da Evde. Paranın etrafında olmaya alışkındı. Dairesi bir milyon dolara mal olan bir çatı katıydı. BMW X5'inde her türlü zil ve düdük vardı. Sara'nın kendine güveni vardı.

İstediği şeyi satın alabileceğini biliyordu. Tıpkı dün o açık evlerde durduğu, geniş, açık alanlara baktığı, sessizce kendi zevklerine daha uygun hale getirmek için değiştireceği şeyleri düşündüğü, Will'in el ilanını tutarken ve ondalık sayıların önündeki sıfırları sayarken ellerinin titrediği gerçeğini tamamen gözden kaçırdığı gibi.

Will'in Sosyal Güvenlik numarası, altı yaşındayken koruyucu bir ebeveyn tarafından çalınmıştı. Bunu ancak altı yaşındayken öğrenmiş. ve ilk banka hesabını açmaya çalıştı. Kredisi yerlerde sürünüyordu. Yirmi sekiz yaşına kadar her şey için nakit ödemek zorunda kalmıştı ve sonra kullanabildiği tek kredi kartı ATM'sine bağlı olandı. Evinin parasını bile nakit ödemişti. Burayı adliye binasının merdivenlerindeki bir haciz müzayedesinden satın almıştı. İlk üç yıl boyunca yatağının yanında bir pompalı tüfikle uyumuştı çünkü uyuşturucu bağımlıları sürekli gelip evden taş çalmayı bekliyorlardı.

Orada çömelen çete.

Will hâlâ kredi kartı alamıyordu. Sadece nakit politikası nedeniyle, kötü krediden kredisizliğe geçmişti. Kelimenin tam anlamıyla derecelendirme kuruluşlarından herhangi biriyle. Eğer Sara birlikte bir ev alabileceklerini düşünüyorsa, buna hazırlıklı olsa iyi olurdu. milyon dolarlık çatı katını bir ayakkabı kutusuyla değiştirdi. Sonra Bütün gün Amanda'yı görmezden gelen Will'in muhtemelen artık bir işi yoktu. "Sen topçu musun?"

Will dergiden başını kaldırdı. Bayan Lindsay onunla konuşuyordu.

"Hayır, ," dedi ve sonra bildiği teknik olarak hâlâ doğru olduğu için, "Georgia Soruşturma Bürosu'nda özel ajanım," dedi.

"İlginç değil mi?" Boynundaki incilerle oynadı. "Şimdi, GBI eyalet polisi mi?"

"Hayır, hanımefendi. Biz eyalet çapında cezai soruşturmalarda, adli laboratuvar hizmetlerinde ve bilgisayarlı ceza adaleti bilgileri." "FBI gibi ama devlete mi?"

Çoğu kişiden daha çabuk öğrenmişti. "Evet, hanımefendi, kesinlikle." "Her türlü dava mı?"

"Evet, hanımefendi. Her türden."

"Ne kadar ilginç." Çantasını karıştırmaya başladı. "İşiniz için mi buradasınız? Umarım kimsenin başı belada değildir?"

Will başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Sadece bazı rutin sorular."

"Tam adınız nedir?"

"Will Trent."

"Will Trent. İki ön adı olan bir adam." Küçük bir kâğıt çıkardı. vinil kapağında kilise camı deseni olan bir defter. Spiralin içindeki kalemi eline aldı.

Will cüzdanını alabilmek için eğildi. Kartvizitlerinden birini çıkardı. "Bu benim."

Kartı inceledi. "Will Trent, özel ajan, Georgia Soruşturma Bürosu." Kartı çantasına koyarken ona gülümsedi. defterini aldı ve çantasına geri koydu. "Tanıştığım insanları hatırlamayı severim. Ne kadar zamandır evlisiniz?"

Will parmağındaki rehinci yüzüğüne baktı. Dul muydu? Karınız öldüğünde artık onunla evli olmak istemiyorsanız kendinize ne diyordunuz?

"Özür dilerim," diye özür diledi Bayan Lindsay. "Meraklı davranıyorum. Kızım bana her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğumu söyler."

"Hayır, hanımefendi. Sorun değil. Ben de biraz meraklı biriyimdir."

"İşini düşününce öyle umuyorum." Güldü, Will de O da güldü. Ona şöyle dedi: "Elli bir yıl boyunca bir adamla evliydim.

harika bir adam."

"Çocuk gelin miydin?"

Tekrar güldü. "Çok naziksiniz, Özel Ajan Trent, ama hayır.

Kocam üç yıl önce vefat etti."

Will boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. "Ve bir kızınız var?"

"Evet." Tek söylediği buydu. Çantasını kucağında tutuyordu. Ona gülümsemeye devam etti. O da gülümsedi.

Ve sonra alt dudağının titremeye başladığını gördü. Gözleri nemliydi.

Will, hâlâ bilgisayarında bir şeyler yazmakta olan resepsiyon görevlisine baktı.

Sesini alçalttı. "Her şey mı?"

"Ah, evet." Dişleri geniş bir gülümsemeyle ortaya çıktı ama dudaklarının titremesi durmadı. "Her şey harika."

Will resepsiyon görevlisinin yazmayı bıraktığını fark etti. Telefonu kulağına dayamıştı. Bayan Lindsay'nin dudaklarının titremesi durmamıştı. Belli ki bir şeye üzülmüştü.

Konuşur gibi görünmeye çalıştı. "Buralarda mı oturuyorsun?"

"Sokağın yukarısında."

"Buckhead," dedi Will. "Patronum yolun aşağısında, Peachtree Battle'ın yakınındaki şu şehir evlerinde yaşıyor."

"Orası güzel bir bölge. Kiliselerin karşısındaki virajda bulunan eski binadayım."

"İsa Kavşağı," diye ekledi Will.

"Tanrı her yerde."

Will dindar değildi ama "Birinin sizi gözetmesi iyi bir şey" dedi.

"Çok haklısın. Gerçekten kutsanmış durumdayım."

Will kendini bir plazma küresinin içine hapsolmuş gibi hissetti, küçük elektrik kıvılcımları onunla arasında gidip geliyordu.

Bayan Lindsay. Resepsiyon görevlisinin masasının arkasındaki kapı açılana kadar en az on saniye daha birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Bayan Lindsay?" Dar siyah bir gömlek ve daha da dar siyah bir pantolon giyen kurşun kafalı bir haydut açık kapıda duruyordu. Boston aksanı boynu kadar kalındı. "Sizi geri getirelim, tatlım."

Bayan Lindsay bastonunu kavrayıp ayağa kalkınca Will de ayağa kalktı. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de." Elini uzattı. Adam elini sıktı. Teni nemli gibiydi. Titremesini durdurmak için dudağını ısırıldı. Kendini toparlamak için bastonuna yaslandı, sonra da açık kapıdan içeri girdi. geri .

Haydut kapıyı kapatmadan önce Will'e "siktir git" der gibi baktı. onun arkasında. Will karanlıkta bir tahmin yürüttü ve bunun Laslo olduğunu ve Laslo'nun Kip Kilpatrick için çalıştığını tahmin etti. Her iş bitiricinin arkasında, ellerini kirletmeye hevesli bir pislik vardı. Laslo, Will'e önceden hazırlanmış bir tip gibi geldi.

Resepsiyon görevlisi, "Bay Kilpatrick beş ya da on dakika içinde burada olur" dedi.

"Daha fazla." Kızın kafası karışmış görünüyordu, Will açıkladı: "Çünkü daha önce beş ila on dakika demiştin, yani şimdi-"

Tekrar bilgisayarını gagalamaya başladı.

Will ellerini ceplerine soktu. Kanepeye baktı, Bayan Lindsay onun için bir şey bırakmış gibi hissediyordu. Belki bir ekmek kırıntısı.

Hiçbir şey.

Banyo kapısına doğru yürüdü, geri döndü ve içki tabelasına doğru yürüdü. Volta atma konusunda haklıydı. Resepsiyon görevlisi bilgisayar klavyesini karıştırırken ona sinirli bakışlar atmaya devam etti. Acaba bilgisayarını güncelliyor muydu?

Facebook sayfası. Telefonlara cevap vermekten sorumlu değilse, bir resepsiyon görevlisinden tam olarak ne isteniyordu? Will bunu düşünürken

Çünkü düşünmesi gereken diğer şeyler dayanamayacağı kadar fazlaydı. Altıncı dönüşüneyken yüksek bir ses havayı deldi.

Asansörün kapıları açıldı. Amanda dışarı çıktı.

Yüz ifadesi hızla şaşkınlıktan öfkeye ve her kayıtsızlık maskesine dönüştü. "Erkencisin," dedi, sanki adamın lobide duruyor olması onu şok etmemiş gibi. Kadın resepsiyon görevlisine döndü. "Bay Kilpatrick'in daha ne kadar kalacağını öğrenebilir misiniz?"

Kız telefonu eline aldı. Tırnakları tuş takımına çarptı.

"Teşekkür ederim." Amanda'nın ses tonu kibardı ama ayakkabıları onu ele veriyordu. Topukları mermer zemine bıçak gibi saplanmıştı. Will'in terk ettiği sandalyeye oturdu. Ayakları yere değmiyordu. Dengesini korumaya çalışırken biraz sallanıyordu. Will, Amanda'nın bir sandalyede sonuna kadar geriye doğru oturduğunu hiç görmemişti ama sorun şuydu ki, bu sandalye bir basketbol oyuncusunun uzun bacaklarına sahip biri için yapılmıştı. Will'in bu kadar rahat olmasına şaşmamalıydı.

Ona "Erken geldiğim için özür dilerim" dedi.

Robb Raporu'nu eline aldı. "Sanırım seni testislerin olmadan tercih ederim."

Resepsiyon görevlisi telefonu bir takırtıyla kapattı. "Bay Kilpatrick beş on dakika içinde geleceğini söyledi." Will'in hatırı için, "Daha fazla" diye ekledi.

"Teşekkür ." Amanda lüks saatlere duyduğu ani bir ilgiyle dergiye baktı.

Will, Amanda'yı zaten kızdırmış olduğundan daha fazla kızdıramayacağını düşündü. Banyo ve tuvalet arasında bir ileri bir geri volta atmaya devam etti.

ve tabelayı. Angie'nin posta kutusunda bulunduğu ikinci zarfı düşündü. Beyaz, sıradan, diğerinden daha şok edici.

Birincisi. Pul yoktu. Angie onun için bırakmıştı ve Will de arabasında kilitli bırakmıştı. Kilpatrick zarfı kanıttı. Kilpatrick zarfı kanıttı.

İkincisi kimseyi .

Amanda'ya "Bir şey buldun mu?" diye sordu. Amanda ona boş boş baktı. "Suç mahallinde mi?"

Amanda resepsiyon görevlisine döndü. "Affedersiniz?" Kızın başını kaldırmasını bekledi. "Buraya son geldiğimde bana çok güzel bir nane çayı ikram edilmişti. Benim için tekrar yapabilir misiniz? Ballı?"

Resepsiyonist gülümsemeye zorladı. Ellerini masaya vurdu ve ayakta durabilmek için sandalyesini geri çekti. Ofislerin kapısını açtı ve arkasından sertçe kapattı.

Amanda Will'e "." dedi. Will kanepeye oturdu.

"Kız geri dönene kadar seni neden kovmamam gerektiğini bana açıklamak için zamanın var" dedi.

Will iyi bir neden bulamadı, o yüzden gelmeye karar verdi. Temiz. Arka cebinden 110'luk zarfı çıkardı. Cam sehpanın üzerine fırlattı.

Amanda ona dokunmadı. Oturdıkları ofise ait olan iade adresini okudu. Lobideki duvar kâğıdı gibi, %110 da ön ve arka yüz boyunca açık mürekkeple tekrarlanmıştı. Bunun yerine Zarfın içinde ne olduğunu sormak yerine, "Angie'nin posta kutusu numarasını nereden buldun?" diye sordu.

"Bankaya gittim. Onun çek hesabındayım. Posta kutusu bir UPS mağazasının içinde."

"Spring Street." Kadın ona alaycı bir bakış attı. "Telefonun GBI'a ait Will. Seni tuvalete kadar takip edebilirim. istedim." Devam etmesi için eliyle işaret etti. "Yani, mağazaya gittin ve?"

İzlemeyle ilgili bilgiler aklında yer edecek. "Müdürü üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu banka hesap özetini ve ehliyetimi gösterdim, o da bana posta kutusuna erişim izni verdi." O dışarıda bıraktı El değiştiren yüz dolar nakit para ve GBI'ın dolandırıcılığı hakkında mağaza sahibine yaptığı üstü kapalı tehditler Soruşturma bölümü, ama Amanda'nın ona anlادığı bir şey vardı.

Zarfı tekrar inceledi, hâlâ ona dokunmuyordu. "Kime vurdun?"

Elinin arkasındaki kırık deriye baktı. "Muhtemelen bunu hak etmeyen biri."

"Sorun olacaklar mı?"

Will, Collier'ın öyle bir tip olduğunu düşünmüyordu. "Hayır."

"Sara'yı görmeden önce o evlilik yüzüğünü çıkarmalısın. Ve ben olsam ona Angie'nin banka hesabında hâlâ adının olduğunu söylemezdim, çünkü son bir buçuk yıldır Angie'den tek bir canlı kurşun bile bulamamışken o posta kutusunu iki saatte nasıl bulabildiğini merak edebilir."

Will bir soru duymadığı için cevap da vermedi. "Neden hâlâ onun hesabındasın?"

"Çünkü bazen paraya ihtiyacı oluyor." Pencereden dışarı baktı. Gerçek şu ki, Angie'nin izini neden daha önce banka hesap özetinden bulmaya çalışmadığını bilmiyordu. "Bazen bana yardıma ihtiyacı olduğuna dair mesaj atıyor."

"Yani telefon numarası sende var mı?"

"Bana en son on üç ay önce mesaj attı. birkaç yüz dolar." Aslında beş yüzdü ama Will bunu fazla paylaşmak istemedi. "Charlie'nin bulduğu telefon numarası mesaj numara. Bağlantı kesilmiş." "Ve banka hesabındaki numara da aynı." diye ekledi.

Amanda sonunda zarfı eline aldı. İçinden beş-Kip Kilpatrick'in kişisel hesabından yazılmış bin dolarlık çek. Angie'nin Kilpatrick için çalıştığının kanıtı. Amanda, Angie'nin eli kucağına düştü. "İşte bu yüzden borç para almaya ihtiyacı yoktu. Tabii buna borç almak denebilirse. Sana hiç geri ödemediğini varsayıyorum."

Yine sorulmayan soruya cevap vermedi. "Son üç aydır, Angie beş bin dolarlık bir

Her iki haftada bir, çekte yazan miktar depozito. Kip Kilpatrick için çalışıyordu."

"Sizce Kilpatrick hangi nedenle özel hesabından ona ayda on bin dolar ödüyordu?"

Will omuz silkti, ama Angie'nin aklına pek çok yasadışı şey geliyordu. yapardı. Çocukluğundan beri ara sıra hap sorunu yaşırdı. Kötü şeyler yapmayı ya da insanlar onun için kötü şeyler yaptığında görmezden gelmeyi umursamıyordu. Yasal işlere de girmişti, bu yüzden Will günahlarının en küçüğünü seçti. "Kadın, bir süre önce özel dedektif olarak. Belki de Kilpatrick ona insanları araştırtıyor, potansiyel müşterilerin geçmişlerini kontrol ettiriyordu. O çalıştı polisten yarı zamanlı güvenlik görevlisiydi. Belki bunu da onun için yapmıştır." Ona tekrar sordu, "Olay yerinde ne buldunuz?"

Amanda soruyu ikinci kez duymazdan geldi. "Bana yarım saat önce bu çeki bulduğunda beni neden aramadığını söyle."

Will ellerine baktı. Yine evlilik yüzüğünü çeviriyordu. Ona neden bu kadar bağlandığını bilmiyordu.

Yüzük, Angie'nin mahkeme salonunda parmağına taktığı yüzük kadar anlamlıydı.

Amanda, "Odadaki kan, çok nadir görülen bir kan grubu olan B-negatif. Angie'nin kan grubu B-negatif. Size söyleyeceklerim bu kadar."

"Tüm kan B-negatif miydi?"

"Kanın büyük kısmı, evet. Hacmi."

Will, Sara'nın sözlerinin kafasının içinde yankılandığını duydu.

Asıl tehlike kan kaybının hacmidir.

Amanda dedi ki, "Jane Doe hala ameliyatta. Delilah Palmer adında bir kızla ilgili bir ipucumuz var. Onu hiç duydunuz mu?"

Will başını salladı.

"Beyaz kadın, yirmi iki yaşında. Dosyasında fuhuş ve uyuşturucunun sekiz katı var. Harding onun koruyucu meleğiymiş. Bir süredir bu işin içindeymiş."

"Angie polisten ahlak masasında çalışıyordu."

"Gerçekten mi?" Amanda kötü bir ses tonu takındı şaşırdım. "Yüksek alarm verdik. Bu Delilah Palmer muhtemelen Dale ve Angie'nin neden öldürüldüğünü biliyor, bu da onu ya en büyük şüphelimiz ya da bir sonraki kurbanımız yapıyor."

Will parmağındaki yüzüğü çevirdi. Kendini saatine bakmamaya, Sara'nın Angie'nin fazla zamanı olmadığını söylemesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini hesaplamamaya zorladı.

Geri gelirdi. Angie her zaman geri dönerdi. Bunu böyle atlatacaktı. Bu sefer de her zamanki gibi davranacaktı.

kaybolduğunda, bir yıl, iki yıl geçecek ve Will, Angie tek başına ölürken Amanda'nın dergi okuyormuş gibi yapmasını izlemiş olduğunu kabul etmenin bir yolunu bulacaktı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. yapacağını söylemişti. Tıpkı Will'in Sara ile işlerin daha kolay olmasını istediği için yapmasını dilediği gibi.

Pencereden dışarı baktı. Yutkunmaya çalıştı. Hissetti ki Göğsünde tanıdık bir gerginlik. Angie'ye söylediği son şey onu artık sevmediğiydi.

Sonra Sara'ya geri döndü.

Amanda dergisini bıraktı. kalktı. Sehpanın etrafından dolaştı ve kanepenin kenarına oturdu. Amanda eteğini düzeltti. Gözlerini önündeki duvara dikti. Omzu Will'in omzuna dokundu ve Will ona yaslanmamak için kendini zor tuttu.

"Annemin ben çocukken arka bahçemizde kendini astığını biliyorsun" dedi.

Will başını kaldırıp baktı. Kadın gayet açık konuşmuştu ama gerçek şu ki Will bunu bilmiyordu.

"Her bulaşık yıkayışında pencereden o ağaca bakar ve 'Bana bir daha böyle hissettirecek son kişi sensin' diye düşünürdüm."

Will hangi yönü kastettiğini sormadı.

"Ve sonra Kenny çıktı. Eminim Faith size amcasından bahsetmiştir."

Will başıyla onayladı. Kenny Mitchell, NASA için test motorları uçurmuş emekli bir pilottu.

"Kenny soğukkanlı bir tilkiydi, eskiden dediğimiz gibi." O gizli gülümsemesiyle gülümsedi. "Neden beni seçtiğini anlayamıyordum. Çok sade, aptal bir kızdım. Çok saf. Babamı memnun etmek için çırpınırdım. Bir hayalete bile yuh demezdim."

Will, Amanda'nın hiçbirini olduğunu hayal edemiyordu.

"Kenny uyuşturucu gibiydi. Önce heyecan verici bir şekilde, sonra da kötü bir şekilde. Jane Doe'nuzu iki ons vakumlamaya götüren yol kokain." Amanda'nın ses tonundan abartmadığı anlaşılıyordu. "Onun için kendimi alçalttım. Asla ama asla yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yaptım."

Will kapalı ofis kapısına doğru baktı. Çay için suyun kaynaması ne kadar sürerdi?

Amanda, "En zor kısmı, içten içe bunu biliyor olmamdı. Benimle asla evlenmeyeceğini biliyordum. Bana asla çocuk vermeyeceğini biliyordum." Durakladı. "Yalan söyleyen bir suçluyu elli metreden tanıyabilirdim ama Kenny'nin ağzından çıkan her şeye inanmayı seçtim. Hayatımın o kadar uzun yıllarını ona yatırmıştım ki kabul edemedim. Aptal gibi görünmekten korkuyordum."

Will kanepeye geri oturdu. Eğer Angie'yle ilişkisinin böyle olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu. Will en başından beri Angie'nin onun için yanlış kişi olduğunu biliyordu. Aptal gibi görünmeye gelince, Herkes onu aldattığını biliyordu.

Eskiden onu aldatırdı.

Amanda sözlerine şöyle devam etti: "Kenny ve ben neredeyse Roger'la tanışalı sekiz yıl oldu." İsmi söylediğinde sesi yumuşadı. "Ayrıntıları anlatmayacağım ama sadece gözüme çarptı diyelim. Kenny ile sahip olmadığım her şeyi bana vermek istedi ama ben hayır dedim çünkü benimle birlikte olmak isteyen bir adamla nasıl birlikte olacağımı bilmiyordum."

benimle." Yumuşaklığı kaybolmuştu. "Kenny'nin belirsizliğine bağımlıydım, içimdeki o küçük şüphe hayatta kalıp kalamayacağımı merak etmeme neden oluyordu. Acıyı düzeltebileceğimi düşündüm. onun içinde. Acının benim içimde olduğunu fark etmem uzun zaman aldı."

Will çenesini ovuşturdu. Bu, eve biraz daha yakındı.

Amanda ona doğru döndü, elini koltuğunun arkasına dayadı.

Kanepe. "Ben küçük bir kızken bir kedi yavrumuz vardı. Buttons. Sürekli kanepeyi tırmalıyordu, bu yüzden babam bana bir su tabancası aldı ve kanepeye her yaklaştığında onu vurmamı söyledi. Ve bunu hatırlıyorum.

Onu ilk kez fışkırttığımda panikledi ve rahatlamak için bana koştu. Bana sarıldı ve ben de kadar onu okşadım. Kenny'yle de böyle olmuştum. Sen de Angie'yle böyleydin." Amanda bunu inanarak söyledi. "Annesiz çocuğun laneti bu. Bizler

Bize zarar veren insanlardan rahatlık." Kadının sözleri onu bir ustura gibi delik deşik etti.

Dedi ki, "Sanırım Angie'nin banka hesap özetini hiç kontrol etmedin. Çünkü hesabı kapatmasından korkuyordun. Seninle olan son bağına da koparacağından."

Will ellerine baktı, Collier'ı yumrukladığı için derisi kırılmıştı, sahte evliliğini simgeleyen sahte yüzük vardı.

"Haksız mıyım?"

Omuz silkti ama kadının haklı olduğunu biliyordu.

Angie ona bir mektup bırakmıştı. İkinci mektubun içinde bu vardı. posta kutusunun içindeki zarf. Bu zarfın dışında Will'in adı büyük harflerle yazılmıştı ve kolayca okuyabileceği kadar açıktı. İçindeki mektup ise farklı bir konuydu. Angie kasıtlı olarak

Will'in bunu okuyamayacağını bildiği için ona el yazısıyla tavuk tırnağıyla bir not yazmıştı. Bulmak zorunda kalacaktı. onun yerine okuyacak başka biri.

Sara mı?

Boğazını temizledi. "Sonunda Kenny'yi terk etmene ne sebep oldu?"

"Sence hiç vazgeçer miyim?" Karnından derin bir kahkaha attı. "Oh, hayır. Kenny beni terk etti. Bir erkek için."

Will irkildiğini hissetti.

"Eşcinsel olduğunu biliyordum. O kadar da saf değildim." Omuz silkti. "Yetmişli yıllardı. Herkes eşcinsellerin değişebileceğini düşünüyordu."

Will yaşadığı şoku atlatmaya çalıştı. "Roger için çok mu geç oldu?"

"Yaklaşık yarım yüzyıl geç kaldım. O evde oturan bir eş istiyordu, ben ise kariyer." Önce saatine, sonra da kapalı kapıya baktı. "En azından bana orgazmın ne olduğunu gösterdi."

Will başını ellerinin arasına aldı ve kendini yakmak için dua etti.

"Oh, kes şunu." Amanda ayağa kalkarak paylaşım süresinin bittiğini belirtti. "Wilbur, seni kabul etmek istemediğim kadar uzun yıllardır tanıyorum ve özel hayatında her zaman gözü dönmüş bir aptal oldun. Sara ile işleri berbat etme. O senin için fazla iyi ve bunu önce onu elinde tutmanın bir yolunu bulsan iyi edersin."

Onun elini tuttu ve yüzüğü parmağından kaydırdı.

Kadının masanın üzerinde tepinmesini ve yüzüğü çöp kutusuna atmasını izledi. Metal, birinci raundun sonunda çekicinin zile vurması gibi bir ses çıkardı. "Ve bunların hiçbirini Faith'e anlatma. Amcasının eşcinsel olduğundan haberi yok."

Kapı açıldı. Resepsiyon görevlisi, "Bay Kilpatrick şimdi sizinle görüşecek." dedi.

"Teşekkür ." Amanda, Will'in ayağa kalkıp kendisini takip etmesini bekledi.

Will ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kendini kanepeden yukarı itti.

Başı her şeyin slayt gösterisiyle dönüyordu

Amanda az önce ona söylemişti ama kendini atlıkarıncayı durdurmaya ve rafa kaldırmaya zorladı. Söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Angie ölmemişti. Bir yerlerdeydi, her zaman gittiği yerde.

ve sonunda bir gün ön kapısı açılacak ve o tanıdık sözleri duyacaktı.

"Benim, bebeğim. Beni özledin mi?"

Yüksek sesli bir isyancı bağıırışı Will'in dikkatini zamana geri döndürdü. Şık takım elbiseli iki genç adam, ajanlıkla ilgili bir şeyi kutlarken birbirlerine beşlik çakıyorlardı. Lobinin sessizliği gitmişti. Telefonlar çalışıyordu. Sekreterler kulaklıklarına mırıldanıyorlardı. Ve Yüzen cam merdivenler, bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünen insanlarla doluydu. Tepede, dev bir LED tabela şirketin bu yıl şimdiye kadar oyuncularını için kazandığı milyonları saydı.

Şaşırtıcı derecede yüksek sayı dışında, Will'in buraya gelmesinden bu yana geçen dört ayda pek bir şey değişmemiştir. Gerçek boyutlu çıkartmalar hâlâ duvarlardaydı. Her ofis kapısında hâlâ genç ve güzel bir Dışarıda bir masada oturan bir kadın. Bay O'Rourke'un yanında milyonlarca dolarlık sözleşmeler imzalayan yıldız oyuncularının yanında dururken Tattoo gibi görünen menajerlerin fotoğrafları vardı.

Asık suratlı resepsiyonist onları başka bir sarışına verdi, bu birkaç yaş daha büyüktü, muhtemelen Harvard'dan MBA derecesi vardı çünkü böyle ofislerde çalışan ateşli sarışınlar sadece gösteriş için değildi artık.

Yeni sarışın Amanda'ya, "Naneli çayını konferans odasına koydum ama Kip önce seninle konuşmak istedi," dedi.

Will, Amanda'ya burada ne elde etmeyi umduğunu sorması gerektiğini fark etti. Binalarında bir ceset bulunduğunda bina sahibiyle konuşmak normal bir prosedürdü ama bu Kip Kilpatrick'in ilk rodeosu değildi. Kayıt dışı bile olsa Marcus Rippy ile görüşmelerine izin vermesine imkân yoktu.

Artık Amanda'ya sormak için çok geçti. Sarışın ofisin kapısını çaldı ve onları içeri aldı.

Kip Kilpatrick ışıkla dolu köşe ofisinin ortasındaki devasa cam masada oturuyordu. Tavan başının üzerinde yirmi metre yükseliyordu. Zemindeki donuk mermer plakalar, ipek iplerle süslenmiş ağır yün halılarla parçalanmıştı. Derin koltuklar ve sandalyeler oturma alanı devler için tasarlanmıştı. Kilpatrick bir dev değildi. Küçük ayakları masanın kenarına dayanmış, ısmarlama deri mokasenlerinin arkasını sürtüyordu. Sandalyede arkasına yaslanmış, iki eliyle havaya basketbol topu atıyor, kulağına takılı Bluetooth kulaklıkla konuşuyordu çünkü bakmıyordu

Normal bir telefonla konuşacak kadar dangalak.

Kilpatrick'in başka müşterileri de vardı - bir numaralı tenisçi, ABD'nin Dünya Kupası'nı kazanmasına yardım eden bir futbolcu - ama gerçek süperstarın kim olduğu ofisinden belliydi. Bu sadece duvara monte edilmiş NBA Marcus Rippy potası değildi. Bir Marcus Rippy müzesinde de duruyor olabilirlerdi. Kilpatrick, Rippy'nin gençlik ligi günlerine kadar uzanan formları çerçeveletmişti. İmzalı basketbol topları pencere kenarına dizilmişti. İki Rippy

bobblehead'ler masasının karşı köşelerinde oturuyordu. Şampiyonluk kupaları, özel olarak tasarlanmış ve üzerinde bir iğne bulunan yüzer bir rafın üzerindeydi.

Işık altının her santimini sarıyordu. Rippy'nin üniversite takımının Final Four'u kazanmasına yardım ederken giydiği bronz renkli, on dört numara bir çift basketbol ayakkabısı bile vardı.

Will her zaman Kilpatrick'in başarısız bir oyuncu olduğunu düşünmüştü. Çok kısa değildi, ama yeterince uzun da değildi. Takımla köpek yavrusu gibi oynadı, oyuncularla arkadaş olmaya çalışırken onlar onun üzerine yürüdü. Şimdi tek fark En azından bunun için para aldım.

"Baş yukarı," dedi Kilpatrick. Basketbol topunu Will'e uzattı.

Will topun göğsüne çarpmasına ve odanın diğer ucuna sekmesine izin verdi.

Ses soğuk ofiste yankılandı. Hepsi topun köşeye doğru süzülüşünü izledi.

Kilpatrick, "Sanırım oyuncu değilsin?" dedi. Will hiçbir şey söylemedi.

"Sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

Will, Rippy soruşturması yüzünden yedi ay boyunca Kilpatrick ve adamlarının peşini bırakmamıştı. Muhtemelen dinlenme odasında üzerinde yüzü olan bir dart tahtası vardı. Yine de, eğer Kilpatrick Hiç tanışmamışlar gibi davranmak Will için sorun değildi.

"Bir şey ." dedi.

"Ben de." Kilpatrick ayağa kalkarken cam masaya çarptı.

Bobblehead'ler başlarını salladı. "Bayan Wagner. Sizi tekrar gördüğüme sevindiğimi söyleyemem."

Amanda ona duygularının karşılıklı olduğunu söylemedi. "Toplantımızı öne aldığınız için teşekkür ederim. Eminim hepimiz bu işi halletmek isteriz. mümkün olan en kısa sürede düzeltilecektir."

"Kesinlikle." Kilpatrick öksürük şurubu tadında bir enerji içeceği olan BankShot şişeleriyle dolu küçük buzdolabını açtı. Kapağını çevirip çıkardı. Bir yudum aldı ve yutmadan önce yudum yudum içti.

"Söylesene, 'bu' neydi?"

"'Bu' şu anda Marcus Rippy'nin gece kulübünde devam eden bir cinayet soruşturması." Adam yanıt Amanda, "Telefonda da söylediğim gibi, Marcus Rippy'nin gece kulübünde işlenen cinayetle ilgili bilgiye ihtiyacım var" dedi. gelişim."

Kilpatrick içkisini yudumladı. Will, Amanda'ya baktı. Alışılmadık derecede sabırlı davranıyordu.

"Ahh." Kilpatrick boş şişeyi çöp kutusuna attı. "Şu anda size söyleyebileceğim şey, bu Harding denen adamı hiç duymadığımdır."

"Yani Triangle-O Holdings, Limited ismi sizin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Hayır." Kilpatrick basket topunu yerden aldı. "Hiç duymadım."

Will, Amanda'nın sorusuyla nereye varmak istediğini bilmiyordu ama onun iyiliği için Kilpatrick'e şu açıklamayı yaptı: "Üçgen hücum Michael Jordan'ın Chicago Bulls'unda koç Phil Jackson."

"Jordan, ha?" Kilpatrick basketbol topunu avuçlarken gülümsedi. "Sanırım o adamı duymuştum. Çok eski bir Marcus Rippy gibi."

Amanda, "Dale Harding, Triangle-O Holdings'e ait çok güzel bir evde yaşıyordu" dedi.

Kilpatrick basketbol topunu çembere doğru fırlattı. Top potaya çarptı ve ribaundu alıp bir atış daha yaptı. "Filedan başka bir şey yok," dedi, sanki öylece yürüyüp parmaklarının ucuyla filenin dibine dokunamazmış gibi.

Amanda, "Triangle-O Holdings, Delaware'de kayıtlı bir şirketten St. Martin'de kayıtlı bir şirkete, oradan St. Lucia'ya, oradan da Kopenhag'da bulunan bir şirkete kadar uzanıyor" dedi.

Will beyninde bir gıdıklanma hissetti. Rippy'nin gece kulübünün dışındaki inşaat tabelalarının logosunda bir Danimarka bayrağı vardı.

Amanda da belli ki aynı ayrıntıyı fark etmişti ama daha önce ve amacına daha iyi hizmet edebileceği bir zamanda. "Elimde Eyalet Departman, şirketin yönetim kurulu ve hissedarlarının isimleri hakkında resmi bir soruşturma yürütüyor. Bana söylersen bu işi çok daha kolaylaştırabilirsin."

"Hiçbir fikrim yok." Kilpatrick basketbol topunu parmağının ucunda döndürmeye çalıştı. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Marcus Rippy ile konuşmamıza izin verebilirsiniz."

Öksürerek güldü. "Hiç şansınız yok hanımefendi."

Will, neyin peşinde olduğunu merak ederek Amanda'ya tekrar gizlice baktı. Marcus Rippy'ye karşı tek şanslarını kaybettiklerini biliyor olmalıydı.

"Angie Polaski ismine ne dersin?" diye sordu.

Kilpatrick sonunda topun dönmesini sağladı. "Ne olmuş ona?" "Onu hiç duydun mu?"

"Elbette." Basketbol topuna vurarak daha hızlı dönmesini sağladı. "Hangi sıfatla?"

"Uh, sadece bir hizmet sundu diyelim." "Geçmiş kontrolleri? Güvenlik mi?"

"Snatch." Kilpatrick'in yüzünde, Will'in onu pencereden aşağı yumruklamak neden olan bir ifade vardı. "Bazı partilerim için kız temin etti. Onlardan hiçbir şey beklenmiyordu. Sadece deneyimli olmalarını istedim." Durakladı ve ekledi, "Konuşkanlar.

Deneyimli konuşmacılar. Dediğim gibi, cinsel bir şey yoktu.

onlardan beklenen. Hepsi yetişkindi. Konuşmaları için para alıyorlardı. Başka her şey onların seçimi idi."

"Seçim," diye tekrarladı Will, çünkü Marcus Rippy'nin seçme şansı olmayan kadınları tercih ettiğini biliyordu.

Amanda durumu . "Yani Angie Polaski'nin partileriniz için eskort sağladığını mı söylüyorsunuz?"

Kilpatrick başını salladı, gözleri dönen toptaydı.

Will onun söylediklerinde bir şeyler olabileceğini kabul etmek zorundaydı. Angie yardımcıyla çalışmayı çok severdi. O her zaman daha çok

Polis ve suçlu arasındaki çizgide rahatça yürüyordu. Ayrıca fahişelerden payına düşeni biliyordu ve kadınların nasıl biliyorlarsa öyle para kazanmalarıyla hiçbir zaman sorun yaşamadı.

Kilpatrick, "Müşterilerim yüksek profilli ünlüler. Bazen biraz gizli bir arkadaşlık isterler. Onlar için buluşmak zor kadınlar."

Amanda, "Yani eşleri dışında mı?" diye sordu.

Will, Angie'nin tanıdığı çalışan kızları düşündü. Sokaklarda gezen, uyuşturucu bağımlısı, bazıları dişsiz, hepsi çaresiz, hiçbirisi bir hapisane hücrelerinden ya da mezardan birkaç yıl uzakta olmayan düşük seviyeli insanlardı. Will, Angie'nin bazı kızları pazarladığı ve kendi kendine onlara iyilik yaptığını söylediği bir dünya hayal edebilirdi ama Angie'nin tanıdığı kızlar Kilpatrick'in müşterilerinin tanışmak isteyeceği türden kadınlar değildi.

Kilpatrick, "Bilmek istediğın bu muydu? Polaski'nin benim için ne yaptığını mı?"

"Şu anki adresi sizde var mı?"

"Posta kutusu." Telefonu aldı, birkaç numara tuşladı ve "Ofisim" dedi. Telefonu kapattı. "Adamım Laslo size ayrıntıları verebilir."

Yine Laslo. Will, kurşun kafalı Bostonlu haydudun fazladan bir çift kirli el olduğunu düşünmekte haklıydı.

Amanda, "Bayan Polaski ile nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Kilpatrick omuzlarını silkti. "Bu tür insanlarla tanışmanın yolu, sadece orada olmalarıdır. Ne aradığınızı bilirler ve bir bedel karşılığında bu işi halletmeyi teklif ederler. Kolay."

Will, "Tecavüz davasında tanıklara rüşvet vermek gibi" dedi.

Kilpatrick ona baktı. Burnundan homurdanmaya benzer bir şey çıktı. "Evet, şimdi kim olduğunu hatırladım."

Amanda, "Peki ya telefon numarası?" diye sordu.

"Laslo'da vardır. Ben tüccarlarla iş yapmam."

"Doğru," dedi Will. "Çekleri kişisel banka hesabınızdan onlara postalıyorsunuz."

Amanda, Will'e şaşkın bir bakış fırlattı. Kilpatrick'e, "Angie Polaski adına yazılmış ve sizin banka hesabınızdan çekilmiş bir çek bulduk," dedi.

"Ajans sadece içki ve akşam yemeklerini ödüyor. Geri kalan her şey bizden." Kilpatrick, "Vergilerimizde buna 'iş geliştirme' diyoruz" diye açıkladı.

Amanda, "Başka bir gelişme hakkında konuşalım. Bu sabah bir ceset bulduğumuz olay."

Topu tekrar döndürmeye başladı. "Bunu at ağzından almanıza izin vereceğim."

Amanda, "Bu, bize şimdiye kadar anlattığın her şeyin atın diğer ucundan geldiği anlamına mı geliyor?" dedi.

Kilpatrick onun ne istediğini anlamak için bir süre bekledi.

Kapı çalındı. Laslo, "Patron, hazırlar." dedi. Kilpatrick ofiste yürürken basketbol topunu salladı.

"Bu insanlara Polaski'nin bilgilerini ver. Onlar polis. Onu arıyorlar."

"Büyük sürpriz." Laslo topu kaptı ve duvardaki çembere doğru fırlattı. Kilpatrick ribaundu almaya başladı.

Amanda topu aldı ve en yakındaki sandalyeye bıraktı. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız Bay Kilpatrick."

Basketbol topuna göz attı ama daha iyi düşündü. "Bu ." O koridorda ilerlemeye başladı. "Projenin temelinin önümüzdeki hafta atılması planlanıyor. Adını All-Star Kompleksi koyduk."

"Biz mi?" diye sordu.

"Evet, bu sayenizde oldu." Kilpatrick onları bir grup kapalı ofis kapısının önünden geçirdi. "Şu tecavüz olayıyla ilgili komik bir şey var. Marcus'a yüklediğin suçlama. Diğer yatırımcılar başka birinin devreye girmesiyle daha büyük bir fırsatı kaçırdığımızı fark ettik."

"Anlamı?"

"Bu yatırımı bazı üst düzey müşterilerimize sunduk. Kompleksi bir yaşam/iş topluluğuna dönüştürebileceğimizi fark ettik."

Amanda, "Yani Atlantic Station gibi ama tarihsel olarak suçun daha yoğun olduğu bir bölgede" dedi.

Will gülümsedi. . Atlantic İstasyonu, kente, yanık bir bölgeyi gelişen bir vergi tabanına dönüştürecek rüya gibi bir gelişme olarak sunulmuştu. Çoğu rüyada olduğu gibi, gerçeklik cinsel saldırılar, gasplar, araba hırsızlıkları ve vandalizmde bir artış şeklinde çöküyor. Bir noktada, birkaç tane daha Girişimci banka soyguncuları bir ATM makinesinin etrafına zincir bağlamış ve kamyonlarıyla duvardan çekip çıkarmışlardır.

Kilpatrick belli ki Atlantik İstasyonu meselesini halletmişti.

daha önce. "Bunlar büyüme sancılarıydı. Olur böyle şeyler. Her şey eminim biliyorsunuzdur. Ayrıca, geliştiriciler projenin başarılı olmasını sağlamak için dünyanın gelmiş geçmiş en yetenekli, en muazzam sekiz sporcusunun desteğinden de faydalanamadılar." Ellerini bir karnaval gibi havaya kaldırdı. "Bir düşünün. Marcus Rippy'nin tek başına on milyondan fazla Facebook

hayranı var. Tweetleri ve Instagram'ı bunun iki katına ulaşıyor. Heyecan duyduğu bir kulüp ya da hip shop hakkında bir paylaşım yapıyor ve bir saat içinde her yer dolup taşıyor. O bir zevk sahibi."

Kilpatrick köşeyi döndüğünde, elli kişiyi alabilecek bir masanın bulunduğu, cam duvarlı, geniş bir konferans salonuyla karşılaştılar. Will, odada bulunan dört avukatı fark edince tiksintiyle irkilmemek için kendini zor tuttu. Kilpatrick, Amanda toplantı talep ettiği anda büyük silahları çağırmış olmalıydı.

Will hepsini Rippy tecavüz soruşturmasından tanıyordu. Birbirinin yerine geçebilen Bond kötü adamları: iki yaşlı beyaz adam, her birinin yanında öldürmek için giyinmiş otuz yaşlarında muhteşem bir kadın oturuyordu.

Kilpatrick tanışma faslına geçti ama Will çoktan daha önceki Bond statülerini belirledi. Auric Goldfinger masanın başındaydı, Chia'yı andıran altın rengi saçları ve kalın Alman aksanı ona bu ismi kazandırmıştı. Açıkçası, sarışın Pussy Galore'du. Bir de Dr. Julius No vardı, nedense ellerini hep masanın altında tutan bir adam. Onun yardımcısı Rosa Klebb'di, adını görünüşünden değil fantastik, ama çünkü sivri topuklu ayakkabıları, içlerinde zehirli uçlu bıçaklar olan türden görünüyordu.

Goldfinger, "Müdür Yardımcısı, Ajan Trent, ikinize de geldiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen oturun." Rosa Klebb'den iki koltuk ötede, önünde bir fincan çay bulunan bir sandalyeyi işaret etti.

Will masanın karşı ucundan, Bond dörtlüsünden yaklaşık yarım mil öteden iki sandalye çekti, çünkü biliyordu ki Amanda da böyle oynamak isterdi. Otururlarken Will'e baktı, gözleri onun çıplak boynuna gitti ve takım elbise giymediği ve kravat takmadığı için gerçekten rahatsız olduğunu hissetti.

Will de sinirlenmişti. En azından beline takabilirdi. Bu insanlara karşı bir zırha ihtiyacı vardı. Saati üç bin dolardan aza yataktan çıkmıyorlardı. Her biri için. Bu toplantının toplam faturası muhtemelen Will'in eve giren maaşından daha fazlaydı.

Kilpatrick'e baktı ama Kilpatrick'in artık yetkili olmadığı belliydi. Bir sandalyeye çökmüş, ellerinin arasında açılmamış kırmızı BankShot şişesini yuvarlıyordu.

"Yani." Amanda incelikten vazgeçmeyi tercih etti. "Basit bir soruyu yanıtlamak için neden dört avukat gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Goldfinger gülümsedi. "Bu basit bir soru değil, Müdür Yardımcısı. Kurbanın bulunduğu mülkle ilgili ayrıntılar istediniz. Biz sadece size durumun daha geniş bir resmini sunmak için buradayız."

Amanda, "Tecrübelerime göre, cinayet söz konusu olduğunda her zaman daha büyük bir resim vardır, ancak yine de bunu benim için çizmek için hiç bu kadar çok avukat gerekmemiştir" dedi.

Will onları dikkatle izledi. Kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Sorusuna rağmen Amanda kendini avukatlarla konuşurken bulmaktan hoşnutsuz görünmüyordu. Biri Will'e fikrini sormuş olsaydı, bir şekilde hepsini bu odaya sokmayı başardığını tahmin ederdi.

Tek soru neden?

Amanda çay poşetini bir kenara bıraktı ve biraz çay içti.

Sonunda Goldfinger Dr. No'ya baktı, o da Rosa Klebb'e başıyla selam verdi.

Klebb ayağa kalktı. Birkaç klasörü bir araya getirdi. Yaklaşık bir masa genişliğinde olan konferans masasının etrafında yürüdü.

Sekoya. Will onun külotlu çoraplarının dar eteğini tırmaladığını duyabiliyordu. Onun son derece yüksek topuklu ayakkabılarına baktı. Tabanları kırmızıydı çünkü bir erkeğin kalbini durdurabilirdi. Sara'da da aynı tasarımcıdan bir çift vardı. Onları Sara'da tercih ediyordu.

Goldfinger onlara "Bu gelişme hakkında bir paket," dedi. "Geçen ay belediye başkanı ve vali ile paylaştığımız sunumun aynısı."

Amanda projeyi çoktan duymuş olmalı. Bu sabah belediye başkanıyla konuşmuştu ve valiye de brifing veriyordu.

Will onu . Bunu gönüllü olarak yapmadı.

bilgi. Bunun yerine, ortasında kocaman bir yıldız logosu olan dosyaya göz attı. Paketini Will'e uzattı. O da üzerine koydu.

paketinin üstüne koydu ve her ikisini de dirseğine yerleştirdi.

Dr. No , elleri hâlâ masanın altındaydı. "Bu bilgiyi kendinize saklamanızı rica etmek zorundayız. Resmi duyuruya kadar basın ambargosu var. Gelişmeyle ilgili ayrıntıları pakette okuyabilirsiniz."

Amanda bekledi.

Goldfinger, "All-Star Kompleksi'nde on altı ekranlı bir sinema salonu, otuz katlı bir otel, yirmi katlı bir kat mülkiyeti kompleksi, bir çiftçi pazarı, üst düzey butik ve zincir mağazaların yer alacağı bir açık hava alışveriş merkezi, özel şehir evleri, bir Üyelere özel gece kulübü ve tabii ki All-Star Experience adını verdiğimiz, NCAA basketboluna dair harika olan her şeyi sergileyen interaktif bir müzeye bitişik tam boyutlu bir basketbol sahası."

Amanda, "Bu nasıl finanse edilecek?" diye sordu.

"Şu anda isimlerini açıklayamayacağım birkaç özel yatırımcımız var."

"Peki ya yabancı yatırımcılar?" Amanda dürtükledi.

Goldfinger gülümsedi. "Bu kapsamdaki bir proje, bazıları perde arkasında kalmak isteyen çok sayıda yatırımcı gerektirir."

"Kendiniz de dahil mi?"

O da cevapsız bir şekilde gülümsedi.

"İnşaat şirketi Danimarka merkezli LK Totalbyg A/S'dir" dedi.

"Bu doğru. Bildiğiniz gibi Atlanta uluslararası bir şehir. Uluslararası yatırımcılara ulaştık. Bu herkes için bir kazan-kazan dahil."

Will, Atlanta'da yaşayan ve isteseler de istemeseler de yatırım yapacak olan insanları düşündü. Hükümetin bu tür projeler için verdiği avantajlar şunlardı

Olağanüstü. Şehir tarafından finanse edilen tahvil girişimleri, on yıllardır süren eyalet ve

yerel vergi ertelemeleri, yeni yollar, yeni altyapı, yeni trafik ışıkları ve bölgeyi güvende tutmak için polisler - temelde tüm soğuk, sert

Bu gelişmeleri her zaman mümkün kılan para, özel teşebbüsün yüceliklerini anlatan ve kendi ayakları üzerinde durmaktan bahseden zengin adamlar içindi.

Amerikan Rüyası.

"Müdür Yardımcısı." Dr. No, sanki aralarında sert ağaçlardan oluşan bir okyanus gibi Amanda'ya doğru eğildi. "Hem belediye başkanının hem de valinin defalarca ifade ettiği gibi, hem şehir hem de eyalet bu gelişme konusunda çok heyecanlı. Georgia Dome'a yakınlığı, Georgia Tech, Centennial Village ve SunTrust Park, kompleksin turistler için bir cazibe merkezi olacağı anlamına geliyor."

Will, Chattahoochee Bulvarı'nın herhangi bir şeyin merkezi olmak için biraz uzak olduğunu düşündü ama bu adamların bir harita gördüklerini varsaymak zorundaydı.

Goldfinger şunları söyledi: "All-Star Experience'ın şehir merkezindeki College Football Hall of Fame'e rakip olmasını umuyoruz. Bunun şehrin ekonomik fırsatları için ne yapacağını söylememe gerek yok. Mart Çılgınlığı rotasyonunda daha önemli yerler elde edebilir."

"Kulağa etkileyici geliyor." Amanda'nın bunun büyük bir iş olduğunu anlaması için spordan anlaması gerekmiyordu. Beklentiyle masaya baktı. "Ve?"

Dr. No devraldı. "Ve bunun hassas bir girişim olduğunu anlayacağınızı umuyoruz."

Pussy Galore da katıldı. "Böylesine etkileyici bir kompleksin inşası sadece temel ve cıvata işlerinden ibaret değil. Projenin varlığını duyurmak için çok zaman ve çaba harcadık. Sadece siz ilk büyük sıçramayı yapmak için tek bir fırsatınız var. Tüm yıldız yatırımcılarımız katılmak için sıraya girdi. New York, Chicago ve L.A.'den muhabirler getiriyoruz.

restoranlar. İki gün sürecek devasa bir parti planladık ve bu partinin sonunda sahada bir temel atma töreni düzenleyeceğiz. Basını bir araya getirdik

çılgınlık. Yatırımcılardan herhangi biri hakkında süregelen şüphelerin bu durumu lekelememesi çok önemlidir."

Goldfinger ekledi, "Ya da site hakkında."

Amanda, "Bu, müvekkilinizi yine tecavüzle suçlayacağımızdan endişelendiğiniz anlamına geliyorsa, içinizi rahatlatabilirim" dedi. O Gülümsedi. "Bu bir cinayet davası, dolayısıyla herhangi bir suçlamada bulunacak bu cinayet olacaktır."

Oda tüm havasını kaybetti.

Goldfinger gülümsedi ve sonra gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

Dr. No da katıldı, elleri hala masanın altındaydı, böylece blender'a yakalanmış bir lemming gibi görünüyordu.

Amanda, "Bu parti ne zaman planlanıyor?" diye sordu. "Bu hafta sonu."

"Ah," dedi kadın, sanki sonunda anlamış gibi, ama Will onun daha kapıdan içeri girmeden lansmandan haberdar olduğuna dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Belediye başkanı ve vali de

Projenin başlayabilmesi için soruşturmayı tamamlaması için avukatlardan daha fazla baskı yapıyordu. Şehrin işe ihtiyacı vardı. Eyaletin paraya ihtiyacı vardı.

Amanda onlara, "Gerçek şu ki, gece kulübünün içinde ölü bir adam bulundu. İncelememiz gereken büyük bir olay yeri var. Fazla mesai yapsak bile, tüm kanıtları kataloglamak ve fotoğraflamak en azından Cumartesi gününe kadar sürer."

Will, Amanda'nın yalan söyleme becerisine ilk kez hayran olmamıştı, çünkü olay yerinin temizlenmesinin bu kadar uzun sürmesine imkân yoktu. Burada uzun bir oyun oynuyordu. Sadece son noktayı göremiyordu.

Goldfinger, "İşte geldiğimiz sorun .
Cumartesi günü bizim için biraz zor olacak."

"Birazcık bile değil." Galore şöyle devam etti: "*L.A. Times*'a kulübe erken bir göz atma sözü verdik. Cuma sabahı ilk iş olarak planlandılar. Öncesi ve sonrasıyla ilgili bir şeyler yapmak istiyorlar.

Marcus, barın arkasında, belki de balkonda dururken birkaç fotoğrafını çek, daha sonraki fotoğraflarda kulüp bittikten sonra aynı kareler yer alacaktır."

"Bunu erteleyemez misin?" Amanda sordu.

Galore burnunu kırıştırdı. "*Erteleme* kelimesi gazeteciler için bulunmaz bir nimet. Bir sürü kötü basınla karşı karşıya kalırız."

Amanda onlara, "Bu sabah o kulübün içindeydim. İki nokta sekiz milyar dolarlık bir projenin çapasından çok bir uyuşturucu yuvasına benziyordu."

Hiçbiri fiyat etiketinin parmaklarının ucunda olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Galore şöyle devam etti: "Temizlikçilerimiz bu sabah kulübü daha şık bir hale getirmek için içeri girecekti. Belli ki bu, olay yeri ekibiniz geldikten çok sonra olmuş." "Ama yine de

Orayı toparlamak için en az iki güne ihtiyacımız var."

"Basının cinayeti çoktan öğrendiğinin farkında mısınız?" Amanda, "Kulübün içinde bir ceset bulunduğunu biliyorlar" dedi.

"Evet, bir ceset bulunduğunu biliyorlar," dedi Galore. "Adamın bir serseriden başka bir şey olduğunu bilmiyorlar."

"Hem GBI hem de Atlanta Polisi olay yerindeydi. Medya bir serserinin cinayetini çözmek için bu kadar çaba sarf etmeyeceğimizi düşünecektir." Onlara gülümsedi. "Her ölüm trajedi değildir ama yerel polis normalde bu tür durumlarda devletten yardım istemez."

Galore, "Yani kötü giden bir uyuşturucu anlaşması ya da bir kırklık için kavga eden iki evsiz adam," diye önerdi. "Bu sadece All-Star gelişiminin bir başka olumlu yönünü vurgulamaya hizmet eder, bir bölgeyi

ve güvenli, temiz, aile dostu bir mahalleye dönüştürecektir."

"Ama o bir serseri değildi. Emekli bir Atlanta polis dedektifiydi."

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu.

Amanda, "Üzgünüm millet, ikilemi anlıyorum ama büyük açılışınız için bir cinayet soruşturmasını aceleye getiremem. Kurbanın ailesini düşünmek zorundayım. Dedektifin bir karısı varmış. O sadece yirmi iki yaşında."

Will şaşkınlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Yaşından dolayı, karısının Delilah Palmer olduğunu varsaymak zorundaydı. Amanda'nın bu ayrıntıyı neden kendisiyle paylaşmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyük bir

Harding'in Delilah'ın koruyucu meleği olmasıyla kocası arasındaki fark. Eşler bir şeyler bilirdi. Bilgiye erişimleri vardı. Harding çok şey bildiği için hedef alındıysa, Delilah da listedeki bir sonraki kişi.

Amanda şöyle devam etti: "Harding ve kız sadece birkaç aydır evliydi. zaten dul olduğunu söylemek zorunda kaldım. Ben Şimdi geri dönüp ona kocasının ölümünün bir basın etkinliği için arka planda mı kalıyor?" Amanda sanki bu düşünce onu üzmüş gibi başını salladı. "Basından bahsetmişken, Bayan Harding inanılmaz derecede fotojenik. Sarı saçlı, mavi gözlü, çok güzel. Basın onun peşini bırakmayacak."

"Hayır, hayır," dedi Dr. No. "Bunların hiçbirini istemeyiz, Müdür Yardımcısı. Soruşturmanızı engellemeye çalışmıyoruz." Goldfinger'a bir bakış attı, çünkü elbette soruşturmayı engellemeye çalışıyorlardı.

Amanda bunu zaten biliyordu, bu yüzden Will yine onun neyi amaçladığını merak etmek zorunda kaldı.

"Müdür Yardımcısı," diye başladı Goldfinger. "Sizden sadece işleri hızlandırmak için elinizden geleni yapmanızı rica ediyoruz." Parmağını kaldırdı. "Hayır

Hız tabii ki, çünkü bu acele etmek anlamına gelir. Sadece şunu söyleyebilirim ki lütfen bu işi hızlı bir şekilde halledin."

Başını salladı. "Elbette. geleni yapacağım. Ama benim insanlar cumartesiye kadar temizlendi. Gün içinde yeterli saat yok."

Dr. No, "Süreci hızlandırmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Will, Amanda'dan görünmez bir zap sesi geldiğini hissetti. Dr. No'nun sorusu tam da beklediği şeydi.

"Acaba-" Kendini durdurdu. "Hayır, boş verin. Elimizden geleni yapacağız." Ayağa kalkmaya başladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Lütfen." Goldfinger ona oturmasını işaret etti. "Ne ?"

Tekrar yerine oturdu. Ağır bir iç geçirdi. "Korkarım her şey Marcus Rippy'ye geri dönüyor."

"Lanet olsun hayır!" Kilpatrick dikkat kesilmişti. "Marcus'la konuşmayacaksın. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde."

Amanda Goldfinger'la konuştu. "Olaya bir de benim bakın. Çok saygın, eski bir polis dedektifi inşaat halindeki bir binanın içinde öldürülmüş olarak bulundu. Normal bir soruşturma sırasında yapacağım ilk şey, binanın sahibiyle konuşmak olurdu. Bina sahibini şüpheli olmaktan çıkarmak ve binaya erişimi olabilecek kişilerin bir listesini oluşturmak için."

"Sana lanet olası bir liste verebilirim," diye kekeledi Kilpatrick. "Marcus'la konuşmana gerek yok."

"Korkarım öyle." Çaresiz bir omuz silkmeye ellerini uzattı. "I Sadece birkaç dakikasına ve bizimle açık ve dürüst bir konuşma yapacağına dair söz vermesine ihtiyacımız var. Bir vatandaşa yardım ettiği gösterilirse, itibarını onarmak için uzun bir yol kat etmiş olur. polis soruşturması. Kayıtlara geçsin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kayıtlarda mı?" Kilpatrick'in ayağa fırladı. Goldfinger'a, "Bu eyalette bir polise yalan söylediğin için beş ila on yıl ceza alabilirsin," dedi.

Amanda, "Müvekkiliniz ne hakkında yalan söylemeyi planlıyor?" diye sordu. Kilpatrick onu gelerek Goldfinger'a, "Bu lanet örümcek Marcus'u bir şeyler söylemesi için tuzağa düşürmeye çalışıyor-" dedi.

"Kip," dedi Dr. No ve Kilpatrick'in ağzı bir alabalık gibi kapandı.

Goldfinger Amanda'ya, "Müdür Yardımcısı, belki sizinle özel olarak konuşabiliriz?" dedi.

Diğer üç avukat hep birlikte ayağa kalktı.

Amanda Will'in koluna dokunarak onu serbest bıraktı. Kapıya doğru yöneldi.

Kilpatrick ellerini havaya kaldırdı. "Bu saçmalık dostum.

Saçmalık!" Avukat üçlüsü çoktan dağılmıştı. Will izledi Koridordan Kilpatrick. Odadan çıkmadan önce iki kez daha "saçmalık" dedi. Cam kapıyı arkasından çarpmaya çalıştı ama pnömatik bir kapatıcı vardı.

Laslo sihir gibi Will'in dirseğinde belirdi. Kilpatrick parmağını ikisine de doğrulttu, yüzü kıpkırmızıydı, öfkeliydi. "Bu kuş beyinliyi lobiye götürün, sonra da ofisime geri gelin. Derhal." Kilpatrick duvarı yumrukladı. Taş levha esnedi ama delinmedi. Uzaklaşmadan önce aynı etkiyi yaratmak için tekmeledi.

"Hey, Peckerhead." Laslo lobiye doğru uzun yürüyüş yolunu işaret etti. "Bu taraftan."

"Laslo." Will, yarım ayak farkından yararlanarak adamın başının üzerinden baktı. Amanda'yı almadan gitmeyecekti ve bu haydutta onu rahatsız eden bir şeyler vardı. "Sen var mı?"

"Evet, git kendini becer. Şimdi hareket etmeye başla."

"Laslo git kendini becer." Will kırıdamadı. "Kartın var mı?"

"Kırıdamazsan on numaramı kışına sokarım dostum."

Will kırıdamaya zorladı. Bütün gün gibi ellerini ceplerine soktu.

"gülüyorsun lan sen?"

Will, içindeki bu adamı kızdırmak isteyen şeyi dizginleyemiyordu. Lobideki yaşlı kadını, onun alt dudağının nasıl titrediğini düşündü. Bunun nedeni Laslo muydu? Kip Kilpatrick yüzünden mi? Will içgüdüsel olarak orada bir şey olduğunu hissetti.

Laslo'ya, "Bayan Lindsay senin bir tabanca olduğun konusunda beni uyardı." dedi.

Laslo'nun yüz ifadesi karardı, bu da Will'in sinirlendiği anlamına geliyordu. Will, adamın Boston'daki sabıka kaydının neye benzediğini merak etti. Biraz ağır olduğunu hayal etti. Boynunun yan tarafında hapisane mürekkebi vardı ve dayak yiyip yine de dövüşü kazanabilecek bir adam gibi görünüyordu.

Laslo, "Yaşlı kadından uzak dur yoksa seni mahvederim," diye uyardı.

"Bir merdiven getirsen iyi olur."

"Polis olduğun için seni indirmeyeceğimi sanma." Laslo ellerini kalçalarına koydu, Will bunun ancak maç sırasında kenarda duran bir erkek için uygun olduğunu düşünüyordu. Laslo'nun dar gömleği açıktı. Malzeme o kadar inceydi ki, kuru temizleme faturasını biriktirip boyayabilirdi. Will'e ters ters baktı,

"Neye , ibne?" diye soruyor.

"Bu güzel bir gömlek. Yetişkin bedenleri de var mı?"

Konferans odasının kapısı açıldı.

Amanda, Goldfinger'a, " teşekkür ederim," diye seslendi. Will'e gülümsedi, zafer gözlerinde bir pırıltı yaratmıştı. Marcus Rippey önemli, ancak herkesin bir parça istediği 2,8 milyar dolarlık anlaşma kadar önemli değil.

Amanda Will'e "Hazır mısınız?" diye sordu.

Laslo başparmağıyla koridoru işaret etti. "Bu ."

"Teşekkür , Bay Zivcovik." Amanda lobiye doğru ilerledi.

Laslo'ya, "Bayan Polaski'nin telefon numarasını bulabildiniz mi?" diye sordu.

Ona katlanmış bir not kâğıdı uzatırken gözlerini Will'den ayırmadı.

Amanda numaraya bir göz attıktan sonra Will'e uzattı.

Her şeyde olan aynı kesik hat içindi.

Laslo lobinin kapısını çekerek açtı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Boston aksanının üzerine eklediği taşralı aksanıyla felç geçiriyormuş gibi konuşuyordu.

Amanda, "Genç adam, eminim hepinizin ikinci çoğul şahıs zamiri olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada yaşıyorsun," dedi.

Bu yorumun son olması gerekiyordu ama Will'in Laslo'ya bir sorusu vardı. "Angie'yi tanıyor muydun?"

"Polaski?" Yuvarlak yüzüne dişlek bir sırıtma yayıldı. "Elbette, onu tanıyorum." Will'e bilmiş bir göz kırptı. "Boa yılanı gibi bir amcığı vardı."
"Vardı mı?" Amanda sordu.
Kapıyı suratlarına çarptı.

ALTINCI BÖLÜM

Faith, Grady Hastanesi yoğun bakım ünitesindeki hemşire odasının karşısındaki rahatsız plastik sandalyede oturuyordu. Koridorun iki ucunda silahlı nöbetçiler vardı. Koğuş doluydu. Grady Atlanta'nın tek devlet hastanesiydi, şehrin sunduğu kötü vakaların çoğunu gören birinci seviye bir travma merkeziydi. Herhangi bir zamanda, hastaların en az dörtte biri yataklarına kelepçelenirdi.

Masanın arkasındaki beyaz tahtaya baktı. Başhemşire Olivia, hastalardan birinin durumunu güncelliyordu. Grady pek çok kimliği belirsiz kişiyi kabul etti, ancak Faith sadece potansiyel tanığı Kimliği Belirsiz 2'yi önemsiyordu. Hâlâ kritik olarak işaretliydi. Keşin Ameliyat planlanandan dört saat daha uzun sürmüştü. Burnunu ve boğazını yeniden inşa etmek zorunda kaldılar. O kadar çok kan değiştirilmişti ki Kokain yüzünden onu hızlı bir detoks sürecine sokmuşlardı. Şimdi de morfin pompalanıyordu. En az bir saat daha kendinde olmayacaktı.

En azından Faith zamanının boşa gitmesine izin vermemişti. O mücadele etmişti

Dale Harding'in mali belgeleri ve telefon kayıtları. Bu görev onu çözüme yaklaştırmak şöyle dursun, takip edecek bir ipucu bile bulamadı. Harding'in telefon görüşmeleri hep pizza ya da Çin yemeği içindi, yani iş için kullan at telefon kullanmış olmalı. Banka kayıtlarına gelince, rakamları anlamak için adli muhasebeci olmaya gerek yoktu. Harding'in vadesiz hesabında yüz dolardan az para vardı ve bu rakam son altı ay içinde fazla dalgalanmamıştı çünkü harcamalarını altın bir MasterCard ile yapıyordu.

Taco Bell'deki Gordita'sından bacaklarındaki kan dolaşımını sağlayan destek hortumuna kadar her şey. Kartın son altı aydaki toplam bakiyesi kırk altı bin küsurdu.

Harding faturayı ödemeyi bırakmıştı. Faith bunun bir tasarım olduğunu düşündü. Diyalizi bırakmıştı, temelde kendi imzasını atmıştı.

ölüm emri. Belli ki çıkarken becerebildiği çok insanı becermeyi planlamıştı.

Asıl soru, o insanlardan biri Delilah Palmer mıydı? Faith porno fotoğrafları ve kızın gözlerindeki o ölü bakışı düşünmeden edemiyordu. On yaşındayken bile Delilah, yoluna çıkan her erkek tarafından kullanılmanın kaderi olduğunu kabullenmiş görünüyordu. Herhangi bir erkek değil, Dale Harding. Bir polis. Bir baba. Güvenebilmesi gereken tek kişiydi ve tavan arasında onun iğrenç fotoğraflarını sakladı ve onunla evlendi çünkü -neden?

Delilah her iki cinayetin de anahtarı olmalıydı. Faith, Collier'ın ölümlerinin arkasında kızın olduğuna dair feminist teorisine inanmıyordu.

Harding her zaman Delilah ile ilgilenirdi. O bilirdi fazla zamanı kalmamıştı. Birkaç gün bekleyip mezarının üzerinde dans etmek varken neden adamı öldürsündü ki?

Faith, Angie Polaski'nin ölmesini isteyebilecek pek çok insan düşünebiliyordu, bu yüzden Dale Harding'e odaklanmaya devam etti. O bir kumarbazdı. Riskler aldı. Muhtemelen ölmeden önce son bir risk almıştı,

Bu da yasal karısı Delilah'ın hak sahibi olacağı anlamına geliyordu.

Yasadışı bir şey olmadığı sürece

ödeme hakkında. Bu daha mantıklı. Ayrıca Delilah'nın hayatının neden tehlikede olduğunu da açıklıyordu.

Faith de o embesil Collier'ı onu bulmakla görevlendirmişti.

Collier'ın Mesa Arms'ta yanından ayrıldığından beri ona gönderdiği on altı farklı mesajı gözden geçirdi. Yüz yüze konuşurken fazla konuşkan olsa da, yazılı tam bir İncil gibiydi. Mesajlarına hava durumu, radyodaki şarkılar ve beslenme alışkanlıkları hakkında o kadar çok gereksiz bilgi ekliyordu ki Faith bunları damıtma ihtiyacı hissetti

Kafası patlamadan önce bilgileri madde madde sıraladı.

Elini kargo pantolonunun cebine attı ve spiralini buldu.

defter ve kalem. Yeni bir sayfaya geçti. En üste dört başlık yazdı: PALMER, HARDING, POLASKI, RIPPY.

Kalemini isimlerin altındaki boş sütunlara vurdu. Bağlantılar. Görmesi gereken buydu. Delilah, Dale Harding'le evliydi, muhtemelen de onun kızıydı. Harding, Rippy için çalışıyordu.

Faith'in Amanda'dan aldığı bilgiye göre, Angie

Kip Kilpatrick için çalışıyordu, yani gerçekten Rippy için çalışıyordu.

Faith kaleme tekrar vurdu. Angie muhtemelen Harding'i beri tanıyordu. Kötü polisler birbirlerine kenetlendi. Kendilerine yabancı olduklarını söylerlerdi çünkü işi alabilecek tek kişiler onlardı.

Ama gerçek şu ki, iyi polisler onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Faith bir sonraki sayfaya döndü ve en SORULAR yazdı.

1. Angie ve Harding neden Rippy'nin kulübünde buluştu?
2. Delilah ne biliyor?
3. Harding'i kim öldürmek ister ki?
4. Angie'yi kim öldürmek ister ki?

Harding ve Angie birbirlerini daha önceden tanıyorlarsa, Kip Kilpatrick'le bir iş için birinin diğerine başvurması mantıklı olurdu. Harding Mesa Arms'a altı ay önce taşınmıştı, böylece Faith Kilpatrick için çalışmaya o zaman başladığını varsayabiliriz. Angie'nin banka hesabına dört ay önce yüklü çekler gelmişti, bu da onun en az dört aydır Kilpatrick için çalıştığı anlamına geliyordu.

Faith ilk sayfaya geri döndü.

Tüm oklar Marcus Rippy'yi gösteriyordu.

Telefonu çaldı. Collier'dan uzun bir mesaj daha geldi. Faith satırları gözden geçirerek anlam aradı.

benzin istasyonundaki bir sosisliden aldığı hazımsızlık. Cumartesi günü, cinayetten bir gün önce, Delilah Palmer siyah bir Ford kiralamıştı.

Howell Mill Yolu üzerindeki Hertz lokasyonundan Fusion. İşlemlerle ilgili güvenlik kamerası görüntüsü yok. Visa kartını kullanmış.

Collier kiralık araba için arama bülteni çıkarmıştı. Ayrıca eroin kuryesi teorisini yineleyerek, satıcıların araba kiraladıklarını çünkü

Bu araçlarla satış yaparken yakalanırlarsa kendi araçlarına polisler tarafından el konulacağını biliyorlardı.

Faith yine kalemini deftere vurdu. Collier'ın uyuşturucu konusuna inanmıyordu. O çivi arayan bir çekişti.

Delilah arabayı Pazar ya da Pazartesi değil, Cumartesi günü kiralamıştı; bu da Harding öldürülmeden önce arabayı ayarladığını gösteriyordu. Bu da Harding'in öldürüleceğini önceden bildiği anlamına gelebilir.

tehlikede olduğunu ve bir kaçışa ihtiyacı olabileceğini düşündü. Ama arabayı kiralamak için kendi ehliyetini ve kredi kartını kullanmıştı. Delilah yıllardır sokaklardaydı. Kaçmak için kendi adını kullanmayacak kadar bilgiliydi.

Faith'in telefonu tekrar titredi. Başka bir mesaj, mutlulukla kısa.

KIZLAR SOUZA'NIN 6 AY ÖNCE ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLÜYOR. ÖLÜM SONU. ÖLÜ, ANLADIN MI?

Faith, Souza'nın kim olduğunu hatırlamak için mesajlarına geri dönmek zorunda kaldı. İki saat önce zaman damgası vurulmuş ilgili mesajı buldu. Collier'in altıncı bölgedeki bazı kaynaklarına göre Virginia Souza, Harding'in birkaç iyilik istediği bir başka fahişeydi. Delilah'nın sokağının köşesinde çalışıyormuş. Reşit olmayan birine saldırmaktan iki kez suçlandığı düşünülürse, oldukça şiddet yanlısıydı. Faith o küçüğün Delilah Palmer olup olmadığını merak etti.

Metne tekrar baktı. Collier'in imzası, bir şeyler bilebilecek genç fahişelerle ya da onu Delilah Palmer'ın evine yönlendirebilecek biriyle konuşacağını söylüyordu.

nerede olduğunu. Ya da genç fahişelerle konuşuyordu çünkü Collier. Jeremy'nin Facebook sayfasına bakılırsa, bir dizi penisin yerine geçen bir dizi patlıcan emojiyle imzasını atmıştı.

Faith defterine geri döndü. Rippy'ye bağlanan bir sürü ok vardı. Bir sürü soru. Cevap yok. Delilah Palmer'ın izini sürerken Collier'in hastanede çürümesine izin vermeliydi. Cinayet davalarındaki sorun buydu. Hangi ipucunun hangisinin sizi çözüme götüreceğini ve hangisinin sizi bir kara deliğe batıracağını bilmiyordu. Faith, Collier'a bir şey verdiğini hissetmeye başlamıştı.

iyi bir ipucu. Eğer şans eseri kötü adamlarına rastlarsa kendini bu binanın çatısından aşağı atacaktı.

Telefonu tekrar titredi. Başka bir şey okumak istemiyordu. Collier'ın müthiş gumshoe dosyasından bir tez, ama cehalet onun sahip olmadığı bir lükstü. Ekranı baktı. WANTANABE'DEN ARAMA, B.

Faith ayağa kalktı ve mahremiyet için koridorda yürüdü. "Mitchell."

"Özel Ajan Faith Mitchell ile mi görüşüyorum?" diye sordu bir kadın.

"Evet."

"Ben Barbara Wantanabe. Violet bana konuşmak istediğinizi söyledi?"

Faith Harding'in kapı komşusunu neredeyse unutmuştu. "Bana geri döndüğün için teşekkürler. Bana Dale Harding hakkında bilgi verebilir misiniz diye merak ediyordum."

"Oh, seni bir güzel ," dedi ve sonra tam da bunu yapmaya başladı, evinden gelen kokudan, arabasını bazen tekerlekleri çimlerin üzerine gelecek şekilde park etmesinden, pis dili, televizyon ve radyosunun yüksek sesi.

Faith elinden geldiğince onu izledi. Barb, Collier'dan bile daha gevezeydi. Bir şey söyleyip sonra Kendisiyle çelişiyor, sonra ilk söylediği şeyi tekrarlıyor, sonra ikircikli davranıyor ve beşinci seferde kendini bir Faith, Harding'in kendisinden neden bu kadar nefret ettiğini anlamaya başladı.

"Müzik konusuna hiç girmeyeyim bile."

Faith, Harding'in müziğine başlarken onu dinledi. Sabah, öğle ve akşam aynı rap albümü. Torunu Jay Z'nin "*The Black Album*" adında bir albümü olduğunu söyledi. Faith bu albüme aşınaydı.

Kendi oğlunun odasının kapalı kapısının ardında yüksek sesle çaldığı plak, çünkü beyaz erkeğine mükemmel bir fon oluşturuyordu. ayrıcalığı ve ülkenin en prestijli üniversitelerinden birine erken kabul.

Faith tekrar Barb'a kulak kabarttı, söze girmek için bir fırsat kolluyordu. Sonunda kadın nefes almak için durmak zorunda kaldı. "Ziyaretçileri var mıydı?"

"Hayır," dedi Barb, sonra, "evet. Yani, sanırım öyle, evet. *Bir* ziyaretçisi olabilir."

Faith eliyle gözlerini kapattı. "Biraz belirsizlik seziyorum." "Şey, evet. Bu doğru. Kararsızım."

Collier'ın uyuşturucu kuryesi teorisini ortaya atmak zorunda kaldı. "İnsanları gördün mü girip çıkan? Mahalleye uymayan bir sürü insan gibi mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Ben olsam polisi arardım. Sadece bir noktada orada başka birinin, başka bir kişinin olabileceğini düşündüm."

"Hangi noktada?"

"Son zamanlarda. Şey, hayır, bu doğru değil. Geçen ay."

"Geçen ay Dale'in evine birinin geldiğini mi düşündünüz?" "Evet. Belki orada kalmak? Ziyaret etmek doğru olmayabilir. kelime."

Faith dişlerini sıktı.

"Demek istediğim, orada yaşayan biri olabilirdi. Sanırım. Dale gittiğinde. İlk taşındığında genellikle gündüzleri olmazdı ama daha sonra hep orada oldu. Sorun da o zaman başladı. O . Kulağa kaba geliyor ama işte böyle."

Faith bütün bu bilgileri kafasında toparlamaya çalıştı. "Yani Dale altı ay önce ilk taşındığında hiç eve gelmezdi ama geçen ay bunun değiştiğini mi fark ettiniz?"

"Aynen öyle."

"Ve bu değişim sırasında, yan kapıdan Dale'den başka birinin orada yaşıyor olabileceğini gösteren sesler duydunuz?"

"Evet."

Faith çelişkili bir hayır cevabını bekledi ama o cevap gelmedi.

"Sesler duydum, görüyorsunuz." Barb bir sonraki çitten önce durakladı. " sesler değil. Yani, televizyondan geliyor olabilirler.

Ama kim aynı anda hem televizyon izler hem de rap albümü çalar ki? zaman?" Hemen kendine döndü. "Yine de bazı insanlar bunu yapabilir."

"Olabilir," dedi Faith. Özellikle de bir keşin dolap kapısına vurarak dışarı çıkmak istemesi gibi bir gürültüyü örtbas etmek istiyorlarsa. "Hiç çarpma sesi duydun mu?" diye sordu.

"Sikişmek mi?"

"Birisi duvara mı vuruyor yoksa kapıya mı vuruyor?"

"Şey ..." Soruyu düşünmek için zaman ayırdı.

Faith, Mesa Arms'daki Tahoe'nun kat planını zihninde canlandırdı. Misafir odası dubleksin ortak duvarının karşısındaydı.

Ana oda dışarıya bakıyordu, bu da odaya daha fazla pencere sağlıyordu, ancak aynı zamanda daha fazla mahremiyet sağlıyordu.

Kadınları saklamak için ideal büyük ana dolap!

Barb, "Sanırım sesin çekiç sesine benzediğini söyleyebilirsiniz" dedi.

"Çekiçle bir şeye vurmak gibi mi?"

"Evet, ama tekrar tekrar. Belki de resim asıyordu." Kadın durakladı. "Hayır, bu çok fazla fotoğraf olurdu. Öyle olduğundan değil Sürekli bir gürültü vardı ama yeterince uzundu. Sanırım mobilya monte ediyor olabilirdi. Oğlum bunu benim için yapıyor. Ama sadece zaman bulabildiğinde. Gelinim, görüyorsunuz. Ama Dale'in asıl sorunu dışkıydı."

Faith aklının karıştığını hissetti. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Dışkı. Bilirsiniz işte"-sesini alçalttı-"doo-doo." "Atık mı?"

"İnsan."

Faith iki kelimeyi birlikte tekrarlamak zorunda kaldı. "İnsan atığı mı?"

"Evet. Arka bahçede." İçini çekti. "Anlayacağınız, Dale her akşam bu kovayı durulardı ve ilk başta içeride resim yaptığını düşünmüştüm, ki bu mantıklı, çünkü resim yaparken müzik dinlersiniz, değil mi?"

Faith elini uzattı. "Elbette."

"Ben de duvarlarını boyadığını düşündüm, pek de güzel bir renk değildi ama torunum bir gün arka bahçeye çıktı.

Bay Nimh'e için dal arıyorlar. Dişleri büyür sürekli, görüyorsunuz. Oh!" Sesi heyecanlıydı. "Bu arada onu bulduğunuz için teşekkür ederim. Bu suç yüzünden gelinimin gözünde istenmeyen adam ilan edildim. İnanın bana, bir liste tutuyor. Ben de kendi kayınvalidemi pek sevmezdim ama yapman gerekeni yapıyorsun, değil mi? Buna saygı denir."

Faith Barb'ı tekrar yola getirmeye çalıştı. "Hadi geri dönelim dışkı." Söyleyeceğini hiç altı kelime vardı. "Dale'in her gece kovayı temizlediğini gördün mü?"

"Evet."

"Ne zaman başlıyor?"

"İki hafta önce mi? Hayır." İki katına çıktı. "On gün önce. Ben on gün önce derdim."

"Büyük bir kova, yerleri paspaslamak için kullandığınız türden değil mi?"

"Evet. Evet. Boya için. Ya da sanırım solventler, ama bu boyutta.

Büyük." "Ve bir gün torununuz arka bahçeye gitti ve Bir şey mi? Bir şey mi kokladınız?"

"Evet. Hayır. İkisi de. Bir şeyin kokusunu aldı ve oraya doğru yürüdü. Balçık gibi bir şey miydi? neyse, ayakkabısının altına bulaşmış."

Fare çok heyecanlanmış olmalı.

Barb, "Tabanı hortumla yıkamak zorunda kaldım. Bu İğrençti. Ve annesi bana çok kızdı. Şimdi, o benim gelinim ve onun kurallarına göre oynamam gerektiğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse-"

"Dale'e dışkıyı sordun mu?"

"Oh, hayır. Dale'le hiçbir şey hakkında konuşamam. Bu anlamsız olurdu. Bana küfreder ve giderdi."

Faith nedenini anlamıştı. "Dale'in evinde beyaz Kia'sından başka bir araba gördün mü hiç?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Alışılmadık bir kesinlik gösterdi. "Hayır, hiç hatırlamadığıma eminim."

"Çok evde misin?" Faith dikkatli davranmaya çalıştı, çünkü çoğu zaman iyi niyetli insanlar bile gerçeği çarpıtabiliyordu. "Bu öğleden sonra evde olmadığın için soruyorum."

"YMCA'da daha fazla gönüllülük yapıyorum. Havlu katlıyorum, yardım ediyorum

İşleri yoluna koymak için. Ben çok temizimdir, bu yüzden Dale ile bazı sorunlar yaşadım. Eşyaların dağınık olmasından hoşlanmam. Bir şeyi alıp yerine koymamak için hiçbir sebep yok.

buldun, değil mi?"

"Evet." Faith eliyle tekrar gözlerini kapattı. Kadın gitmediği bir tegetle hiç karşılaşmamıştı. "Yani Dale'den uzaklaşmak için gönüllülüğünü artırdın?"

"Doğru. İlk başta, gönüllülük sadece bir kaçış yoluydu. birkaç saatliğine. Ve insanlara yardım etmek için. Tabii ki insanlara yardım etmek için. Ama sonra gürültüden uzak tek soluklanma yerim oldu. Ve kokudan. Kokuyu aldın, değil mi? Bütün gün bununla yaşayamazdım.

Gördün mü? Dayanılmazdı."

Faith, Barb'ın yokluğunun Harding'in başından beri istediği şey olup olmadığını merak etti. Eğer Delilah'yı evde kilitli tutuyorsa onu kurutmak için dolaba koyar, kimsenin onun çığlıklarını duyup polisi aramayacağından emin olmak isterdi.

Faith, "Ne zamandan beri uzakta daha fazla zaman geçirmeye başladın?" diye sordu.

"Geçen hafta."

"Yani, yedi gün önce mi?"

"Evet."

Bu da Dale'in üç günlük amansız işkenceden sonra onu dışarı çıkarmayı başardığı anlamına geliyordu.

Barb, "Pes ettim. Gittikçe . Bu yüzden Koku. Sesler. Artık dayanamıyordum ve ben şikayet edecek biri değilim. Violet bunu doğrulayabilir."

Faith, Violet'in böyle bir şey yapmayacağını hissediyordu. "Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm Bayan Wantanabe. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Aklınıza başka bir şey gelirse-"

"Bu üzücü," diye araya girdi. "Buraya ilk taşındığında onun yalnız ve yaşlı bir bekar olduğunu düşünmüştüm. Belli ki sağlık sorunları vardı. sorunlar. Pek mutlu görünmüyordu. Kendi kendime *buranın onun için iyi bir yer olduğunu* düşündüm. Biz burada bir topluluğuz. Hepimizin kendi farklılıklar var. Violet'in dediği gibi, bazılarımız Cengiz Han'ın sağında, geri kalanımız Plüton'un solundayız ama birbirimizi kolluyoruz, anlıyor musunuz?"

Faith telefonunun titrediğini hissetti. "Evet, hanımefendi. Güzel bir yere benziyordu. İhtiyacım var-"

"Belli bir yaşa geldiğinde, insanların tuhaflıklarını ve kendine has özelliklerini görmezden gelmeyi öğreniyorsun." Uzun bir iç çekti. "Ama sana ne diyeceğim tatlım. Arka bahçedeki insan dışkısını görmezden gelemezsin."

"Peki, tamam." Faith'in telefonu tekrar titredi. Will'den bir mesaj vardı. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Aklına başka bir şey gelirse beni ara."

Faith, Barb başka bir espri yapamadan aramayı sonlandırdı. Will'in mesajını açtı. Ona Grady'nin ön yüzünün bir fotoğrafını göndermişti, bu da Will'in hastanede onu aradığını söyleme şekliydi.

Faith ona bir yemek tabağı ve gülümseyen bir bok yığını emoji gönderdi, yani onunla yemek alanında buluşacağını söyledi.

Hemşire istasyonunun önünden geçerken hasta panosunu kontrol etti. İkinci Jane Doe hâlâ kritik durumdaydı. Faith hemşireye sormaya zahmet etmedi.

güncelleme için hemşireler. Kartını almışlardı. Hasta konuşacak kadar akli başında olduğu anda mesaj atacaklarına söz vermişlerdi.

Faith merdivenlerden inmeye başladı. Kargo pantolonunun ceplerine dokunarak kan testi kitinin hâlâ orada olduğundan emin oldu. İki tane vardı

insülin kalemi kalmıştı. Üçte birini yarım saat önce kullanmıştı. yemeye ihtiyacı vardı. Sorun şu ki Grady sadece fast-food restoranları sunuyordu. Bu, yeni kardiyak kanatları için harikaydı ama diyabetinizi kontrol etmeye çalışıyorsanız berbattı. Şu anda herhangi bir şeyi kontrol etmek istediğinden değil. Faith kendini yiyerek stresini bastırabileceği günleri özlüyordu.

Will onu yemek alanına kadar geçmişti. Sessiz bir yerde oturuyordu. masanın arkasındaydı. İlk başta onu tanıyamadı çünkü üzerinde kot pantolon ve Sara'nın da giydiği uzun kollu güzel bir polo vardı. gardırobuna gizlice girdi. Hoş görünümlü bir adamdı ama ortama uyum sağlama alışkanlığı vardı, bu da onu tanıdığı diğer polislerden farklı kılıyordu.

Will, "Bu iyi mi?" diye sordu.

Onun için sipariş ettiği salatayı kastediyordu. Faith solmuş marullara ve ölü bir adamın parmaklarına benzeyen beyaz tavuk şeritlerine baktı. Adamım. Will'in tepsisinde iki çizburger, bir büyük boy kızartma, bir büyük boy Frosty ve bir kola vardı.

"İyi görünüyor." Faith oturdu ve çenesini açıp tepsideki her şeyi yutma dürtüsüyle savaştı. "Teşekkürler."

"Amanda yarın Rippy ile bir görüşme ayarladı." dedi.

"Biliyorum. Bana her şeyi anlattı." "Her şeyi mi?"

"Angie ile paylaştığın banka hesabını biliyorum. Ve Sara'ya bundan bahsetmemen gerektiği konusunda hemfikirim."

Will cevap vermedi. İstenmeden verilen tavsiyelerden hiç hoşlanmamıştı. "Laslo Zivcovik'in Boston'daki raporunu aldım. Onda bazı

Kabahatler -açık şişe, aşırı hız- bir kadına saldırı ve bir bar kavgasında adam öldürme suçu. Bir adamı yirmi sekiz kez bıçaklamış ve kan kaybından ölmeye terk etmiş. Laslo büyük çocuk hapisanesinde on sent çekti."

"Ağır adam öldürme mi?" Faith öyle dedi. "İyi bir avukatı olmalı."

"Sanırım çeteleşmiş ya da Kip Kilpatrick'in Boston versiyonu için çalışıyormuş."

"Angie hakkında söyledikleri seni rahatsız ediyor mu?"

"Ben daha çok bir yılanın vajinasının nasıl bir his olduğunu bilmesinden endişeleniyorum." Faith ona baktı.

Omuz silkti. "Bir alkolikle yaşamak gibi. Biri size barda olduğunu söylediğinde şaşırmıyorsunuz."

Faith yıllarca bir alkolikle çıkmıştı. Partnerinizin kendi kusmuğunda boğulması ya da alkollü araç kullanırken birini öldürmesi konusunda endişelenmek, onun dışarıda hareket eden her şeyi becerdiğini bilmekle aynı şey değildi.

Geriye dönüp baktığında, endişelendiği şeylerden biri de bu olmalıydı.

Will, "Bu kadınla Kilpatrick'in ofisinin önünde tanıştım.

Bayan Lindsay. Afro-Amerikan, kendine çeki düzen vermiş. Boynunda inciler vardı. Muhtemelen yetmişli yaşlarda. Bana bir sürü

Kendisi hakkında bilgi. Kötü bir durumda olduğu hissine kapıldım."

"Oyunculardan birinin annesi olabilir, onun için endişeleniyor olabilir.

"Oğlun kendini kaybediyor."

"Kızından bahsetti ama teğet geçti. O seviyede oynayacak kadar iyi olsaydı çocuğunuz hakkında konuşacağınız şekilde değil."

Will'in içgüdüleri Faith'inkileri utandırıyor. "Onunla ilgili seni rahatsız eden ne?" diye sordu.

"Dudağı titredi." Kendi dokundu. "Gergin görünüyor.

Üzgünüm."

"Senin polis olduğunu biliyor

muydu?" "Evet."

"İlk ismini aldın mı?"

"Hayır, ama bana Jesus Junction'daki apartman kompleksinde yaşadığını söyledi."

"Bu oldukça detaylı."

"Yeterince ayrıntılı değil. Binayı aradım. Orada Bayan Lindsay diye biri yok."

Faith onun arama zahmetine girmesini ilginç buldu. "O yaştaki bir kadının kilisesi olur. Arden'deki AME'yi denemelisiniz."

Başını salladı.

"Kimi görmek için oradaydı?"

"Kilpatrick, sanıyorum. Onu Laslo getirdi. Ona Bayan Lindsay dedi."

Bu bir bayrak fırlattı. O yaştaki bir kadına bayan demek düpedüz saygısızlıktı. Olmadığı sürece. "Lindsay onun ilk isim. Böyle yaşlı bir güneyli kadın, Bayan Daisy'nin Şoförü gibi bir saygı ifadesi olarak Bayan diyebilir."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Will omuz silkti. "Muhtemelen önemli bir şey değildir." "Elimde olandan çok daha fazlası var. Bir kaç telefon görüşmesi yapmalısın.

sabah." Bu ayak işinin onu Angie'nin davasından uzak tutmak için yapılmış bir meşguliyet gibi görüldüğünün farkındaydı, bu yüzden görevi daha iyi bir hale getirmeye çalıştı. "Harding, Rippy'nin kulübünde ölü bulunur. Angie, Rippy için çalışıyor.

Kilpatrick. Laslo, Kilpatrick'in buldog köpeği. Bayan Lindsay cinayetten birkaç saat sonra ortaya çıkar. Laslo onu ofise geri götürür, Muhtemelen Kilpatrick'e. Nereye varmak istediğimi biliyorsun. Tesadüf diye bir şey yoktur."

Will, "Ofisinde değildi," dedi. "Bayan Lindsay. Aslında onu hiçbir yerde görmedim. Alt katta olabilirdi. Başka biriyle görüşüyor olabilirdi."

"Ya da onu sizden saklıyor olabilirler."

"Evet, belki." Frosty'ye geri dönmeye başladı. "Bana gününü ."

"Çekişsiz köstebek gibiydi." Faith salatasını karıştırırken Harding'in hayatı hakkında öğrendiklerini sıraladı

Barb Wantanabe ile savaşılar, fare, koku, dışkı, Delilah Palmer'ın çıplak fotoğrafları ve evlilik cüzdanı.

Son kısım Will'in dikkatini çekti. "Onu kızı olarak gösteriyor ama iki yıl sonra karısı mı oluyor?"

"Evet."

"Ve cüzdanındaki çıplak fotoğraftaki genç kadınla aynı kişi mi?" "İlkokul günlerine kadar uzanan çıplak resimleri var."

Frosty'yi yere bıraktı. "Harding bir pedofildi."

"Evet. Belki." Sesi Barb Wantanabe gibiydi. "İşte ne var

Beni rahatsız eden şu: Pedofillerin çoğunlukla yaş grupları vardır.

Ergenlik öncesi çocuklardan hoşlanıyorsanız, bu sizin işiniz. Ergenlik arasında ya da sonrasında hoşlanıyorsanız, bu da sizin işiniz. Olduğunu biliyorum ama yaşlandıkça tek bir kurbanı bağlı kalmaları çok nadirdir."

"Tek bir kurbanı bağlı kalmak nadir görülen bir durumdur. Harding'in yaşındaki bir adamın yüzlerce kurbanı olurdu. Başka fotoğraf bulamadınız mı?"

Faith bir parça lastik gibi tavuğu zorla mideye indirirken başını salladı. "Harding'in iyilik istediği ikinci bir kız vardı.

Virginia Souza. Harding'de hiç fotoğrafı yoktu, dosyalarında da hiçbir şey . Kadın ölmüş. Altı ay önce aşırı dozdan öldü."

Will, "Sihirli altı ay," dedi. "Harding'in Delilah'yı kurutmak için evinde tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"İşeyecek bir kaptan başka bir şey olmadan dolabına kilitlenmiş." Aklına bir şey geldi. "Belki de Angie'yi oraya kilitlemiştir?"

"İmkânı yok. Sac levhayı tırmalayıp onu öldürebilirdi."

Faith onun mecazi anlamda konuşmadığını biliyordu. "Collier, Harding'in uyuşturucu katırları çalıştırdığını düşünüyor."

Will ona şüpheli bir bakış attı. "Meksikalı karteller mesaj göndermek için kapı tokmağı kullanmaz."

Güldü, çünkü Collier'ı aptal gibi göstermişti. "Pekâlâ, Delilah'nın Harding'in dolabında tuttuğu tek kadın olduğunu varsayalım. Onu neden kilitledi?"

"Çünkü onu önemsiyordu." Will onun itirazlarını durdurmak için ellerini kaldırdı. "Harding diyalizi bırakmayı seçti. Öleceğini biliyordu, hem de yakında. Hayatının geri kalanını bu şekilde geçirmeyi planlıyordu, onu kurutarak."

"Belki de onu becerdiği için sorumlu hissediyordu." Misafir odasındaki yatağın yanında duran dişçi aletini hatırladı. "Birisi ortodontist de tutmuş. Diş teliyle uyuyordu."

"Bu konuda Collier'ın ortağını bulabiliriz. Bölgedeki tüm ortodontistleri arayıp hastası olup olmadığını öğrenebiliriz."

Faith telefonunu eline aldı ve yazmaya başladı. "Bunu Amanda'ya ileteceğim," dedi ama Collier ve Ng'nin bu işi birlikte yapmalarını önerdi.

Will, o mesajı gönderene kadar bekledi. "Palmer'ın ilk büyük tutuklanmasının Oxy satmaktan olduğunu söylemiştin. Sence hapları nereden alıyordu?"

Faith soruyu düşündü. "Mahallede yaşıyordu, ilkokula gidiyor. Aderrall, Concerta, Ritalin - etrafta bulmayı beklediğiniz şeyler. ADD/ADHD ilaçları. Valium ve

Percocet ortaokulda ortaya çıktı. Oxy daha çok , daha çok banliyödeki beyazların sorunu."

"Peki Delilah on yaşındayken ona satması için Oxy'yi kim sağlıyordu?"

"Harding beyaz yakalıydı. Erişimi olmazdı." Faith iyice düşündü. Annesi uyuşturucu ekibini altıncı bölgede çalıştırıyordu. Kanıtların saklandığı yer eczaneye benziyor olabilirdi. "Harding erişimi olan birini tanıyor olabilir. Belki de hap sorunu olan bir polisin yerini tespit etti ve Harding ona malları paylaşması için baskı yaptı."

"Altıncı bölge

mi?" Başıyla

onayladı.

Will'in tavrı değişti.

"Altıncı bölgede çalışan ve Harding ile bağlantılı olabilecek hap sorunu olan birini tanıyor musunuz?"

"Evet," dedi ve ona Angie olduğunu söylemesine gerek kalmadı.

"Çocuklarla böyle ilgilenir. En azından eskiden öyleydi."

"Delilah gibi çocuklar mı?" Faith midesinin bulandığını hissetti.

Angie'nin üst düzey partiler için başka kadınları pazarlaması bir şeydi, ama

yetim küçük kızları istismar etmenin .

Will, "Angie yardımcıydı. Genç olanları bir nevi kanatları altına aldı."

"Ve onlara satmaları için hap mı verdiniz?"

Will çenesini ovuşturdu. "Angie, kimsenin seni kollamadığı böyle bir durumda sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilir."

"Beni kaybettin," dedi Faith. "On yaşındaki bir çocuğu uyuşturucu kuryesine dönüştürmenin merhametli bir yanını göremiyorum."

"Hangisi daha kötü: Oxy satmak mı, seks satmak

mı?" "Sadece bu iki seçenek mi var?"

"Sistemin içinde sıkışıp kalmış, yılda beş kez okul ve koruyucu aile değiştiren, bir geceden diğerine nerede uyuyacaklarını asla bilemeyen böyle çocuklar için mi?" Sesi kararlı geliyordu. "Evet, seçenekler bunlardır."

Faith'in anne tarafı onunla tartışmak istedi. On beş yıl polislik yapmış olan alaycı tarafı ise mantığı görebiliyordu.

Böyle çocuklar istedikleri hayatı yaşayamadılar. Sahip oldukları hayattan kurtuldular.

Will, "Harding'in Delilah'yı beladan uzak tutmak için kaç ipi çekmesi gerekti?" diye sordu.

"Bir arp sanatçısından daha fazlası." "İyilikleri kim yaptı?"

"İyilik böyle . Onlar hakkında konuşmuyorsun. Bu bir tür mesele." Faith onun sesinin yemek salonunda yankılandığını duydu. Sesi kızgın geliyordu ve belki de öyleydi. Elbette Delilah Palmer gibi çocukların durumu kötüydü ama onlara yeraltı suç dünyasına nasıl başarılı bir şekilde gireceklerini öğretmek çözüm değildi. "Tanrım, Will. Gerçekten Angie'nin küçük kızlara satmaları için hap verdiğini mi düşünüyorsun?"

Will parmaklarını masaya vurdu. Onun omzunun üzerinden baktı, bu muhtemelen en sinir bozucu, tekrarlayan taktiklerinden biriydi.

Faith bir parça tavuk mızrakladı. Angie'nin olası kötü iyiliklerinin yarattığı gerginlik aralarındaki masanın üzerinde duruyordu. Faith bazen Will'in hayatının ne kadar zor olduğunu unutuyordu. Bu tamamen onun kendi suçuydu. Dışarıdan bakıldığında normal bir adam gibi görünüyordu. Sonra yüzündeki yara izlerini fark ediyordunuz. Ya da on bin derece sıcakta bile kollarını asla sıvamadığı gerçeği. Hiç konuşmazdı hiçbirisi. Aslında, hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Mesela Yumruğundaki açık kesikler yakın zamanda birine yumruk attığı anlamına geliyordu. Karısının muhtemelen ölmüş olması gibi. Ya da kız arkadaşının kalbinin kırıldığını.

"Faith?" Will onun başını kaldırmasını bekledi. Gülümsemeye çalıştı. "Fareyi görmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Farkında olmadığı uzun bir nefes verdi. tutuyor. Telefonundaki videoyu açtı ve masaya doğru kaydırdı. "Collier kustu. Epik bir şekilde. Kusmanın vaftiz babası."

Will takdirle güldü. Videoyu oynattı. İki kez. Faith hoparlörden Collier'ın panik içinde nefes alışını duyabiliyordu. Daha iyi oldu.

Her . Will sonunda telefonu bıraktı. "Bu bir Rus Mavisi." "Sıçan mı?"

"Bir keresinde bir evcil hayvan dükkanını basmıştım. Adam arka tarafta egzotik hayvanlar satıyordu ama ön taraf farelerle doluydu. Amanda beni katalogla." Telefonu ona uzattı. "Dale

Delilah'yı korumak için Angie'nin peşinden gitti. İşten çıkmadan önce ortalığı temizleyin."

Omuz silktili ama teori mantıklıydı.

"Eğer uyuşturucu meselesi varsa, bu her şeyi açıklığa kavuşturur." dedi. "Yani Amanda'ya söylememiz gerekecek."

Will başını salladı.

"Allah ," diye mırıldandı Faith. "Collier'ın izini sürmek istediği kulüpteki o çete etiketleri. Eğer haklıysa kendimi öldüreceğim." Will, "Aceleci davranmayalım," dedi. "Bu bir teori, değil mi? Angie'nin peşinde olduğundan emin değiliz."

"Kilpatrick tarafından ayda on bin dolar ödenmesi dışında."

"Belki de ona uyuşturucu ayarlıyordu."

"Büyüme hormonu ya da steroid olsalardı buna inanırdım."

"Bunun için Angie'ye ihtiyacı olmazdı. Yasal senaryoları yazan doktorları var." Will sandalyesine geri oturdu. "Diyelim ki Delilah'yı bulduk ve Angie'yi hiç duymamış. O zaman ne olacak?"

"Sonra da bize neler olup bittiğini anlatır." Faith, Will'e yüzüne gülmesi için zaman tanımadı, çünkü ikisi de bunun çok Olası değil. Delilah gibi kızlar polislerle konuşmazdı. Zamanlarını beklediler, sonra da ortadan kayboldular.

Faith not defterini çıkardı. Yazdıklarını okuyamıyordu ama Faith başlıkları işaret etti. "Palmer, Harding ile evliydi ve muhtemelen akrabaydı. Harding, bir şirkete ait bir evde yaşıyordu. Muhtemelen Kip Kilpatrick'e kadar uzanıyor. Angie, Kip Kilpatrick için çalışıyordu. Harding altı ay önce turnayı gözünden vurdu. Angie, Kip dört ay önce maaş almaya başladı." Son ismi işaret etti. "Hepsi Rippy'ye bağlı."

Will defteri aldı. İsimleri inceledi. Faith onun gözlerinin hareket ettiğini gördü ama ne kadar çabuk kavrayabileceğini bilmiyordu. Will'in daha önce gördüğü kelimelerle daha iyi anlaştığını biliyordu ama kâğıtta yeni isimler vardı.

Will not defterini yere bıraktı. "Ya şu anda bir dava oluşturuyor olsaydık?" diye sordu. Palmer her ne sebeple olursa olsun rüzgarda. Rippy teflon gibi. Hakkında emin olduğumuz tek iki kişi Harding ve Angie. İkisi de aynı yerdeydi, kulüpte. Onlardan biri

orada öldü. Diğer orada olan bir şey yüzünden öldü. Muhtemelen öldü."

Faith "muhtemelen "nin geçip gitmesine izin verdi.

"Rippy'ye giden bu oklar kağıt üzerinde iyi görünüyor, ancak doğrudan bir bağlantımız yok, çünkü hepsi buradan geçiyor.

-" Parmağıyla Kilpatrick'in isminin üzerine dokundu. "O bir aracı, Rippy ile diğer herkes arasında duran şey. Diyelim ki

Bir mucize olur da kanıtlarla sağlam bir cinayet suçlamamız olur ve yargıç bize tutuklama emri verir. Suçlayacağımız kişi Rippy olmayacak.

Kilpatrick olacak. Rippy ona bunun için para ödüyor. Ve eğer bir komplo suçlaması yapabileceğimizi düşünüyorsanız,

Rüya görüyorsun. Harding öldü. Angie de muhtemelen ölmüştür. Rippy her zaman yaptığı gibi çekip gider."

Her kelimesi son derece mantıklı olsa da onun haklı olduğunu kabullenemiyordu. "Jane Doe bir şeyler görmüş olabilir. Caddenin karşısındaki ofis binasındaydı. Kuşbakışı görebilirdi." Faith telefonundaki saate baktı. "Birazdan morfin sersemliğinden çıkar. Onunla konuşabiliriz."

Will umutlu görünmüyordu.

Faith defterini kapattı. Artık ona bakamıyordu. "Sence neden kendini öldürmeye çalıştı?"

"Belki de yalnızdı?" Kolunu yanındaki boş sandalyenin koydu. "Evsiz olmak zordur. Kime güveneceğini bilemiyorsun. Asla gerçekten uyuyamazsın. Konuşacak kimse yok."

Faith, Will'in soruyu gerçekten yanıtlamaya çalışan ilk kişi olduğunu fark etti. "Ne kadar kokain içti?"

"Sanırım iki ons kadar."

"Aman Tanrım. Neredeyse üç bin dolarlık kokain. Nereden buldu bunu?"

"Uyandığında ona sorabiliriz." Elini göğsüne götürdü. Acıyla irkildi.

"Kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum."

Panik onu harekete geçirdi. Ayağa kalkmaya başladı ama adam onu durdurdu.

"Gerçek değil. Sadece bu gerginlik." Eliyle göğsünü ovuşturdu Parmaklar. "Titreme gibi, neredeyse. Hiç kalbinizin göğsünüzde titrediği oldu mu?"

Faith bunu her zaman yaşırdı. "Kulağa stres gibi geliyor."

Will göğsünü ovmaya devam etti. "Sara bana Betty'nin bir resmini gönderdi. Sara'nın evindeki yatağındaymış. Bu iyi, değil mi?"

Faith başını salladı ama hiçbir fikri yoktu. Will'in insanlarla iletişim kurmak için kendine özgü yolu vardı.

Dedi ki, "İnternette kontrol ettim. O rujun fiyatı 60 dolar."

Faith neredeyse bir parça marulla boğuluyordu. En pahalı Yüzüne sürdüğü şey, bir suçlunun gözüne attığı yumruktan sonra New York'ta giydiği bir şeritti.

Will dedi ki, "Bütün renkler bana aynı göründü. Kanıt kayıtlarından ürün numarasını çıkarabilir misin?"

"Will." Faith çatalını yere bıraktı. "Sara ruju umursamıyor."

Sanki onun hiçbir fikri yokmuş gibi başını salladı. "Gerçekten çok ama çok kızgındı."

"Will, beni dinle. Mesele para değil. Angie'nin onu çalmasıyla ilgili."

"Angie böyledir işte." Bu mazeret ona mantıklı . "Biz büyürken hiçbirimizin bir şeyi yoktu. Eğer istediğin bir şey görürsen, onu alırdın. Aksi takdirde hiçbir şeyiniz olmazdı. Özellikle de güzel bir şeye."

Faith bunu ona açıklamak için bir yol bulmaya çalıştı. "Ya Sara'nın eski erkek arkadaşlarından biri onun dairesine girip senin uyuduğun gömleği çaldıysa?"

"Sara'nın gömleğini çalması daha mantıklı olmaz mıydı?"

Faith inledi. Erkeklerin işi çok kolaydı. Birbirlerine kızdıklarında kavga ederlerdi. Kadınlar kendilerini keser ve birbirlerine yeme bozuklukları verirlerdi.

"Geçen yıl kadın gözaltı merkezinde yaşanan intiharı hatırlıyor musunuz?" dedi.

"Alexis Rodriguez. Bileklerini kesmiş."

"Doğru. Diğer mahkumlara bunu neden yaptığını sorduğumuzda, kızların onun eşyalarını çaldığını söylediler. Sadece kantinini değil. Kalemmini yere koyar ve bir de bakar ki kalem kayıp. Çoraplarını çıkarırdı ve çorapları kaybolurdu. Çöpünü bile çalmışlar. Sizce bunu neden yaptılar?"

Omuz silkti. "Kaba olmak için."

"Hiçbir şeyin ona ait olmadığını anlamasını sağlamak için. Ne kadar önemli ya da önemsiz olursa olsun.

ve bu konuda hiçbir şey yapamazdı." Şüpheli görünüyordu.

"Yoksa Angie neden Sara'nın arabasına o notları bıraksın ki?" "Kızgındı."

"Elbette kızgındı ama Sara'yla taşak geçiyordu." Will oturduğu yerde kıpırdandı. Hâlâ anlamıyordu.

"Angie zorbanın tekiydi, Will. Sara'nın seni istediği zaman geri alabileceğini bilmesini istiyordu. Bu yüzden ruju çaldı. Notları bu yüzden bıraktı. Onu işaretliyordu.

bölge." Faith bir sonraki kısmı söylemek zorunda kaldı. "Ve sen de bunu onun yanına bıraktın."

Will sandalyesine geri oturdu. Ayağa kalkıp gitmedi. Gitti. ona kendi işine bakmasını söyleyemezdi. Çenesinin yan tarafını ovuşturdu. Kapının yanındaki çöp kutusuna baktı.

Faith bekledi. Ve bekledi. Salatasını bitirmeye çalıştı. O telefonunda yeni mesaj olmadığından emin olmak için kontrol etti.

Will, "Bana bir not bırakmış," dedi. "Angie."

Faith beklemeye devam etti.

"Amanda bilmiyor. En azından ben sanmıyorum. Posta kutusundaydı." Ellerine baktı. "Dışına adımı yazmış ama mektup el yazısıyla yazılmış."

Faith, Will'in el yazısını okumakta zorlandığını biliyordu. Angie de bunu biliyordu ve Faith'in düşüncesine göre bu onu eskisinden daha da büyük bir kaltak yapıyordu.

Dedi ki, "Sara'nın izin veremem. Mektubu."

"Hayır, veremezsin."

"Onun istediği de buydu. Sara'nın bunu okuması gerekiyordu. Yüksek sesle. Bana."

"Öyle."

"Yani . . . ?"

Faith boğazının çalıştığını hissetti. Ondan hiç okumasını istememişti. onun için her şeyi yapardı. Bu her zaman bir gurur kaynağı olmuştur. O kendi

raporlarını yazıyordu. Şimdiye kadar birlikte çalıştığı ve onu özel sekreteri yapmaya çalışmayan tek adamdı.

Faith, "." dedi.

Elini ön cebine attı ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. defter kağıdı. Kenarları spiralden koparıldığı için yırtılmıştı. Mektubu açtı ve masanın üzerinde düzeltti.

Öfkeli sözcükler sayfayı dolduruyor, kenar boşluklarını aşıyor, kâğıda dökülüyordu.

Geri. Bazı şeylerin altı çizilmişti. Kalem aslında kağıdı yırtmıştı.

Faith'in gözleri Sara sözcüğünü seçti ve içi burkuldu. "Emin misin?"

Will hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Faith ne yapacağını bilemedi ama mektubu çevirip okumaya başladı. "Hey, bebeğim. Eğer biri sana bunu okuyorsa, ben ölmüşüm demektir."

Will başını ellerinin arasına aldı.

"Umarım Sara'dır, çünkü o cuh-" Faith nefesinin altında Angie'ye küfretti. "O amcığın asla yapamayacağını bilmesini istiyorum. onu asla senin beni sevdiğin gibi sevmeyeceğim." Başını kaldırıp Will'e baktı. Adam hâlâ başını ellerinin arasına almıştı.

Faith mektuba geri döndü.

"Bodrumu hatırlıyor musun? Kıymetli Sara'na bodrumdan bahsetmeni istiyorum çünkü bu her şeyi açıklayacaktır. Onu sadece benim yerime geçemediği için becerdiğini anlayacak. Ona yalan söylüyordun. her şeyi." Faith gözlerini kısarak karalamaya baktı ve sonraki birkaç kelimeyi çözmeye çalıştı. "Ondan hoşlanıyorsun çünkü o güvende ve çünkü o-"

Faith durdu. Gözleri ileriye kaymıştı. Will'e, "Sanmıyorum-" dedi.

"Lütfen." Sesi elleri tarafından boğuklaştırılmıştı. "Eğer okumazsan, asla öğrenemeyeceğim."

Faith boğazını temizledi. Yüzü kendi adına duyduğu utançla yanıyordu. Sara için. "Ondan hoşlanıyorsun çünkü o güvenli ve çünkü sana oral seks yapıyor ve tükürdüğünü asla görmüyorsun çünkü bu onun aldatmacasının bir parçası. O senin köpeğin olmasının bir sebebi var." Faith sessizce taradı

Daha kötüye gitmemesi dua ederek.

Öyle oldu.

"Sara gibi muhtaç sürtükler beyaz çit ve bahçede çocuklar ister. Bir sürü küçük canavara sahip olmak nasıl olurdu?

Senin sikik genlerin varken mi? Sizin gibi kendi adını bile okuyamayan ezik gerizekalılar."

Faith yine durmak zorunda kaldı, bu kez kendi öfkesini bastırmak için.

Şöyle devam etti: "Kendinize şunu sorun: Onun için hayatını riske atar mıydın? Sara Linton sıkıcı bir sürtük. Bu yüzden gitmeme izin veremezsin.

Bu yüzden bu lanet mektubu buldun. O seni asla gibi heyecanlandırmayacak. Onu asla beni istediğin gibi istemeyeceksin. Senin gerçekte kim olduğunu asla anlayamayacak. Yeryüzünde senin gibi

Seni ben aldım ve şimdi ölüyüm ve sen bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmadın." Faith son satırı okurken elle tutulur bir rahatlama hissetti. "Sevgiler, Angie."

Will başını ellerinin arasına aldı.

Faith notu kare şeklinde katladı. Bu bir kanıttı. Angie öleceğinden şüphelenmişti, bu da cinayetin önceden planlanmış olduğu anlamına geliyordu. Faith bunun kafasında canlanmasına izin verdi. Eğer ve ne zaman

katili yakaladıklarında, bir dava açılacaktı. Will'e yazılan mektup kamusal kayıtların bir parçası olacaktı. Bu Angie'nin Sara'ya son vuruşuydu. Darbe nakavt edici olacaktı.

Faith, "Bunu yok etmelisin." dedi.

Will yukarı baktı. Gözleri tepedeki ışıktaki parlıyordu.

Faith mektubu ikiye böldü. Sonra bir kez daha yırttı, sonra Angie'nin nefret dolu sözleri milyonlarca parçaya ayrılana kadar bir kez daha yırttı.

Will, "Sence öldü mü?" diye sordu.

"Evet. Kanı gördün. Angie'nin yazdıklarını duydun, yakında öleceğini biliyormuş." Faith küçük kâğıt parçalarını bir yığın haline getirdi. "Sara'ya mektuptan bahsetme. Her şeyi mahveder. Tam da Angie'nin istediği şey."

Tekrar göğsünü ovmaya başladı. Yüzü solgundu.

Kalp krizi belirtilerini hatırlamaya çalıştı. "Kolun acıyor mu?"

"Kendimi uyuşmuş hissediyorum," dedi ve bunu itiraf etmesine o da en az Faith kadar şaşırmış görünüyordu. "İnsanlar bunu nasıl atlatıyor?"

"Bilmiyorum." Faith parmağını yırtılmış kâğıt parçalarının arasında gezdirdi, sonra onları tekrar üst üste yığdı. "Babam öldüğünde dünyam alt üst oldu." Gözlerinin dolduğunu hissetti, çünkü

On beş yıl, kaybın üstesinden gelmek için hala yeterli bir süre değildi.

"Cenaze günü, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Jeremy enkaz gibiydi. Benim

babam evde çalışırdı. Son derece yakındılar." Faith bir

nefes al. "Cenazeye gittik ve Jeremy kendini kaybetti. Bebekliğinden beri görmediğim şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Beni bırakmadı. Tüm zaman boyunca onu tutmak zorunda kaldım."

Will'e baktı. "Kiliseye giden merdivenlerde durduğumu hatırlıyorum ve şöyle bir şey hissettim: 'Tamam, anne sensin. Çocuğun için güçlü ol ve yalnız kaldığında bununla başa çık.

hallet.'" Faith gülümsedi ama gerçek şu ki hiçbir zaman yalnız değildi.

Eğer şanslıysa, sabahları Emma uyanmadan önce otuz dakikası oluyordu ve sonra telefon çalmaya başlıyordu.

İşe gitmek için hazırlandım ve dünya başıma yıkılmaya başladı.

"İnsanlar bunu nasıl yapıyor, başka seçenekleri yok. Yataktan çıkarsınız. Kendini giydiriyorsun. İşe gidiyorsun ve sadece yapıyorsun."

"İnkâr," dedi Will. "Bunu duymuştum."

"Beni bugün olduğum kadın haline getirdi."

Parmaklarını masaya vurdu. Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırken yaptığı gibi onu inceledi. "Delilah Palmer. Collier'a iyi bir ipucu verdiğin için endişeleniyorsun."

Onun neyin yanlış olduğunu tahmin ettiğini duymak, kızın neyin yanlış olduğunu anlamasını sağladı. "Yakayı istediğim için değil. Yani, evet, tabii ki

Yakayı elbette istiyorum ama Collier'da bir şey var-" "Ben de ona güvenmiyorum."

Telefonu civıladı. Hemşire sonunda ona mesaj atmıştı. "Oh için Lanet olsun." Faith inanmadan önce mesajı iki kez okumak zorunda kaldı. "Jane Doe tekrar ameliyata alındı. Eğer başarabilirse, yarın sabaha kadar onunla konuşamayacağız."

Will güldü ama komik olduğu için değil. "Şimdi ne olacak?" "Ben eve gidiyorum." Faith, Angie'nin parçalanmış notunu açık avuç içi. Parçaları Will'e uzattı. "Bunu tuvalete at, sonra da gidip Sara'yla konuş."

YEDİNCİ BÖLÜM

Sara kanepeye uzandı, Betty de yanındaki yastığın üzerindeydi. Küçük köpek tüm vücudunu Sara'nın başının etrafına sarmayı başarmıştı. İki tazi, Bob ve Billy, Sara'nın bacaklarına dolanmıştı.

Akşama yemek masasında bir fincan bitki çayı içerken üremik donu araştırarak başlamıştı. Sonra mutfak tezgâhında bir kadeh şarap içerken bir yandan da bir dergi için makale düzenlemeye devam etti. Daha sonra etrafına bakındı

ve temizlenmesi gerektiğine karar verdi. Sara üzgün olduğunda her zaman temizlik yapardı, ama bu gerçekten temizlik yapamayacak kadar üzgün olduğu nadir durumlardan biriydi. Bu da nasıl kendini kanepede uzanmış, viski içerken ve üstü başı köpeklerle kaplıyken bulmuştu.

Karnının üzerindeki yastığa dizüstü bilgisayarını izlerken içkisini yudumladı. Gecenin geri kalanında olduğu gibi, daha küçük şeytanları galip gelmişti. Peggy Guggenheim hakkında bir belgeselle başlamış ve *Buffy the Vampire Slayer*'ı izleyerek bitirmişti. Ya da denemeye. Konu o kadar da karmaşık değildi, Buffy bir vampiri öldürecekti ama alkol ve diğer sorunları yüzünden Sara dikkatini toplayamıyordu.

Will aramadı. Angie ona Betty'nin fotoğrafını gönderdiğinde bile mesaj atmamıştı. Bütün gününü Angie'yi arayarak geçirmişti ve şimdi bile, Angie neredeyse kesin olarak ölmüşken, Will hâlâ onunla temasa geçmek için çaba göstermemişti.

Sara bir seçimi zorlayacak bir tip olsaydı, Will'in iletişimsizliğini bir cevap olarak kabul ederdi.

Bilgisayarı durdurdu. Gözlüklerini çıkardı. Gözlerini kapattı.

Sara, Will'in Angie'yi gördüğü kısmı görmezden gelerek zihninin Cumartesi sabahına geri dönmesine izin verdi. Cuma gecesi Will'in evinde kalmaya karar vermişlerdi.

Will'evinde çitle çevrili bir arka bahçe ve mutfakta bir köpek kapısı vardı, bu da insanlar uyurken hayvanların kendi başlarının çaresine bakabilecekleri anlamına geliyordu.

Sara saat dört buçukta uyandı. Nöbetçi doktorun laneti. Beyni, eski haline dönmesine yetecek kadar uzun süre kapanmıyordu. Uyumak. Bir iş yapmayı ya da kız kardeşini aramayı düşündü ama kendini Will'in uyumasını izlerken buldu, bu sadece filmlerde görebileceğiniz aptalca bir şeydi.

Sırt üstü yatıyordu, başı dönüktü. Pencerenin gölgesiğinin altından gelen bir tutam ışık yüzünde oynaşıyordu. Kadın onun yanağını okşamıştı.

Tenin pürüzlülüğü daha fazla keşfetme isteğı uyandırmıştı. Parmaklarının göğsünde gezinmesine izin verdi. Aşağı doğru devam etmek yerine, avucunu kalbinin üzerine koydu ve düzenli atışları hissetti.

O sabahtan hatırladığı şey şuydu: ezici bir sahiplik sevinci. Kalbi ona aitti. Aklı da. Vücudu. Ruhu. Sadece bir yıldır birlikteydiler ama geçen her gün onu daha çok seviyordu. Will ile olan ilişkisi, hayatında yaşadığı en anlamlı bağlardan biriydi.

Sara o kadar çok ilişki yaşamamıştı. Onun ilk Erkek arkadaşı Steve Mann, lise bandosundaki bir üçüncü trombon için mümkün olan tüm heyecanı uyandırmıştı. Tıp fakültesinde tanıştığı Mason James, bir kadının olmayı umabileceğinden çok daha fazla kendine aşıktı. Sara ilk kez onu ailesiyle tanıştırdığında, annesi "Bu adamın kendini aşmak için bir köprü inşa etmesi gerekiyor" diye espri yapmıştı.

Bir de Jeffrey Tolliver vardı, kocası. Sara gözlerini açtı.

İçeceğinden bir yudum daha aldı, ki bu sudan çok Bu noktada viski. Saate baktı. Kız kardeşini aramak için çok geçti. Sara biriyle konuşmak istedi, büyük sorunu çözmek için. Patlama hayatını paramparça etmişti ve Tessa onun tek güvenli sığınağıydı. Faith, Will'in yanında olmak zorundaydı çünkü onun ortağıydı ve ikisini de güvende tutan şey sorgusuz sualsiz sadakatleriydi.

Annesini aramak bir seçenek değildi. Cathy Linton'ın ağzından çıkacak ilk şey kocaman bir "Sana söylemişim" olacaktı.

Tanrı biliyor ya, annesi ona böyle söylemişti. Birçok kez. Sayısız kez. Evli bir adamla çıkma. Evli bir adama aşık olma. Evli bir adama güvenebileceğini asla düşünme.

Sara hikayelerinde annesinin anladığından daha fazla nüans olduğunu düşünmüştü, ama şimdi ikinci kez düşünüyordu.

Düşünceler. "Sana söylemiştim "den daha kötü olan tek kelime "Evet anne, haklıydın "dı.

Sara tekrar baktı. Bir dakika bile geçmemişti.

Kız kardeşini uyandırmanın sonuçlarını tarttı. Tessa Güney Afrika'daydı.

Dünyanın onun tarafında saat sabahın ikisiydi.

Telefon bu kadar erken çalarsa paniğe kapılırdı. Ayrıca, Sara biliyordu ki konuşmanın tam olarak nasıl gideceğini. Tessa'nın ağzından çıkan ilk şey şu olurdu: *Ona nasıl hissettiğini göster.*

Demek istediği, Sara'nın Will'in önünde yıkılması, onun bir bunak olduğunu ve onsuz yaşayamayacağını görmesine izin vermesiydi. Bu bir yalandı, çünkü Sara Will olmadan yaşayabilirdi. Perişan olacaktı, yıkılacaktı ama bunu başarabilirdi. Kocasını kaybetmek ona en azından bunu öğretmişti.

Ama Tessa Sara'nın Jeffrey'nin ölümünün arkasına saklanmasına izin vermezdi. Muhtemelen yalnız gün batımına doğru yüksek bir ata binmekle ilgili bir şeyler söyleyecekti. Sara ona, Will'in onda sevdiği şeylerden birinin gücü olduğunu hatırlatacaktı. Tessa onun gücü inatçılıkla karıştırdığını söyleyecek ve sonra her zaman yaptığını yapacaktı:

ailesinin Bambi Olayı dediği şeyi ima ediyor. İlk kez

Filmi izlediklerinde Tessa kontrolsüzce ağlamıştı. Sara heceleme

sınavına çalışması gerektiğine dair bir mazeret mırıldanmıştı.

Çünkü kimsenin onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Tessa'son sözü annelerini anımsatan bir tonda olacaktı: "Sadece bir aptal diğer insanları kandırabileceğini düşünür."

Aksine, Sara kariyerini insanları kandırmak üzerine kurmuştu. Çocuğu hasta olan bir ebeveynseniz, ihtiyacınız olan son şey ağlamasını

durduramayan bir doktordu. Korkmuş bir hasta olsaydınız, doktorunuzun başucunuzda yıkıldığını görmek istemezsiniz. Bu

yetenekler aktarıldı. Will'in önünde berbat bir hale dönüşerek

kazanılacak hiçbir şey yoktu. Tartışmayı kazanmanın ucuz bir yoluydu. O

onu rahatlatacaktı ve onu manipüle ettiği için kendini korkunç hissedecekti ve sabah hiçbir Şey değişmemiş olacaktı.

Hala karısına aşık olurdu.

Sara viskiden bir yudum aldı ve yutmadan önce tuttu. Gerçek bu muydu? Will gerçekten Angie'yi bir kocanın karısını sevdiği gibi seviyor muydu? Cumartesi günü onunla görüştüğu konusunda Sara'ya yalan söylemişti. Muhtemelen başka Şeyler hakkında yalan söylüyordu.

Ölümün odaklanmanın bir yolu vardı.

Duygularını. Belki de Angie'yi kaybetmek Will'in Sara'yı istemediğini fark etmesini sağlamıştı.

Söyleyecek bir Şeyi kalmadıysa aramasına ya da mesaj atmasına gerek yoktu.

Köpekler yer değiştirdi. Bob koltuktan aşağı atladı. Billy takip etti. Sara kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Birinin dahili telefon sistemini kullanmadan binaya nasıl girdiğini açıklayabilecekmiş gibi kapıya baktı. Sara çatı katındaydı.

Sadece bir komşusu vardı, Abel Conford, o da bir aylığına tatile çıkmıştı.

Yumuşak bir vuruş daha oldu. Köpekler kapıya doğru ilerlediler.

Betty yastığın üzerinde kaldı. Esnedi.

Sara dizüstü bilgisayarını üzerine koydu. Kendini zorladı Ayağa kalk. Ve sinirlenmemek için, çünkü köpeklerin havlamamasının tek nedeni, o adamı tanımış olmalarıydı. kapıyı çalıyor.

Geçen yıl Will'e bir anahtar vermişti. Sonraki ilk hafta hâlâ kapıyı çalması çok hoştu. şimdi ise sinir bozucuydu.

Sara kapıyı açtı. Will'in elleri cebindeydi. Üzerinde kot pantolon ve Sara'nın Gap tişörtlerinin arasına sıkıştırdığı gri Ermenegildo Zegna polosı vardı.

Dizüstü bilgisayarı gördü. "Buffy'yi bensiz mi izliyorsun?"

Sara kapıyı açık bıraktı ve içkisini almak için geri döndü. Çatı katı açık konseptti, oturma odası, yemek odası ve mutfak geniş bir alan kaplıyordu. Sara aralarına biraz mesafe koyabildiği için memnundu. Kanepeye oturdu. Betty yastıktan kalktı. Yine gerindi ve esnedi ama Will'in yanına gitmedi.

Köpeğe de gitmedi. Ya da Sara'ya. Sırtını mutfak tezgahına dayayarak durdu. "İyi miydi?" diye sordu. Veterinerde mi?"

"Evet."

Elleri, evlilik yüzüğünü parmağına doladığında yaptığı gibi birbirine kenetlenmişti. İşaret ve orta parmaklarının boğumlarının üzerindeki deri kırılmıştı.

Sara yaralanma hakkında bir şey sormadı. Bardağından bir yudum daha aldı.

"Bir kız var," dedi. "Harding'in bildiklerini biliyor olabilir. Onu öldüren şey. Bu onu öldürtebilir."

Sara ilgileniyormuş gibi yaptı. "Ofis binasında bulduğunuz Jane Doe bu mu?"

"Hayır, başka bir kız. Harding'in karısı. Kızı. Belki de. Bilmiyoruz."

Sara viskisini içti.

"Kendimi kestim." Elini kaldırmak yerine döndü ve ona sağ bacağının arkasını gösterdi. Koyu renkli bir yama vardı.

Kan. "Döşeme tahtalarının arasından kaydım." Bekledi. "Birkaç kıymık var."

"Altı saatten uzun sürdüyse dikiş için çok geç demektir." Will bekledi.

Sara da bekledi. Bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Eğer ondan ayrılacaksa, o zaman bu konuda erkek gibi davranmalıydı.

"Çok içtin mi?" dedi. Durakladı. "İçmek için mi?"

"Yeterince değil." Sara koltuktan kalktı. Mutfaka giderken Will'in yanından geçti. Midesi bir saniye daha

Daha önce içtiği şarabın üzerine bir kadeh daha içti ama yine de kendine bir tane doldurdu.

Will tezgâhın diğer tarafında durdu. Kadının kadehi doldurmasını izledi. Alkole karşı fiziksel bir tiksintisi vardı. Omuzları dikleşti. Çenesi kalktı. Onun fark edip etmediğinden bile emin değildi. Daha önce içtiği tüm sarhoşların kas hafızası olduğunu varsaymak zorundaydı. çocukken onu taciz etmiş. Çoğu şeyde olduğu gibi Will bu konuda da konuşmadı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Tamam."

Sara onu bir kez alkol alırken görmüştü ama o da baskı altındaydı. Öksürmeyi durduramadığı için boğazından aşağı bir damla viski damlatmıştı.

"Cin var mı?" diye sordu.

Bu geceye kadar aylardır açılmamış olan dolaba bakmak için eğildi. Şarapların folyo mantarlarını toz kaplamıştı. Arkada dolu bir cin şişesi vardı ama içinden bir ses cinin Angie'nin içkisi olduğunu söylüyordu ve Sara erkek arkadaşının ölü karısına mutfağında kadeh kaldırmayacaktı.

Ayağa kalktı. "Cin yok. Buzdolabında şarap var, yoksa viski mi istersin?"

"Daha önce sahip olduğum şey bu muydu?"

Bir bardak aldı ve ona bir duble doldurdu. Adam almak için kıpırdamayınca Sara bardağı tezgâhın diğer tarafına kaydırды. Adam hâlâ almadı.

"Amanda sana söylemememi istedi ama Angie'den bir not vardı" dedi.

Yüzünün rengi soldu. "O nasıl ?" "Zaten biliyor muydun?"

Ağzını tekrar açtı ama hiçbir şey .

Sara, "Her şeyin açığa çıkmasına sevindim. Yalan söylemeyecektim ya da bilmiyormuş gibi davranmayacaktım. Bu beni iki yüzlülüğün en kötüsü yapardı."

"Nasıl-" Tereddüt etti. "Amanda nereden biliyor?"

"Soruşturmadan o sorumlu, Will. Her şeyi bilmek onun işi."

Ellerini avuç içleriyle tezgâhın üzerine koydu. Ona bakmadı.

Sara olay yeri otobüsünü düşündü, Charlie'nin ona duvardaki parlayan YARDIM ET yazısını göstermişti. Angie'nin yaraları ağırdı, hayati tehlikesi vardı ama Will'in onları göreceğini bildiği için durup kelimeleri kendi kanıyla yazmıştı. Sara'nın onları göreceğini. Angie'nin pençelerinin her zaman onun üzerinde olacağını herkes bilecekti. S.ktir git, SARA LINTON da yazabilirdi.

Will sordu, "Okudun mu? Notu mu?"

"Evet. Onun el yazısını tanıyan bendim." Will ellerine bakmaya devam etti. "Özür dilerim."

"Ne için? Daha önce de söyledin: Onu kontrol edemezsin."

"Ne dedi ..." Sesi yine kesildi. Sesi perişan gibiydi. "Bunun bir önemi yok. Benim için değil."

Sara ona inanmadı. Angie'nin ölüm gerçeği henüz kafasına dank etmemişti. "Bu onun için önemliydi. Muhtemelen ölmeden önce yazdığı son şeydi."

Viski bardağını kaldırdı. İçkiyi geri fırlattı ve sonra neredeyse hepsini öksürerek geri çıkardı.

Sara rulodan bir kâğıt havlu çıkardı ve ona uzattı.

Gözleri . Tezgahın üzerindeki pisliği sildi. Terliyordu. Sarsılmış görünüyordu. Öyle de olmalı. Angie

Ölmüştü. Yardım etmesi için ona yalvarmıştı. Onu kurtaramamıştı, bu sefer gerçekten önemli olduğunda değil. Hayatının otuz yılı Gitti. Muhtemelen şoktaydı. Alkol ihtiyacı olan son şeydi.

Sara bardağı ondan aldı ve lavaboya koydu. "Beni banyonda bekle." Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. Sara kanepede gözlüklerini buldu ve koridorda yürüyerek Ofis. Dolabın rafından tıbbi çantasını indirdi. Arkasını döndü.

Odadan çıkmak istemedi.

Masasının yanında durmuş, çantayı tutuyor ve sakinleşmek için kendini zorluyordu.

Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yoktu. Onları bir araya getiremezdi. Sanki bacağını dikebilirmiş gibi bir ilişki. Sorunun etrafında konuşmak sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. Yine de onunla yüzleşecek gücü kendinde bulamadı. Olduğu yerde donup kalmıştı.

ne olduğu ve ne olacağı hakkında gerçekten konuşurlarsa gelebilirdi. Sara geleceği tahmin edemiyordu. Sadece bilinmezlikten oluşan boş bir alan vardı. Tek yapabildiği şey

Karanlık ofiste kulaklarından akan kanı dinliyordu. Önce elliye, sonra yüze kadar saydı ve sonra kendini harekete geçirdi.

Koridor daha önce hiç olmadığı kadar uzun görünüyordu. Bir gezintiden çok zorlu bir yolculuk gibiydi. Will'in banyosu boş yatak odasındaydı. Sara, Will için ayrı bir alan belirlemişti. ilişkilerinin yararına. Sonunda köşeyi döndüğünde, adam kapıda onu bekliyordu.

"Pantolonunu çıkar." dedi. Will ona bakakaldı.

"Pantolonunu sarmaya çalışmaktan daha kolay." Tıbbi çantasını lavaboya boşalttı. İhtiyacı olan aletleri yerleştirdi.

"Pantolonunu çıkar. Çoraplarını çıkar. Küvetin içinde dur. Yaranı temizlemem gerek."

Will emirlere itaat etti ve kot pantolonunu bacağından sıyrırken hafifçe irkildi. Büyük boy bir yara bandından biraz daha fazlası olan bandajın içinden kan akmıştı. Küvetin içinde durdu.

"Bandajı çıkar." Sara bir çift eldiven aradı, sonra daha iyi düşündü. Eğer Angie Will'e bir hastalık bulaştırdıysa, Sara çoktan bulaştırmıştı. Gözlüklerini taktı. "Yan dön."

Will döndü. Bacağı beklediğinden daha . Birkaç kıymıktan daha fazlası vardı. Baldırının yan tarafında iki buçuk santimlik derin bir kesik vardı. Enkaz kanın içinde kabuk bağlamıştı. Dikişler için çok geçti. Dikiş için çok geçti.

Enfeksiyon.

"Yıkadın mı?" sordu.

"Duşta denedim ama acıttı."

"Bu daha çok acıtacak." Sara şişeyi açtı Betadine. için tuvaletin kapağını kapattı. Soğuk antiseptiği doğrudan yaranın içine püskürtmeden önce ona herhangi bir uyarıda bulunmadı.

Will perde çubuğunu yakaladı, neredeyse duvardan koparıyordu. Dişlerinin arasından hava tısladı.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Evet."

Sara bir parça molozu dışarı fırlattı. Bölgeyi temizlemek için kötü bir iş çıkarmıştı. Topaklanmış kan beyaz porselen küvetin üzerine düştü. Will ayak parmaklarının üzerine kalktı. Ellerini perde çubuğuna ve duş başlığına dayamıştı. Dişleri sıkılmıştı. Çok fazla

Hipokrat Yemini. Sara şefkatli bir doktordan pasif-agresif bir kaltağa dönüşmüştü. Şişeyi yere bıraktı. Will'in bacağı titriyordu. "Seni uyuşturmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. Gömleği yukarı kalkmıştı. Nefesini tutuyordu. Karnındaki her bir kasılmış kası görebiliyordu.

Sara işlediği suçun tüm ağırlığını hissetti. "Özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum. Yani, belli ki incittim, ama ben-"

" yok."

"Hayır, sorun var Will. Sorun var."

Sözleri banyoda yankılandı. Sesi kızgın geliyordu. *Kızgındı.* Kızgın. İkisi de Sara'nın onun bacağından bahsetmediğini

"Angie'nin rujunu neden aldığını biliyorum." dedi.

Sara bekledi.

"Sana zorbalık etmeye çalışıyordu. Onu durdurmalıydım."

"Nasıl?" Sara gerçekten bilmek istiyordu. "Kulübün duvarına senin için bıraktığı not gibi. Charlie'nin ya da birisinin aydınlatacağını biliyordu. Onu göreceğimi. Bunun bir kamusal bir şey. O ne yapmak istiyorsa onu yapar."

"Duvar." Will, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. "Evet."

"Evet," diye onayladı Sara, bu da onları başladıkları yere geri getirdi.

Küvet musluğunun altında biraz gazlı bez ıslattı ve onu Betadine'i silmek için kullandı. Will sonunda topuğunu indirdi. Bacağına ve ayağına ılık su dökerek iyot lekesini ovaladı. Kadın her şeyi berbat etmişti. Onu kurulamak için kullandığı el havlusunda bile antiseptik yüzünden sarı-kahverengi çizgiler vardı.

Sara ona, "Zor kısmı bitti. Seni hâlâ uyuşturabilirim. Kıymıkların bazıları derin."

"Ben iyiyim."

Sara çekmecedен bir el feneri çıkardı. Çantasından cımbızı buldu. Derisinin yüzeyinin hemen altında birkaç küçük siyah kıymık vardı. Daha derinde, tahta parçalarına benzeyen üç tane daha saydı. Her adım attığında ona batıyor olmalıydılar.

El havlusunu katladı ve kıymıklara ulaşabilmek için fayans zemine diz çöktü.

Will, kadın ona dokunmadan önce irkildi.

"Kaslarını gevşetmeye çalış."

"Deniyorum."

Teklifini tekrarladı. "Burada biraz lidokain var. Küçük bir iğne."

"Ben iyiyim." Perde çubuğuna ölümüne tutunuşu aksini söylüyordu.

Sara bu sefer nazik olmaya çalıştı. Bir pediatri stajyeri olarak Ellerine daha yumuşak bir dokunuş kazandırmak için şeftalilere dikiş atarak saatler geçirdi. Yine de bazı acılardan kurtulmanın yolu yoktu. Will, açık yaradan kürdan büyüklüğünde bir tahta parçası çıkarırken bile metanetini korudu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, çünkü onu incitme düşüncesinden nefret ediyordu. En azından şimdi nefret ediyordu. "Bu seferki gerçekten derin."

"yok." Nefes almasına izin verdi ama sadece konuşabilmek için. "Sadece acele et."

Sara acele etmeye çalıştı ama Will'in baldırının beton blok gibi olmasının bir faydası olmadı. Onu ilk kez koşarken gördüğü zamanı hatırladı. Şort. Adamın zayıf ve kaslı görüntüsü karşısında bir sıcaklık hissetti. Bacakları. Haftada beş gün, günde beş mil koşuyordu. Çoğu zaman, yerel liseye dolambaçlı yoldan gider ve orada depar atıp stadyum merdivenlerinden aşağı. Floransa'da daha az belirgin heykeller vardı.

"Sara?"

Ona baktı.

"Kapılar için daha güçlü kilitler alabilirdim. Bir Flip Guard. Bir alarm. Bunu yapmadığım için üzgünüm. Sana saygısızlık ettim."

Sara son kıymığı da dikkatlice çıkardı. Şimdi o bu konudan bahsettiğine göre, Sara bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Topuklarının üzerine oturdu. Cımbızı yere bıraktı. Gözlüklerini yakasına taktı. Will boxer'ıyla karşısında duruyordu. Kolları hâlâ başının üzerindeydi. İçindeki alkol, Will'in

onları geceyi geçirmenin kolay bir yolu olduğunu düşündüm.

Will, "Herkes bana birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyor" dedi.

Sara lavaboya uzanıp bandaj rulosunu ve biraz taze gazlı bez aldı.

"Faith bana babasının ölümünü anlattı. Amanda bana annesinden bahsetti. Kendini astığını biliyor muydun?"

Sara, Will'in bacağındaki bandajı bağlarken başını salladı. "Kendime Angie'nin her zaman gittiği yerde olduğunu söyleyeceğim. Beni terk ettiğinde. Her neredeyse." Sara kalktı. Ellerini yıkadı.

Will kot pantolonunu çekti. "Sanırım bunu yapabilirsem iyi olacağım. Kendime onun gerçekten gitmediğini söylerim. Böylece geri dönmediğinde bunun bir önemi kalmayacak. Tıpkı daha önce olduğu gibi olacak."

Sara suyu kapattı. Elinde bir titreme vardı, daha çok vücudunda çalışan bir titreşim gibiydi, sanki bir akort cihazı gibi çatal sinirlerine dokunmuştu.

"Kocam öldüğünde nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

Kot pantolonunun düğmelerini iliklerken başını kaldırdı. Sara ona hikâyeyi anlatmıştı ama ayrıntıları değil.

"Sanki biri göğsümün içine uzanmış ve kalbimi söküp çıkarmış gibi hissettim" dedi.

Will pantolonunun fermuarını çekti. Yüz ifadesi boştu. Angie'nin ölümünün ona ne yapacağı hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Dedi ki, "Kendimi boşlukta hissediyordum. Sanki içimde hiçbir şey yokmuş gibi. Kendimi öldürmek istedim. Kendimi öldürmeye çalıştım. Bunu biliyor muydun?"

Will afallamış görünüyordu. Ona haplardan söz etmişti ama niyetini söylememişti. "Bunun bir kaza olduğunu söylemiştin."

"Ben bir doktorum, Will. Ne yapacağımı biliyordum. Ambien. Hydrocodone.

Tylenol." Gözyaşları dökülmeye başladı. Artık kelimeler dökülmeye başlamıştı ve onları durduramıyordu. "Annem beni buldu. Bir doktor çağırdı.

Ambulans beni hastaneye götürdü ve birlikte çalıştığım insanlar, çocukluğumdan beri tanıdığım insanlar

Böylece ölmeyecektim." Yumrukları sıkılmıştı. Onu tutup sarsmak ve ölümün öylece bir şey olmadığını anlamasını sağlamak istiyordu. "Beni için yalvardım. Ölmek istedim. Onu seviyordum. O benim hayatımdı. O benim evrenimin merkeziydi ve o gittiğinde her şey bitmişti. Benim için hiçbir şey kalmamıştı."

Will spor ayakkabılarını giydi. Dinliyordu ama duymuyordu.

"Angie öldü. Vahşice öldürüldü." Onun sözleri karşısında irkilmedi.

Dört yıl önce biri Jeffrey için aynı şeyi söyleseydi,

Sara yerde olurdu. "O en önemlisiydi

Otuz yıldır hayatınızdaki kişi. Kendinize onun tatilde olduğunu, plajdan bronzlaşmış bir şekilde döneceğini söyleyemezsiniz. Birini kaybettiğinizde işler böyle yürümez. Onları sokak köşelerinde görürsünüz. Diğer odada seslerini duyarsınız.

Onları hayal edebilmek için sürekli uyumak istiyorsunuz. Kıyafetlerini ya da çarşaflarını yıkamak istemiyorsun ki hala onların kokusunu alabilesin.

Bunu üç yıl boyunca yaptım, Will. Üç yıl boyunca her gün

yıllar. Yaşamıyordum. Hareketlerden geçiyordum. Onun kadar ölü olmak istiyordum ta ki-"

Sara son anda kendini tuttu. "Neye kadar?"

Eli boğazına gitti. Kendini bir uçurumun üzerinde sallanıyormuş gibi hissetti.

"Neye kadar?" diye tekrarladı.

"Yeterince zaman geçene kadar." Nabız atışları hızlandı

Parmaklarını. Kızgındı. Dehşete düşmüştü. Sözlerinin çiğliğinden nefesi kesilmişti ve hayatını tam olarak neyin değiştirdiğini ona söylemediği için bir korkaktı.

Bunu yapamazdı.

"Yas tutmak için zamana ihtiyacın olacak." dedi. Aslında demek istediği : *Benden uzakta zamana ihtiyacın olacak ve kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.*

Will çoraplarını dikkatlice dizdi. Onları ikiye katladı. "Beni asla onu sevdiğin gibi sevmeyeceğini biliyorum."

Sara gafil avlanmış gibi hissetti. "Bu hiç adil değil."

"Belki." Çoraplarını arka cebine soktu. "Sanırım gitmeliyim."

"Bence sen de yapmalısın." Sözcükler onun ağzından filtrelenmeden çıktı. Ağzını. Sara onun sesini tanıdı. Sadece neden söylediğini bilmiyordu.

Will, geçebilmek için onun kenara çekilmesini bekledi.

Onu oturma odasına kadar takip etti. Dengesi kaybolmuştu. Her şey değişmişti ama nasıl olduğunu anlayamıyordu.

"Artık bir işim var mı bilmiyorum." Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi onunla konuşuyordu. "Olsa bile Amanda davaya yaklaşmama izin vermiyor. Faith, Collier'la birlikte Palmer olayını takip ediyor." O Betty'yi kucakladı. "Muhtemelen masamda evrak işleriyle uğraşıyor olacağım."

Sara soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Harding'deki toksikoloji ekranını bir hafta daha geri alamayacağım."

"Muhtemelen fark etmez." Betty'nin tasmağını kancadan çıkardı ve yakasına taktı. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Kapıyı kapattı.

Sara destek almak için duvara yaslandı. Kalbi kaburgalarını dövüyordu. Başının döndüğünü hissetti.

Az önce ne olmuştu? Neden gitmişti?

Neden ona izin vermişti?

Sara sırtını duvara dayadı. Yere doğru kaydı. Sara saatine baktı. Tessa'yı aramak için hâlâ çok geçti. Sara ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Will bir çeşit ruhsal çöküntü mü yaşıyordu?

Sara mıydı?

Jeffrey hakkında çok fazla şey söylemişti. Sara kocasıyla ilgili anılar konusunda her zaman ince bir çizgide yürümüştü. İnkâr etmek istemiyordu.

ama bunu Will'in yüzüne vurmak da istemiyordu.

Will gerçekten de onun kendisine bir türlü atlatamadığını söylediğini mi düşünüyordu?

Kocasını kaybetmek mi? Dört yıl önce Sara bunun doğru olduğuna inanırdı.

Will'le tanışana kadar.

Banyoda kendini söylemekten alıkoyduğu şey buydu: Will her şeyi değiştirmişti. Ona yeniden yaşama isteği vermişti. Will onun hayatıydı ve onu kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Korkaklığından duyduğu utanç, pişmanlığına eşitti. Will'i korkuyordu çünkü eğer onu terk edecekse onu sevdiğini söylemenin bir anlamı yoktu.

Sara başını duvara yasladı. Pencerelelerin dışındaki karanlık gökyüzüne baktı. Ölümü o kadar çok görmüştü ki melekler diye bir şey olduğuna inanıyordu, ama öbür dünyada şeytanlar varsa, Angie Polaski orada bir cadı gibi kıkırdıyordu.

Sara'yı sonunda harekete geçiren şey buydu; aşk ya da ihtiyaç, hatta çaresizlik değil, Angie'nin kazanmasına izin vermeyeceğine dair mutlak inanç.

Sara ayağa kalktı. Çantasını buldu. Köpekler yürüyüşe çıkma umuduyla kıpırdandılar ama Sara onları bir kenara iterek evden çıktı. Kilitle uğraşmadı. Asansör düğmesine bastı. Sara tekrar bastı. Işıklı panele baktı. Araba lobi katında takılıp kalmıştı. Merdivenlere doğru döndü.

Will kapının yanında duruyordu.

Betty de onun yanındaydı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Tüm o aptalca sorular arasında. "Gittiğini sanıyordum." "Gitmemi istediğini sanıyordum."

"Bunu sadece sen söylediğin için söyledim." Başını iki yana salladı. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Aptalca. Aptalcaydı." Ona uzanmak istedi. Ona sarılmak. Son on dakikayı için. "Neden hâlâ buradasın?"

"Burası özgür bir ülke." "Will, lütfen."

Omuz silkti. Köpeğine baktı. "İçimde çok fazla vazgeçme duygusu yok Sara. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Bütün gece burada öylece bekleyecek miydin?"

"Yatmadan önce köpekleri dışarı çıkarman gerektiğini biliyordum."

Bir zil çaldı. Asansör kapıları açıldı.

Sara olduğu yerde sabitlenmişti. Sinirlerinde yeniden karıncalanma hissetti. Tekrar uçurumun üzerindeydi, ayak parmakları sallanıyordu. Derin bir nefes aldı. "Seni ondan daha az seviyorum Will. Seni farklı seviyorum. Seni seviyorum-" Bunu tarif edemezdi. Kelimeler kifayetsizdi. "Seni seviyorum."

Adam başını salladı ama kadın onun anlayıp anlamadığını anlayamadı.

"Bunu konuşmalıyız." dedi.

"Hayır, yok." Ona doğru uzandı. Elini yüzüne götürdü. Dokunuşu bir merhem gibiydi. Kaşlarını düzeltti. Gözyaşlarını sildi. Yanağını okşadı. Başparmağı dudaklarına değdiğinde nefesi kesildi.

"Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Bunu ağzınla yapmanı istiyorum."

Dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı. Sara da onu öptü. Tutku yoktu, sadece yeniden bağlanmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç vardı. Will onu çekti. Sara yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. Sara kollarını onun beline doladı. Onun kendisine doğru gevşediğini hissetti. Birbirlerine sarılmış, açık kapının önünde durmuşlardı.

Ta ki cep telefonu çalana kadar.

Sonra tekrar çaldı. Ve
tekrar.

Önce Will ayrıldı.

Sara isteksizce çantasını yerden aldı.

İkisi de Amanda'nın hızlı mesajlar gönderdiğini biliyordu.

Her ikisi de Sara'ya gece saat sekizden sonra ulaşmasının tek bir nedeni olduğunu biliyordu.

Telefonunu buldu. Parmağını ekranda kaydırdı.

AMANDA: SANA ŞİMDİ İHTİYACIM VAR ANGIE'NİN ARABASI BULUNDU 1885

SOMMERSET AMANDA: KADAVRA KÖPEĞİ BAGAJDA KOKU BULDU

AMANDA: WILL'E SÖYLEME

Sara ona söyledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Will, BMW'sinde Sara'nın yanına oturdu. Onun için güçlü davranıyordu. Sessiz ama güçlü. Amanda'nın mesajlarını okuduğundan beri lojistikten başka bir şey konuşmamışlardı.

Bunun nerede olduğunu biliyor musun? Benim sürmemi ister misin?

Sara Spring Sokağı'na döndü. Gece çökmüştü. Gösterge paneli yüzünü beyaz tonlarda gösteriyordu. Will onun elini, bir yerini kırmadan tutabildiği kadar sıkıca kavradı. Hissetmediği yerler dışında hâlâ uyuşuk hissediyordu. Göğsünün üzerinde bir fil duruyordu. Acı fizikseldi, boğucuydu. Kolu acıyordu. Ya da belki sadece Faith ona daha önce kolunun acıyıp acımadığını sorduğu için acıyordu. Ya da belki de çözülmüyordu, çünkü herkes onun çözüleceğini söyleyip duruyordu.

Kadavra köpekleri çürüme kokusunu bulmak için eğitilmişlerdi. Angie'nin gövdesinde alarm vermişlerdi. Bu da herkesin Angie'nin öldüğünü düşündüğü anlamına .

Doğru muydu? Angie ölmüş müydü?

Otuz yıl boyunca hayatındaki en önemli kişi.

Angie otuz yıldır hayatındaki *tek* kişiydi. Tartışılmaz tek gerçek buydu.

Will, yıllar önce bodrumda Angie'nin ona sarıldığı ve onu teselli ettiği o anı hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. Birlikte tatile çıktıkları zamanı hatırlamaya çalıştı.

Yol tarifi konusunda tartışmışlardı. Nerede yemek yiyeceklerini tartışmışlardı. Kimin daha tartışmacı olduğu konusunda tartışmışlardı.

"*Seni aptal*" o gece ona söylediği son şeydi ve ertesi sabah gitmişti.

Angie ile yaşamak berbattı. Sürekli bir şeyleri kırıyor, ödünç alıyor, eşyalarını asla ait oldukları yere koymuyordu.

Will'in zihni tek bir iyi anı bulmak için zorlandı ama tek gördüğü şeydu

statik, istasyon yayından çıktığında televizyonda gösterilen bulanık beyaz ve siyah yamalar.

Sara onun elini sıkı. İç içe geçmiş ellerine baktı. Parmakları. Sara'da ilk fark ettiği şeylerden biri parmaklarının ne kadar uzun ve zarif olduğuydu. Bunun Sara'yla birlikte mi geldiğini bilmiyordu. cerrah olması ya da sadece onunla ilgili her şeyin güzel olmasıydı.

Onun yüzünü inceledi. Keskin çenesini. Düğme burnu. Onun uzun Kumral saçları başının arkasında bir kıvrım oluşturacak şekilde toplanmıştı. Genellikle işten sonra saçlarını açardı. Will bunun onun iyiliği için olduğunu, saçlarının gözlerine düşmesinin onu çıldırttığını biliyordu.

Kadın sürekli geri itiyordu ve bencil olduğu için ona asla iğnelemesini söylemedi.

Romantik ya da başka türlü her ilişkinin belli bir düzeyde bencillik. Kimin daha güçlü olduğuna ya da kimin ihtiyacı olduğuna bağlı olarak gidip geliyordu. Amanda bencilliği bir sünger gibi emirdi. Faith onu çok kolay ele verdi. Angie boğazından aşağı uzanıp onu yakaladı ve sonra da ona sahip olabileceğini düşündüğü için taşaklarını tekmeledi.

Will her zaman Sara ile arasında duygusal bir denklik olduğunu düşünmüştü ama acaba tüm bencilliği kendine mi alıyordu? O geçen Cumartesi Angie'yle olanlar hakkında ona yalan söylemişti. Angie'nin posta kutusuna bıraktığı mektup hakkında ona yalan söylemişti. Angie'yle ortak banka hesabı hakkında yalan söylemişti. Onu bulmak için yapabileceği her şeyi yapmadığı konusunda yalan söylemişti.

Angie. Angie. Angie. Angie.

O artık ölmüştü. Belki de. Büyük . Temiz bir Kayrak. Otuz yıldır ilk kez, Will'in sırdaşı, işkencecisi, destek kaynağı ve acı kaynağı gitmişti.

Titredi.

Sara klimayı kapattı. "İyi misin?"

"Evet." Yüzünü görmemesi için pencereden dışarı baktı. Fil ağırlığını kaydır. Will neredeyse kaburgalarının baskıdan büküldüğünü hissedebiliyordu. Gözleri kamaştı. Ağzını açtı ve ciğerlerini doldurmaya çalıştı.

Şehir merkezindeydiler. Pencerenin dışındaki parlak ışıklar gözlerini acıtıyordu. Ön panelden soğuk hava üfleyen vantilatör kulaklarını uğuldatıyordu. Sesin altında müzik vardı. Yumuşak kadın sesleri çelik bir gitarla harmonize oluyordu. Sara radyoyu hiç , sadece sesini kısıtı.

Sinyal lambasını yakabilmek için onun elini bıraktı. 1885
Sommerset'teydiler. Bir bina yerine, bir ev vardı, yarım şehir bloğunu kaplayan geniş bir İngiliz Tudor'u. Çimenlik
Sokağa doğru eğimliydi; özenle kesilmiş çimler ve bakımlı çiçekler taş basamaklara çıkıyordu.

Angie'nin arabası bir cenaze evinde bulunmuştu.

Sara park yerine girdi. Yolcu koltuğunda sarı bir labrador olan eski bir kamyonet olay yerinden ayrılıyordu. Bir devriye arabası çimlerin üzerine park edilmişti. Memur direksiyonun arkasında oturmuş, ön konsola monte edilmiş dizüstü bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Will, Amanda'nın yüzünü tanıdı.

Suburban ve Faith'in kırmızı Mini'si. Charlie Reed beyaz olay yeri minibüsüyle oradaydı ama nedense minibüsün arkasında oturuyordu. Angie'nin arabasına işlem yapmak yerine direksiyonu kırdı. Siyah Dodge Charger Collier ve Ng'ye aitti. GBI hâlâ yetkiliydi ama Angie'nin arabası Atlanta şehir sınırları içinde bulunmuştu ve hâlâ aktif bir cinayet soruşturması vardı.

İki dedektif sabah olduğu gibi kaputun üzerinde oturuyorlardı. Ng hâlâ güneş gözlüklerini takıyordu. Will arabadan indiğinde çene sallama hareketini yaptı. Collier el salladı ama Amanda onlara mesafelerini korumaları için kesin emir vermiş olmalıydı çünkü ikisi de yaklaşmadı.

Angie'nin Monte Carlo SS'i binanın önündeki engelli alanına park edilmişti. Engelli alanına park ederdi.

Çünkü yaptığı şey buydu. Sarı olay yeri bandı bölgeyi kapatmış. Bagaj açıktı. Sürücü kapısı açıktı. Will, yirmi metreden bile ölümün hastalıklı ve tatlı kokusunu alabiliyordu. Ya da belki kolunun acıması gibi bir şeydi. Ölüm kokusunu almasının tek nedeni, birinin bu fikri aklına sokmuş olmasıydı.

Amanda yan kapıdan çıktı. Alışılmadık bir şekilde BlackBerry'si elinde değildi. Şu anda Will'e bağırıp çağırabileceği pek çok şey vardı ama yapmadı. "Üniformalı devriye Angie'nin arabasını bir saat önce görmüş.

önce. Cenaze evi saat altıda kapanıyor ama gece gelen aramalar için burada kalan bir stajyer var."

"Stajyer mi?" Will bir polisin soracağı soruyu sormaya çalıştı. "Yerel cenaze okulundan." Amanda kollarını kavuşturdu. "O Angie'nin arabasını bulduğunda huzurevinden bir ceset alıyormuş. Faith şapelde onunla konuşuyor."

Will evi inceledi. Evin sonundaki iki katlı büyük yapının şapel olduğunu tahmin etti.

Amanda dedi ki, "Polis memuru bir koku aldı. Bagajı açtı, Arabanın içindeki mandalı kullanarak. Kadavra köpeğini çağırdı. Kokuyu hemen aldı."

Will arabaya tekrar baktı. Açılı bir şekilde park edilmiş. Aceleyle terkedilmiş. Pencereler . Görüşü bir anda parladı. Görüntü: Angie direksiyonun üzerine yığılmıştı. Gözünü kırptı ve görüntü kaybolmuştu. "Will?" Sara söyledi.

Ona baktı.

"Neden göğsünü ovuşturuyorsun?"

Will göğsünü ovduğunu fark etmemişti. Durdu. Amanda'ya dedi ki, "Spring ve Spring'in iki yanında plaka tarayıcıları var. Peachtree."

Başıyla onayladı. Şehrin dört bir yanındaki tarayıcılar trafik hareketlerini takip ve çalıntı ya da şüpheli araçların plakalarını arıyordu. araçlar. "Veriler analiz edilmek üzere bilgisayar bölümüne gönderiliyor."

Will sokağa baktı. Sommerset ve Spring işlek bir köşeydi. Midtown yoğun bir şekilde izleniyordu. Her büyük kavşakta bir kamera vardı.

Amanda, "GDOT ve APD'den görüntüleri talep ettik. Elimize ulaşır ulaşmaz inceleyeceğiz. Arama ekipleri yolda."

Will onun zaten bildiği şeyi söyledi. "Birisi arabayı burada bırakmış. Arabayla uzaklaşmaları gerekirdi ya da-"

"Eyaletteki herkesin Delilah Palmer'ı aramasını sağladım."

Will, Dale Harding'in karısını ya da kızını ya da her ikisini de unutmuştu. Palmer uyuşturucu sorunu olan genç bir fahişeydi. Sistemin içinde büyümüşü. Tanıdığı tek ebeveyn onu istismar etmişti.

Onu. Yirmi yıl önceki Angie olabilirdi, ama Angie kendini dışarı çekmeyi başarmıştı. Ya da en azından öyle görünmesini sağlamıştı. Will onun bir şeylerden kaçmayı başardığından pek emin değildi.

Sara'nın eli sırtının küçük kısmına bastırdı. "İyi misin?"

Will arabaya doğru yürüdü. Yaklaştıkça koku daha da keskinleşti. Burada kötü bir şey olduğunu anlamak için taziye gerek yoktu. Olay yeri şeridinde durdu. Angie'nin arabasının bagajı çizik çizik, kömür renginde bir bantla kaplanmıştı.

Pep Boys'dan aldığı halı. Saatlerce bagajın üzerine eğilmiş, dikişleri hizalamış ve yerine yapıştırmıştı.

Amanda polisin verdiği Maglite'ı bagaja tuttu. Halıda, ortasından biraz uzakta koyu bir leke vardı. Sadece Bagajdaki şey kırmızı plastik bir şişe şanzıman sıvısıydı.

Will diz çöktü. Arabanın altındaki kaldırımını inceledi. Şanzıman sızdırıyordu. Araba muhtemelen artık onundu. Satmadan önce tamir etmesi gerekecekti.

"Will?" Sara elini onun omzuna koydu. Onun yanında diz çöktü. "Bana bak."

Ona baktı.

"Bence gitmeliyiz. Burada hiçbir şey yok."

Will ayağa kalktı ama gitmedi. Arabanın sürücü tarafına gitti. Kapı ardına kadar açıktı. İçinde yarısı boş bir tekila şişesi vardı. ayak boşluğunda. Küllükte bir esrar vardı. Şeker paketleri. Sakız. Angie'nin tatlıya düşkünlüğü vardı.

Amanda'ya sordu, "Üniformalılar geldiğinde de böyle miydi?"

Amanda başını salladı.

Açık kapı, yoldan geçenler bir bayrak görevi görürdü. arabanın er ya da geç bulunacağı anlamına geliyordu. Will, Amanda'dan el fenerini aldı. Işığı arabanın içine tuttu. İç kısmı açık griydi. Düz vitesin vites kolu

koltukların arasındaki zeminden dışarı çıktı. Direksiyon simidinde kan gördü. Sürücü koltuğunda kan. Siyah vites topuzunun üstündeki beyaz dairede kan vardı. Bu bir sekiz topuydu. Angie onu bir dergiden seçmişti. Bu internetten önceydi. Will, çubuğa takılabilmesi için bir adaptör bulmak üzere üç farklı mağazaya gitmişti.

El fenerini çevirip arka koltuğu inceledi. Daha fazla kan, Bütün gün güneşte piştiği için neredeyse simsiyahtı. Kapı kolunun yanında bir leke vardı. El izi için çok küçük. Belki kapalı bir yumruk. yumruk atıyor. Belki de kaçmak için umutsuz bir son hamleydi. Birisi arka koltukta kanlar içinde yatıyordu. Birisi bagajda kanlar içinde yatıyordu. Arabayla uzaklaştıklarında biri kanlar içindeydi ya da kanla kaplıydı.

Amanda'ya "İki ceset ve şoför mü?" diye sordu.

Amanda belli ki bunu düşünmüştü. "Arka koltuktan bagaja taşınmış olabilir."

"Hâlâ kanıyor mu?" diye sordu, yani hâlâ hayatta.

"Yerçekimi," dedi Sara. "Göğsünde bir yara varsa ve yan yatmışsa, nasıl konumlandırıldığına bağlı olarak ölümünden sonra sızacak kan miktarı." Will, "O," dedi.

"Peki ya Delilah Palmer?"

"Grady'den birine kan grubunu araştırttım. Geçen yıl aşırı dozdan yatmış. O-pozitif. Angie B-negatifti."

Amanda'nın eli onun kolundaydı. Charlie'yi minibüsünde bırakarak, Collier ve Ng'yi arayarak bu işi kendi başına halletmesini sağlamaya çalışmıştı ama şimdi ona gerçeği söyleyecekti. "Wilbur, biliyorum bu Duyması zor ama her şey Angie'yi işaret ediyor." Onun için her şeyi ortaya koydu. "Angie'nin kan grubu suç mahallinin her yerindeydi. Çantasını ve silahını bulduk. Bu onun arabası. Charlie zaten benim için kan grubunu belirlemişti. Arka koltuk, bagaj ve ön koltuğun hepsi B-negatif.

Elimizde DNA'sı var ama kan grubunun nadirliği göz önüne alındığında Angie olmama ihtimali yok denecek kadar az. Ve çok fazla kan var Will. Yürüyüp gitmesi için çok fazla kan var."

Will onun sözleri üzerinde düşündü. Bagajdaki leke, göğüsteki bir yaradan beklenecek bölgedeydi. Dale Harding'in öldüğü odanın duvarlarında atardamar spreyi bulundu. Atardamarlar kalbin içindeydi. Kalp göğüsteydi.

Will olası bir senaryoyu canlandırmaya çalıştı. Angie arka koltukta, Kan kaybından ölmüş. Şoför, her zaman arayabileceği bir adamı olduğu için çağırdığı bir adamdı. Umutsuzca ona yardım çalışacaktı ve sonra çok geç olduğunu fark edecekti. Ve sonra onu bagaja koyardı çünkü arabayla dolaşamazdı.

arabanın arka koltuğunda ölü bir kadınla birlikte. Sonra gün batımına kadar bekler ve arabayı buraya getirirdi.

"Müdür yolda." Faith ışıklı bir yoldan yürüyerek geldi. Elinde açık, spiralli bir defter vardı. Will'e baktı, sonra tekrar ona baktı.

Amanda, "Ve?" dedi.

Faith notlarına başvurdu. "İçeride Ray Belcamino var, yirmi yaşında beyaz erkek, sabıkası yok. Morg öğrencisi. Gupton-Jones. Beş buçuk vardiyası için saat yaklaşık beş buçukta işe gitmiş. Çağrı kağıdında üç kez mesai dışı olduğu yazıyor. bir kez altı kırk üçte Piedmont Hastanesi'ne, bir diğeri yedi oo ikide Sunrise Huzurevi'ne ve üçüncüsü, sahte bir Alarm, saat sekiz yirmi iki." Kafasını kaldırdı. "Görünüşe göre, stajyerlerin birbirlerine şaka yapmak için sahte ölümler bildirmesi bir şey."

"Tabii ki öyle," dedi Amanda.

"Belcamino her üç seferde de şapelin yanındaki, çitlerin arkasındaki ticari girişi kullanmış. Bodrum katına inen bir servis asansörü var. Çitlerin üzerinden otoparkı göremiyor. Her seferinde batıdan girmiş, yani otoparkı geçmemiş.

ve arabayı görmedi."

Amanda, "Kapalı devre kameralar mı?" diye sordu.

"Altı tane ama hepsi kapı ve pencerelere odaklanmış durumda, otoparka değil."

Will, "Çöp kutusunu kontrol ettin mi?" diye sordu. "İlk iş olarak. Hiçbir şey bulamadım."

"Kapılardan herhangi biri mi?" diye sordu.

"Hayır ve bir alarm sistemi var. Her kapı ve pencere kablolu."

"Asansöre nasıl ?" "Bir tuş takımı var."

Will, "Tuş takımı çitin arkasından görülebiliyor mu?" diye sordu. "Evet. Ve alarmı da kapatıyor."

Amanda, "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bagajında ceset olan bir arabayı neden cenaze evine getiresiniz ki?" Hepsi tekrar binaya baktı.

Faith dedi ki, "Ben giderim. Sen burada bekle."

Will beklemedi. Koşmadı da, ama adımları iki kat daha fazlaydı. Faith'inki kadar uzun. Şapele ondan önce . Kapıyı ondan önce açtı. Sıraları geçti ve sahneye doğru yürüdü ve cenaze evinin arka yarısına açılan kapıyı buldu önce.

Sahne arkası yıpranmış ve faydacıydı. Asma tavan, soyulmuş muşamba. Binanın arka tarafında uzun bir koridor vardı. bina. İki büyük asansör kapısı bir uçta nöbet tutuyordu. Will, muhtemelen dışarıya açılan aynı asansör kapıları olduğunu ve cesetlerin bodrum katına buradan taşındığını biliyordu. Merdivenler olduğunu varsayarak asansöre doğru yöneldi. Faith hemen arkasındaydı. Koşarak Will de onun için koşmaya başladı.

Metal merdivenler eski ve tıngırtılıydı. Ayak sesleri korkuluk. En altta, sallanan bir kapısı olan bir sahanlık vardı. Will, daha çok antreye benzeyen küçük bir ofise doğru ilerledi. Ahşap bir masanın arkasında bir çift kapı daha vardı ve masada Ray Belcamino'dan başkası olamayacak genç bir adam oturuyordu.

Çocuk ayağa fırladı. iPad'i yere çarptı.

Will çift kapıyı denedi. Kilitli. Pencere yoktu. "Burada kaç ceset var?"

Belcamino'nun gözleri, sallanan kapıdan içeri giren Faith'e kaydı.

Nefes nefese kalmıştı. "Kayıtlarınıza ihtiyacım var. Her cesedi bir isimle eşleştirmeliyiz."

Çocuk paniklemiş görünüyordu. "Biri kayıp mı?"

Will onu yakasından yakalamak istedi. "Ceset sayısını öğrenmeliyiz."

"Yedi," dedi. "Hayır, sekiz. Sekiz." iPad'i aldı. O

ekrana dokunmaya başladı. "Bu gece iki, bu hafta üç tane daha, biri işlemde, ikisi yakılmayı bekliyor."

Faith iPad'i aldı. Listeye bir göz attı. Will'e, "İsimlerin hiçbirini tanımıyorum," dedi.

"Hangi isimler?" Belcamino terlemeye başlamıştı. Ya bir şeyler biliyordu ya da bir şeylerden şüpheleniyordu. "Sorun ne?"

Will onu duvara doğru itti. "Kiminle çalışıyorsun?"

"Hiç kimse!" Panik sesini çatlattı. "Buradayım! Ben burada çalışıyorum!"

Sallanan kapı çarparak açıldı. Önce Amanda, sonra Sara, sonra da Charlie küçük girişe doluştular.

Amanda Belcamino'ya "Cesetleri nerede saklıyorsunuz?" diye sordu.

"Bir zil var." Gözleri masaya doğru kayd. Will ona izin verdi.

Git. Çocuk masanın altına uzandı ve düğmeyi buldu. Arka kapılar kavis çizerek açıldı.

Açık yeşil karo duvarlar. Koyu yeşil linolyum zemin. Kimyasal kokular. Parlak ışıklar. Alçak tavan. Yaklaşık bir okul sınıfı büyüklüğünde.

Odanın önünde bir ceset vardı. Yaşlı bir adam. Buruşuk

Deri. Beyaz saç tutamları. Cinsel organını bir bez örtüyordu. Boynundan çıkan tüpler onu teneke kutulu bir makineye bağlıyordu.

Dondurucu arka taraftaydı. Büyük, paslanmaz çelik kapı.

Güçlendirilmiş cam pencere. Amanda çoktan oradaydı. Eli kapıyı açmak için yeşil, ışıklı bir düğmenin üzerinde geziniyordu.

Will odanın içinde dolaştı. Bugün ikinci kez bir bilinmeyene doğru yürüyordu ve bulacağını düşünüyordu

Angie'nin vücudu. Görüşü keskinleşti. Kulakları her sesi algıladı.

Dondurucunun kapısından ağır bir tıklama sesi geldi. Soğuk hava kenarlardan dışarı sızıyordu. Otomatik bir kol kapıyı bir anda açtı.

buzul hızında. Will bir zamanlar bir markette çalışmıştı. Dondurulmuş yiyecekleri sakladıkları bölme de bundan farklı değildi. Her tarafta raflar vardı. Tabandan tavana eşit aralıklarla yerleştirilmiş altı kat. Yaklaşık on beş metre derinliğinde, belki on metre yüksekliğinde. Raflarda bezelye torbaları yerine siyah ceset torbaları vardı.

Bir tarafta dört. Diğer tarafta dört.

"Siktir git." Belcamino duvardan bir pano kopardı. Koşarak dondurucuya girdi. Torbaların üzerindeki etiketleri listeyle karşılaştırdı. Durduğunda son cesedin üzerindeydi. "Etiket yok."

Will içeri girmeye başladı. Sara onu bileğinden yakaladı. "Onu bulacak kişinin sen olamayacağını biliyorsun."

Onu bulmuştu. Arabanın neden cenaze evinde olduğunu bulmuştu. Onları bodruma götürmüştü. Artık duramazdı. Çantaya üç metreden az kalmıştı. Raflar dardı.

Angie'nin burnu, üstündeki cesetten yarım adımdan daha az uzakta olacaktı. Klostrofobikti. Dar alanlardan çok korkardı.

"Will." Sara'nın eli Will'in koluna gitti. "Onunla ilgilenmelerine izin , tamam mı? Bırak Charlie işini yapsın. O almak zorunda Fotoğraflar. Çantanın parmak izi için korunması gerekiyor. Yerde izler olabilir. Bunu doğru şekilde yapmalıyız, yoksa kızın neden burada bırakıldığını asla öğrenemeyiz."

Tüm bunların doğru olduğunu biliyordu ama hareket edemiyordu. "Haydi." Kolundan çekti.

Geri adım attı, sonra tekrar geri.

Charlie çantasını açtı. Önce bir çift ayakkabı koruyucusunu, sonra da eldivenlerini giydi. Fotoğraf makinesine yeni bir kart taktı. Fotoğraf makinesini kontrol etti.

piller, tarih ve saati onayladı.

Dondurucunun dışından başladı, yavaşça içeri doğru ilerledi. Torbayı her açıdan fotoğrafladı, diz çöktü, diğer cesetlerin üzerine eğildi. Ölçek için cetvelini kullandı. İlgisini çeken yerlere işaretli kartlar bıraktı. Sonunda Ray Belcamino'ya "Sedye getirin" diyene kadar bir saat geçmiş gibiydi. Alan çok dar.

Çantayı açabilmemiz için onu hareket ettirmemiz gerekecek."

Belcamino başka bir odada kayboldu. Bir sedyeyle döndü. Ortasına beyaz bir çarşaf katlanmıştı. Sedyeyi tekmeledi. tekerlekleri düzleştirdi ve sedyeyi dondurucuya giden küçük rampadan yukarı itti.

Charlie ona bir çift eldiven uzattı.

Belli ki ceset taşımak Belcamino'nun daha önce tek başına yaptığı bir işti. Siyah çantayı sedyeye, rulo haline getirilmiş bir halıyı taşır gibi itti. Will gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, çünkü onu bir saniye daha izlemek zorunda kalırsa çocuğa vuracaktı.

Sedyenin dışarı çıkarıldığını, dondurucunun kapısının *gümbürtüyle* kapandığını duydu.

Amanda, "Teşekkür , Bay Belcamino. Yukarıda bekleyebilirsiniz."

Belcamino odadan çıkarken hiçbir itirazda bulunmadı.

Charlie daha fazla fotoğraf çekti. Duvara dayalı bir tabureyi sürükleyerek getirdi. Çantanın üzerinde durdu ve daha fazla fotoğraf çekti. Ölçeği belgelemek için tekrar cetvel kullandı.

Will siyah çantanın dış hatlarına baktı. Ne olduğunu anlayamadı. altında ne olduğunu hissetti. Sonra cesedin yan yatmış olduğunu, onu sandıktan her kim aldıysa öldüğü pozisyonda bıraktığını fark etti.

Angie zaman yan yatar, ona yakın ama dokunmadan . Bazen geceleri nefesi kulağını gıdıklıyor ve uyumak için arkasını dönmek zorunda kalıyordu.

"Faith?" Charlie fazladan bir çift eldiven uzattı. Faith sonunda onları almadan önce parmaklar bir saniye havada asılı kaldı.

Elleri açıkça terliyordu. Eldivenleri için mücadele etti. Çenesi sıkıca kenetlenmişti. Ölü bedenlerden nefret ederdi. O morgda olmaktan nefret ederdi. Otopsilerden nefret ederdi.

Fermuarı tuttu ve çekmeye başladı.

Ses bir yırtılma gibiydi. Bir şey parçalanıyor. Bir şey kırılıyordu. Ceset onlardan uzağa dönmüştü. Will koyu renk saçlar gördü. Kahverengi, Angie'ninkiyle aynı renk. Kadının ıplak omzu ortaya ıktı. Omurgasının kıvrımı. Kalasının kavisi. Bacakları bükölmüştü. Elleri dizlerinin arasındaydı. Ayak kıvrılmış, ayakları oraklaşmıştı.

Faith öğürdü. Koku iğrençti, ürümüştü. Ceset kızgın güneşin altında saatlerdir bagajdaydı. Sıcaklık cesedin ürüme. Deri kurumuştu. İnsan vücudu diğer memelilerle aynı lif ve dokulardan oluşuyordu. Her ikisi de ısıya karşı aynı tepkiyi veriyordu, yani sıvı salgılıyordu.

Charlie çantayı açtı. Kolesterolün turuncuya çevirdiği bir damla kan yere sıçradı.

Faith yine öğürdü. Elinin tersini burnunun altına koydu. Gözlerini sıkarak kapattı. Sedyenin karşı tarafında duruyordu. Yüzü görmüştü. Başını iki yana salladı. "O olup olmadığını söyleyemem. O sadece-"

"Dayak yemiş," dedi Charlie.

Will onun sırtına baktı, is gibi görünen lekelerle kararmıştı. Aynı desen bacaklarındaydı. Ayak tabanlarında.

"amaşır suyu," dedi Sara. Koku torbadan buharlaştı.

"Yine de temizlenmemiş. Çamaşır suyu dökölmüş gibi görünüyor. Neredeyse dökölmüş."

Amanda, "Kıyafetleri gitmiş," dedi. "Birileri kanıtların iz bırakmasından endişelenmiş."

Faith, "Arabadan başka bir yerdeydi," dedi.

"Yüzü sanki biri ona sopa ile vurmuş gibi görünüyor." Charlie bir Üstünkörü bir muayene. "Yüzünde ve boynunda çürükler ve kesikler var. Tırnak sıyrıkları. Kemikler kırılmış gibi görünüyor." Kamerayla birlikte diz çöktü, başı, boynu, göğsü ve gövdeyi yakınlaştırdı. "Birden fazla bıçak yarası." Will'e sordu. "Vücudunda hiç

Tanımlayıcı işaretler?

Dövmeler?" Will başını salladı.

Sonra hatırladı.

Sanki biri hayatının ileri sarma tuşuna basmış gibi, zaman çift kare ilerliyordu. Will Sara'dan uzaklaşıyordu. Sedyenin etrafında yürüyordu. Charlie'yi kenara itiyordu. Cesede, koyu siyah çürüklere, kesiklere, benekli deriye bakıyordu ve işte oradaydı: göğsünde tek bir ben. Aynı yerde miydi? Neden benin nerede olması gerektiğini hatırlayamıyordu?

Kendini dizlerinin üzerinde buldu. Kadının yüzüne baktı. Şişmiş.

Tanınmaz haldeydi.

Kafası iki katına kadar şişmiş, yüzünde siyah ve kırmızı lekeler oluşmuştu. Dudaklarından sıvı sızıyordu. Burnu yana doğru bükülmüştü. Bir yüzden çok Cadılar Bayramı maskesine benziyordu.

Angie miydi?

Angie gibi mi *hissettin*?

Will'in içindeki uyuşukluk hiç geçmemişti. Bu kadına bakarken hiçbir şey hissetmedi. Will'in fark edeceği şeyleri

herhangi bir davada bildirim. Aile içi cinayet. Darp. Saldırı. Ağız

Açık. Dişler kırılmış. Dudakları çatlamış ve çok olgunlaşmış meyve gibi şişmişti. Göz kapakları kalındı, ıslak ekmek kıvamındaydı. Mavi damarlar ve kırmızı atardamarlar neredeyse yarı saydam olan deriden fışkırıyordu.

Yanaklarında

Çok keskin bir bıçak ya da jilette kesilmiş. Deri, bir kitabın sayfaları gibi açılarak geriye doğru savruldu. Dokuyu, siniri ve bembeyaz kemiği gördü.

Kadının ellerine baktı. Bükülmüş dizlerinin arasında toplanmışlardı. Sıcaktan parmakları kıvrılmıştı. Çürüme

deriyi çatlatarak açtı. Parmak eklemlerinden berrak bir sıvı sızıyordu. Parmağının etrafındaki halka parçalanmıştı.

Angie'nin evlilik yüzüğü.

Üzerinde parlak sarı bir ayçiçeği olan yeşil plastik. Will, yüzük çıkmadan önce bir sakız makinesine üç çeyreklik harcamıştı.

Angie, dört çeyrekten az sürerse onunla evleneceğini söylemişti. Bir asla geri adım atmazdı. Onunla evlendi. Adam işten eve gelip de tüm giysilerinin gittiğini görene kadar on gün dayanmıştı.

Will ağzını açtı. Nefes alıp verdi. Amanda, "Will?" diye sordu.

Will başını salladı. Bu doğru değildi. Yüzüğü biri yerleştirmişti. Eğer bu Angie olsaydı içgüdüsel olarak bilirdi. Ayağa kalktı. "Bu o değil." dedi.

Faith, "Peki ya yüzük?" diye sordu.

Will başını sallamaya devam etti. Karşılıklı bakışmalar devam ediyordu. Açıkça inkar ettiğini düşünüyorlardı ama yanılıyorlardı. Belki de dışarıda kanlı arabaya bakarken, Amanda'yı duyduğunda Kanıtları gözden geçirirken, Angie olabileceğini düşünmesine izin vermişti ama şimdi bu cesetle, bu yabancıyla aynı odada olduğuna göre, onun hâlâ hayatta olduğundan emindi.

Sara'nın söylediği buydu. Boşluğu hissetmiyordu. Kalbin yokluğunu hissetmiyordu.

Charlie, "Mobil parmak izi tarayıcım var." dedi.

"Parmak pedleri çatlamış. Parmak izi almak zor olacak." "Yine de deneyebiliriz ama sinyal almak için yukarı çıkmamız gerekecek."

"Tam titizlik içinde."

Will kadının yüzüne tekrar baktı. Bir kitabı okumaya çalışmak gibiydi. Parçaları görebiliyordu ama bütünü göremiyordu. Kirpikler bir araya toplanmıştı. Dudağı . Çenesi oturmuş, bağlanmış. Asma köprüdeki bir kablo gibi. Rigor mortis. Kas proteinlerinin . Göz kapaklarında, boyunda, çenede başladı. Vücudun tüm kasları sertleşerek cesedi yerinde sabitliyordu.

Faith, "Yani üç ya da dört saattir ölü mü?" diye sordu.

"Daha uzun," dedi Sara ama ne kadar olduğunu söylemedi.

Amanda, "Elleri kıvrılmışken parmak izlerini nasıl alacağız?" diye sordu.
"Parmaklarını kırman gerekecek."

"Sırt üstü yatsa daha mı kolay olurdu?" "Onu döndürmek için yardıma ihtiyacım olacak."

Will onlardan uzaklaşarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü. O da Yaşlı adam hâlâ sedyede yatıyordu. Will makineleri anlamaya çalıştı. Teneke kutunun içinde sarı bir sıvı dolaşıyordu. Altından turuncu bir tüp çıktı. Bir çeşit pompa vardı.

Çalışıyordu. Motorun döndüğünü, körüğün havayı hareket ettirdiğini duydu. Bir sıvı dışarı itiliyor. Başka bir sıvı içeri itiliyordu. Tüpü adamın şahdamarına kadar takip etti. Sıvı ağır bir iğnenin içinden geçiyordu. Masanın kenarına bırakılmış bir başka tüp daha vardı, bir yer giderinin paslı kenarına dayanıyordu.

Çabuk.

Kırılan bir dal gibi.

Çabuk.

Will sırtını onlara dönmedi. Parmakları kimin açtığını bilmek istemiyordu.

Çabuk.

"Tamam," dedi Charlie. "Bence bu iyi."

"Parmakları berbat durumda," dedi Sara. "Tarayıcının çıkıntıları algılayabileceğini sanmıyorum."

Amanda onlara "Deneyin," dedi.

Bir hışırtı, bir tıkırtı ve üç hızlı bip sesi duyuldu. Mobil parmak izi tarayıcısı. Biyometri. 30-pin iPhone konektörü olan enjeksiyon kalıplı bir yuva vardı. Yuvada gümüş bir ped vardı. Ped parmak izini taradı. Telefondaki bir uygulama taramayı 256 bit gri tonlamalı, 508 dpi görüntüye dönüştürüyor, ardından verileri GBI'nın Canlı Tarama sunucularına iletiyor ve burada parmak izi Sistemde depolanan yüz binlerce baskı.

Gerekli olan tek şey dock ve sinyali olan bir telefonda.

Charlie girişe doğru yürürken her ikisini de elinde tutuyordu. Will'e, "Hasar yüzünden durum biraz şüpheli ama bir şeyler bulabiliriz," dedi.

Will bu bilginin neden özellikle kendisine yöneltildiğini bilmiyordu. Saatine baktı. Şiddet suçları saat 22: civarında zirve yapıyordu. Sunucular binlerce talebi işliyordu. Yavaş bir günde bile, sonuçların çıkması beş dakikadan yirmi dört saate kadar sürebilirdi ve GBI parmak izlerinin bir grup insan tarafından incelenmesini şart koşuyordu. bilgisayar eşleşmesinin yasal kesinlik düzeyi eşiğini karşılayıp karşılamadığı konusunda fikir birliğine varabilmiştir.

Faith, "Sara?" dedi.

Ses tonundaki bir şey Will'in arkasını dönmesine neden oldu.

Faith sedyenin ayak ucunda duruyordu. O bakıyordu Aşağı. Ölü kadının ayakları masadan kalkmış, ölüm katılığı nedeniyle donmuştu. Dizlerinin arasındaki elleri bacaklarını açmıştı ve açık bacakları, aralarında ne olduğunu açıkça gösteriyordu.

Will *tecavüz* diye düşündü. Angie olamayan kadın sadece boğulmamış, dövülmemiş ve bıçaklanmamıştı. Sara ona tecavüze uğradığını söyleyecekti.

"Will?" Sara onun kendisine bakmasını bekledi. "Angie'nin hiç çocuğu mu?"

Soruyu anlayamadı. Sara, "Epizyotomi izi var." dedi.

Will bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. "Saldırıdan mı?"

"Bebek sahibi olmaktan."

Başını iki yana salladı. Angie daha önce de hamile kalmıştı ama Will'den değil. "Sekiz yıl önce kürtaj yaptırdı."

Faith, "Yara izi bu şekilde oluşmaz," dedi.

Sara, "Vajinal doğum sırasında perine bölgesinde yapılan cerrahi kesi" dedi.

Faith, "Bebek çıkabilsin diye seni kesip açıyorlar" diye tercüme etti.

Will hâlâ anlamıyordu. Ölü bir kadının yüzüne bakmak gibiydi. Sözcükleri tanıyordu ama anlamını bilmiyordu.

Sara, "Göğsün mu?" diye sordu.

Will yere baktı. Yine göğsünü ovuşturuyordu. Faith,

"Daha önce kendini iyi hissetmiyordu," dedi.

Will, "Yanılıyorsun," dedi. "O olduğunu sanmıyorum."

Sara onu geriye doğru itiyordu. Çift kapı açıldı. Kekeleyerek kapandılar. Giriş holündeydiler. Will metal masada oturuyordu. Üçü de Will'in üzerinde geziniyordu.

en kötü kabus.

Sara, "Benim için derin nefes al." dedi.

Amanda, "Biraz Xanax'ım var." dedi. Elinde emaye bir hap kutusu vardı. Pembe taban, kapakta güller. Bu bir tür şeydi Yaşlı kadının koklama tuzları için kullanacağı bir şey.

Sara, "Bunu dilinin altına koy." dedi.

Will hiç düşünmeden itaat etti. Hapın tadı acıydı. O dilinin altında eridiğini hissedebiliyordu. Tükürük ağzını doldurdu. Yutmak zorunda kaldı.

"Birkaç dakika sürer." Sara, Will'in sırtını hastanedeki bir çocuk gibi ovmaya başladı. Will bundan hoşlanmamıştı. Üzerine titrenmesinden nefret ederdi.

Eğildi, başını dizlerinin arasına koydu ve başı dönüyormuş gibi yaptı. Sara sırtını biraz daha ovdu. Hapı avuçladı.

"Sadece nefes al." Sara'nın parmakları bileğine gitti. Nabzını ölçüyordu. "Bir şeyin yok."

Will doğrulup oturdu.

Sara onun her hareketini izliyordu. Amanda hâlâ elinde açık hap kutusunu tutuyordu. Faith ortadan kaybolmuştu.

Sara sordu, "Tamam mı?"

Will, "O olduğunu sanmıyorum," diye tekrarladı ama bu sözleri ikinci kez söylemesi, doğru olup olmadıklarını sorgulamasına neden oldu. "Onun hiç bebeği olmadı."

"Öyle yaptı," dedi Amanda. Will onun ağzının hareketini izledi. Onun Ruju bulaşmıştı. "Yirmi yedi yıl önce, Angie evlatlık verildiği yerden kayboldu. Üç ay sonra, o ortaya çıktı Hastaneye. Doğum sancısı çekiyordu. Bir kız doğurdu. Sosyal hizmetler gelmeden önce ayrıldı."

Bu haber ona yıldırım çarpmış gibi gelmeliydi ama artık Angie'yle ilgili hiçbir şey onu şaşırtamıyordu.

Sara, "Kaç yaşındaydı?" sordu. "On altı."

1989.

Will çocuk sıkışıp kalmıştı. Kimse etrafta ergen bir çocuk istemiyordu, özellikle de tüm öğretmenlerinden daha uzun olan birini.

Angie geçimini çocuk bakarak sağlayan bir çiftle birlikte yaşıyordu. Bir odada dörder kişilik ranzalarda yatan sekiz ila on beş arasında çocukları vardı.

Will, Amanda'ya "Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Her şeyi öğrendiğim gibi." Amanda'nın sesi sertti. Will'i bebekliğinden beri takip ettiği, hayatı boyunca Will'in görünmeyen yüzü olduğu gerçeğinden hiç bahsetmemişlerdi.

Ne zaman rotasından çıksa onu yönlendiren el. Angie'yi de düzeltmiş, onu Will'den uzaklaştırmış mıydı?

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Amanda ilaç kutusunu cebine geri koydu. "Angie ortadan kayboldu. Çocuğunu terk etti. Bunların hiçbirisi sizi şaşırtmamalı."

Sara, "Bebek hayatta kaldı mı?" diye sordu.

"Evet. Ona ne olduğunu hiç öğrenemedim. Sistemde kayboldu."

Evlilik başvuruları.

Angie formu doldurmuştu. Dışarıda oturuyorlardı. veraset dairesi. Ayçiçeği yüzüğü çoktan parmağına takılmıştı. Angie soruları yüksek sesle okumuştı. *"On altı yaşından büyük müsünüz? Elbette. Daha önce hiç evlendiniz mi? kadarıyla hayır. Baba adı? Kim bilir. Anne adı? Fark etmez. Müstakbel eşle ilgili-uh-oh."* Karalama yaparken kalemi kağıdı çizdi cevaplar. *"Çocuklar mı? Ben değil, bebeğim."* O derin, boğuk kahkahasını attı. *"Bildiğim kadarıyla yok zaten..."*

Amanda, "Kızım Ocak ayında doğdu. Şimdi yirmi yedi yaşında olacak. Delilah Palmer yirmi iki yaşında."

Sara boğazını temizledi. "Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Amanda, "Will değil," dedi.

Will bunun doğru olup olmadığını merak etti. Bodrumdaki o zaman. Prezervatif kullanmamışlardı. Angie doğum kontrol hapı kullanmıyordu. Yine de, bodruma götürdüğü tek çocuk Will değildi.

Sara'nın parmakları yine adamın bileğindeydi. "Nabzın hâlâ zayıf."

Will elini çekti. kalktı. Kapalı çift kapıya baktı. Gerçeği öğrenmek için cesedi tekrar görmesine gerek yoktu.

Ayçiçeği yüzüğü. Araba. Kan. Yüzüğü.

Arabası. Kanı.

Onun bebeği.

Angie bir bebeği terk edebilirdi. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü Will bunu her şeyin üstünde kanıt olarak kabul etti. Angie'nin hayatının geri kalanında her gün bir şeyle ilgilenecek kapasitesi ya da arzusu yoktu.

Onun için empati değil, hayatta kalmak önemliydi.

yol gösterici ilke. Will bunu geçen cumartesi görmüştü ve yirmi yedi yıl önce olanları kolayca görebiliyordu. Angie, Will'in

Hastanede. Bebeği doğurmuştu. Mümkün olduğunca çabuk ayrıldı.

Ve şimdi ölmüştü.

Will, Sara'ya "Eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet." Anahtarlarını onun eline verdi. "Git beni arabada bekle. Hemen geliyorum."

Amanda BlackBerry'sini çalıştırdı. "Faith'e onunla beklemesini söyleyeceğim."

Will bir konuşma yapılacağını anladı

Sara ve Amanda arasındaki ilişkiyi ve bu ilişkinin öznesinin kendisi olacağını biliyordu ama buna karşı koyacak gücü yoktu. Göğsü hâlâ bir mengeneyle sıkışmıştı. Midesinin içinde bir kaya vardı.

Merdivenleri tırmandı. Elini temizlemek için cebine soktu. Haptan geriye kalanlar eriyip tebeşire dönüşmüştü. Xanax'ın bir kısmı vücuduna girmişti. O sırada başı dönüyordu.

koridorun sonuna ulaştı. Ağzının tadı tuzluydu. Şapeli bulana kadar üç kapı denedi. Işıklar kapalıydı ama büyük pencereler ve şehir merkezinin ışıltısı arasında sıralar kolayca görülebiliyordu.

Kemerli tavana baktı. Büyük avizeler aşağı sarkıyordu.

mücevher gibi. Sıraların arasındaki koridora gri halı serilmişti. Sahne düzdü, yan tarafta bir kürsü vardı. Tahminine göre

Bir kilisenin olabileceği kadar mezhepsel olmayan bir kiliseydi. Will, Sara'yla birlikte iki kez kiliseye gitmişti, bir kez Paskalya'da, bir kez de Noel arifesinde. Dindar değildi ama gösterişi severdi. Will hala hatırlayabiliyordu

Cemaatle birlikte şarkı söylediğinde şaşırdı. Bütün sözleri ezbere biliyordu.

Angie dinden nefret ederdi. Tüm inananların zihinsel olarak dengesiz olduğunu düşünen kibirli pisliklerden biriydi. Bir zamanlar arabasının bagajında buraya getirilmiş. Dondurucuya kadar taşınmıştı. Alyansı hâlâ parmağındaydı. Yüzük takıldığında hayatta mıydı? Yanındaki kişiden

ölürken bile giydiğinden emin olmak için?

Will göğsünde bir yanma hissetti. Cildini çiğ çiğ ovalıyordu. Panik atağın belirtileri neydi? Sara'ya sormak istemedi çünkü muhtemelen bir hap daha atacaktı.

Ağız.

Bunu neden yapmıştı? Onun aspirinden daha güçlü şeylerden nefret ettiğini biliyordu. Onu üzgün görmesinden daha da çok nefret ediyordu. Acınası bir çocuk gibi davranmıştı. Muhtemelen onunla bir daha asla seks yapmak istemeyecekti.

Will sahneye çıkan basamaklara oturdu. Arka cebinden telefonunu çıkardı. Google'da "panik atak" aramak yerine halıya . Kafasını kaldırıp gökyüzünde parlayan kristallere baktı.

avize. Göğsündeki ağırlık kalkmaya başladı. Ciğerleri havayla doldu. Yüzüyordu. Bu Xanax'tı. Will bundan hoşlanmamıştı.

Kontrolü kaybetmekten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı.

Delilah Palmer. Harding öldüğünde Rippy'nin kulübünde olabilirdi. Angie'yi kurtarmaya çalışabilirdi. Angie'nin arabasını Ceset burada. Belcamino'nun gitmesi için yanlış alarm verebilir, sonra da onun asansördeki güvenlik panelinde çalışmasını izleyebilirdi. Bodruma bir yolculuk. Bir kez daha yukarı. Angie'nin arabasını burada bırakıyor. Kiralık arabasına doğru yürür ve bir daha arkasına bakmaz.

Will'in gözleri açık kalmadı. Başının nerede olduğunu fark etti tabutun cenaze töreni sırasında gideceğini söyledi. Angie'nin cenazesini planlamak zorunda kalacaktı. Burada olması daha kolay olurdu. Yakılmak isteyecektir. Belcamino bununla ilgilenebilirdi. formunu doldurup krematoryuma götüreceğiz.

Cenazeye kim gelecekti? Amanda ve Faith, çünkü kendilerini mecbur hissederler. Sara mı? Ona soramazdı, ama o gelirdi. Muhtemelen gönüllüdür. Peki ya annesi ve babası? Onlar

iyi taşralı insanlar. Cathy muhtemelen güveç pişirirdi. Ya da ? Will, Sara'nın annesinin ona güvenmediğini biliyordu. Haksız da sayılmazdı. Sara'ya cumartesi gününden bahsetmemişti. Ona pek çok şeyi anlatmamıştı.

Polisler cenazeye gelirdi. Başka bir polis öldüğünde, o polisin iyi ya da kötü bir polis olup olmadığına ya da emekli olup olmadığına bakılmaksızın yapılan şey buydu. Aşıklar katılırdı, hem de çok sayıda. Eski

arkadaşlar- pek değil. Düşmanlar, belki. Çocuğunun babası. Belki de çocuğunun. Yirmi yedi yaşında. Kızgın. Terk edilmiş. Will'in veremeyeceği cevaplar istiyordu.

Göz kapaklarının gevşediğini hissetti. Yüzünün. Omuzlarının. Ürkütücü bir sessizlik yerleşti.

Sessiz bir şapeldeydi. Gecenin bir yarısıydı. Angie ölmüştü. İşte o zaman hissetmeliydi: Sara'nın tarif ettiği o ezici kaybı, o boşluğu. Daha fazla yıkılmadığı için ona çok kızmıştı. Belki de içinde bir şeyler kırılmıştı. Belki de bu Angie'nin intikamının son parçasıydı.

Will'in içindeki hissetme yeteneğine sahip olan şeyi kapattı.

Elindeki telefon çaldı. Faith muhtemelen onu arıyordu.

"Şapeldeyim" diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" Faith değil. Sesi alçak ve soğuk olan başka bir kadın.

Will ekrana baktı. Arayanın kimliği engellenmişti. "Kimsiniz?"

"Benim, bebeğim." Angie derin, boğuk bir kahkaha attı. "Beni özledin mi?"

Bir Hafta Önce

PAZARTESİ - 07:22

Angie Polaski masasından kalktı. Ofis kapısını kapattı. İçeriden boğuk sesler geliyordu, şerefsiz bir ajan başka bir şerefsiz ajana para hakkında palavra atıyordu. Eli kapı koluna dolanmış, onu boğmaya çalışıyordu. Aptal zengin çocuklarının olduğu bu yerden nefret ediyordu. Mükemmel sekreterlerden nefret ederdi. Nefret ediyordu duvardaki resimler. Burayı inşa eden sporculardan nefret ediyordu.

Nefret ettiği şeyleri saymakla kör olabilirdi.

Tekrar masasına oturdu. Dizüstü bilgisayarının ekranına baktı, gözlerinden gerçek bir ateş çıkıyormuş gibi hissediyordu. Eğer Lanet bilgisayar bu kadar pahalı olmasaydı, onu yere atar ve topuğuyla ezerdi.

Onun geçmişini var. Ben de onu.

Angie, Sara'nın kız kardeşine yazdığı e-postanın tarihini kontrol etti. Sekiz ay önce. Angie'nin hesaplamasına göre Sara Will'i sadece dört aydır beceriyordu. Will'in kendisine ait olduğunu düşünmesi oldukça küstahça.

Angie paragrafı tekrar okumak için okunu yukarı kaldırdı.

Bir daha başka bir erkek için böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sara'nın sesi bir doktordan çok aptal bir genç kıza benziyordu. Uygun görünüyordu. Sara Linton tam olarak

Bir çocuk romanının merkezinde bulabileceğiniz, yağmurdan ıslanmış pencereden huysuzca dışarı bakan ve vampirle mi yoksa kurt adamlarla mı çıkacağına karar veremeyen, mızmız, bilgisiz kız.

Bu arada, sözde kötü kız, partilerde eğlenceli olan kız, sana hayatının en iyi sikişini yaşatacak olan kişi

Köşeye sıkışmış, kalbine bir kazık yemeden hemen önce kötü kız yollarının hatasını görmeye mahkum.

Onu yakaladım.

Angie dizüstü bilgisayarını kapattı.

Sara'nın bilgisayarını klonlamamalıydı. Yanlış olduğu için değil.

-Çünkü Sara'nın Will'e aşık olma sürecini yavaş yavaş okumak işkenceydi.

Son bir buçuk yıla ait yüzlerce e-posta vardı. Sara küçük kız kardeşine haftada dört ya da beş kez yazıyordu.

Tessa da aynı sıklıkta cevap yazıyordu. Hayatları hakkında akıllara durgunluk veren detaylardan bahsettiler. Annelerinden şikayet ettiler.

Şakalaştılar.

Dalgın babaları hakkında. Tessa, Dirt Town'da ya da misyonerlik yaptığı her yerde yaşayan insanlar hakkında dedikodu yapıyordu. Sara hastanedeki hastalarından ve yeni kıyafetlerinden bahsediyordu.

Will için aldığı yeni bir parfümü nasıl denediğini ve bir doktor arkadaşına reçete yazdırmak zorunda kaldığını

Will yüzünden.

Başka bir şey için olmasa bile, Angie Sara'dan nefret ediyordu çünkü onu Google'da *balayı sistiti* kelimesini aramak zorunda bırakmıştı.

Angie bu yapış yapış, aşk dolu saçmalıklara uzun süre dayanamamıştı. E-postalara göz gezdirmiş, yeni araba kokusunun gittiğine dair ipuçları aramıştı. Will

Mükemmeldi. Yere koyduğunuz her şeyi toplayıp, siz kullanmayı bitirmeden yerine koymak gibi bir alışkanlığı vardı. Yapmak zorundaydı. Günün hangi saati olursa olsun, bozuk her şeyi hemen onarırdı. Dişlerini çok fazla diş ipiyle temizlerdi. Tuvalet kağıdının bir yaprağını ruloda bırakırdı çünkü onu israf edemeyecek kadar cimriydi.

Sara geçen ay, *dün gece mükemmel bir gece geçirdiğini* yazmıştı. *Tanrım, şu adam.*

Angie sandalyesinden . Pencereye gitti. O Peachtree'ye baktım. Akşamın en yoğun saatiydi. Arabalar karışık tıkanmış yol boyunca. Ellerinde bir acı hissetti. Aşağı baktı. Tırnakları avuçlarına batıyordu.

Kıskanılmak böyle bir şey miydi?

Angie, Sara'nın burada kalmasını beklemiyordu. Böyle kadınlar dağınıklığı sevmezlerdi ve Angie defalarca Will'in

hayat karmakarışıkı. Beklemediği şey, Will'in Sara'nın kalması için mücadele edeceğiydi. Angie diğer kadının önemsiz biri olduğunu düşünmüştü,

Angie'nin onu bir çift sandalet almaya ikna ettiği zamanki gibi, Will'in denemeye zorlandığı ama asla hoşlanmayacağı bir şey.

Sonra onları Home Depot'ta birlikte görmüştü.

Baharın başlarıydı, yani belki beş ay önceydi. Angie dükkânda ampul alıyordu. Will ve Sara girişten geçerken birbirlerinin kışına öyle bir yapışmışlardı ki Angie'yi görmemişlerdi.

beş adım ötede duruyordu. El ele tutuşmuşlar, kollarını geniş bir kavis çizerek ileri geri sallıyorlardı. Angie onları bahçecilik bölümüne kadar takip etmişti. Bitişik koridorda durup onların malç hakkında konuşmalarını dinlemişti, çünkü hayatları bu kadar sıkıcıydı.

Sara bir alışveriş arabası getirmeyi teklif etmişti. Will çantayı aldı ve omzuna attı.

"Bebeğim," demişti Sara. "Ne kadar güçlü olduğuna bir bak."

Angie, Will'in ona defolup gitmesini söylemesini bekledi ama söylemedi. Gülmüştü. Kolunu onun beline dolamıştı. Sara onun boynuna bir köpek gibi sokulmuştu. Çiçeklere bakmak için oradan uzaklaşmışlar ve Angie sepetindeki bütün ampulleri kırmıştı.

"Polaski?" Dale Harding kapının girişinde duruyordu. Takım elbisesi kırıışmıştı. Gömleğinin düğmeleri karnının etrafında gerilmişti. Dale'in yanında her zaman hissettiği tiksintiyi hissetti; kilosundan ya da pasaklılığından ya da kendi kızını satmış olmasından dolayı değil. Kumar alışkanlığını beslemek için, ama Angie ondan asla istediği kadar nefret edemediği için.

"Parti başlamak üzere." dedi.

"Gözlerin sarı."

Omuz silkti. "Olan bu."

Dale ayrılıyordu. İkisi de bunu biliyordu. Ama bu konuda konuşmuyorlardı. "Dee nasıl?"

"O . Dolaptan çıktı."

İkisi de bu çifte anlam karşısında sıırıttı. Delilah son rehabilitasyon merkezinden kaçmıştı, bu yüzden Dale onu kurutmanın en hızlı yolunun onu dolabına kilitlemek olduğuna karar vermişti.

"Ona Suboxone için yasal bir reçete verecek bir doktor bulmalıyım." dedi.

"Güzel," dedi Angie. İdame ilacı Delilah'yı eroinden uzak tutan tek şeydi. Hükümet düzenlemeleri nedeniyle bulunması zordu. Angie ilacı pek güvenmediği bir satıcıdan alıyor, Dale'in yakında öleceğini ve böylece değersiz keş kızına yardım ve yataklık etmeyi bırakacağını düşünüyordu. Karısı.

Her neyse. "O avukatla konuştun mu?" "Evet, ama ben-"

Cevabı yüksek sesli tezahüratla kesildi. Şampanya mantarları patladı. Ofisteki her hoparlörden rap müzik sesi geliyordu. Parti başlamıştı.

İkisi de Kip Kilpatrick'in onları arayacağını biliyordu. Dale kenara çekildi, böylece Angie önden gidebildi. Yürürken eteğini . Yüksek topuklu ayakkabıları ayaklarını mahvediyordu ama Dale'le başa baş gitmezse lanetlenenecekti.

ofisteki genç sürükler. Hepsi o kadar bilgisizdi ki, çizgisiz yüzleri ve somurtkan dudakları Angie'nin

lavabonun üzerine eğildi, böylece göz kalemini yeniden sürmek için aynaya yeterince yaklaşabildi. Onlara bir şey söylemenin keyfi yoktu. bir gün kırk üç yaşına geleceklerdi, çünkü o gün geldiğinde o çoktan bir huzurevinde olacaktı.

Ya da ölü.

Belki de Dale haklıydı. Kendi şartlarıyla gitmek çok daha kolay. Değersiz kızı olmasaydı muhtemelen bunu çok daha erken yapardı.

Çocuksuz yaşamakla ilgili söylenecek bir şey vardı. "İşte benim kızım." Kip Kilpatrick merdivenlerin başında duruyordu. yüzen cam merdiven. Her zamanki gibi elinde bir basketbol topu vardı. Adam o lanet şey olmadan hiçbir yere gidemezdi. Dedi ki, "Bundan sonra sana ihtiyacım var. Ofisime."

"Göreceğiz." Angie onu geçip gitti. Odayı kontrol etti, tanıdık bir yüz arıyordu. Büyük isimlerden hiçbiri henüz gelmemişti. Çoğunlukla dar takım elbiseli yirmili yaşlardaki gençler su içer gibi Cristal içiyordu.

LED'in altında büyük ölçekli bir mimari model gördü İşaret. Partinin amacı buydu. All-Star anlaşmasının son parçaları da nihayet bir araya gelmişti. Tam iki hafta içinde temel atacaklardı. Angie bardağa baktı-

kapalı model. Dönüştürölmüş depolar. Açık hava alışverişı. Bakkal dükkanı. Sinema salonu. Çiftçi pazarı. Şık restoranlar. Marcus Rippy'nin terk edilmiş gece kulübü.

Artık terk edilmiş değil. Ekip bir hafta sonra mekânı güzelleştirmek için içeri girecekti. Kulüp, All-Star Kompleksi'ne demir atmıştı. Ajansın tüm büyük yıldızlarının yatırım yaptığı neredeyse üç milyar dolarlık bir girişim. Ve bazı küçük yıldızlar da. Kilpatrick 10 milyon yatırmıştı. Diğer iki ajan bunun yarısını yatırmıştı. de avukatlar ekibi vardı, Angie'nin görebildiği kadarıyla her kuruşa değen uluslararası bir sülük sürüsü.

Will bir ay önce avukatları kırmaya çalışmış ve kaybeden taraf olmuştu. Angie onu destekliyordu. Gerçekten de öyleydi. Tuhaf büyüklükteki konferans masasında hepsiyle yüz yüze gelmiş, herhangi bir cevap alabilmek için elinden geleni yapmıştı. Marcus ve LaDonna Rippy neredeyse ikinci plandaydı. Will ağzını her açtığında Marcus avukatlara bakıyor, avukatlar da cevabı bir tür Sadece bir Marslının ya da bir politikacının anlayabileceği güzel bir saçmalık.

Angie tüm olanları bir kattaki ofisinden izlemişti. Aşağı. Will'in konferans salonundaki her şeyin kaydedildiğinden haberi yoktu. Onun yakınlarda olduğunu bilmediğinden emindi. Ekranda, Will'in her geçen gün daha da sinirli görüldüğünü görebiliyordu. Avukatlar giderek daha fazla engel çıkardılar. Angie'nin tek yapabildiği başını sallamaktı. Zavallı şey. LaDonna ile konuşması gerekirken Marcus'a sorular soruyordu.

"Hey, bebek." Laslo bir masaya yaslanmıştı. Bir flüt Elinde şampanya vardı. Her zamanki dar siyah pantolonunu ve gömleğini giymişti. Görünüşı fena değildi. Harika bir vücudu vardı. Ve modadan anlayan şirret bir burnu. Onun ayakkabılarına baktı. "Nasıl? çok mu?"

"Elli," dedi, taklit olduklarını fark etmesine sinirlenerek. İşi sayesinde sonunda bankada yeterli parası vardı. ama sahteleri kadar rahat değillerdi ve sırtı ağrımaya başlamadan önce ancak bu kadar ayakta durabilirdi. Spazm.

"Sonra konuşuruz." dedi.

"Kip beni çoktan işaretledi."

Laslo şampanyasını yudumladı. İkisi de Kip'in basketbol topunu havaya atmasını izlediler. Gözleri lobiye açılan kapıdaydı. Aşık bir kız öğrenci gibiydi. Sara Linton gibi Will'in gelmesini bekliyordu.

Eve.

Anahtarını kapıda her duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Yo." Laslo parmaklarını şıklattı. "misin?"

Kadehini aldı ve şampanyayı fondip yaptı. "Kip ne istiyor?"

Laslo parmağını dudaklarına götürerek sustu ve uzaklaştı.

"Hanımefendi?" Yakışıklı bir garson ona bir tepsi şampanya kadehi uzattı.

Angie lanet olası bir olacak kadar yaşlı değildi. Tepsiden bir bardak kaptı. Odanın içinde yürüdü.

110 Spor Yönetimi ekibini oluşturan Snotleighs ve Bratleighs'i geçtik.

Beş ay önce Dale Harding'e bir iş teklif etmişti. Bu konuda her zamanki gibi pislik gibi davranmıştı ama Angie nasıl

Hem de pislik. Ona satıcısına borcunu ödemek için paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ona inanmıştı, çünkü Dale'in hayatı, faizlerini yumruklarıyla alan torbacılar ve bahisçilerle doluydu. Angie'nin hiç torbacı sorunu olmamıştı. Onun sorunu Kip Kilpatrick sorunuydu. Ajanın yakın çevresine girmek için bir yola ihtiyacı vardı ve Dale, Angie'nin masaya getirebileceği uzmanlığı anlamak için ideal bir donanıma sahipti.

Kip'in müşterilerinin çoğu sokaktan geliyordu. Eskiden birlikte eğlendikleri kızları özlüyorlardı. Angie bu kızları tanıyordu. Anlıyordu. Alışkanlıklarının onları nasıl öğüttüğünü. Boruyu ya da iğneyi biraz geri çekmek, biraz temizlemek ve zengin bir

Basketbol oyuncularının onlara iyi vakit geçirtmesi, vücutları için yirmi arabanın arka koltuğuna atlamaktan çok daha kolaydı.

her gün farklı arabalar. Ve eğer Angie'nin cebine biraz para girerse, çok daha iyi.

Bu işin kolay kısmı olmuştu. Kip'in yakın çevresi kırılması zor bir cevizdi. Ajan Angie'yi kol mesafesinde tutmuştu. Laslo elindeydi. Harding'i vardı. Kip'in etrafını saracak birilerine ihtiyacı yoktu.

kafaları onun için. Angie'nin LaDonna Rippy'nin kötü sonucuyla karşılaştığı gün tüm bunlar değişmişti.

Buluşma tesadüfi bir kazaydı. Angie, masa olarak kullandığı cam masada Kip'in karşısında oturuyordu. Kip'in oyuncularından birinden biraz kötü muamele gören bir kız için tazminat konusunu görüşüyorlardı. Pazarlık sona ermek üzereydi ki LaDonna kapıyı çarparak açtı. Rippy'nin karısı bir Amazon'du, çantasında taşıdığı dolu silahı çekmekten korkmayan türden bir kadındı. Angie'nin artık hatırlayamadığı bir şeye kızmıştı. LaDonna pek çok şeye kızardı.

Angie'nin

bir çözüm önermiş, LaDonna daha az sinirlenerek oradan ayrılmış ve Kip de Angie'ye daha kalıcı bir iş isteyip istemediğini sormuştu.

Angie kalıcı bir şey istemiyordu ama Marcus Rippy'nin tecavüzle suçlandığını ve Will'in davanın diğer tarafında çalıştığını biliyordu.

Ne romantik ama. Sara, aptal bir pislik torbasını kaldırdığı için onu övebilirdi ama davasını açacak kanıtı gümüş bir tepside ona sunamazdı.

En azından Angie'nin ilk planı buydu. Dürüst olmak gerekirse Will'e yardım etmek istemişti. Sonra, davanın ortadan kalkmasına yardım etmenin ne kadar kazançlı olacağını görmüştü. Will'e bakmak masaya yemek koymuyordu. Birkaç tanığa rüşvet vermek, daha önce yapmadığı bir şey değildi.

Daha önce. Angie bunu yapmaya istekli olmasaydı, Harding yapacaktı ve Harding yapmasaydı, Laslo devreye girecekti. Ne zaman

Bu açıdan bakıldığında, işin bir kadına verilmesini sağlamak Angie'nin vatanseverlik göreviydi.

Oda sessizleşmeye başladı. Marcus Rippy buradaydı. LaDonna onun yanındaydı. Uzun sarı saçları sımsıkı kıvrılmış, omuzlarına dökülüyordu. Bu sabah botoks yaptırmış olmalı. Küçük kırmızı Sivilce izlerini kapatmak için kullandığı neredeyse beyaz pudradan noktalar görünüyordu. Kızgın görünüyordu ama bu yakın zamanda geçirdiği estetik ameliyattan kaynaklanıyor olabilir. Ya da sadece genel mizacından kaynaklanıyor olabilir. Kızacak çok şeyi vardı. Marcus onun lise aşkıydı. On sekiz yaşında evlenmişlerdi. On dokuz yaşında hamileydi. On dokuzunda hamileydi.

O zamanlar, şöhretinin cazibesine kapılan kadınlara ilgi duyarak onu çoktan terk etmişti.

Elbette LaDonna'nın diğer kadınlar hakkında hiçbir fikri yoktu. En azından o noktada. Marcus tam burslu olarak Duke'a gittiğinde otel hizmetçisi olarak çalışmaya başladı. Katı NCAA uygunluk kuralları nedeniyle, aileyi ayakta tutan tek şey onun maaş çekiydi.

ayakta. O ilk yıllarda, bursuna mal olan ve onu ilk seçmelerinden uzak tutan neredeyse kariyerini bitiren bir sakatlık da dahil olmak üzere pek çok iniş ve çıkış vardı.

LaDonna erkeğinin yanında durmuştu. Önce ikinci, sonra üçüncü işe girmişti. Marcus kışını yırtarcasına çalışmış ve tarihin en boktan ikinci sezonlarından biri olarak kabul ediliyordu. Neredeyse takımdan atılıyordu ama sonra bir şey oldu. O kendi yolunu buldu. Biraz büyüdü. O zamana kadar bir çocuğu daha olmuştu, bakımevine ihtiyacı olan hasta bir annesi ve kendini affettirmek isteyen bir babası vardı. Marcus Rippy bir süperstara dönüşmüştü. Sonunda, LaDonna'nın sıkı çalışması vermişti.

Zafer turu bir sezon sürmüştü. Marcus'un tekrar zirveye çıkması da bu kadar uzun sürdü. Dergi kapakları ve cirolar, diğer her şey gibi onu takip etti. Tüm bunlar olurken LaDonna Tammy Wynette gibi davranmaya devam etti, erkeğinin yanında durdu. TMZ, Marcus'un çeşitli genç aktrislerle fotoğraflarını yayınladığında Marcus'un yanında durmuştu.

LaDonna, Marcus

Will'in hem bildiği hem de bilmediği tecavüz. Ve şimdi, sarışın resepsiyonist panayırdaki şekerleme gibi koluna asılırken Will'in yanında duruyordu.

Angie kalabalığın arasından hızla geçerken bardağını yere bıraktı. LaDonna fark edemeden elini sarışının beline dolamış, tırnaklarını kızın kolunun derisine geçirmişti.

Angie kıza, "Ona bir daha bakarsan, kışını sokakta bulursun. Anladın mı?"

Kız anladı.

"Affedersiniz, lütfen?" Ditmar Wittich serçe parmağındaki yüzüğü şampanya kadehinin kenarına vurdu. Sessizliği bekleyerek odanın etrafına bakındı. Sessizlik çabuk geldi. Avukat, Marcus Rippy'yi ciddi bir tecavüz suçlamasından kurtarmıştı. Şirketi All-Star anlaşmasını hazırlamıştı. O

LED tabelaya yazılabilecek olandan daha fazla para kazanmıştı ve Rab İsa'nın iyiliği sayesinde, toplanan insanların daha da fazla servet kazanmasına izin verecekti.

"Kadeh kaldırmak istiyorum, lütfen" dedi.

Herkes kadehini kaldırdı. Angie kollarını kavuşturdu.

"Öncelikle Marcus'un sorunlarının halledilmiş olmasından büyük memnuniyet duyduğumuzu söylemeliyim." Marcus'a gülümsedi. Marcus da ona gülümsedi.

LaDonna Angie'ye baktı ve gözlerini devirdi. "Ama bugün One-Ten arasındaki yeni işbirliğimizi kutluyoruz.

uluslararası ortaklar ve dünyanın gelmiş geçmiş en iyi sporcularından bazıları."

Konuşmaya devam etti ama Angie ilgilenmiyordu. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Harding şampanya içiyordu çünkü Zaten yeterince sarı. Laslo köşede sinsice bekliyordu. Kip topuyla oynuyordu. İki büyük yıldız daha gelmişti. Arkada durmuşlar, yanlarında muhteşem eşleri, odadaki ölümlülerin üzerinde yükseliyorlardı.

Angie onları o zaman gördü.

Reuben ve Jo Figaroa. Fig en büyük yıldız değildi ama Angie'nin ilgilendiği tek kişiydi. Bir buçuk metre boyuyla kalabalığın arasından kolayca seçilebiliyordu. Karısını bulmak daha zordu, Çoğunlukla gölgede kalmaya çalıştığı için. Jo, oyuncu eşlerinin çoğuna kıyasla ufak tefekti. Bir kadın gibi yapıydı. Balerin. Misty Copeland değil, yan dönüp kaybolabilecek kadar zayıf olan eski okul balerinleri.

Belli ki Jo'nun şu anda yapmaya çalıştığı da buydu. Ayağa kalktı. Kocasının yanında, ona dokunmadan, yere bakarken vücudu belli bir açıyla dönmüştü.

Angie bu nadir fırsatı değerlendirerek kızı inceledi. Kıvırcık kahverengi saçlarını. Mükemmel yüz hatları. Zarif boynu ve zarif omuzları. Dengeli bir duruşu vardı. Onu fark etmenizi sağlayan şey buydu. Jo ortadan kaybolmaya çalışıyordu ama gözlerinizi alamayacağınız türden bir kadın olduğunu anlamıyordu.

"Tanrım, Polaski." Harding Angie'nin kaburgalarına dirsek attı.

"Neden numarasını istemiyorsun?"

Angie yanaklarının kızardığını hissetti.

"Hasta kaltak." Ona tekrar dirsek attı. "Her zamankinden biraz daha genç."

"Siktir git." Angie ondan uzaklaşmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Aralarında elli kişi olmasına rağmen onun o eski sapık kahkahasını hâlâ duyabiliyordu.

Duvara yaslandı. Ditmar'ın tostunu bitirmesini izledi. Herkesin gözünün içine bakmak zorunda olduğu o Alman şeyini yaptı. Marcus'la yaptı. LaDonna ile yaptı. Reuben Figaroa ile yaptı. Jo ile yapamadı. Şampanya kadehine bakıyordu ama içmiyordu. Eli boynundaydı, Parmakları basit bir altın zincirle oynuyordu. Güzelliğinde Angie'nin kalbini kıran trajik bir şey vardı.

Belki Dale Harding kızını becermek istemiştir.

Angie sadece onunkinin iyi olduğundan emin olmak istedi.

PAZARTESİ - 20:00

Angie, Kip'in ofisindeki dev kanepede tek başına oturuyordu. Işıklar kapalıydı. İnsanlar akşam yemeğine giderken üst kattaki parti sona eriyordu. Ayakkabıları yerdeydi. Elinde bir bardak viski vardı. Aşağıya doğru kıvrılan trafiğin sabit uğultusunu duyabiliyordu. Peachtree. Pazartesi gecesi. İnsanlar hâlâ dışarı çıkmak istiyordu. Kulüpler, alışveriş merkezleri, restoranlar vardı. Zengin ve ünlüler görmek ve görülmek istiyordu.

110 Spor Yönetimi Buckhead'in merkezinde yer alıyordu. Yarım mil kuzeyde, ülkenin en pahalı posta kodlarından birini bulabilirsiniz. Misafir evleri ve olimpik yüzme havuzları olan geniş malikaneler. Özel güvenlik. Ağır demir kapılar. Mega yıldız atletler. Rap yıldızları. Müzik insanları. Hedge fon yöneticileri ve kardiyologların yanında yaşayan uyuşturucu baronları.

Yetmişli yıllardan beri Atlanta, orta sınıf Afrikalı Amerikalılar için bir cazibe merkeziydi. Tarihsel olarak siyah olan Atlanta'dan doktorlar ve avukatlar

üniversitelerden mezun oldular ve burada kalmaya karar verdiler. Diğer şehirlerden gelen pek çok profesyonel sporcu şehirde ev tuttu. Çocuklarının özel okullara gitmesini istiyorlardı.

önemli olan yeşildi. Atlanta'nın en güzel yanı buydu. Paranız olduğu sürece istediğiniz her şeyi yapabiliyordunuz.

Angie'nin artık çok parası vardı, en azından genelde banka hesabında tuttuğuna kıyasla. Kip'ten aldığı çekler vardı.

iki haftada bir ve kızlardan kazandığı harçlıklarla.

Bunların hiçbiri onu mutlu etmedi.

Kendini bildi bileli Angie sadece geleceğe . Geçmişle ilgili hiçbir şey yapılamazdı ve çoğu zaman

şimdiki zaman düşünülemez kadar baktandı. Annesinin pezevengiyle kapana kısılmak mı? Geçici olarak. Başka bir koruyucu aileye mi gönderilmişti? Sadece şimdilik. Arabasının arkasında mı yaşayacaktı? Uzun süre değil. Zaman, onun ilerlemesini sağlayan şeydi. Gelecek hafta, gelecek ay, gelecek yıl.

Tek yapması gereken koşmaya devam etmek, önüne bakmaktı ve sonunda o köşeyi dönecekti.

Ancak şimdi köşeyi döndüğünde, orada hiçbir şey olmadığını gördü.

Normal kadınlar Angie'nin zaten sahip olmadığı neyi isterdi? Bir ev. Bir koca. Bir kız çocuğu.

Diğer her şey gibi, onun da bir kenara attığı bir kızı vardı. Josephine Figaroa yirmi yedi . Angie gibi o da beyaz ya da siyah, Latin ya da hatta Orta

Doğu, eğer uçaktaki insanları korkutmak istiyorsa. Zayıftı. Çok zayıftı, ama belki de bu bölgenin bir parçasıydı. Takımdaki diğer eşler sürekli temizleniyor, diyet yapıyor ya da

Kocalarının etrafını saran hayranlarıyla rekabet edebilmek için bir şeyleri emdirmek, doldurmak ve tekrar tutturmak için spinning dersleri veya plastik cerrahlar. Zahmet etmelerine gerek yoktu. Kocaları hayranlardan etkilenmiyordu çünkü onlar

karılarından daha seksi. Hayran oldukları için onlara ilgi duyuyorlardı.

Senin mükemmel olduğunu düşünen biriyle birlikte olmak, senin saçmalıklarına katlanamayan bir kadınla birlikte olmaktan çok daha eğlenceliydi.

Angie, Jo'nun nasıl bir eş olduğunu bilmiyordu. Kızıyla sadece iki kez aynı odada bulunmuştu, ikisinde de 110 numaralı odada. ofisleri, her iki seferde de uzaktan, çünkü her iki seferde de Reuben

oradaydı. Karısının üzerinde yükseliyor, sessiz bir güven yayıyordu. Jo bundan hoşlanmış gibiydi. Onun gölgesine doğru eğildi. Onu tuttu Gözleri aşağıya bakıyordu, çekingendi, neredeyse şeffaftı. Aklına gelen en iyi kelime *itaatkârdı*, bu da Angie'yi kızdırdı çünkü bu kız onun kanını taşıyordu ve o kan hiç kimseden emir almamıştı.

Kate.

Angie kızına böyle sesleneceğini düşünmüştü. Katharine Hepburn gibi. Kendini nasıl tutacağını bilen bir kadın gibi. İstedikini alan bir kadın gibi.

Jo ne istiyordu? Davranışlarına bakılırsa zaten sahip olduğundan daha fazlasını istemiyordu. Zengin bir koca. Bir çocuk. Kolay bir hayat. Acı gerçek şuydu ki Jo sıradan biriydi. Griffin, Georgia'nın dışında küçük bir liseye gitmişti. Georgia Üniversitesi'ne girecek kadar zekiydi ama mezun olacak kadar zekiydi. Angie, Jo'nun özgür bir ruha sahip olduğu için okulu bıraktığına inanmak istiyordu ama matematik bunu desteklemiyordu. Bir erkek için okulu bırakmıştı. Sekiz yıl önce Reuben Figaroa ile evlenmişti. Ondan iki yaş büyüktü ve çoktan NBA'e girmişti. Onun

lazer odaklı bir oyuncu olarak tanınırdı. Saha dışında, genellikle çekingen, beyinsel olarak tanımlanırdı. Gösteriştense hoşlanmazdı. İşini doğru yapmak ve evine, ailesinin yanına dönmek istiyordu. Görünüşe göre Jo'nun istediği de buydu. Onu Los Angeles'a ve Chicago'ya kadar takip etmişti ve şimdi onunla birlikte evine dönmüştü

Devlet. Anthony adında altı yaşında bir erkek çocukları vardı.

Jo Figaroa hakkında kamuya açık bilgiler burada sona eriyordu. Yaşına rağmen Jo sosyal medyada yoktu. Katılımcı değildi. Dahil olduğu hiçbir grup yoktu. Kocasının işi için olmadıkça partilere gitmezdi. Eşlerle kaynaşmadı. Öğle yemeği yemedi. Alışveriş merkezinde dolaşmıyor ya da spor salonunda takılmıyordu. Angie'nin onu takip edebilmesinin tek yolu kocasıydı.

Bir yıl önce, Angie'nin akışında bir Google uyarısı belirmişti. Reuben "Fig" Figaroa Atlanta takımına katılıyordu. Makaleye göre, bu hamle Reuben'in kariyerini birkaç yıl daha uzatabilecek türden yanal bir hamleydi.

Angie haberleri okuduğunda ne hissetmişti? İlk başta sinirlenmişti.

Günaha girmek istemedi. Sadece gözü dönmüş bir kaltak Jo'terk ettikten yirmi yedi yıl sonra. Bu yüzden Angie bu işin peşini bırakmaya yemin etmişti. Jo'nun hayatını değiştirmeye çalışmanın kendini kızının huzurlu dünyasına soktu.

Ama sonra ikinci bir Google uyarısı geldi: Figaroalar Buckhead'e taşınmıştı.

Ve üçüncüsü: Reuben Figaroa 110 Sports Management ile anlaştı. O zaman Angie, Dale Harding aracılığıyla bir iş ayarlamıştı, Dale'in ihtiyacı olan tek şeyin iyilik olduğunu bildiği için ona bazı iyilikler vaat ediyordu.

Neden?

Angie iç gözlem yapan biri değildi. Tepki daha çok onun . Ve merak.

Jo'yu neredeyse yirmi yıldır aralıklarla takip ediyordu.

Geçmiş araştırmaları, internet araştırmaları ve hatta birkaç özel dedektif. Angie ilk başta kızını kimin evlat edindiğini öğrenmek istemişti. Bu doğal bir meraktı. Kim bilmek istemezdi ki? Ama Angie'nin hayatındaki diğer her şey gibi bu da yeterli değildi. Jo'nun ailesinin iyi insanlar olduğundan emin olmalıydı. Sonra Jo'nun kocası hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi. Sonra Jo'nun arkadaşlarının kimler olduğunu, zamanını nasıl geçirdiğini, gününün onca saatinde ne yaptığını bilmek istedi.

Açgözlü. Bu daha iyi bir kelimeydi. Angie tüm bunları açgözlü olduğu için yapıyordu. Tek bir hapı, tek bir içkiyi, tek bir erkeği alamamasının nedeni de buydu.

Jo'nun hayatını mahvetmeyecekti. Bu bir sözdü. Şimdilik, bugün için Angie'nin tek istediği kızının sesini duymaktı. Tenorun aynı olup olmadığını görmek istiyordu. Jo, Angie'nin kara mizah anlayışını paylaşıyor muydu? Angie'nin hastane yatağından fırladığı gün hayatının en büyük kurşunundan kurtulduğu için olması gerektiği gibi mutlu olup olmadığını.

Aynı odada iki kez. Jo iki kez sessizce kocasının yanında durdu. Kız

Reuben Figaroa'ya pek bakmıyordu ve bu da onu rahatsız ediyordu. Angie. Sekiz yıllık evlilikten sonra gözlerinde bir şey olmaması gerekirdi, ama bir şeyler ters gidiyordu. Angie bunu içinde hissetti. Daha önce

Kip Long için çalıştı, ancak sporcuların eşlerini anlamak için bir PowerPoint sunumuna ihtiyacınız yoktu. Ellerindeki tek şey kocalarının basketbol topuyla yaptıklarıydı. LaDonna, Marcus'un sahada olağanüstü bir şey yaptığı günün ertesinde hep böbürlenirdi. Aynı şekilde, Marcus önemli bir şutu kaçırdığında da kıyameti koparırdı.

Jo ve Reuben için aynı şey geçerli değil. Kocasını ne kadar çok ilgi görürse, Jo o kadar çok ortadan kaybolmak istiyor gibiydi.

Ve garip olan şey, Reuben Figaroa'nın Dikkat. Angie terminolojiyi anlamıyordu ama görünüşe göre Reuben'in takımdaki pozisyonu ihtişamla ilgili değildi, daha çok bir öğreticiydi bir çıkış oyuncusundan çok daha fazlasıydı. Bir şekilde kendisini sahanın vazgeçilmezi haline getirmeyi başarmıştı; Marcus Rippy'nin basket atmasını sağlamak için faul almaya ya da birkaç kafaya vurmaya ya da ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir adamdı.

Marcus Rippy basket attığında herkes kazandı.

Reuben, Angie'nin çözmesi gereken bir bulmacaydı. Bir araya getirilecek fazla parça yoktu. Alışılmadık bir şekilde Dikkat. Kulüplere ya da restoran açılışlarına gitmedi. Basından aktif olarak kaçınırdı. Röportaj yapanlar onun utangaç çekingenliğini hep çocukluk kekemeliğine bağladılar. Geçmiş Jo'nunki kadar zararsızdı. Missouri'de küçük bir kasaba lisesi, Kentucky'ye tam burs, NBA'e son turda seçilme, Rippy büyüyle tozlanana kadar orta halli bir kariyer. Bunların hiçbirisi büyük bir içgörü sağlamadı. Reuben'i öne çıkaran tek şey, beyazların egemen olduğu bir sporda beyaz olmasıydı. siyah adamlar.

Jo'nun babasına benzeyen bir adamla evlendiğini bilmek Angie'ye hiç iyi gelmedi.

Angie bardağını masanın üzerine koydu. Pencereden dışarı, karanlık gökyüzüne baktı. Çıkıntının üzerinde on tane basketbol topu sıralanmıştı. Şampiyona topları olduğunu tahmin ediyordu ama Angie sporun hiçbir türünü umursamıyordu. İnsanların küçük bir topu ileri geri kovalaması fikri onu çok sıkıyordu. Oyuncuları da pek çekici bulmuyordu. Eğer uzun boylu, sırik gibi, mükemmel karın kaslarına sahip bir adamla sevişmek istiyorsa, evine, kocasının yanına gidebilirdi.

En azından hep yapabileceğini düşünmüştü. Will onu beklemişti. Onun olayı buydu. Angie giderdi. Küçük bir

eğlence, sonra biraz daha eğlence, sonra biraz fazla eğlence, bu da yeniden şarj olabilmesi için Will'e geri dönmesini gerektirecekti. Ya da saklanması. Ya da kendini sıfırlamak için ne yapması gerekiyorsa. Will bunun için vardı. Onun güvenli limanıydı.

Sakin sularında kızıl saçlı bir sandalın demir atacağını hiç tahmin etmemişti.

Angie anladı. Cazibeyi gördü. Sara iyi bir kızdı. Zekiydi, tabii zeki olmak önemliyse. İyi bir aileden geliyordu. Böyle bir kadın sizi seviyorsa, bu sizin de normal olduğunuz anlamına gelirdi. Angie, Will'in Sara'nın bütünlüğünden nasıl etkilendiğini anlayabiliyordu. O her zaman acayip bir iyilik timsali olmuştu. Evde Bayan Flannigan'a yardım etmek için gönüllü olmuştu. Komşuların çimlerini keserdi. Okulda başarılı olmak istiyordu. Kıçını yırtarak çalışırdı. Her zaman ekstra kredi için çabaladı. Sadece gerizekalı olsaydı, muhtemelen yıldız bir öğrenci olurdu.

Sara, Tessa'ya *disleksisinden bu kadar utanmasının beni çok üzdüğünü* söylemişti. *İronik olan şu ki, o sahip olduğum en zeki adamlardan biri.*

şimdiye kadar bilinen.

Angie, Will'in Sara'nın kız kardeşiyle onun sırrı hakkında konuştuğunu bilip bilmediğini merak etti. Mutlu olmayacaktı. Bir lanet için utanıyordu. İyi bir sebep.

Tepedeki ışıklar titredi. Angie tavana baktı. Floresan ampullerin canlanmasını izledi. Harding içecek dolabına doğru ilerledi ve bir şişe BankShot çıkardı. Kanepenin diğer ucuna oturdu. Gözleri sarıdan daha sarıydı.

Beyazdı. Teni bir kurutma kâğıdının dokusu ve rengindeydi. "Tanrım," dedi Angie. "Daha ne kadar zamanın var?"

"Çok uzun." Adam onun viskisini aldı. Onun radyoaktif görünümlü enerji içeceğini bardağa doldurmasını izledi.

"O şey seni öldürecek." dedi.

"Umarım."

İkisi de bir basketbol topunun mermer fayanslara çarpıp zıpladığını duydu. İkisi de kaşlarını çattı.

"Laslo nerede?" Kip sordu.

"İşte." Laslo arkasındaydı. Yüzünde ekşi bir ifade vardı.

Yüzünü. Angie adamın kâğıdına bakmak için iyilik yapmıştı. Laslo

Zivcovik ufak tefek, ufak tefek biriydi ama bıçağı iyi kullanıyordu ve kullanmaktan da hiç çekinmiyordu. Bir kızın yüzünü doğradığı için hapse girmişti ama ağır cezayı bir bıçaklı kavga yüzünden almıştı

Bir barın dışında. Birisi kendini hastanede bulmuş. Birisi morga gitmiş.

Ve şimdi Laslo bıçağıyla Atlanta'daydı.

"Pekâlâ beyler." Kip basketbol topunu kolunun altında tutuyordu.

Masasından siyah bir dosya çıkardı. "Bir sorunumuz var."

Dale eğildi ve bir kase dolusu fıstığı mideye indirdi. "Rippy başka bir ispiyoncuya daha mı tecavüz etti?"

Kip sinirlenmiş görünüyordu ama yemi yutmadı. "Bu gece fark ettiniz mi bilmiyorum ama LaDonna her zamankinden daha sinirliydi."

Laslo inledi. Angie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bu sefer onu ne yaraladı?"

Angie, "Kocasını aldatıyor mu?" diye tahmin etti.

Harding, "Bankayı alırsan, tokadı yersin." dedi.

Angie hariç herkes güldü. Bu adamlar hiç anlamamışlardı. Kadınların sadece para istediğini sanıyorlardı.

Harding'e "LaDonna'nın çek defteri için Marcus Rippy'yi siker misin?" diye sordu.

"Bu Kip'in işi değil mi?"

"Kapa çeneni, pislik." Kip o kadar içine kapanıktı ki neredeyse Narnia'da yaşıyordu. "Nerede olduğumuzu unutma."

Harding başını salladı. ". Anladım."

Hepsi anladı. 110'un sporcuları jet sosyetenin multimilyonerleriydi, ama aynı zamanda anneleri onları her Pazar kiliseye sürükleyen küçük kasaba çocuklarıydı. Dinleri seri zinayı ve ot içmeyi es geçip iki erkeğin birbirini becerdiği yerde duruyordu.

Laslo, "peşinde?" dedi. LaDonna'yı kastediyordu. İşleri yeniden rayına oturtmaya çalışıyordu. "Kızı öğrendi mi?"

"Hangi kız?" Harding şimdi dikkat kesilmişti.

"Marcus'un Vegas'ta küçük bir oyunu var. bu değil." Kip siyah dosya klasörünü Angie'nin yanındaki kanepeye fırlattı.

Kip, "Ben Jo Figaroa." dedi.

Angie'nin kalbi garip bir şekilde . Daha önce hiç kimsenin Jo'nun adını yüksek sesle söylediğini duymamıştı. Bir tür müzik gibiydi.

Kip, "Polaski mi?" dedi.

Dosyayı eline alırken yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı. İlk sayfada Jo'nun bir fotoğrafı vardı. Saçları daha kısaydı.

Kollarında küçük bir çocuk tutuyordu. Gülümsüyordu. Angie kızının gülümsediğini daha önce hiç görmemişti.

Harding kravatındaki fıstık tozunu fırçaladı. "Yine hap mı içiyor?" "O bir bağımlı mı?" Angie bir jiletin vücuduna saplandığını hissetti.

kalp. "Ne kadar ?"

"Lisedeyken alkollü araç kullanmaktan kenara çekmişler. Torpido gözünde bir yığın reçete buldular. Valium, Percocet, kodein."

Angie, Jo'nun geçmişini . Bir tane buldu çocuk tutuklama kaydı. Yasadışı reçetelerden bahsedilmedi.

Harding şöyle açıkladı: "Babasının yerel güçlerle arası iyiydi. İş i iptal ettirdi. Biraz kamu hizmeti yaptı.

Herkes parasını aldı."

"Nereden biliyorsun?"

"A-O ile konuştum."

Tutuklayan memur. Angie rapordaki adresi kontrol etti.

Thomaston. Küçük bir kasaba polisi kanıtları saklayabilir ama bunun için birden fazla ödeme yapmak gerekir.

"Her neyse. Uyuşturucu onun sorunu değil." Kip, uyuşturucularını BankShot için basketbol topu. Kapağını çevirip çıkardı ve çöp kutusuna attı. "Bu Marcus."

"Marcus?" Angie dosyadan kaldırdı. Kendini tutmaya çalıştı. ama Marcus Rippy'nin kızının etrafını kokladığını düşündükçe onun suratını dağıtmak istiyordu. "Onun kızım ile ne ilgisi var?"

"Birlikte büyüdüler. Kocasıyla tanışmasının sebebi o." Kip bunu sanki herkes zaten biliyormuş gibi söyledi. "Tanrım, Polaski, hiç mi bir şey okumuyorsun?"

"Sporla ilgisi varsa hayır."

Harding şöyle açıkladı: "Rippy Griffin'de büyümüş. O ve Jo, genç İncil Kampı'nda bir tür yaz aşkı saçmalığı yaşadılar. Son senesine kadar hızlıca ilerledi. Yoğun bir şekilde izleniyordu. Bazı takımlar

Ona kur yapmak için aşıya inen oyuncular. Gayri resmi şeyler, teftiştan geçemeyecek bir şey değil. İşte o zaman Jo'nun başı döndü."

Angie, "Reuben Figaroa, Marcus'a kur yapması için gönderilen oyuncularдан biriydi," dedi. Jo'nun müstakbel kocasıyla nasıl tanıştığını hep merak etmişti. Şimdi anlıyordu. Ayrıca Harding'in kızı hakkında kendisinden çok daha fazla şey bildiğini de anlamıştı.

Mantıklı. Kip, Reuben Figaroa'yı müşteri olarak almadan önce Jo'nun ciddi bir şekilde incelenmesini isterdi. Eşler ve kız arkadaşlar her zaman en zayıf noktalardı.

"Marcus'a Jo ile aralarında bir şey olmadığını sordun mu?" diye sordu.

Toplu bir gülüşme oldu. Kimse Marcus Rippy'yi sorgulamadı.

110 tüm sporcuları ile babacan bir ilişki kurdu.

Şımarık çocuklarının her an oyuncaklarını alıp gidebileceğini anlıyorlar.

Angie, "Şunu bir düşüneyim: , Marcus ve Jo birbirlerinden hoşlanıyorlar. Yaz bitti. Ayrılırlar. Birkaç yıl sonra, LaDonna Marcus'la takılıyor. Önceki kız arkadaşlarını biliyordur. Ergenlik çağında bile tam bir geçmiş almamasını anlayamıyorum." "Bu neden bir sorun olsun ki?" diye sordu.

Şimdi mi?"

"Çünkü Jo burada, burnunun dibinde," diye yanıtladı Laslo. "La D ilk başta bunu sorun etmiyor gibiydi. Jo'yu gruba getirdim. Jo'yu gruba dahil etti. onun için parti. Onu öğle yemeğine götürdüm. Ama son zamanlarda Jo'ya kötü kötü bakıyor."

Angie bunun Jo için iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. LaDonna söz konusu kocası olduğunda taş gibi bir deliydi. Ofis dedikodularına göre bir partide Marcus'a fazla yaklaşan bir amigo kıza ateş etmişti. "Peki ya Reuben? O da şüpheli mi?"

"Kim bilebilir ki? Adam tam bir sfenks. Onu tanıdığım süre boyunca bana muhtemelen on kelime söylemiştir. Bu arada hiçbir 'iyi iş' ya da 'teşekkür ederim' değildi." Kip enerji içeceğinin kalanını yudumladı.

Boğazı ezme için şişmanlatılan bir kaz gibi çalışıyordu.

Angie hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, onun topuyla oynamasını izlemek mi yoksa vişneli limonlu BankShot'ı lıkır lıkır içmesini dinlemek mi? Yüzde doksanı

Günü ya birini ya diğeri yapıp geçiyordu. İşten çıkma saatinde üst dudağı plaj topunun kırmızısı gibiydi.

"Hey." Harding Angie'nin omzuna dokundu. "Kimse ona Reuben demiyor. Adı Fig. Biyografisini okumadın mı?"

"Neden biyografisini okuyayım ki?"

Kip geçirdi. "Çünkü o Marcus'un aranan adamı. Çünkü şirkete milyonlarca dolar kazandırıyor. Çünkü, dizi bir kez Düzelerse, daha da fazlasını getirme potansiyeline sahip." Harding,

"Dizinin nesi var?" diye sordu.

Kip Laslo'ya yan gözle baktı. "Dizinde bir sorun yok."

Angie dosyayı kapattı. "Pekâlâ, hepimizin çözmek için burada olduğu sorun nedir?"

"Sorun şu ki Marcus yeniden Jo ile yakınlaşıyor ve LaDonna bundan hoşlanmıyor ve LaDonna mutlu olmadığında hiçbirimiz mutlu olamayız."

Angie bunu göremedi. Reuben ona sahiplenici geldi ve Jo bundan hoşlanıyor gibiydi. "Yakınlaştıklarını düşündüren ne?"

"Çünkü kafamın içinde gözlerim var." Kip bir tane daha açtı BankShot. Parlak kırmızı sıvı yere döküldü. "Birlikte olduklarında bunu hissedebiliyorsun. Bu gece neredeydin?"

"İki yetişkin insan arasında bir şeyler hissetmeye çalışmıyorum."

"Ben de gördüm." Laslo volta atmaya başladı. Bu işi ciddiye alıyordu. "Marcus ona içki verirken dirseğine dokundu. Samimiymiş gibi."

Harding, "Tiger Woods'un durumuna mı bakıyoruz?" diye sordu.

Angie, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kip, "Tiger Woods'un bir golfçü olduğunu bildiğini söyle." dedi.

Angie, "Evet, kim olduğunu biliyorum," dedi ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Laslo, "Tiger oyununun zirvesindeydi, sonra aile hayatı dağıldı ve şimdi dibe vurdu. Bir sopayı bile sallayamıyor artık."

"Aile hayatı neden dağıldı?"

"Fark etmez," dedi Kip. "Önemli olan Marcus'un Aynı şekilde. Evde işler kötüyse, sahada da kötüdür. Onun oyunu LaDonna'ya bağlı."

Angie hâlâ göremiyordu. LaDonna bir pinpon topu kadar dengesizdi ama Marcus şimdiye kadarki en iyi sezonunu geçiriyordu. "Nasıl yani?"

Kip, "Ne zaman boşanmadan bahsetse, tahtadan en az beş puanın silineceğine güvenebilirsin. Avukat çağırırsa daha da fazla."

Angie gülmek istedi ama belli ki çok ciddiydiler. "Beş puan." Harding başını sallıyordu, muhtemelen

Bu bilgiyi bahisçisiyle nasıl kullanacaktı. "Marcus onsuz oynayamaz."

Angie, "LaDonna bu güce sahip olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Kip, Laslo'ya kuşkulu bir bakış fırlattı.

Bak. "LaDonna biliyor mu?" Basketbol topunu kaptı. "Onu başımızın üzerinde lanet bir giyotin gibi kullanıyor."

Harding boş fıstık kasesini yere bıraktı. Ellerini çırparak temizledi. "Fig'in karısına biraz Oxy koymamızı, polisleri aramamızı ve onu bir geceliğine hapse tıkmamızı mı istiyorsun?"

Angie'nin kalbi boğazına çarptı. "Kulağa aşırı geliyor."

Harding öyle düşünmüyor gibiydi. "Balta kullanmak varken neden çekiç kullanasın ki?"

Yapmamak için bir neden bulmakta zorlandı. "Çünkü Reuben -İncir- bu kadınla evli. Çünkü bir çocuğu var, onun çocuğu. Çünkü Marcus'la yatmıyor olabilir."

"Herkes Marcus'u beceriyor." Kip bunu bir müjdeymiş gibi söyledi.

"Bak." Angie kanepeye doğru eğildi. Kip'le konuşmuştu çünkü bu onun kararıydı. "Bana LaDonna'yı halletmemi söyledin ama LaDonna'yı halletmek demek bütün karıları halletmek demek." Sanki kendine bir şey hatırlatması gerekiyormuş gibi dosyayı açtı ama aslında boşa kürek çekiyordu. "Karıları mutlu etmenin yolu dalga yaratmamaktır. Göndermek" - kızın adını arar gibi yaptı

"Josephine'in rehabilitasyona gitmesi büyük bir dalga. Bu bir medya olayı. Çok dikkat çekecek. Röportajlar ve paparazziler olacak. Etrafta kameralar olduğunda ne olur bilirsiniz. Eşler çıldırır.

kendilerini resmin içine sokmaya çalışıyorlar. Bir de Jo'nun uyuşturucu kullanıp kullanmadığı sorusu var." Cevap için Harding'e baktı. Harding omuz silkti. Dedi ki, "Yürüyün. Sen yerleştir

Uyuşturucu, polisleri ararsınız, onu rehabilitasyona gönderen bir hakimin önüne çıkar. Kullanmadığını anladıklarında ne olacak? Kan.

Testler temiz olduğunu gösterecek. Yoksunluk çekmeyecek. Ya anlattığı hikaye buysa, yani kendisine komplo kurulduysa?"

"Bir yarış açısı var mı?" Laslo sordu. "Onun ne söyleyemem. Siyah mı? Beyaz mı? Latin?"

"O çok güzel," dedi Kip. "Önemli olan tek şey bu. Çirkin bir kaltak şikayet ettiğinde kimsenin olmaz."

Harding, "Jo'nun annesi." diye

önerdi. Kip, "Peki ya o?" diye sordu.

"Babası öldükten sonra buraya taşındı. Bir çeşit kalp rahatsızlığı vardı, bu yüzden iyi bir hastaneye yakın olmasını istediler. Annesi Fig'in parasını ödüyor."

"Sakin ol," dedi Laslo. "Jo'yu annesiyle tehdit ederiz. Ona Marcus'la ilişkisini kesmezse annesinin kedi maması yemeye başlayacağını söyleriz."

Angie, "Eğer Jo'nun Marcus'la bir bağlantısı varsa, annesi daha da büyük bir ikramiyeye bakıyor olabilir. Onda çok daha fazlası var.

Reuben'den daha çok parası var. Annesini bir eve yerleştirebilir.

Ritz'in tepesindeki çatı katı. Ona yeni bir kalp al. Ne isterse."

Harding, "Haksız değil." dedi.

Angie ona bir bakış fırlattı. O da kızın haklı olduğunu söylememişti. Kip, "Tamam. Çözüm nedir, pislikler?"

Angie herkesten önce cevap vermek için acele etti. "Jo'yu gölgeleyeceğim ve ne çıkacağına bakacağım." Başka bir şey düşündü.

"Eğer Marcus'la yatmıyorsa, o zaman ikisi arasında neler oluyor?"

Kip topu sektirdi. "Besin zincirinde yükselmek istemiyorsa ondan başka ne isteyebilir ki?"

"Ona hap veriyor olabilir. Geçmişiyile ilgili bir konuda ona şantaj yapıyor olabilir. Pek çok şey olabilir." Angie yutkunmak için durmak zorunda kaldı. Bunun elinden kaçıp gitmesine izin veremezdi. "Sorunun gerçekte ne olduğunu bilmeden bir çözüm bulamayız."

Harding, "Fikrime geri dönüyorum. Sorun Jo. Jo giderse sorun da ortadan kalkar."

Angie denedi, "Ya sorunlu olan tek kişi Jo değilse? Ya biriyle konuşuyorsa? Ya biriyle çalışıyorsa?"

Biri mi?"

Harding omuz silkti, ama onun zihninin yeniden dönmeye başladığını görebiliyordu.

"Bu konuda aptallık etme." Angie ayağa kalktı. Kip'in en çok saldırganlığa tepki verdiğini biliyordu. "Neler olduğunu öğreneceğim. Tek ihtiyacım olan zaman."

"Sahip olmadığımız şey tam olarak zaman," diye karşı çıktı Kip. "Antrenmanlar hızlanıyor. İki hafta sonra All-Star'ın temel atma töreni var. Marcus'u içeride tutmak için kendi sağ somunumu kesip Ditmar'a vermek zorunda kaldım. Bunun bir an önce halledilmesi gerekiyor."

Hepsi tekrar sessizliğe gömüldü.

Angie sayfaları dosyaya yerleştirdi. Buradan gitmesi gerekiyordu. Harding diğer tarafa dönmeden önce. "Baltayı indirmeden önce biraz daha derine ineyim."

Kip, "İki günün var." dedi.

"Kendimi toparlamam bile o kadar uzun sürer." Angie zaten yapmış olduğu şeyleri sıraladı. "Onu takip etmem gerekecek, dijital ayak izini kontrol edin, zamanını nerede geçirdiğini araştırın."

"Telefonunu klonlayın, mesajlarını okuyun, e-postalarını bilgisayar." Harding Angie'ye göz kırptı. Sonunda gemiye binmişti. "O haklı, Kip. Elektronikçimi bu işe hemen sokabilirim, ama sondaj yapmak için Neyin ne olduğunu anlamak en az iki hafta sürecektir."

"O kadar yok." Kip topu havaya fırlattı.

"Bir haftan var, Polaski. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ya sorun çözülür ya da karım çözülür."

SALI SABAH 7:35

Lululemon giyen ısrarcı bir kadın, "İlerlemeniz gerekecek," dedi.

Angie'yi uyardı. Bir elinde floresan bir cop, diğer elinde ise plastik bir bardak yeşil sulu çamur vardı. "Burası bırakma şeridi."

Angie ilkokula doğru baktı. Kaldırıma park . Buranın okula bırakma şeridi olduğunu gösteren bir işaret yoktu.

Kadın tekrarladı, "İlerleyin lütfen."

Angie'nin arkasında bir araba kornası çaldı. Aynayı kontrol etti. Siyah Mercedes SUV, kutu gibi, altı faturalı türden. Tam da her annenin çocuğunu okula götürmek için ihtiyaç duyduğu şey.

"Habla inglés?"

Angie ağzından fırlamak isteyen bıçakları yuttu. Şanzımanı akan boktan bir arabada olması onun hizmetçi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Habla fuck off," diye mırıldanarak arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı. Bacaklarının arasındaki kahve fincanı kot pantolonunun üzerine döküldü. "Lanet olsun." Angie direksiyonu tekrar kırarak okulun otoparkından çıktı. Yasadışı bir sola döndü. Daha fazla araba kornası çaldı. Gizli kalarak harika bir iş çıkarıyordu.

Peachtree Battle Bulvarı ikiye ayrılmıştı, kuzey ve güney şeritlerini ayıran çimenli bir bölme vardı. Angie nasıl geri döneceğini bulamadı. Çimlerin üzerinden geçti, sonra geniş yola park etti. Bir malikaneye giden tuğla döşeli bir araba yolunun ağzında. Göz önünde saklanmak için pek de iyi bir yer sayılmazdı. Dün Jo'nun çocuğunu bırakmasını izleyemeyecek kadar okuldan uzaktaydı.

Kip sabırsızlanmaya başlamıştı. İki gece önce Angie'ye Jo'nun neyin peşinde olduğunu anlaması için bir hafta süre vermişti. Tam bir günlük gözetimin ardından hiçbir şey ortaya çıkmayınca, Dale'in görevi devralması için sesler çıkarıyordu.

Angie'nin Dale'in yönetimi devralmasına izin vermesine imkan yoktu.

Caddenin diğer tarafındaki trafik hattını inceledi. Daha çok siyah SUV'lar, bazı BMW'ler ve ara sıra Lexus'lar. E. Rivers ilköğretim, devlet okuluna kıyasla Tac Mahal'di Angie'nin gittiği bok çukurları. Çocuklar o kadar parlak beyazdı ki neredeyse parlıyorlardı.

Angie daha önce birçok kez okula gitmişti ama hiç bu kadar erken gelmemişti. Genellikle ana yolun karşısındaki alışveriş merkezine park eder ve kaldırımda durup çitlerle çevrili alandaki çocukları izlerdi. oyun alanı. Jo'nun çocuğunu kontrol etmek istemişti. Kimi araması gerektiğini biliyordu çünkü Reuben Figaroa'nın sitesinde bir sürü fotoğraf vardı.

Facebook sayfası. Jo hiçbirinde yoktu ama Angie'nin resimlerden mutsuz olmasının nedeni bu değildi. Reuben şöhretten ne kadar titizlikle kaçınırsa kaçınısın, yine de kamuya mal olmuş bir kişiydi. Bu fotoğrafları göstermemeliydi.

Herkes çocuğunun yüzüne bakıyordu. Dışarıda deliller vardı. İçlerinden herhangi biri, tıpkı Angie'nin yaptığı gibi, çocuğun hangi okula gittiğini, saat kaçta oyun alanında olacağını bulabilirdi.

Tahminine göre bu onun torunuydu. Teknik olarak, gerçek değil. Angie'nin büyükanne olacak kadar yaşlı olmadığı kesindi. Özellikle Anthony Figaroa gibi bir çocuk için.

Bu isim altı yaşındaki bir çocuk için çok kullanışsızdı ama uygun görünüyordu. Anthony küçük bir yetişkin gibiydi. Alnı sürekli çatıktı, omuzları yuvarlanmıştı, başı öne eğikti, sanki içine kapanmak ister gibiydi. Teneffüslerde diğer çocuklarla oynamak yerine, sırtını okulun duvarına dayayıp oturuyor ve kederli bir şekilde dışarıya bakıyordu. Oyun alanı. Angie'ye Will'i hatırlatıyordu. Yalnız aurası, onu her zaman geride tutan şeyle karışık özlemi.

Will sporda çok başarılıydı ama onu maçlara götürecek ya da ekipmanlarının parasını ödeyecek bir ebeveyni yoktu. Bir de vücudundaki yara izlerinin yol haritası meselesi vardı. Will soyunma odasında üstünü değiştirirse

Odada biri bariz istismar belirtilerini fark edecek, ardından bir öğretmen, müdür ve sosyal hizmet görevlileri olaya dahil olacak ve Will'in en nefret ettiği şey olan büyüteç altına alınacaktı.

Anthony Figaroa'nın da aynı ilgiden hoşlanmadığı açıktı. Sonra tekrar, annesi de öyle yaptı. Angie, Jo'nun kömür grisi Range'ini gördü. Rover iniş şeridi boyunca ilerledi. Angie'nin bir gün önce tanık olduğu sahnenin aynısı yaşandı. Jo arabadaki diğer annelere el sallamadı. Angie'yi kovan işaretli Nazi ile konuşmadı. Anthony gibi yaptı. Onu tuttu Başını eğdi. Kendi şeridinde kaldı. Çocuğunu bıraktı. Arabayla uzaklaştı. Düne ya da Angie'nin kızına baktığı diğer günlere olursak, Jo eve gider ve Anthony'yi alma vakti gelene kadar bir daha dışarı çıkmazdı.

Perşembe ya da Cuma günleri hariç, o günler sırasıyla markete ve kuru temizlemeciye gittiği günlerdi. Angie kızı için pek çok şey hayal etmişti ama onun bir münzeviye dönüşeceğini hiç düşünmemişti.

Angie'nin arabası Jo'yu takip etmek için yanlış yöne çevrilmişti. Çimenli yol ayırımından bir kez daha geçince kırmızı ışıktaki Range Rover'in iki araba gerisine düştü. Jo'nun flaşörü

açık değildi, bu da doğrudan Peachtree Battle alışveriş merkezine gittiği anlamına gelebilirdi. Angie tepenin dükkânları taradı. Bugün Jo'nun market günü değildi ve öyle olsa bile Peachtree'deki Kroger'ı kullanıyordu. Kuru temizlemecisi Carriage Drive'daydı. Kuru temizleyicisi Alışveriş merkezinde bu kadar erken saatte açık olan tek işletme Starbucks'tı.

Işık değışti. Jo kavşayı geçti ve Starbucks otoparkına döndü.

Angie aralarında bir araba daha bırakarak onları uzaktan takip etti. Otopark tıklım tıklımdı. Angie, Jo'nun arabaya servis kuyruğuna girmesini bekliyordu ama birkaç tur attı ve bir yer buldu.

"Haydi." Angie otoparktan çıkıp sokağın karşısındaki bankanın önünde bir yer bulana kadar burnu telefonunda, ayaklarını sürüyerek yürüyen bir kadını beklemek zorunda kaldı.

Arabasından indi ve Starbucks'a doğru koşmaya başladı. Jo'nun cam kapıyı açtığını görene kadar başına geleceklerin farkında değildi. Bir kahve dükkanına giriyordu. Siparişini tezgâhtan . Kasanın arkasındaki kadına teşekkür edecekti. Bir çeşit konuşma olmalı. Angie sonunda Jo'nun sesini duyacaktı. Kip'teki işi en başta bu yüzden istemişti -bu an, zamanın bu boşluğu. Jo kızının konuştuğunu duyardı. Bazı şeylerin farkına varırdı. Uzun zamandır bastırdığı annelik içgüdüleriyle Jo'nun iyi olup olmadığını öğrenecek ve Angie normal hayatına geri dönüp Jo'yu hiç düşünmeyecekti. kızını bir daha asla kaybetmeyecek. Angie kapıyı açtı. Çok geç kalmıştı.

Jo siparişini çoktan vermişti. Kahve alan sürüyle birlikte ayakta duruyor, tezgâhın arkasındaki kadının adını söylemesini bekliyordu.

Angie kasada sıraya girerken bir küfür mırıldandı. Önündeki adam belli ki daha önce hiç Starbucks'a gitmemişti. Boyutlar hakkında sorular soruyordu. Angie buzdolabından bir şişe pahalı elma suyu çıkardı. Jo'ya bir göz attı, sonra kendini açıkça bakmaya bıraktı.

Kızını değerlendiren tek kişi o değildi. Odadaki her erkek onu fark etmişti. Jo çok güzeldi. Bir şekilde gözünü çekiyor. Rahatsız edici olan şey, onun ya fark etmedi ya da umursamadı. Angie yirmi yedi yaşında görünüşünü bir koçbaşı gibi kullanmıştı. Kırıp açamayacağı kapı yoktu.

"Josephine?" diye seslendi barista. "Uzun boylu soya latte." Josephine, Jo değil.

Fincanı eline aldı. Konuşmadı. Gülümsemesi gergindi, belli ki zorlanmıştı. Latteyi dükkânın arka tarafına götürdü. Otoparka bakan uzun bara oturdu. Orada bir

Bir koltuk aşağıda boş bir tabure vardı. Angie kasiyerin bakmadığından emin olmak için kontrol etti. Sıradan çıktı ve boş koltuğa oturdu. önce.

Bar , belki bir ayak genişliğindeydi. Pencerenin dışında arabalar arabaya servis penceresine doğru kıvrılıyordu. Angie ile kızının arasındaki adam bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Angie ekrana baktı ve adamın büyük Amerikan romanını yazdığını düşündü. Starbucks'ta. Tıpkı Hemingway gibi.

Angie meyve suyunu açtı. Yıllarca ara özel dedektiflik yapmıştı. Bagajında bir çanta vardı.

Ticaret. Koli bandı, yağmur yağma ihtimaline karşı küçük bir muşamba, iyi bir kamera, yönlü bir mikrofon, gizlenebilecek dört küçük kamera saksı bitkilerinin ve havalandırma deliklerinin içinde. Bunların hiçbirisi bu saatte ona yardımcı olamazdı. Birkaç koltuk aşağıda bir gazete gördü. O da diğer tarafındaki kadına çarptı, gazeteye başını salladı ve sessizce ona doğru uzatıldı.

Hemingway, Sam Spade ile tanış.

Angie ön sayfadaki manşete göz gezdirdi. Kızına bir kez daha baktı. Fincan dikkatini çekti. Siyah kalemle JOSEPHINE yazılmıştı. Angie bir isimde çok şey olduğunu biliyordu. Annesinin pezevengi ona Angela demişti. Şimdi bile, biri bu ismi söylediğinde ağzına safra kaçıyordu.

Angie derin bir nefes aldı. Gözlerini yukarı kaldırdı.

Jo pencereden dışarı bakıyordu. Angie onun görüş hattını takip ederek alışveriş merkezinin beyaz, sıva duvarına ulaştı. Kız Jo'yu bekliyordu. Bir şey. Bir şey hakkında düşünmek. Bir şey için üzgün. Onun

Gözleri duvardan ayrılmadı. Ellerinin üzerinde oturuyordu.

El değmemiş kahvesinden buhar yükseliyordu. Telefonunun yüzü yukarı dönüktü.

önündeki barda. Kadın gergindi. Angie, Hemingway'in karşısına geçip kadının endişesine gerçekten dokunabilecekmiş gibi hissetti.

Ama buraya bunun için gelmemişti.

Angie gazeteyi açtı. Dünya ilgileniyormuş gibi yaptı. Ve sonra gerçekten dünya olaylarıyla ilgilenmeye başladı,

Çünkü başka hiçbir şey olmuyordu. Yanındaki kadın kalktı ve gitti.

Gışedeki sıra önce azaldı, sonra kayboldu. Kadın

park yeri boşalmaya başladı. Sonunda Hemingway birkaç masa ötedeki büyükçe bir sandalyeye geçti.

Angie gazetesinin sayfasını çevirdi. FINANS. Jo'ya baktı.

Kızı hareket etmemişti. Hâlâ ellerinin üzerinde oturuyordu.

Hâlâ boş duvara bakıyorum. Hala endişeden neredeyse titriyor.

Barda kalan tek iki kişi onlardı. Angie ayağa kalktı ve birkaç tabure uzaklaştı çünkü normal bir insan

yapacağını söyledi. Gazeteyi yaydı. O Meryl Streep değildi. Finansla

ilgileniyormuş gibi davranamazdı. HAYAT bölümüne döndü. Meyve suyuna uzandı ama aradan o kadar çok zaman geçmişti ki şişe ılıktı.

Angie'nin gözleri küçük kelimeleri okumaktan bulanıklaşmaya başladı. O pencereden dışarı baktı ve gözlerini kırıştırdı. Bir arabanın sokağa girişini izledi. Hemingway'in dizüstü bilgisayarına vuruşunu dinledi.

Göz ucuyla Jo'nun sıçradığını gördü. Hareket neredeyse fark edilmiyordu. Yarım saniye sonra Angie, Jo'nun telefonunun çaldığını duydu. Tam olarak bir zil sesi değildi, daha çok 1950'lerden kalma bir bilimkurgu filminde duyabileceğiniz bir sestti.

FaceTime.

Görüntülü aramayı kabul ettiğinde Jo'nun elleri titriyordu. Jo

telefonu yüzünün önünde tuttu. Angie ne arayan kişinin görüntüsünü görebiliyor ne de sesini duyabiliyordu. Jo kulaklıkları takmıştı. Küçük

mikrofonu ağzına götürdü ve "Buradayım" dedi.

Angie çantasından kendi telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa dokundu. Telefonu çantasına geri atıyormuş gibi yaptı ama bu hareket alıştırmaydı. Telefon belli bir açıyla yere düştü, kamera

Jo'ya doğru bakıyordu. Angie olanlara canlı olarak bakamıyordu ama videoyu daha sonra izleyebilirdi.

"Evet," dedi Jo. "Görüyor musun?"

Angie'nin görüşü gazete kağıdında tünellendi. Kulağında bir acı hissetti. Jo'nun sesini duymak için kendini zorluyordu ama bu bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Jo, "Evet. Anlıyorum." dedi.

Angie kâğıdı ters çevirdi. Parmağını okuyamadığı bir metin gezdirdi. Jo'nun sesi hâlâ kısıktı ama

Paniklemiş ve korkmuş gibiydi. "Anlıyorum."

Jo'nun sesini kim korkmuş gibi çıkarabilir? Marcus Rippey aklıma geldi. Sorumluluk sahibi olmayı severdi. Jo onun tipi idi. Angie de öyleydi ama Angie yirmi yedi yaşında bile böyle erkeklerle başa çıkabilirdi. O düşünmüyordu

Thomastonlu küçük Josephine her şeyin üstesinden gelebilirdi. "Hallederim," dedi Jo. "Teşekkür ederim."

Havada bir değişiklik vardı. Stres . Görüşme sona ermişti. Jo telefonu bıraktı. Dirsekleri bara gitti. Onun Başı ellerinin arasına düştü. İnce bedeninden rahatlık yayılıyordu.

Onun sesi. Angie fısıltılı sessizliğe kendini o kadar kaptırmıştı ki sesi analiz edemedi.

Jo ağlamaya başladı. Angie'nin duygularla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Seçenekleri her zaman ya beklemek ya da uzaklaşmaktı. Birkaç sandalye ötede ağlayan bir kadın varken normal bir insanın Starbucks'ta nasıl davranacağını düşünmek için beynini zorladı. Angie makul bir şekilde kıza iyi olup olmadığını sorabilirdi. Bu uygun bir davranış gibi görünüyordu.

Cevap. Jo'nun omuzları titriyordu. Belli ki üzgündü. Evet, öyle, Angie sadece kelimeleri söyleyebilirdi: İyi misin? Basit bir soruydu. İnsanlar insanlara hep bunun çeşitlerini sorarlardı. Asansörlerde. Tuvaletlerde. Kahve kuyruğunda.

?

Angie ağzını açtı ama artık çok geçti.

Jo kalktı. Çantasını sandalyesinin arkasından çıkardı. Ya da en azından denedi. Kayış sıkıştı. Sandalye devrildi. Çıkan ses küçük alanda bir patlama gibiydi. Hemingway ona yardım etmek için koştu.

"Ben ," dedi Jo.

"Yapabilirim-"

"Lanet bir sandalyeyi nasıl kaldıracağımı biliyorum!"

Sandalyeyi adamın elinden kaptı. Geri çarptı.

yer. Ses bir silah sesi gibi yankılandı. Kafalar sorunun ne olduğunu görmek için döndü. Barista tezgâhın etrafında dolaşmaya başladı.

"dilerim," diye özür diledi Hemingway. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım edin." Jo homurdandı. "Sen kendi işine bak. Bu şekilde yardım edebilirsin."

Jo cam kapıyı çekip açtı. doğru yürüdü. Çantasını arabasına attı. Otoparktan hızla çıkarken lastikleri asfaltı yakıyordu.

"Tanrım," dedi Hemingway. "O da neydi?"

Angie gülümsedi.

Bu onun kızıydı.

SALI-10:27

Angie Chattahoochee Bulvarı'nda yaşlı bir kadının hızıyla ilerliyordu. Şanzımanı kayıyordu. Sıvı takviyesi yapacak zamanı yoktu.

Kahve lekeli kotunu değiştirecek zamanı yoktu. O

Dale ve buluşmaya geç kalmıştı. Angie'nin geç kalmayı umursamadığı pek çok şey vardı ama yarım saat önce Starbucks'ın içinde her şey değişmişti.

"Kahretsin!" Angie vitesi dörde itmek için mücadele etti. Debriyajın içine bir takırtı gönderen bir öğütme sesi vardı.

Belki Dale'in adamını arabanın şanzıman yağını tamamlaması için ikna edebilirdi. Ya da belki arabayı yakıp Sara Linton'ın apartmanının önünde yanar halde bırakacaktı. Angie'nin Sara Linton'ı

Şanzıman yağını kutu ile almak için. Normalde Angie, Will'le birkaç hafta geçirir, arabayı tamir etmesine izin verir, sonra da yoluna devam ederdi ama

Kırmızı Başlıklı Kız onun yatağında uyuduğu için bu bir seçenek değildi.

Onun adı benim en sevdiğim kelime, diye yazmıştı Sara kız kardeşine.

"Kahretsin." Angie en sevdiği kelimelerden birini tıslayarak söyledi. Dişlerini. Sara Linton'a karşı her zamanki öfkesini kusamıyordu. Jo için çok endişeleniyordu.

Starbucks videosunu tekrar izlemek zorunda kaldı. O kadar çok oynattığı için telefonunun şarjı neredeyse bitmek üzereydi. Angie avuçlarını direksiyonun üzerinde tuttu ve telefonunu parmaklarının arasında dengeledi.

"Oynat" için oka dokundu. "Görüyor musun?" Jo fısıldadı, iPhone'unu havaya kaldırarak arayan kişiye Starbucks'ın içinde olduğunu kanıtladı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. . ."

Angie dedektif olmadan önce, devriye polisi olarak çalışıyordu. Geceleri çalışıyordu çünkü daha çok para veriyorlardı. Her vardiya, sekiz saatlik sosyal hizmetin arasına sıkıştırılmış on saniyelik bir adrenalindi. Eskiler onlara tavuk kemiği derdi, çünkü bir çağrı alırdınız Birinin boktan dairesinde iki cahilin tavuk kemiği gibi aptalca bir şey için kavga ettiğini görürsünüz. Gerçi telefon görüşmesi hiç kolay değildi. İki komşunun ne zaman bir tavuk kemiği hakkında tartıştığını asla bilemezsiniz. barbekü ızgarası, göğsünüze dolu bir av tüfeği doğrultan bir sarhoşla çatışmaya dönüşebilir.

Aile içi şiddet çağrıları da aynıydı ama farklıydı. Her zaman gerçekten kötü bir şey varsayarak gidiyordunuz. Yüzleşmeyi seven Angie bile bir aile içi şiddet çağrısına gitmekten nefret ederdi. Batarya çağrısı. Erkekler hep onu itip kakmaya çalıştı. Kadınlar hep yalan söyledi. Çocuklar hep ağladı ve sonunda Angie'nin tek yapabildiği adamı tutuklamak, raporu yazmak ve aynı eve tekrar tekrar gitmek için başka bir çağrı alana kadar beklemek oldu.

Jo'nun belirgin bir çürüğü ya da yara izi yoktu. Yüzü mükemmeldi. Düzgün adımlarla yürüyordu, dayak yemiş bir kadının iki büklüm duruşuyla değil.

Ama yine de Angie kızının istismara uğradığını anlayabiliyordu.

Kocasına hiç bakmaması. Kaldığı yol Onun yanına yapışmış, hiç kimseyle konuşmuyor, gözlerini yerden kaldırmaya cesaret edemiyordu. Eve gitmek dışında evden hiç çıkmaması ilkokul, bakkal ya da kuru temizlemeci. Bu Kocasının yanında sanki bir insan değil de bir eklentiymiş gibi itaatkâr bir tavır takındı.

İki gece önce Kip, Jo'nun bir sorun olduğu konusunda bir toplantı düzenlerken, Reuben Figaroa özel bir jetle Dünyanın en iyi ortopedistinın dizine mikrocerrahi uygulayacağı açıklanmayan bir yer. Tüm bilgi buydu. Angie Laslo'dan kurtulabilir. Sakat bir oyuncu, yaklaşan basketbol sezonunun gidişatını değıştirebilecek türden bir haberdı. Jo evde kalmıştı çünkü her şeyin normal görünmesi gerekiyordu. Çocuğu okula götürmek zorundaydı. İnsanları kocasının hiçbir sorunu olmadığına inandırmak zorundaydı.

Angie'nin Reuben'in ameliyatı umurunda bile değildi. Onun umurunda olan, yokluğunun kızına ne yaptığıydı.

Jo dehşete düşmüştü. Bu çok açıktı. Angie kanıtları iki eliyle tutuyordu.

Jo "Görüyor musun?" dediğinde kastettiğı şeydu: "Nerede olduğumu musun? Tam olarak bana söylediğin yerdeyim."

"Anlıyorum" derken kastettiğı şeydu: "Yetkinin sende olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı anlıyorum."

"" dediğinde, "Bana söylediğin şeyi tam olarak nasıl yapmamı istiyorsan yapacağım" demek istiyordu.

En kötü kısmı videonun sonundaydı. Gözyaşları Jo'nun çenesinden, boynundan aşağı kaydı. Parmakları mikrofonun etrafında titredi. Yine de, "Teşekkür ederim." dedi.

Reuben Figaroa. Angie, Jo'nun iPhone'unda neredeyse boş olan kafeyi göstermek için kamerayı çevirdiğinde onu net bir şekilde görebiliyordu.

Kip, Jo'nun Marcus'a çok yaklaştığını söylemişti. Belki de bu bir tasarımdı. Jo, Marcus'u beri tanıyordu. Belli ki hâlâ arkadaşlardı. Adam zengindi. Jo çaresizdi. Eğer Marcus Jo'nun paraşütüyse, plan hiç de fena değildi. En hayat-

Şiddete uğrayan bir kadın için tehdit edici zaman, tacizcisini terk etmeye çalıştığı zamandır. Olasılıkları değıştiren tek şey, etrafında onu koruyacak başka bir erkeğin olmasıydı. Jo, Marcus'a yaklaşıyorsa, bunun tek nedeni Reuben'den uzaklaşıyor olmasıydı. Bu, Jo'nun Angie kızını terk etmişti: bir ömür boyu saklanan bir kadından başka bir şey olmayacaktı.

Angie telefonunu çantasına geri attı. Gözlerini sildi. Starbucks'tan aldığı meyve suyu bozulmuş olmalı. Elleri

terliyordu. Karnına kramplar girdi.

Yirmili yaşlarının başındayken, Angie bir adamla birlikte olmuştu. onu tokatladı. Ve sonra onu yumrukladı. Ve sonra ona umutsuzca aşık olduğu anlamına geldiğini düşündüğü başka şeyler yaptı. Şiddet bir mıknaş gibi işliyordu. Bu ve kocaman bir adamın bebek gibi ağladığını görmek, çünkü sizi incittiği için çok üzgündü ve bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Ta ki tekrar yapana kadar.

"Tanrım," diye fısıldadı Angie. Jo'nun hayatından uzak durmanın ne anlamı vardı? Önce hap sorunu, şimdi de bu. Angie'nin kötü seçimleri ona miras kalmıştı. "Siktir!" Elini masaya vurdu. ama Jo yüzünden değil. Park yerine dönüşü kaçırmıştı.

Angie vites koluyla boğuşarak vitesi geri vitese takmaya çalıştı. Debriyaj gerildi. Dişlilerin gıcırdadığını duydu. Karnına hâlâ kramplar giriyordu.

"Siktir!" diye tekrar bağırdı. "Sikeyim! Siktir! Siktir!" Acı sırtına vurana kadar yumruklarını direksiyona vurdu ve omuzlar.

Durdu. Bu delilikti. Aptalca bir dönüşü kaçırdığı için kendini kaybetmişti.

Parmak parmak, ellerini direksiyonun etrafına sardı. Derin bir nefes aldı ve alabildiği kadar uzun süre tuttu.

Angie dikkatle vitesi birinci vitese taktı. Sokağın sonuna kadar sürdü, sonra geniş bir U dönüşü yaptı. Terk edilmiş bir otoparka girdiğinde vitesi üçüncü vitese takmıştı. Arabaya takla attırdı. yapabileceğini kanıtlamak için geri geri giderek sıralı park yerlerinden birine girdi.

Angie elini esnetti. Direksiyona vurmak yaptığı en akıllıca hareket değildi. Yumruğunun yan tarafı şimdiden morarmıştı.

Artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Angie başını kaldırıp Marcus'un devasa beton bloğuna baktı. Rippy'nin gece kulübü. Bina mumyalanmış bir robot kafasını andırıyordu. Önümüzdeki hafta bir temizlik ekibinin burayı güzelleştirmesi gerekiyordu ama Angie bunu nasıl başaracaklarından emin değildi. Kırık asfalttan yabani otlar fıskırıyordu. Her yerde grafiti vardı. Neden böyle bir şey yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Dale hep burada buluşmak isterdi. Berbat bir polis olmalı.
Tek istediği rutindi. Belki de yaşlanınca böyle oldu. Ya da belki de Dale'in rutini sürdürmesinin bir önemi olmadığı içindi.

aynı yerde tekrar tekrar ortaya çıkıyordu. Bir hafta önce diyalizi bırakmıştı. Eğer Angie'nin internette okudukları Doğru, bir haftası vardı, belki de en fazla iki, bu da kimse düzeni anlayana kadar ölmüş olacağı anlamına geliyordu.

Çoktan ölmüş olabilirdi. Angie saatine baktı.
Telefon. Dale on beş dakika gecikmişti. Sam Vera da gelmemişti. Neden artık zamanında gelen tek kişi oydu?

Vizörünü indirdi ve aynada makyajını kontrol etti. Göz kalemi eriyordu. Dudaklarına bir rötuş gerekiyordu. Çantasında Sara'nın rujunu buldu. Angie altın kutuyu çevirdi. Yan tarafında bir çizik vardı. Altmış dolar için bu şeyin gerçek altınla kaplanacak.

Angie düzleşmiş ruja baktı. Ucunu kesmişti. Tehlikeli bir sapık olabilirdi ama hijyenik değildi.

Gerçekten tehlikeli miydi?

Bir arabanın camına bırakılan birkaç not kimseyi incitmezdi. Sara'nın eşyalarını karıştırmak tuhaftı ama bunu bilerek yapmamıştı. Ya da En azından tasarlayarak değil. Angie Will'in evine gitmişti çünkü onu görmek istiyordu. Onunla konuşmak değil, sadece görmek. Her zamanki gibi Sara'daydı. Bu daha önce de birçok kez olmuştu. Will'in arka kapının üzerindeki çıkıntıya bıraktığı anahtarı kullanmıştı. İlk şey Angie onun aptal küçük köpeğini görmüştü. Betty susmak bilmiyordu. Angie ayağını kullanarak onu yedek koltuğa kaydırды. ve kapıyı kapattı. Banyonun önünden Sara'nın makyaj malzemelerinin lavabonun üzerine saçılmış olduğunu gördü.

Angie'nin ilk düşüncesi, *Will'in bundan hoşlanmayacağı* oldu.

İkinci düşüncesi, *Sara Linton'ın eşyalarını burada bırakarak ne halt ettiği* oldu.

İşte.

Will'in banyosu. Will'in yatak odası. Will'in evi.

Angie'nin kocası.

Angie güneşliğı kapattı. Aynaya ihtiyacı yoktu. ruj sürerdi. On iki beri ruj sürüyordu. Eli hareketi ezbere biliyordu. Yine de eğildi ve dikiz aynasından kendini kontrol etti. Buna değdiğini kabul etmek zorundaydı. Renk akmiyordu. Bütün gün sürdü. Gül Kaşmir ona pek yakışmıyordu ama yine de Sara'ya da pek yakışmıyordu.

Angie koltuğına geri oturdu. Dudaklarını düzeltti. Sara'nın Will'in evinde bıraktığı diğer şeyleri düşündü. Gerçek Manolo Blahniks. Angie'nin ayakları çok büyüktü, bir drag queen için daha uygun bir bedendi. Siyah dantelli iç çamaşırı, ki bu bir israftı, çünkü Will bir kağıt çuvaldan bile tahrik olabilir. Saç tokası, Angie'nin Kullanabilirdi ama Sara Linton'ı siktir ettiği için onları atmıştı. Parfüm. Başka bir israf. Will, parfümle parfüm arasındaki farkı Chanel No. 5 ve Dial el sabunu.

Sonra yatağıın başucundaki çekmecedde bir şeyler vardı. Angie'nin başucu çekmecesini.

Çantasına uzandı ve bir mendil buldu. Rujunu sildi. Camı indirdi ve mendili yere attı. Artık kendi Sisley'sini alabilecek parası vardı. Artık arabasını tamir ettirecek parası vardı. Kendi Manolos'unu, kendi parfümünü alabilirdi.

Neden sadece sahip olamayacağı şeyleri istiyordu?

Dikiz aynasında beyaz bir parıltı vardı. Dale Harding'in Kia'sı binanın yanından geliyordu. Araba yavaşlayarak dört adım ötede durdu. Dale McDonald's hamburgeri yiyordu.

Kapı açıldı. Hamburgerin geri kalanını ağızına attı ve paketini yere fırlattı. Etli eli tavana kenetlendi. Kendini dışarı atarken araba sarsıldı.

Angie'ye "Nerede o?" diye sordu.

Dale sokağına doğru döndüğünde Angie abartılı bir omuz silkme hareketi yapıyordu.

Sam Vera minibüsünü park yerinde tembel bir sekiz rakamı çizerek dolaştırdı. Aptal herhalde gözetleme yaptığını sanıyordu ama aslında daha fazla dikkat çekiyordu. Minibüsü boyanmıştı.

Arkasında FEEL THE BERN tampon etiketi olan donuk bir gri. Gri, sararmış Bondo parçalarıyla parçalanmış bir astar kaplamaydı. Angie bunu sadece Will sayesinde biliyordu.

Arabasından inmiş.

Dale sordu, "Bir şey bulabildin mi?"

"Fig karısını dövüyor."

"Hadi canım." Belli ki zaten biliyordu. "Chicago'daki takım ayarlayıcısıyla konuştum. Birkaç 9-1-1'i ortadan kaldırmak zorunda kaldılar."

"Bunu benimle paylaşmayı düşünmedin mi?" "Önemli bir şey değil. Onu boğmuyor."

"Ne centilmen ama." Polislere, bir kadını boğan bir tacizcinin istatistiksel olarak onu öldürme olasılığının daha yüksek olduğu öğretilmişti. Angie, "Sakladığın başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Olabilir. Peki ya sen?"

Angie yüz ifadesini görmemesi için çantasını karıştırdı. Dale belli ki Jo Figaroa'yı araştırırken iyi bir iş çıkarmıştı ama doğum belgesi çıkmaz . Angie hastanede onlara bir takma ad vermişti.

Minibüs sonunda durdu. Frenler gıcırdadı. Esrar kokusunu alabiliyordu. Radyoda Josh Groban çalışıyordu.

Dale yumruğunu minibüsün yan tarafına vurdu. "Aç , salak."

Sam Vera minibüsün kapısının sürgüsünü geri atarken büyük bir *patlama* sesi duyuldu. Büyük, yuvarlak gözlükleri güneşi yakalıyordu. En fazla yirmi yaşındaydı, keçi sakalı uyuz gibi görünüyordu. Sincap. Gözleri gözlüklerinin arkasından kısılmıştı. "Acele et. Güneşten nefret ediyorum."

Angie minibüsün arkasına tırmandı. Klima fazla mesai yapıyordu ama minibüs hâlâ güneşin altında kavrulan dev bir metal kutuydu. Sam'in keskin teri esrarın tatlı kokusuyla karışıyordu. Kendini bir öğrenci yurdunda gibi hissediyordu.

Angie devrilmiş bir plastik sandığın üzerine oturdu. Çantasını kucağında tutuyordu çünkü her yer yağlı görünümlü bokla doluydu. Dale ön yolcu koltuğuna yerleşti, onları görebilmek için yan döndü. Sam'e bir zarf dolusu para uzattı. Sam başladı faturaları saymak.

Angie daracık alanda etrafına bakındı. Minibüs seyyar bir Radio Shack'ti. Kablolar, metal kutular ve daha önce görmediği çeşitli ıvır zıvırlar.

Arkada Dewey ondalık sisteminden dökülenleri anlıyordu. Uzaktan gözetleme konusunda uzmanlaşmıştı ama Yasal türden. Her büyük Amerikan şehrinde bir Sam Vera vardı. Cehennem gibi paranoyaktı. Yasaları çiğnemekten hiç çekinmezdi. Sert konuşurdu ama polisler onu sıkıştırırsa kendi annesini bile ihbar ederdi. Angie'nin eskiden kendi Sam Vera'sı vardı ama girilmemesi gereken bir yere girdiği için NSA tarafından tutuklandı.

"Hanımefendi." Sam, Angie'ye siyah elektrik bandıyla tutturulmuş parlak yeşil telefon uzattı. "Bu Jo Figaroa'nın iPhone'unun bir klonu."

"Çok hızlıydı."

"Bana bunun için para ödüyorsun." Dale'e sordu, "Böcekleri yerleştirdin mi?"

"Karım çocuğu okula bırakırken yerleştirdim."

Dale'in nefes alış veriş zorlaşmıştı. Her daha kötü görünüyordu. "Ben de Dizüstü bilgisayarına takmamı söylediğin şeyi taktım. Mutfaktaydı.

Başka bilgisayar bulamadım. iPad de yok.

Hiçbir şey. Garip, değil mi?"

"Gerçekten garip." Sam Angie'ye, "Dale'in televizyona koyduğu program dizüstü bilgisayara gölge izleyici deniyor, casus yazılım gibi ama daha iyisi. Sabit diskteki tüm dosyaları zaten bu tablete indirdim." O

bir çöp kutusuna doğru uzandı ve çizilmiş bir iPad çıkardı. Arkasından çıkan iki eski tip anten Angie'ye televizyondaki tavşan kulaklarını hatırlattı. "Arabasındaki GPS takip cihazına ping atmak için bir uygulama yükledim. Üzerinde araba yazan bu düğme. Tıpkı polis modeli gibi çalışıyor. Bilir misin?"

"Evet."

"Yeraltında olmadığı sürece onu gittiği her yere kadar takip edebilirsiniz."

Camı kaydırmaya ve dokunmaya başladı. "Bu

Dizüstü bilgisayarındaki casus yazılım gerçek zamanlı olarak hareket ediyor. Şu andan itibaren bilgisayarda yazdığı her şey bu iPad'de görünecek, ancak tüm verileri zaten indirdiğim için, geri dönüp arama da yapabilirsiniz

sabit diski aracılığıyla. Aslında bu onun dizüstü bilgisayarını. Sadece belli bir tarihteki kopyası değil."

Dale, "Yani daha önce Polaski'ye verdiğin şey gibi değil," dedi. Sam'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ben yapmadım."

Angie, "Ona söyledim," diye araya girdi. Dale ona Sam'in telefonunu vermedi.

Angie ona nedenini söylemedikçe iletişim bilgilerine ulaşamayacaktı.

Angie kimin bilgisayarına gireceği konusunda biraz yaratıcı davranmıştı.

Sam'e, "Biz iyiyiz. Sen ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

." Sam ekrana birkaç kez daha dokundu. O

iPad'i Angie'ye uzattı. "Bil diye , hacker'ın kuralı müşterilerini ispiyonlamaman. Senin için sağlamım, yo."

"Elbette, evlat." Dale cebinden erimiş bir Snickers çıkardı.

Angie onun çiğnemesini izlemek zorunda kalmamak için gözlerini kaçırdı.

Onu Sara'nın dizüstü bilgisayarını kopyalamaya iten şeyin ne olduğundan hâlâ emin değildi. Onun hastası

dosyalar oradaydı, yani Grady Hastanesi bir çeşit

Şifreleme yazılımı Angie'nin yapabileceğinden daha yüksek seviyede bir

casusluk gerektiriyordu. Sam ona Sara'nın şifrelerini kıran ve tüm

dosyaları indiren dongle adında bir şey vermişti. Angie bunun bir sınırı

aşmak olduğunu biliyordu - Sara'yla değil, kendisiyle. Bu

Kızgınlıktan saplantılı olmaya ve tam bir takipçi olmaya geçtiği an.

Tehlikeli miydi?

Angie o kısmı henüz çözmemişti.

"Minibüsten çık." Dale Sam'le konuşuyordu. "Polaski ile bir dakikaya ihtiyacım var."

Sam tereddüt etti. "Güneş ışığında mı?"

"Erimeyeceksin, Elphaba."

Angie güldü. "Kötü Cadı'nın gerçek adını nereden biliyorsun?"

"Bak," diye mantıklı konuşmaya çalıştı Sam. "Burada hassas şeyler var. Diğer müşteriler için. Sana ne olduğunu söyleyemem ama çok gizli şeyler."

"Sence ikimizden biri bu lanet şeylerin ne olduğunu biliyor mudur?"

Dale arkasına uzandı ve kapıyı iterek açtı. "Çık dışarı."

Sam minibüsten atlarken incinmiş gibi davranmaya devam etti. Dale kapıyı çarparak kapattı. Angie ışıktaki ani değişiklikler yüzünden gözlerinin acıdığını hissetti.

Dale kül tablasından bir esrar çıkardı. Alevlendirmek için plastik bir çakmak kullandı. Uzun bir nefes çekti ve tuttu. "Delilah'yı *Wicked*'i izlemeye götürdüm" dediğinde ağzından dumanlar fışkırıyordu.

"Yılın babası."

Dale ona esrarı uzattı.

Angie başını salladı. Gemide zaten üç Vicodin vardı.

Dale bir nefes daha çekti. Gözlerini kısarak tüm elektronik gereçler. "Bunların yarısını nasıl kullanacağımı bilseydim şimdiye milyarder olmuştum."

Angie onun tam olarak bulunduğu yerde olacağını biliyordu ve bu sadece pistteki boktan şansı değildi. Dale Harding gibi adamlar sadece tek bir şeye tutunmayı bilirdi: çaresizlik.

Dedi ki, "Bak. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Angie, Dale'in iyiliklerine aşınaydı. Hepsinin tek bir teması vardı.

"Delilah vagondan düştü mü?"

"Hayır, öyle bir şey değil. O sağlam biri." Ona sert bir bakış attı. "Temiz kalacak, değil mi?"

Adam hayal görüyordu, ama o "Doğru" dedi. "Bu başka bir şey. Bahisçim."

Angie bunu beklemeliydi. Ölüm tehdidi bile bir bağımlıyı durdurmak için. Delilah'ın atı, Dale'in de midillileri vardı.

Dedi ki, "15 bin dolara Iceberg Shady ile ilgileniyorum."

"Paranın sende olduğunu biliyorum." Angie, Dale'in arabasının bagajındaki yedek lastiğin altında bir tomar para sakladığını biliyordu. "Sadece üstünden biraz sıyrır."

Başını iki yana salladı. "Hepsi Delilah'ya gidecek. Evrak işleri devam ederken geçinmek için biraz paraya ihtiyacı olacak. Sen Ona göz kulak olacağına söz ."

Angie sırtını çöp kutularına yasladı. Kablolar sırtına batıyordu ama kendini klostrofobik hissettiğinden kırıdayamıyordu. Dale'in muhtaçlığı tüm havayı tüketiyordu. Bir çeşit yan-

Kip Kilpatrick'le anlaşması, Delilah'nın hakkını vermek için son çabası. Bir emanet hesabında 250,000 dolar tutuluyordu. İki hafta içinde, All-Star kompleksinin temeli atıldığında, para Dale'in Delilah için oluşturduğu güven fonuna otomatik olarak akacak. O

tek kurtuluş şansı olarak güven fonu vaadine tutunuyordu. Sanki büyük bir ödeme günü binlerce kez

Delilah, Dale'in kumar parasını bacaklarının arasından kazanmıştı.

Angie, Dale'in kefaretiyle ilgilenmiyordu ve bir keş fahişeyi yola getirme işini de istemiyordu. Evet demesinin tek nedeni Dale'in 110'daki işi başının üstünde sallamasıydı. Eğer bir çocuktan sorumlu olmak isteseydi, Jo'yu yanında tutardı.

Dale esrarı kül tablasına geri bıraktı. "Bunu avukattan aldım, tamam mı?" Ceketinin iç cebinden katlanmış bir yığın kâğıt çıkardı. Bir yarış formu minibüsün zeminine süzüldü. "Sadece John Hancock'una ihtiyacım var."

Angie başını salladı. "Ben yanlış kişiyim, Dale."

"Kip'le olan işi sana ben ayarladım. Sana hiçbir soru sormadım. benim için yapmayı kabul ettin, şimdi de yapacaksın."

Biraz zaman kazanmaya çalıştı. "önce okumam lazım, belki bir avukatla konuşurum."

"Hayır, yok." Elinde bir kalem vardı. "Hadi ama. İki kopya. Biri senin için, biri de avukatın dosyalaması için." Hâlâ kalemi almadı. "Sorular sormaya başlamamı ister misin? Kocan hakkında mesela? Mesela neden tıbbi yazılımın şifresini kırman gerekiyor?"

Angie, "Şu sik yalayıcı," dedi. Ne de olsa Sam onu ispiyonlamıştı. Zaman kazanmak için durdu. "Nasıl işleyecek? Güven?"

"Vasiyeti yerine getirme görevlisi, yani siz, bir daire, kamu hizmetleri, sağlık harcamaları gibi temel şeyler için ödeme yapma yetkisine sahipsiniz. Her zaman başını sokacak bir evi olduğundan emin olmak istiyorum." "Ona baktığın için ayda bin dolar alacağını da ekledim."

Enayi parası değildi ama emekli olacak kadar da değildi. Asıl sorun şuydu: Angie, Delilah Palmer'ı tanıyordu. Keş alışkanlığı olmasa bile bencil, şımarık bir veletti. Kızın ilk beşliği bir kaşıktaki eritilir ve bulabildiği her damara atılırdı.

Angie'nin kalemi alıp anlaşmayı imzalamasının nedeni de bu.

Dale onun imzasına güldü. "Angie Trent, ha?"

"Peki ya diğer sorunuz?" Elindeki kopyayı çantasına tıktırdı.
"Tahminimce bahisçiniz Iceberg Shady de bir Pezevenk mi?"

"Cheshire Köprüsü'nde fahişeler çalıştırıyor. Orası senin eski uğrak yerin, değil mi?"

Angie dedektiflik günlerinde Cheshire Motor Inn'de bal tuzaklarında çalışmıştı. "O yıllar önceydi. O kızların hepsi öldü."

"İsimlerini bilmenize gerek yok. Sadece onları kilit altına almalısın."

"APD'ye Cheshire Köprüsü'nde bir baskın yaptırmamı mı istiyorsun?" Çoktan başını sallamaya başlamıştı. Onlara Daytona Plajı'ndaki tüm kumu toplamalarını da söyleyebilirdi. "Bunun için dağlar kadar Evrak işleri. Kızlar birkaç saat içinde dışarıda olacak, bir hafta içinde de mahkemeye çıkarılacaklar. Bunu yapmalarına imkan yok."

" rica edersen Denny yapar."

Angie, Dale'in yapışkan parmak izlerinin hayatının her yerinde olmasından nefret ediyordu. "Hadi Polaski. Ölmekte olan bir adama biraz huzur ver. Denny
"İstesen bir eşeği becerir."

"Denny sırf bu yüzden bir eşeği bile becerir." İsteksizce telefonunu çıkardı. Angie sadece brülör kullanırdı, böylece onunla kimin iletişime geçeceğini kontrol edebilirdi. Kafasındaki Rolodex'ten Denny'nin numarasını çıkardı ve yazmaya başladı. Dale'e, "Sanırım bunun şimdi olmasını istiyorsun?" diye sordu.

"Bugün iyi. Iceberg'in bankasının yarısı Cheshire'da. Denny onu kızları kurtarmakla meşgul ediyor, bu bana en az bir hafta kazandırır."

Onun sulu gözlerini inceledi. Beyazların arasından iplik gibi kırmızı akıyordu. "Sadece bir hafta mı? Elinde kalan tek şey bu mu?"

"Ben hallettim. Böbreklerim beni ele vermezse, bu işimi görür."
Ceketinden küçük bir poşet beyaz toz çıkardı.
cebinde. "Yüzde yüz saf."

"Gezegendeki her satıcı kokaininin bir tane olduğunu söylüyor yüzde yüz saf." Metni yazmayı bitirdi. "Muhtemelen müshil ilacıdır."

"Bu gerçek," dedi Dale, çünkü elbette test etmişti. "Bunca yıldan sonra bu kadar kokain çekersem, kalbimi soyup

tavan."

"Kulağa harika geliyor." Angie mesajı Denny'ye gönderdi. Telefonunu çantasına soktu. "Cesedini bulan kişinin ben olmadığımın emin ol."

"Tanrı şahidim olsun," diye yemin etti. "Ama, bak, bana tekrar söz vermeni istiyorum, Polaski. Paradan payını alabilirsin ama Delilah'nın rahat olduğundan eminim, değil mi? Geniş bir yerde değil ama güzel bir yerde, iyi komşularla - zorunda olduğum Asyalı sürtük gibi değil. Bol miktarda sağlıklı gıda, organik şampuan ve diğer şeyler."

"Elbette." Angie'nin tutacağından emin olmadığı bir söz daha. "Ama neden böyle bir zamanlama yapıyorsun? Bir hafta daha uzatabilir, her şeyin yolunda gittiğinden emin olabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Birkaç hafta daha dayanamam. Bundan bıktım. Yaşamaktan bıktım. Bitmesini istiyorum."

Onun dürüst davrandığını tahmin ediyordu, ama diğer kısmı Dale, Delilah'nın paranın tek seferde verilmeyeceğini öğrendiğinde çok öfkeleneyeceğini biliyordu. Tek bildiği

Dale'in sinir krizi geçirmesi ve teslim olması gerekiyordu, bu da Angie'nin ölümünden sonra onun taşakları olması gerektiği anlamına geliyordu. "Neden ben? Delilah'la evlendin, böylece eski eşlerin senin servetine el koyamayacaktı. Sorun çözüldü. Tasmaını tutması için bir avukat tutabilirsin. Neden ben onun bankeri olmak zorundayım?"

"Çünkü bir avukat, onun kendisiyle oynadığını anlamadan önce tomarın yarısını havaya uçururdu. Kimse umurunda değil, özellikle de o. Daha fazla para için yalvarıp ağlayacak ve sen de ona siktir olup gitmesini söyleyeceksin."

Angie buna itiraz edemezdi.

"Çünkü o parayı harcayacak," dedi. "Gelecek için plan yapamayacak kadar aptal. Her şeyi hemen şimdi, alabildiği kadar çok, alabildiği kadar hızlı istiyor."

"Acaba bunu alıyor?"

Dale onun ne demek istediğini anlamamayı tercih etti. "Onun gibi çocuklar Bir doların değerini anlamak. Hayatı boyunca mücadele etti ve bunun sorumlusu benim. Haplar. H. Ve sonra Virginia bok . . ." Dale mendilini çıkardı. Burnunu sümküdü. Gözlerinden düşen yaşlar bulanık görünüyordu. "Tanrım," dedi. "Bu bir

şey." Ölmekte olduğu gerçeğini, yetilerinin kontrolünü kaybetmekte olduğunu kastediyordu. WebMD bunu bir yan etki olarak listeledi. Canlı rüyalar.

Halüsinasyonlar. Hafıza kaybı. Koordinasyon eksikliği.

Dale tekrar burnunu sildi. Gözyaşlarını sildi.

Angie onun duygularını dizginlemek için verdiği mücadeleyi izledi. Minibüs kavruluyor olmasına rağmen üşüdüğünü hissetti. Acı bulaşıcı olabilirdi. İçeri girmesine izin veremezdi.

Dale, "Sadece bunun doğru yapıldığından emin olmak istiyorum." dedi.

Angie işleri doğru yapma konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. "Tüm parayı temizleyip Delilah'yı ortada bırakmama ne engel olabilir ki?"

"Hukuk firmasının gözetimi var. Sadece ev sahiplerine, elektrik şirketine ve bunun gibi yerlere çek yazabilirsiniz ama Macy's ya da McDonald's gibi yerlere yazamazsınız."

Angie başını salladı ama bu kısıtlamayı aşmanın binlerce yolunu düşünebiliyordu. Birinci adım: kendini bir ev sahibine dönüştürmek.

Dale dedi ki, "Bana söz verdin Angie. Sözünü aldım. Bunun anlamı , ama sana şunu , aşağıya senden çok daha hızlı ineceğim ve eğer kızımı becerirsen, seni cehennemde bekliyor olacağım."

Uyarının onu korkuttuğunu itiraf etmek istemedi. "Cennette bir şansım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kullanılmış mendili yere fırlattı. "Fig'in karısıyla neden bu kadar ilgilendiğini söyle bana."

"Çünkü için para alıyorum." "Yine de yeni bir ilgi değil."

Angie gülümsedi. "Neden bu beynini iş yerinde hiç kullanmadın?"

"Bana yeterince ödeme yapmadılar." Elinin tersiyle burnunu sildi.

"Takip etmek sana büyük kız hapishanesinde on yıl kazandırabilir."

Angie onun kimi takip ettiğini düşündüğünü merak etti. Sara'yı elbette, ama o da Jo'yu takip ediyordu. "Sana birini takip ettiğimi düşündüren nedir?"

"Göründüğüm kadar aptal değilim, Polaski. Bana bir iş için yalvarmaya geldin. Kocanız Marcus Rippy'ye karşı bir dava açmaya çalışıyordu. Ben de biraz araştırma yaptım."

Angie ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Will yüzünden gözü hep dışarıdaydı. Dale'in geldiğini bile görmemişti.

"Benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsun?"

"Tüm dünyada senin değersiz, soğukkanlı bir kaltak olduğunu düşünmeyen tek erkeği sikip atacağını."

Angie, "Değersiz," diye tekrarladı, çünkü inen tek darbe buydu. Will'in Rippy'ye karşı açtığı davayı kaybetmek, para almaktan başka bir şey değildi. "Başka bilgelik incisi var mı?" diye sordu.

"Fig'in karısıyla şu işi hallet. Rippy'ye iki hafta daha ihtiyacımız var. Avukatım emanet hesabının tamamen Yasal. İki hafta sonra, kürekler toprağı kazdığında, iki elli Delilah'ın güven fonuna ulaşacak ve hayatının geri kalanında. O kürek vurmazsa, bir gün bile gecikse, o zaman hiçbir şey olmaz ve tüm hayatım boka sarar." Dale kapıyı iterek açtı. Güneş minibüsü ikiye böldü. "Mezarıma gidemem Rippy denen ibne sikini pantolonunun içinde tutamadığı için anlaşılmamın suya düşmesinden endişeleniyorum."

"Ben hallederim," dedi Angie ama emin değildi.

"Güzel." Dale dışarı çıkmak için mücadele ederken minibüs sarsıldı. Baş dönyordu.

Angie sıcaktan mı yoksa her ne ise ondan mı olduğunu bilmiyordu. onu öldürüyordu. Kendini umursamaya zorlayamıyordu. Tek bildiğı, Dale ne kadar çabuk ölürse, onun meraklı tavırlarından, hastalığından ve onunla ilgili diğer tüm aşığılık şeylerden o kadar çabuk kurtulacağıydı. onu .

"Yine ben." Sam diğer sandığın üzerine oturdu. "Başka bir şey var mı?"

Adamın bantladığı yeşil telefonu kaldırdı. "Bu ne zaman işe yarayacak?"

"Wi-fi üzerinden ya da kendi ağından bir mesaj alması gerekiyor. Cevap verdiğinde telefon etkinleşecektir."

"Neden ona bir mesaj göndermiyorsun?"

"Çünkü cevap vermesi gerekecek yoksa program indirilemez. Kullanıcı arayüzü, yo. Tam bir sürtük."

"Aramalarını dinleyebilir miyim?"

"İnsanlar telefonda konuşur mu?" Şaşkın görünüyordu. "Bunun için kodlama yapmayı hiç düşünmemiştim. Yani, metin var. Değil mi? Bu yeterli mi?"

Angie yaşlı hissetmekten bıkmıştı. "Peki ya FaceTime? Skype?"

"Evet, bu daha zor. Yani, VOIP ile-"

"Anlayabileceğim kelimeler kullanmazsan bu şeyi kıcına sokacağım."

"Öyle olduğumu sanıyordum." Yine surat asıyordu. "FaceTime, Skype, gecikti. Telefonundaki bir uygulama aracılığıyla uzaktan yüklediğim bir program var. Gelen tüm görüntülü aramaları kaydediyor, ancak izleyebilmeniz için aramanın bitmesini beklemeniz gerekiyor."

"Nasıl erişebilirim?"

Telefonu yavaşça ondan aldı. Ekranı açtı. Eski zamanlardan kalma bir gramofonu gösteren bir uygulamayı işaret etti. "Buna basınca size bir liste veriyor. Görmek istediğin görüntülü aramaya bas ve yüklensin. Ama sadece arama bittikten sonra."

"Ya bu sabah gerçekleşen bir aramayı görmek istersem?"

"Size yardımcı olamam. Telefonunda kayıtlı olamaz. Tek yapabileceğim erişim, halihazırda depolanmış olan ve daha sonra ne olacağıdır, tıpkı dizüstü bilgisayarda olduğu gibi." "İhtiyacınız olursa size tabletin bazı özelliklerini gösterebilirim" dedi.

Tanrım, onunla büyükannesiymiş gibi konuşuyordu. "Normal bir iPad gibi mi çalışıyor?"

"Elbette."

"Ben iyiyim." Angie minibüsten inmeye başladı.

"Kimseye söylemedim," dedi Sam. "Senin için yaptığım diğer şeyler hakkında."

Angie ona baktı. "Yani Dale'in söylediğine göre Bana verdiğin tıbbi şifre çözme yazılımı, o sadece çılgınca bir tahminde mi bulunuyordu?"

Sam'in ruh bandı seğirdi.

Angie minibüsün etrafına baktı. Sarkan kablolar. Elektronik kutular. Bilgisayar monitörleri. Tabletler. Dizüstü bilgisayarlar.

Sam, "Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

"Sadece seni yüzünden vurursam bu minibüsün içinin nasıl görüneceğini merak ediyorum."

Sam rahatsız edici bir kahkaha attı.

Angie çantasından silahını çıkardı. Elini iPad'in üzerine koydu ve tutma yerinin etrafını sardı. Parmağını iPad'in yan tarafına bastırdı.

ona öğretildiği gibi. Belki de değildi. Aşağı baktı. Parmağı tetiğin üzerindeydi.

"Hanımefendi, lütfen." Sam gülmeyi bırakmıştı. Elleri havadaydı. "Özür dilerim, tamam mı? Lütfen beni öldürmeyin. Lütfen."

"Bir dahaki sefere işimi sokağa dökmek üzereyken şu anda nasıl hissettiğinizi düşünün."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Angie silahı çantasına geri soktu. Kendini kaptırmıştı. "Elinde ne varsa bana ver."

Çöp kutularından birini karıştırdı ve bir torba ot çıkardı. "Elimdeki hepsi bu."

Angie çantayı aldı. Elektronik eşyaları topladı ve minibüsten dışarı çıktı. Sam kapıyla uğraşmadı. Angie fikrini değiştiremeden park yerinden hızla çıktı.

Arabasına bindi. iPad'i ve yeşil telefonu dikkatlice yanındaki koltuğa yerleştirdi. Anahtarını kontağa soktu. Motor gürleyerek çalıştı. Vitesler sıyrıldı.

Sam, Dale'in adamıydı. Neredeyse çocuğu vuruyordu. Belki de. Ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki? Angie çantasından Glock'u çıkardı. Şarjörü düşürdü. Mermiyi fişek yatağından çıkardı. Bir fasulye gibi dışarı fırladı ve kayboldu.

koltuğunun altında. Silahın boş olduğundan emin olmak için gözle kontrol etti. Bu en azından bir dahaki sefere silahını çekmeden önce ona biraz zaman kazandıracaktı.

Şu an için buradan gitmesi gerekiyordu.

Angie debriyaj ve vites koluyla mücadele etti. Motor vites takıldı. Otoparktan çıktı. Karar veremedi

Hangi yöne gideceğini. Yeşil telefon Jo bir mesaja cevap verene kadar açılmıyordu. Angie, Reuben'in Jo'nun mesajına cevap veren tek kişi olduğunu varsaymak zorundaydı.

ona hiç mesaj atmamış. Laslo'ya göre bütün gün ameliyattaydı.

Anesteziden ne zaman çıkacağı belli değildi ama Angie onun yapacağı ilk şeyin Jo'yu kontrol etmek olacağını biliyordu. Ya da onu onunla kontrol et.

Geriye Sam'in iPad'i ve arkasından çıkan anten kalıyordu. Angie, Laslo'nun iPad'e yerleştirdiği gölge programının Jo'nun bilgisayarından çok az şey . Reuben, Jo'nun

kanıt istemeden kahve içmeye gitti. Jo'nun e-postalarını ve internet aramalarını da izlememesine imkân yoktu.

Geriye bu kaldı: Jo'nun bir planı vardı. Bir şeylerin peşindeydi. Marcus Rippy ile ilgiliydi. Angie'nin bundan hiç şüphesi yoktu. Starbucks'ta Hemingway'e siktir olup gitmesini söyleyen kız sır saklayan bir kızdı.

Josephine, Jo değil.

Baristaya verdiği isim .

Angie kendini yeniden keşfetmeye çalışan bir kadının işaretini tanıdı. Bir milyon yıl önce Angie'yi çocuk yuvasına bıraktıklarında Evde ona Angie yerine Angela diyen ilk kişiyi yumrukladı.

Angela pezevenğinin ona verdiği isimdi. Angie, onun kendine verdiği isimdi.

Reuben karısına Jo derdi. Jo yalnız kaldığında, küçük bir özgürlük kırıntısı açmayı başardığında, kendisine Josephine derdi.

Uzaklara gitmeyi planlıyordu, muhtemelen yakında. Reuben Pazar günü dönecekti. Bu da Angie'ye kızının ne planladığını anlamak için beş günden daha az bir süre veriyordu. Saatine baktı. Öğle vakti.

Henüz bir kaynak vardı: LaDonna Rippy.

Eğer bir kadın hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, tek yapmanız gereken onun arkadaşımı gibi davranan kadına sormaktır.

SALI GÜNÜ 12:13

Angie, Piedmont Yolu'nda dur-kalk yaparak ilerlerken frene bastı. Aşırı ve coğrafya sayesinde dar caddenin tıkanmadığı tek bir gün bile yoktu. Vitesi birinci vitese itti. Bir benzin istasyonuna sapması sayesinde vites artık yumuşaktı.

Jo'nun bir mesaja cevap verip vermediğini görmek için yeşil telefonunu kontrol etti. Şansım yok. Her zaman tavşan kulaklı iPad vardı ama Angie, Reuben'in dizüstü bilgisayarını da Jo'nun hayatını kontrol ettiği gibi kontrol ettiğini düşündü. Bir şey bırakacak kadar aptal olamazdı. Orada suçlayıcı bir şey yok.

Ayrıca Angie başkalarının kişisel dosyalarına bakma konusunda dersini almıştı. Sara'nın sabit diskinde binlerce fotoğraf vardı ve hepsi de tarihe ve yere göre titizlikle düzenlenmişti. Will ve Sara plajda. Will ve Sara kamp yapıyor. Will ve Sara Stone Dağı'na tırmanırken. Sara'nın sadece Will'le çektiği fotoğraflarda değil, ölmüş kocasıyla çektiği çok daha eski fotoğraflarda da hep mutlu görünmesi mide bulandırıcıydı.

Angie, Will'in Jeffrey Tolliver'in fotoğrafını görüp görmediğini merak etti. Taşakları vücudunun içinde kaybolurdu. Tolliver muhteşem biriydi. Uzun boylu, koyu dalgalı saçlı ve dilinizin asla yorulmayacağı bir vücudu. Üniversitede Auburn'de top oynamıştı. Polis şefi olmuştu. Sadece ona bakarak bile bir kadına nasıl davranacağını bildiğini söyleyebilirdiniz.

Angie, Sara Linton'ın iyi bir polis zevki olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Açgözlü ellerini onlardan ne zaman uzak tutması gerektiğini bilmemesi çok kötü.

Angie kırmızı ışıktaki geçip, Tuxedo Road'a geçerken korna senfonisi. Arabayı kendi bıraktı. LaDonna ve Marcus Rippy'nin konağı hafif eğimli bir tepenin sonundaydı. Evlerin çoğunda sokağı görmeyi engelleyen çalılar ya da ağaçlar vardı, LaDonna evin çarpmasını sağlamıştı. Kapalı kapıların üzerinde korkunç büyüklükte altın kaplama bir R harfi vardı. Logo LaDonna'nın tasarımıydı. Her şeyin üzerine koymuştu, el havlularının bile.

Angie kapıya yanaştı. Dahili telefona bastı, adını söyledi ve uzun bir vızıltı bekledi. Daha önce birkaç kez LaDonna'ya Kip'in evliliğiyle ilgili belgeleri imzalatmak için eve gelmişti.

Ofis. Marcus'un her işinde karısı vardı, ki bu LaDonna ya da Marcus olmanıza göre akıllıca ya da aptalcaydı.

Marcus.

Garaj yoluna girerken motor gümbürdedi. Bir yerlerde havlayan bir köpek vardı. Muhtemelen, kimse onu dışarı çıkarmaya zahmet etmediği için her yere pisleyen aile köpeğiydi. Arabalar garaj yolunun üstündeki araba parkını doldurmuştu. İki Jaguar, bir Bentley, neon sarısı bir Maserati.

"Kahretsin," diye mırıldandı Angie. LaDonna mahkemeyi yönetiyordu.

Angie çoktan kapıda anons edilmişti, yani artık geri dönüş yoktu. Portikonun altından geçerek, canı sıkılan eski bir polisin malikânenin etrafındaki kameralardan gelen canlı yayınları izlemek yerine kestirdiği izleme odasının önünden yürüdü. Kapıyı çaldı mutfak kapısı. Bekledi.

Ev, olimpiik büyüklükte bir havuzun etrafında dev bir U şeklindeydi. Ailenin ihtiyaç duyduğu her şey evin arazisindeydi. Bu da kulağa eğlenceli geliyordu.

7/24 kendi mülkünüzdesiniz ve başka kimseyi görmüyorsunuz. Yardımcılar hariç. Onlardan düzinelerce vardı, hepsi de gri hizmeti kıyafetleri giymişlerdi.

Beyaz önlüklü üniformalar, LaDonna'nın muhtemelen Otel odalarını temizlerken üniformasından nefret ederdi. Bok her zaman yokuş aşığı yuvarlanır.

Angie hizmetçilerin İngilizce bilmediklerini mi yoksa konuşmaya korktuklarını mı anlayamadı. Daha önce LaDonna'yı ziyaret ettiği tüm diğer zamanlarda olduğu gibi, kapıyı açan kadın tek kelime etmedi. Sadece başını eğerek Angie'nin onu uzun bir koridorda takip etmesini işaret etti.

Dekor, LaDonna'nın Yunan mirasına bir selam veriyordu heykeller, çeşmeler ve duvarların üzerinde ve altında bir sürü Yunan anahtarı vardı. Neredeyse her şey altın kaplıydı. Lavabolardaki musluklar, sıcak ve soğuk için kanatları olan dev kuğulardı. Koridordaki avizeler altındı. Angie armatürlere baktı. Kollar Rippy'nin logosuydu, kıvrılmış *R* harfleri güneşin vurduğu kristallerle damlıyordu.

Lazer gibi. Retinalarının yanmasını engellemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Hizmetçi Angie'ye manikür salonunu gösterdiğinde, Angie lekeler görmeye başlamıştı.

"Sen misin kızım?" LaDonna Angie'ye el salladı. Tırnakları ince yapılı Asyalı bir kadın tarafından parlak kırmızıya boyanıyordu. Dört eş ayaklarını banyo tuzuna batırıyor, dört Asyalı kadın daha tırnaklarını yapıyordu. Radyoda Usher alıyordu. Televizyonun sesi kapatılmış, ESPN'e ayarlanmıştı.

LaDonna, "Bir ıslan. Benim kız harika pedikür yapar." "Hayır, teşekkürler." Angie tırnaklarını sökmeden önce yabancı ayaklarına dokunurdu. Bu insanların hayatlarını anlamıyordu. kadınlar yaşıyordu. LaDonna çok zeki değildi ama tırnaklarını yaptırmaktan daha fazlasını yapabileceğini bilecek kadar zekiydi.

öğleden sonra birde parlatıldı. Chantal Gordon bir süredir Bebek sahibi olmak için raketini asmadan önce profesyonel tenis oyuncusuydu. Angelique Jones bir doktordu. Santee Chadwick kocasının özel bankacısıymış, Wells Fargo'da başkan yardımcısıymış. Tisha Dupree bir aptaldı. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

LaDonna, "İmzalamam için bazı kağıtlar var mı?" dedi.

"Sana bazı sorular sormam gerekiyor."

"Bu Vegas'taki kaltakla mı ilgili? O iş halledildi."

Angie kahkahaların dinmesini bekledi. "Hayır, bu başka bir şey."

"Otur kızım. Yorgun görünüyorsun."

Angie . Çantasını yere bıraktı. Yorgun *hissediyordu*. Nedenini bilmiyordu. Aslında bütün gün yaptığı tek şey bir yerde oturup durmaktı. "Fig'in karısı neden burada değil?" diye sordu.

Chantal homurdandı. "Kızın burnu biz sürtüklerle takılamayacak kadar havada."

Tisha, "Bir noktada aşağı bakmazsa ayağı takılacak," dedi.

Kaçınılmaz bir garip duraklama oldu. Angelique,

"Jo'nun başı dertte mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Angie LaDonna'yı inceledi. Kadın bir şey bekliyordu. Eğer bir kedi olsaydı kuyruğu seğirirdi. "Jo içine kapanık görünüyor. Kip bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyor. Onun mutlu olmasını istiyor."

Santee, "Onunla asla iki kelimeden fazla konuşmadım," dedi. "Benim için fazla kendini beğenmiş biri."

Angelique, "Diğer insanlardaki utangaçlığı yorumlamak zor. İlgisiz görünme eğilimindedirler."

"Çok soğuk biri," diye karşı çıktı Chantal. "Onu kahve içmeye davet ettim. Alışverişe gidelim mi diye sordum. Her seferinde, 'Fig'e bir sorayım, sonra sana dönerim,' dedi." Başını iki yana salladı. "Bu altı ay önceydi. Hâlâ bekliyorum."

Tisha, "Seninle alışverişe geleceğim." dedi.

Chantal tırnakları üzerinde yapılan işi inceledi.

"Çok zayıf." Angelique bir doktordu. O da fark etti. "Taşınma yüzünden stresli olduğumu düşündüm."

Anthony yeni bir okula başladı. Bu büyüklükte bir evi taşımak çok büyük bir sorumluluk."

"Özellikle de erkeğin parmağını bile kırıdatmıyorsa," dedi Chantal. "Jameel'le buraya taşındığımızda adam tek bir bavul hazırlamıştı ve içine sadece kendi koymuştu. Ona çocuklarının kıyafetlerini, oyuncaklarını, mutfığı ve banyoyu ne yapacağımı sordum ve o da bana 'Ben hazırım bebeğim. Sen hallet' dedi."

Odadan sempati sesleri yükseliyordu. Angie, Chantal'ın kiralık bir U-Haul'a kutuları yüklediğini görmedi. Muhtemelen bulabildiği en pahalı nakliyecileri tutarak Jameel'e borcunu ödemişti.

Santee, "Jo, Fig ile genç yaşta evlendi." dedi.

"Kim yapmadı ki?" Chantal karşı çıktı. "Ben on dokuz yaşındaydım. La D on sekiz yaşındaydı. Bana geç evlenmiş gibi geliyor."

Angie LaDonna'ya baktı. izliyordu ama konuşmuyordu.

Santee, "Jo, Fig iyi gittiği için mutlu olmalı. Marcus ona gerçekten koçluk yaptı."

Chantal, "Jo basketbolla pek ilgilenmez," dedi. Odada pek de sahte olmayan soluk sesleri duyuldu.

"Neyi ki?" Angie sordu.

Tisha dedi ki, "Anthony'yi seviyor. Hayatı onun etrafında dönüyor."

"Ve annesi," dedi Angelique. "Ne yazık ki konjestif kalp yetmezliğinin ilk aşamalarında."

"Belki de bu yüzden içine kapanıktır," dedi Tisha. "Ben de birkaç yıl önce annemi kaybettim. Böyle bir şeyin üstesinden gelemezsiniz. Sadece seninle kalıyor."

Angelique Angie'ye, "Jo ve Fig Pazar gecesi partide olacaklar. La D ve Marcus sezon başlamadan önce bir eğlence düzenliyor. İstersen onunla o zaman konuşabilirim."

"Buna minnettar olurum." Angie tekrar LaDonna'ya baktı. Hiçbir şey Kadının sessizliğinden hiç iyi bir şey çıkmadı. Angie ona, "Jo buraya taşındığında onun için güzel bir parti verdiğinizi duydum," dedi.

LaDonna yeni boyanmış tırnaklarına üfledi. Gözlerinde bir parıltı vardı.

"Jo'yu daha önce tanıyor muydun?" Angie dikkatli davranmaya çalıştı. "Liseden mi?"

LaDonna manikürcüye el salladı. "Aynı okula gitmedik. O yan kasabada yaşıyordu."

Tisha, "Bunu bilmiyordum." dedi.

"Peki ya kilise?"

"Evet, sanırım benim kiliseme gitmişti."

Tisha ağzını açtı, sonra .

Angie bekledi. LaDonna hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı. Anlamadığı şey, Angie'nin 110 Spor Yönetimi'ndeki geleceğinin umurunda olmadığıydı. Tek önemsedığı Jo'ydu. "Marcus'un eskiden Jo Figaroa'yla çıktığı gerçeğinin etrafında mı konuşacağız, yoksa bana karşı dürüst olup neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi.

LaDonna'nın dudakları hâlâ tırnaklarını yemekten büzüşmüştü. "El ele tutuşup İncil dersi hakkında konuşmaya çıkmak demezdim."

"Siz buna ne diyorsunuz?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Santee, "Botla gitmemizi mi istiyorsun, kızım?" dedi.

"Hayır, havuza doğru yürüyeceğiz." LaDonna ayağa kalktı.

Ayaklarını bir çift fuşya stiletto'nun içine soktu. "Devekuşu derisi," dedi Angie'ye. "Evimin topukluları. Milano'da özel olarak yapıldı."

"Biraz güneş kremi al," dedi Tisha. "Güneş seni yakacak." LaDonna sert bakışlarıyla kızı kıstırdı. Angie'ye söyledi, "Bu ."

Angie takip edecek biri değildi. Koridorda LaDonna ile omuz omuza yürüdü. Kadının İtalyan ayakkabılarına baktı. Uçlarına altın *R*'ler işlenmiştir. Bazı iplikler

çekmeye başlamıştı. Ayak parmağında küçük bir leke vardı. Kusurların görüntüsü Angie'ye bütün gün yaşadığı tek zevk duygusunu verdi.

LaDonna ona her zaman pezevenklerin

En alttaki kız ya da sorumlu anne - kızları zorla ya da manipülasyonla hizada tutan yaşlı bir fahişe. Sizi rahatlatır ya da keserdi, ne kadar para kazanmanız gerektiğine bağlı olarak

Sokak.

LaDonna bir çift güneş gözlüğü taktı. Kapıyı iterek açtı. Dışarısı Angie'nin hatırladığından bile daha sıcak ve aydınlıktı.

Nemli havadan bir nefes aldı. Ojenin kokusu hâlâ burnundaydı.

LaDonna, "Sürtük, peşindesin?" dedi.

Angie gülümsedi ama sadece onu kızdırmak için. "Sana söylemiştim. Kip Jo için endişeleniyor."

"Eğer kastettiğin buysa, o benim erkeğimin tipi değil." LaDonna meramını anlatmak için başını salladı. "Marcus içinde biraz mücadele olan kadınlardan hoşlanır. Jo bir hayalete yuh demez."

"Fig'in parmağı altında."

"Kız onun yumruğunun altında." LaDonna Angie'nin şaşkınlığı karşısında homurdandı. "Bunun neye bilmediğimi mi sanıyorsun?" Güldü. "Marcus bana el kaldırmazdı ama babam kemerini alır ve kırımın derisini yüzecek." Angie'yi işaret etti. "Jo'da annemin her dayak yediğinde attığı bakış var. Hatta dövüldüğünde. Sadece ona bakardı ve o da-" LaDonna eğildi ve ellerini havaya kaldırdı, ama korkmuş görünecek hali yoktu.

Angie, "Jo ile bu konuyu konuştun mu?" diye sordu.

"Ne derdim? 'Adamının sana vurduğunu biliyorum. Neden gitmiyorsun ve parasının yarısını almıyorsun?' Kahretsin, bunu biliyor Şimdiden. Bunu yaklaşık on yıldır biliyor. Peki bu konuda ne yaptı?" Kapalı bir barbekü alanına doğru yürüdü.

Buzdolabından bir şişe su aldı. "Eskisi gibi değil. Bir fotoğraf, asansörden bir video, dünyayı kendi tarafına çekerdi." LaDonna güldü. "Tabii ki, bunun nasıl oynandığını görüyorsunuz, değil mi? Televizyonlarda falan boy gösterecek, insanlar onun için üzülecek ve bir hafta sonra hepsi onu suçlayacak, 'Bakın işte' diyecekler. ' ve 'Bak burada göğsüne yumruk atıyor' ve Neden onu kızdırdı?' ve 'Tek istediği onun parası'."

Angie başını salladı. "Gitmesi gerektiğini mi yoksa kalmasının daha iyi olacağını mı söylüyorsun anlayamıyorum."

"Kızın omurgası yok diyorum."

"Omurgalı olmanın bir bedeli vardır," dedi Angie. "Jo ne yaptığını dünyaya açıklarsa Fig kontratını kaybeder. Artık para gelmeyecektir."

"Paranın canı cehennemde." Angie'ye bir şişe su fırlattı. "Marcus bu boku üzerimde deneseydi, Knox Kalesi'ndeki altınlar beni tutmaya yetmezdi."

Burada. Hala bir otel odasını nasıl temizleyeceğimi biliyorum. Ben ve çocuklarım bir kutunun içinde yaşıyorduk. köpek."

Angie bunun doğru olup olmadığını merak etti. "Neden ona yardım etmiyorsun?"

"Kahretsin, o kızın kokusunu üzerime çekmeyeceğim." LaDonna biraz su içti. "Ayrıca, bakmam gereken çocuklarım var. İdare edilecek bir ev. A Bana ihtiyacı olan bir koca. Kurtarılmak bile istemeyen birini kurtarmaya çalışarak değerli zamanımı boşa harcamayacağım."

Angie'nin ağzından bir ses çıktı, neredeyse bir "hıh". LaDonna fahişelik yapmıyor olabilirdi ama annelik mantığını çok iyi biliyordu. "Bana bak kardeşim." LaDonna güneş gözlüklerini çıkardı. "Bana bak. Ağız. Sözlerimi dinle. Bunu Kip'e geri götür. Jo Figaroa sahip olduğu şeyi seviyor."

"Vurulmaktan hoşlanıyor mu?"

"Yoksa neden Fig'le kalsın ki?" LaDonna ekledi. "Sen ikisini birlikte gördüm. Onu sakinleştirmek için parmağını bile kıpırdatmıyor. Kahretsin, onu kızdırıyor. Başının etini yiyor. Ona tokat at." Parmağıyla Angie'yi işaret etti. "Tam burada, bu havuzda, kendi gözlerimle gördüm. Birkaç ay önceki takım partisinde. Hepimiz uzanmış kokteyl içiyoruz. Fig ona gerçek bir şey söyledi. Sessiz ol, gidip bana içecek bir şeyler getir. Jo bunu yapmak istemiyor. "Kendin al" diyor. Şimdi, Fig, bundan hoşlanmıyor. Hepimiz onu görüyorum. Jo'yu sandalyesinden itiyor. Jo hâlâ içkiyi almadı. Ağızını bozuyor, göğsüne yumruk , sanki ondan korkmuyormuş gibi. Sonrasında ne olacağını hepimiz biliyorduk. Fig onu içeri sürüklerken saçlarını koparmak üzereydi. Ne yaptı bilmiyorum ama ona bir daha asla ağzını açmadı."

Ve görünüşe göre, üç bin kiloluk basketbolcu kaslarının hiçbirisi, yüz kiloluk bir kadının dayak yemesini engelleyememişti. "Eminim Fig Jo ona vurduğunda dehşete kapıldı."

"Değil mi?" LaDonna dedi ki. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum kızım. Çıkmak mı istiyorsun? Çürüklerin, şiş dudağın ve morarmış gözün fotoğrafını çek. TMZ'ye koy. Bir avukat çağır."

Angie, "Adli tabip çağırın," dedi.

"Belki." LaDonna suyunu bitirdi. Şişeyi içine attı geri dönüşüm kutusu. "Onu terk etmeye kalkarsa kışına bir kapak takar. Oğlunu elinden almaya kalkarsa Fig'in ne yapacağını söylememe bile gerek yok. O adam oğlunu seviyor. Jo onu almayı aklından bile geçirirse dünyayı havaya uçurur."

"Kolay olduğunu sanıyordum. Sadece birkaç fotoğraf çek ve bir avukat tut."

Gözlerini Angie'ye dikti. "Bana Jo için neden bu kadar endişelendiğini tekrar anlat."

"Bu benim işim."

"O zaman bu saçmalığı neden bana getiriyorsun?" LaDonna ona bakmaya devam etti. "Neden ona yardım *etmiyorsun*?"

Angie omuz silkti. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Kip'e söyleme, çünkü ekibe bulaşırsan Laslo'yu kışına takar."

Angie tekrar ona taktı. "Ee, ne o zaman? Jo'nun cenazesini mi bekleyeceğiz?"

LaDonna bunu biraz düşündü. Bir şişe daha su çıkardı. Üstünü çevirerek açtı. Sonunda başını salladı. "Ne yaparsak yapalım fark etmez. Jo Fig'den kurtulsa bile, yine aynı lanet şeyi yapan başka bir pisliğin yanına dönecek.

Annemin yaptığı da buydu. Sonunda babamı terk etti, ona çok iyi davranan bir adamla tanıştı, ona bakacaktı ve balayından döndükleri anda ona yumruğunu kaldırdı. İsa sandaletlerini kaybettiğinden beri böyle oluyor.

Bazı erkekler dövmek için, bazı kadınlar da dövüşmek için .

ve içlerinde onları her zaman bir araya getiren mıknatıslar var. Birbirlerini severler." Angie'ye döndü. "Bazı insanlar içlerinde bir boşlukla doğarlar. Hayatlarını o boşluğu doldurmaya çalışarak geçirirler. Bu bazen haplardır, bazen İsa'dır, bazen de bir yumruktur." Şişe kapağını çöp kutusuna attı. "Burada işimiz bitti mi?"

Angie öyle olduklarını biliyordu, ama diğerinin Son atış kadının. "Vegas'taki şu kız. Laslo'nun temizlemesine gerek var mı?"

"bakıldı."

Sesi mafya babası gibiydi. "Ona reddedemeyeceği bir teklif mi yaptın?"

"Lanet olası dişlerini söktüm."

Angie LaDonna'nın bakışlarını tuttu. Gözlerini ilk kaçıran o olmayacaktı. "Saçımdan çekileceğim."

LaDonna havuza baktı. "Bunu sen yap."

Angie ne zaman kovulacağını biliyordu. Koridorda geri yürürken soğuk suyu açtı. Eşlerin hepsi

Ama Angie çantasını alıp gitti.

Arabasına kadar eşlik edecek birine ihtiyacı yoktu. O

Yeşil telefonu hatırladığında motor mahkemesinden geri dönüyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Angie, çünkü elbette her şey böyle gelişmişti.

O LaDonna'yla patty-cake oynayarak zamanını boşa harcarken Jo bir mesaj almıştı. Daha da önemlisi, o da mesaja cevap vermişti, klonlama programını telefonuna indiriyor.

MR: 1TOWN SUITES1HR

JOSEPHINE: TAMAM.

Zaman damgası mesajın on dakika önce gönderildiğini gösteriyordu.

Angie iPad'i uyandırdı. GPS izleme yazılımını açtı.

Haritada mavi bir nokta bip sesi çıkararak yavaşça Cherokee Drive'a doğru ilerledi.

Jo hareket halindeydi.

SALI GÜNÜ-1:08

Angie OneTown Suites'in müdürünün arkasında duruyordu. Önündeki masanın üzerinde bir monitör duruyordu. Ekran dörde bölünmüştü Motelin etrafındaki çeşitli güvenlik kameralarından perspektifler. Lobi. Asansör. Uzun bir koridor. Park yeri.

Şans eseri, motel Rippy on beş dakikadan daha az bir mesafedeydi. Ya da belki de bu bir tasarımdı. Angie'nin Marcus'un burayı daha önce kullandığından hiç şüphesi yoktu. Kiralanan odalar

Böylece kimsenin soru sormayacağı düşüncesiyle birkaç saat için fazla ödeme yapabiliyordunuz. Burası kelepir fiyatlı sağduyu kokuyordu. Her şey temiz ve bakımlıydı ama piyasanın altındaydı. Burası, çok zengin bir adamın, otelde tanıştığı bir kızı götürebileceği türden bir yerdi.

Bölgedeki striptiz kulüplerinden biri. Caddenin yukarısındaki St. Regis ve Ritz daha kalıcı düzenlemeler içindi.

Angie park gösteren monitörün çeyrek paneline baktı. Jo hâlâ park halindeki Range Rover'ının içindeydi, son yirmi dakikadır olduğu gibi. Onun üzerinde oturuyordu.

Tıpkı Starbucks'ta yaptığı gibi. Dümdüz önüne baktı. Hareket etmedi. Arabadan inmedi. Angie saate baktı.

Marcus'tan gelen mesaj elli dakika önce gelmişti. Anthony'nin Okul bir saat içinde kapanacaktı. Eğer Marcus Rippy bir randevu ayarladıysa, bu hızlı bir randevu olmalıydı.

Müdür klavyeye dokundu ve otoparkın ve otelin daha fazla açısını kaydirdi. "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Ne kadar sürerse."

"Sanırım bana yeterince para ödediniz," dedi adam.

Angie'nin ona yatırdığı beş bin dolar düşünüldüğünde Cebinde. Muhtemelen bunu bin dolara da yapardı ama Angie'nin acelesi vardı ve pazarlık edecek zamanı yoktu.

Motelin arka tarafında birbirine bitişik iki oda vardı, kilitli bir mahremiyet kapısıyla ayrılmıştı. Angie'nin ihtiyacı olan her şey çantasındaydı. Yönlü mikrofon kapının altına sığacak kadar inceydi. Alıcı-verici duvara takılı. Kulaklıklar prize takılı. Angie motele çok çabuk vardığı için kameraları yerleştirmek için bolca zamanı vardı ama aylardır bu tür bir iş yapmamıştı. Akülerde hiç şarj kalmamıştı.

Masa telefonu çaldı. Müdür . Angie bir misafirin televizyonla ilgili sorunları olduğunu öğrendi.

Volta atmaya başladı. Bunun nasıl yanlış gidebileceğini düşünmek istemiyordu. Bir motelde buluşmak, motel odasında buluşmak anlamına gelmiyordu. Marcus bir Cadillac Escalade kullanıyordu. Arkası iki kişiyi ağırlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Müdür telefonu kapattı. Angie'ye "Beklediğiniz kişi bu mu?" diye sordu.

Monitöre baktı. Marcus Rippy'nin siyah Escalade'i Jo'nun yanındaki boşluğa çekildi. Angie nefesini tutmuş, tüm planının ters gitmesini bekliyordu. Jo arabasında kaldı. Marcus dışarı çıktı.

onun. Angie onun park alanındaki ilerleyişini takip etti. Yürüyüşü yavaş ve rahattı ama sanki kimsenin onu izlemediğinden emin olmak istercesine sağını solunu taradı. Bir tarama daha yaptı.

lobinin kapısını açtı.

Bir zil çaldı.

"Gösteri zamanı." Müdür ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Angie güvenlik kameraları arasında gezinerek ön masayı gören kamerayı buldu. Müdür oradaydı, polo tişörtünü şortunun içine sokuyordu. Marcus'un başında beyzbol şapkası vardı.

Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Kıyafetleri sıradan ve üç yüz bin dolarlık saati bileğinden kayıp.

Kameraların nerede olduğunu biliyor gibiydi. Başını eğdi. Yukarı bakmadı. Müdüre bir tomar para uzattı çünkü LaDonna hesaplarına giren çıkan her kuruşu izliyordu.

Angie müdürün konuşmasını duydu ama Marcus'u duyamadı. Tezgâhın üzerinden bir anahtar uzatıldı. Şehrin haritaları ve wi-fi şifresi teklif edildi. Marcus ikisine de başını salladı. Kapıya doğru yönelirken kamera onu gözden kaybetti.

Zil tekrar çaldı.

Angie park yerine geri dönmek için düğmeyi çevirdi. Marcus ön kapının dışında duruyordu. Jo'ya içeri girmesi için el salladı.

Başlangıçta Jo hareket etmedi. Bir şeye karar veriyor gibiydi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Rippy ile o odaya girmeli miydi? Arabayla uzaklaşmalı mıydı?

Sonunda Jo kararını verdi. Kapısı açıldı. Arabadan dışarı çıktı. Otoparkta koşarken ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Müdür kapıyı çaldı. Angie açtı. "Bu düşündüğüm kişi mi?" dedi.

"Beş bin dolar için ." Angie rastgele başladı makinelerin arkasındaki fişleri çekiyordu. Video kayıt cihazından CD-R'ı çoktan çıkarmıştı.

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl ödeme alacağımı biliyorum. Otoyol kenarındaki bir motelde çalışıyorum."

Angie çantasındaki silahı düşündü. Boştu. Muhtemelen iyi bir şey. Ofisin kapısını araladı. Jo ve Marcus asansöre biniyorlardı. Kapılar kapanırken tezgâhın arkasına eğildi.

Angie motorun asansörü yukarı gönderdiğini duyana kadar bekledi. Arka merdivenleri yavaşça çıktı çünkü onları ikinci kata kadar yenemezdi. En tepeye çıktığında onların konuşmalarını duydu. İniş. Bir anahtar kilide sokuldu. Bir kapı açıldı. Bir kapı kapandı.

Angie koridora çıktı. Bitişikteki odaya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Çantasından çıkardığı bir kutu WD-40 ile kilidi yağlamıştı. Anahtar sessizce içeri girdi. Tamburlar devreye girdi. Kapıyı yağlı menteşeler üzerinde iterek açtı ve otomatik kolun çarparak kapatmaması için tokmağı tuttu.

İki oda arasındaki kapı inceydi. Marcus ve Jo diğer odada konuşmaya başlamışlardı bile. Marcus'un derin baritonu havayı titreştiriyordu. Jo'nun sesi daha yumuşaktı, daha çok bir mırıltı gibiydi.

Angie alıcı-vericinin yanında yere oturdu. Kulaklıklardan birini kulağına götürdü.

"-artık," dedi Jo. "Ciddiyim."

Marcus hiçbir şey söylemedi ama Angie onun nefes alıp verişini duyabiliyordu. Angie sesi ayarladı. Kendine lanet okudu.

tüm kameraların pillerini şarj ediyordu. Marcus, "Ne

yapmamı istiyorsun, Jo?" diye sordu. "Şuna bakmanı istiyorum."

Bir hışırtı sesi geldi, sonra Angie'nin geri besleme olduğunu düşündüğü teneke bir vınlama. Alıcı-vericinin düğmelerini ayarladı. Geri besleme değildi. Bir kadın sesiydi, aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu.

"Hayır-hayır-hayır-hayır ..."

Angie sesi açtı. İlahi sanki ucuz bir hoparlörden süzülüyormuş gibi zayıf ve mesafeliydi. Jo televizyonu açmış mıydı?

Marcus dedi ki, "Tanrım, Jo. Bunu nereden buldun?"

"Sadece izle."

İzle.

Televizyon değil. Belki bir video. Angie gözlerini kapatarak ortamdaki seslere odaklandı. Bir rüzgâr sesi, birinin nefes alış veriş, ritmik bir Dokunmak.

Yine kadın sesi. "Hayır, hayır, hayır, hayır..."

"Siktir." Bir erkek sesi, nefes nefese.

"Hayır-hayır-hayır ..."

"Siktir." Yine aynı adam, heyecanlı.

İkinci bir adam, daha da kalın bir sesle: "Sonu." İlk adam: "Deniyorum."

Angie ne dinlediğini topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

Jo'nun elinde sürekli hayır diyen bir kadını beceren iki adamın videosu vardı. Marcus, "Kapat şunu." dedi.

İlk adam. Marcus Rippy ilk adamdı. "Lütfen," dedi

Marcus. "Kapat şunu."

Angie sessizliği dinledi, midesi yumruk gibi sıkılmıştı.

Jo ne halt ? Tek başınaydı. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Az önce iki yüz kiloluk bir kas yığının, sürekli "hayır" diyen bir kadına kendini zorladığı bir video göstermişti.

Marcus, "LaDonna bunu gördü mü?" diye sordu. Jo başını sallamış olmalı ki, "Çok memnun olsan iyi edersin," dedi.

Jo, "Seni incitmeye çalışmıyorum." dedi.

Angie odanın öbür ucundan ayak sesleri duydu. Perde bir çubuğa . Sessizlik. Daha fazla sessizlik. Angie çantasını sessizce yere. Silahını doldurması gerekiyordu. Hazır olmalıydı.

Marcus, "Bununla ne yapacaksın?" dedi. Angie dondu kaldı, bekliyordu.

"Sadece çıkmak istiyorum." Jo'nun sesi zayıf geliyordu. "Tek istediğim bu. Seni incitmek istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum."

"Jo-jo." Marcus iç çekti. Başka bir şey söylemedi. Bununla nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyordu.

Angie kendini Marcus Rippy'nin yerine koymaya çalıştı. O zeki bir adamdı. Muhtemelen daha önce de şantajı uğramıştı. Şantajı kullanmıştı. Daha önce de motele gitmiş. Güvenlik kameralarına bakması gerektiğini biliyordu. O

görüntülerin Jo'yu göstereceğini ve müdürün onun yüzünü tanıdığını biliyordu.

Angie elini silahından çekti. Beklemeye devam etti.

Marcus, "Fig oğlunu almana izin vermeyecek." dedi.

"Elimde bir kıza tecavüz ederken çekilmiş bir video olduğunu öğrenirse bunu yapacaktır."

Hayır, Angie kapalı kapının ardından bir kelime mırıldandı. Marcus da videodaydı. Jo bu kadar aptal olamaz. Bir adama, kocanızla birlikte bir kadına toplu tecavüz ederken çekilmiş bir video gösteremezsiniz.

İkisinin de gitmenize izin vermesini beklemeyin.

"Fig bunu görürse ..." Marcus ağır bir inilti çıkardı. "Jo, seni öldürür."

Jo cevap vermedi. Kimsenin ona kocasının onu öldüreceğini söylemesine ihtiyacı yoktu.

"Para mı istiyorsun?" Marcus'un sesi kızgındı. "bu mu yani? Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Bana Fig ile biraz eğlendiğimiz bir video gösteriyorsun ve-" "O kız tecavüze uğradı. Neredeyse ölene kadar dövülüyordu. Kızın GBI soruşturması-"

"Bunun benim suçum olmadığını biliyorsun." Belli ki öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Hadi ama kızım. Sadece biraz eğleniyorduk. Hepsi bu."

"Uyuşturulmuş görünüyor."

"O bir keş. Ne biliyordu."

Jo yine sessizdi. Angie'nin kulakları çok zorlandığı için ağrıyordu. Tek duyabildiği kendi kalp atışlarıydı. Hızlı. Korkmuştu. Bu çok tehlikeliydi. Kasetteki kız Keisha Miscavage olmalıydı. Bu, Angie'nin ortadan kaldırdığı Will'in davasıydı. Rüşvet olarak yüz binlerce dolar ödemişti. Eğer bir video varsa,

Jo bir altın madeninin üzerinde oturuyordu.

Eğer canlı çıkabilirse.

Marcus dedi ki, "Sana para verebilirim."

"Ben para istemiyorum"

"O zaman ne istiyorsun?"

"Oğlum." Jo'nun sesi dalgalandı. "Annemin güvende olmasını istiyorum. Bir yerde iş bulup dürüst bir yaşam sürmek istiyorum."

"Para olmadan bunu nasıl yapacaksın?"

Jo ağlamaya başladı. Angie hıçkırıkların gerçek olup olmadığını anlayamadı. "Haydi," dedi Marcus.

"Reuben'le konuşabilirsin. Gitmeme izin vermezse takımdan atılacağını söyle." Jo'nun sesi son kelimedede çatlamıştı. "Lütfen Marcus. Birlikte bir geçmişimiz var. bir aşk var. Bunu biliyorum. Seni sömürmeye ya da senden faydalanmaya çalışmıyorum. Bir arkadaş olarak soruyorum. Sana bir arkadaş olarak *ihtiyacım* var." Sessizlik.

"Marcus-"

"Bunun benim kararım olmadığını biliyorsun."

Angie Starbucks'taki kızın gelmesini, ona saçmaladığını, Marcus Rippy olduğunu ve ne halt etmek istiyorsa onu yapabileceğini söylemesini bekledi.

Jo hiçbir şey söylemedi.

"Hadi ," dedi Marcus. "Otur kızım. Bunun hakkında konuşalım." Angie yatağın yaylarının esnediğini duydu.

Kahretsin. Ona tecavüz edebilirdi. Güvenlik kayıtları Jo'nun kendi isteğiyle motele gitmek. Marcus buna hile diyebilirdi. Reuben Figaroa'ya söylemekle tehdit edebilirdi ve Jo şu anda olduğundan daha fazla kapana kısılmış olurdu.

Marcus, "O videoda sadece biraz eğlendiğim görülüyor." dedi.

"Sonunu gördüm. Annesi için yalvarıyordu."

Marcus cevap vermedi.

Jo, "Onun söylediğini duydum, Marcus. "Anne."

"Bu düşündüğün şey değil." Sesinde Angie'nin kızının fark etmesi için dua ettiği bir gerginlik vardı.

"Marcus-"

"Bitiremedim bile, tamam mı? Çok fazla içmiştim. O gece çok şey oldu. Sadece ayrıldım. Sonra ne olduysa, benim suçum değil."

Jo cevap vermedi.

"Bu tek kopya mı?" diye sordu.

Angie gerildi. Jo'nun ağzından sessizce kelimeler döküldü: *Kopyalarını çıkardım. Bir arkadaşıma gönderdim. Eğer bana bir şey olursa Polis alacak.*

Jo, "Diğer tek kopya evdeki dizüstü bilgisayarda." dedi.

Sikeyim.

Jo dedi ki, "Reuben'in dizüstü bilgisayarını. Mutfakta bırakmış. Onu bulmamı istedi."

Marcus dediğini anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Ya da belki Angie'nin dikkati dağılmıştı. Arabasında, mutfaktaki dizüstü bilgisayardaki her bir dosyanın kopyasını içeren tavşan kulaklı iPad . Neden daha önce bakmamıştı?

Jo, "Reuben ne gördüğümü umursamıyor, çünkü bu konuda bir şey yapamayacak kadar korktuğumu biliyor," dedi. Hüzünlü bir kahkaha attı. "Çok korkuyorum. Buraya gelmekten çok korktum. Birlikte olduğumuz o iki seferde, onun odaya gelip ikimizi de kafamızdan vurmasından başka bir şey düşünemiyordum."

Marcus sessizliğini korudu.

"Telefonumdan ona nerede göstermeden bir fincan kahve alamıyorum. Geceleri su içemiyorum çünkü tuvalete gitmek için yataktan çıkmama izin verilmiyor. Onun izni olmadan evden çıkamıyorum. Onun yiyecekleri yiyemem. Üç mil koştuğumdan emin olmak için koşu bandındaki kayıtları kontrol eder. Her gün. Evin içinde, yatak odalarında, banyolarda kameraları var. Geçen gün bacaklarımı tıraş ederken kestim ve ben daha duştan çıkmadan haberi oldu." Sesi çığ ve çaresiz geliyordu. "Kafesteki lanet bir hayvan gibi tutuluyorum, Marcus."

"Hadi ama. O kadar da kötü olamaz, Jo-jo. O seni seviyor."

"Beni ölesiye sevecek."

"Bu şekilde konuşma."

"Ben zaten yarı ölüyüm." Jo'nun ses tonu söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyordu. "Bu video Anthony'den kurtulmak için tek şansım. Eğer bir an önce gitmezsem, ya Reuben'in ya da kendi ellerimle ."

"Ah, kızım, böyle söyleme. İntihar günahıdır."

Angie çığlık atmamak için dilini ısırıldı.

Marcus, "Sanırım tüm bunları annene anlattın?" diye sordu. Jo cevap vermedi. Başını mı sallıyordu?

"Tüm bunları ne zamandır omuzlarında taşıyorsun?" "Çok uzun zamandır."

"Jo-"

Ciddi ciddi ağlamaya başladı. Angie elini kapıya bastırdı. Jo'nun üzüntüsünün geri bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Her şey üniversitede başladı. Beni çok kötü dövdüğü için okulu bırakmak zorunda kaldım. Bunu biliyor muydun?"

Marcus'tan bir şey yok.

"Yurt arkadaşım ihbar etti ve polisler arandı. Reuben'i hapisten uzak tutmanın tek yolu onunla evlenmekti. O yüzük parmağıma takıldığı anda her şey bitmişti." Daha önce attığı o kuru kahkahayı attı. "Sekiz yıldır mezara doğru yürüyorum. Kontrol edebildiğim tek şey ne kadar hızlı atladığım."

Marcus, "Jo-jo, hadi bunu konuşalım. Bir çözüm bulabiliriz."

"Anthony'yi okuldan almam gerekiyor. Reuben arabaya biner binmez beni arattırıyor."

"Gitme. Bu şekilde değil."

"Eğer geç kalırsam-"

"Zamanında geleceksin," dedi Marcus ona. "Ne yapacağınızı konuşalım."

"Bilmiyorum." Jo'nun sesi . "Seni töhmet altında bırakmadan o videoyu kimseye gösteremem ve ne kadar kötü olursan ol bunu yapmayacağım."

"Benim hayatımda, Jo, çocuklarımda, hayatında, düşündüğün değil."

Jo ilk başta cevap vermedi. Belli ki kafası karıştı. Onu Marcus Rippy'ye bağlayan şey LaDonna'nın fark ettiğinden daha derindi.

Jo, "O kızı önemsemek istiyorum. Onun için adalet istiyorum ama tek gördüğüm bir çıkış yolu." Keskin bir kahkaha attı. "Bu benim hakkımda ne söylüyor? Ben ne tür bir insanım ki Bir kadının hayatını kendi hayatımla takas etmek mi?"

Marcus dedi ki, "Beni tanıyorsun Josephine. Beni iyi tanıyorsun. Benim çocukluğumdan, senin de kız arkadaşım olduğun günlere uzanan bir geçmişimiz var. Hiç bu kadar sert olmamıştım. Sana karşı değil. Kimseyle değil. Beni tanıyorsun."

"Videoyu gördüğümde böyle düşünmemiştim."

"Sana karşı hiç böyle değildim." "Ne o zaman, ne de geçen ay. Şimdi de değil, eğer beni kabul edersen."

"Marcus."

Öpüşüyorlardı. Angie sesleri tanıdı. Başını salladığını hissetti. Kızı ne tür bir Rus ruleti oynuyordu acaba?

"Hayır." Jo açıkça çekilmişti. "Bunu yapamam."

"Videoyu tekrar oynat," diye meydan okudu. "Bana o kızı nerede incittiğini göster."

Angie kızının, videodaki keşin uyuşturucu etkisindeyken bile hayır demeye devam ettiğini hatırlatmasını bekledi.

Bunun yerine Jo ona, "Telefonumu al. Yok . Sana zarar veremem. Bu şekilde değil."

Angie dilini ısırdığı için ağzında kan tadı aldı.

"Fig arar ve sen açmazsan ne olacak?" dedi.

Jo cevap vermedi. Angie kızının bunu anlaması için dua etti. Marcus, Fig'in onu telefondan takip ettiğini biliyordu. Ayrıca Fig'in dizüstü bilgisayarında videonun bir kopyası olduğunu da biliyordu. Anlatmak Jo'nun telefonunu saklaması güven oluştuyordu ve Marcus'un Jo'nun kendisine güvenmesine ihtiyaç duymasının tek bir nedeni vardı: Jo'yu sikip atacaktı.

Marcus sordu, "Ne yapacaksın, Jo? Yardım etmek istiyorum."

"Kimse yardım edemez. Sadece döküyordum." Angie, Jo'nun halının üzerinde yürürken çıkardığı ayak seslerini duydu. "Anthony'yi almam gerek."

"Bu sorunu benim omuzlarıma yükleyin," dedi Marcus. "Ben her zaman seninle ilgilendi. Seni serbest bırakmaya çalışan o öğretmene karşı durdun. Annenin senin iyi bir kız olduğunu bilmesini sağladı." Durakladı ve Angie, Jo'nun başını sallamadığını umdu.

Marcus, "İzin ver Fig'le ihtiyacın olan şeyi sana sağlayacak şekilde nasıl ilgileneceğimi bulayım" dedi.

"Başka yolu yok Marcus. Seni incitmeden olmaz ve ben bunu yapmayacağım."

"Bunu takdir ediyorum ama sen daha iyisini hak ediyorsun." Tekrar durakladı. "La D'nin Pazar günü bir partisi var. Fig hepinizin orada olacağını söylemişti."

"Tanrım, bir partiye katılamam."

"Yüzünü göstermelisin, kızım. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesini sağla." "Sonra ne olacak?"

"Bir plan yapmam için bana biraz zaman verin. Bunu , ve seninle ilgileneceğim, bu seni taşımak anlamına gelse bile ve

Anthony evlerimden birine girdi, kapının önüne bir nöbetçi koyarak sana düşünmen için biraz zaman kazandırdı."

"Oh, Marcus." Jo'nun sesi yürek parçalayıcı bir umutla çıkıyordu. "Bunu gerçekten yapar mısın? Yapabilir misin?"

"Bana biraz zaman verin," dedi. "Bu konuda biraz dua etmem ve yapmam gereken doğru şeyi bulmam gerekiyor."

"Teşekkür !" Jo'nun sesi neredeyse coşkuluydu. "Marcus, teşekkür ." Daha fazla öpüşme oldu.

Jo yine önce çekildi. "Anthony'yi almam gerek. Teşekkürler Marcus. Teşekkür ederim."

Kapı tıkırdayarak açıldı ve Jo odadan çıkarken kapandı.

Angie onun koridordaki yumuşak ayak seslerini duydu.

"Şşiiit," diye fısıldadı Marcus yan odadan. Yatak gıcırdadı. Telefonunu çevirirken on bip sesi duyuldu.

Marcus Rippy bu durum için dua edebilirdi ama Angie bu durumu düzeltmesi için kimi çağıracağını çok iyi biliyordu.

"Kip," dedi Marcus, "büyük bir sorunumuz var."

SALI-3:18

Angie asansörle Tower Place ofis binasının yirmi yedinci katına çıktı. Yirmi sekizinci ya da dokuzuncu kata değil.

110 bulunuyordu ama Angie'nin daha önce hiç bir alt kattaydı.

Dale onunla orada buluşması için mesaj atmıştı. Ona mümkün olduğunca çabuk gelmesini söylemişti.

Paranoya ensesindeki tüyleri diken diken ederken ışıkların katları duyurmasını izledi. Acaba Dale

Angie Jo'nun tarafında mıydı? Tuhaf bir altıncı hissi vardı, özellikle de Angie söz konusu olduğunda. Sürprizlerden hoşlanmazdı. Çantasını tuttu. vücuduna sıkıca sarılmıştı. Silahını doldurmalıydı. Bu doğru gelmiyordu. Dale'in onunla farklı bir katta buluşması için mesaj atması için hiçbir neden yoktu.

İyi bir nedeni yok zaten.

Asansörün kapıları açıldı. Angie dışarı çıkmadan önce tereddüt etti. Zemin inşaat halindeydi. Işıklar kablolarından sarkıyordu.

İnşaat malzemeleri yığınları ve boya kovaları bir labirent oluşturuyordu. Dışarıdaki pencereler mavi gökyüzünü gösteriyordu. İçerisi uğursuzdu, gölgelerle doluydu.

Angie birini öldürecek olsa, burası en uygun yer olurdu.

Odanın yürüdü, boya kutularının ve yuvarlanan iskelelerin yanından geçti. Tavşan kulaklı iPad'i düşündü, hani şu her şeyin indirilebildiği iPad.

Reuben Figaroa'nın mutfaktaki dizüstü bilgisayarını. Angie'nin Jo'nun Marcus Rippy'ye gösterdiği videoyu zamanı olmamıştı. Marcus'un Kip'e yedeklemeden bahsettiğini varsaydı ve Kip'in makineyi temizlemenin bir yolunu bulacaktı. Bunun iPad'in temizleneceği anlamına gelip gelmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Angie yapamadı yardım için Sam Vera'yı aradı. Tanıdığı hemen herkes gibi o da Dale'in adamıydı. Sonunda, tek düşünebildiği şey anteni kapatın ve OneTown Suites'teki kasaya bırakın.

5.000 dolar için, müdürün gerçekten nasıl ödeme alacağını bildiğini umuyordu.

"İlerleme var," dedi Dale.

Angie neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ödümü kopardın."

Dale bu etkiden hoşlanmış görünüyordu. "Kip yukarıda Rippy'yle birlikte." "O zaman biz neden buradayız?"

"Çünkü burada güvenlik kamerası yok."

Angie boğazındaki tozu temizlemek için yutkundu. O yaptı Kendisi de ona doğru yürüyor, açık, saklayacak bir şeyi yok. "Neden pelerin ve hançer?"

"Rippy ile ilgili bir şey. Tek bildiğim bu."

Angie gerginliğinin bir kısmını üzerinden attı. Tabii ki bu yüzden buradaydılar. Marcus'un sorunla ilgili olarak Kip'i aradığını duymuştu. Kip'in Dale'i arayacağını, onun da Angie'yi arayacağını tahmin etmeliydi.

Sanki çıkışları ve saklanma yerlerini çoktan keşfetmemiş gibi davranarak odaya göz gezdirdi. "Burada neler oluyor?"

"İlerleme," diye tekrarladı Dale. "One-Ten genişliyor. Şimdi All-Star anlaşması ilerlediğine göre, yönetmek için bütün bir ekibe ihtiyaçları var.

markalaşma, sporcuların ön planda ve merkezde olması, tüm burunlarının temiz tutulması. Laslo yönetecek."

Angie başını salladı, çünkü bu mantıklıydı. Spor menajerliği sadece sözleşme görüşmeleri yapmak anlamına gelmiyordu. Sporcuların hayatlarının her yönünü yönetiyorlardı.

"Denny'den haber aldın mı?"

Angie, Dale'in bahisçi sorununu unutmuştu. Telefonuna baktı. Denny ona üç saat önce mesaj atmıştı. Cheshire Köprüsü'ndeki bütün fahişeleri topladığı için başının ne kadar belaya gireceğiyle ilgili uzun bir açıklamayı gözden geçirdikten sonra

önemli olan tek kısma geldi. "Bu gece yapacaklarını söylüyor." "Güzel." Dale, "Avukata vakıf için gerekli evrakları verdim.

Artık resmileşti."

"Delilah'ya mi?"

Başını iki yana salladı. "Ona söylemeni istiyorum."

Angie'nin yapmak isteyeceği son şey bir keşe ana damarı bulduğunu söylemek olurdu. Öte yandan, sırf yalan söylemiş olmak için yalan söylüyor da olabilirdi.

Dale insanlarla uğraşmayı severdi. "Ona nasıl ?" diye sordu. Senin evinde mi kalıyor?"

"Annesinin eski evine taşındı. Kip'in ben gider gitmez Mesa'daki evimi temizleyeceğini düşündüm." Elinin içine öksürdü. "Eğer evi devretme işi sana düşerse, tavan arasına girme.

Orada sadece bir sürü kağıt var. Eski davalar falan." Angie, Dale'in evinin yakınına bile gitmiyordu. "Elbette."

"Sen de banyodan uzak durmak isteyeceksin. Farklı nedenlerle."

Asansörün sesi duyuldu. Kip ve Marcus alçak sesle mırıldanarak konuşuyorlardı ve Angie ile Dale'i gördüklerinde sesleri kesildi. Angie, Dale'i görmemeye çalıştı.

Marcus, Jo ve Anthony'yi kendi evlerinden birine yerleştirip, onları her türlü tehlikeden koruyacağını söylediğinde Jo'nun sesindeki umudu düşünün.

Reuben Figaroa, gerekirse silahlı bir korumayla birlikte.

Marcus Rippy'nin koruyacağı tek kişi kendisiydi.

Dale, "Laslo nerede?" diye sordu.

"Burada olmaz." Kip Marcus'a, "Yukarı çıkmalısın, kardeşim. Bırak bunu ben halledeyim."

Marcus başını salladı. "Bu diğer durumlara benzemez dostum. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Angie Marcus Rippy'nin yüzünü inceledi. Kafası karışık görünüyordu. Eğer bu işin nasıl biteceğini zaten bilmiyorsanız, bir şekilde mantıklı geliyordu. Angie meslek hayatının çoğunu insanları yanlış olduğunu bildikleri şeyleri yapmaları için ikna ederek geçirmişti.

Şüphelinin arkadaşını ele vermesi ya da duruşmadan önce ifadesini değiştirmesi için birine rüşvet vermesi. İstisnasız herkesin zayıf noktası her zaman kendini koruma ve paranın bir kombinasyonu olmuştur.

Dale, "Kime zarar vermememiz gerekiyor?" diye sordu.

Kip, Marcus'a gitmesi için bir şans daha verdi. Marcus gitmeyince Kip, "Jo Figaroa'nın bir videosu var," dedi.

"Neyin?" Dale sordu.

Marcus, "Seni ilgilendirmez." dedi.

Dale Angie'ye baktı. Yüz ifadesini olabildiğince sabit tuttu.

"Videoda ne olduğu önemli değil." Kip kollarını kavuşturdu.

Angie bunun onu BankShot şişesi ya da basketbol topu olmadan gördüğü nadir anlardan biri olduğunu fark etti. "Jo'nun telefonunda video var.

Bilmen gereken tek şey bu."

Angie, "Kopyaları var mı?" diye

sordu. "Biz hallediyoruz."

Bu Laslo'nun yokluğunu açıklıyor. Kip, Jo Anthony ile okuldan eve dönmeden önce onu dizüstü bilgisayarını almaya göndermiş olmalı.

Dale dedi ki, "Bir bilgisayar var-"

"Kopyası bilgisayarda değil," diye araya girdi Kip. "Laslo halletti.

Tartışma bitmiştir."

Angie yalanı düşündü. Marcus, Kip'e suçlayıcı videonun Reuben'in bilgisayarından geldiğini çoktan . Birincisi

Ajanın ağzından çıkacak soru

Kopyalar. Kip, Dale ve Angie'den çok bilgi saklıyordu ve bu da Angie'nin işine yarıyordu. Dale dizüstü bilgisayarın iPad'e kopyalandığını biliyordu.

Görünüşe göre, Kip bilmiyordu.

Angie, "Apple'ın telefonu elinden alması için bir cüce kiralayabilirim. Sorun çözülmüş olur."

"Telefonu alamazsın," dedi Marcus, sesi sertti. Jo'yu ve Reuben'in onu kontrol ettirdiği gerçeğini düşünüyordu.

Görünürde bu övgüye değer bir şeydi ama Jo için gerçekten endişelenseydi hiçbiri burada olmazdı.

"Mesele sadece video değil," dedi Kip. "Mesele Jo'nun onu görmüş olması. Boşboğazlık yapmayacağı konusunda ona güvenemeyiz. Hizaya girmesi konusunda ona bir ders verilmesi gerekiyor."

Dale, "Baltayı kullanma zamanı geldi mi?" diye sordu. Angie midesinin sıkıştığını hissetti.

"Hayır." Marcus telaşlanmış gibiydi. "Ona zarar veremezsin. Fiziksel olarak değil."

"Bu bir örtmece. Ona zarar vermeyeceğiz." Kip, "Alternatif bir planımız var." dedi.

"Alternatif plan mı?" Marcus tekrarladı. "Bunu nasıl bu kadar çabuk buldun? İşimi kime anlatıyordun?"

"Biz senin ekibiniz, Marcus." Kip açıkladı, "Jo'nun bir sorun olabileceğini bir süredir biliyorduk."

Angie, birinin sorunun Reuben Figaroa olduğunu söylemesini bekledi. Bu gerçekleşmeyince, "Peki ya kocası?" diye sordu.

"Fig bunu bilmemeli." Marcus, Kip'e "Eve ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Yarın geceye kadar uçuş izni yok." Kip, karşıdan gelen bir otobüsü durdurmaya çalışan bir trafik polisi gibi iki elini havaya kaldırdı. "Ve ben Fig'in videodan ya da Jo'nun seninle yalnız buluştuğundan haberi olamaz. Güven bana Marcus, Fig'in öfkeli olduğunu biliyorum. Hayatımızın en büyük ikramiyesine iki haftadan az bir süre kalmışken onun bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalmasını istemeyiz."

Marcus yavaşça başını salladı, paranın her şeyin önüne geçtiği gerçeğinden dolayı üzgün görünüyordu. Angie odada bu değiş tokuşu kabul etmeyen tek kişiydi. Jo'nun hayatı bir basketbol maçından ya da bir başka gösterişli alışveriş merkezinden daha değerliydi.

Marcus, "Alternatif plan nedir?" diye sordu.

Dale cevap verdi, "Uzun zaman önce Jo arabasında bir sürü senaryo tutuklanmıştı."

"Lisedeyken mi?" Marcus başını salladı. Yine Jo'nun kurtarıcısı rolüne geri dönmüştü. "Hayır dostum, onlar benim içindi. Sırtımı incittim, oynamaya devam etmek zorundaydım. Jo ağırlığı aldı. Ona yumuşak davranacaklarını biliyordu."

Angie, Jo'nun Rippy için kendini feda edişini düşündü. Kızı böyle biri miydi, her zaman bir erkek için yatar mıydı?

Kip, "Tutuklamayla ilgili ayrıntılar hala dışarıda. Bunu kullanabiliriz."

"Nasıl kullanabiliriz?"

Dale, "Arabasına biraz Oxy koyacağım, bir arkadaşımı çağıracağım ve birkaç gününü hapiste geçirecek. Sorunlarını düşünmesi için ona zaman veririm."

"Nuh-uh." Marcus başını salladı. "Jo'yu hapse gönderemezsin. Buna izin vermem. Benim için çalışıyorsun dostum. Hepiniz benim için çalışıyorsunuz ve ben hayır diyorum."

Başka bir durumda Angie Rippy'nin yüzüne gülerdi. Kendini köşeye sıkışmış iyi bir adam olduğuna inandırmıştı. Saatine bakıp teslim olmasının ne kadar süreceğini hesaplamak istedi. En iyi tahmini üç dakikaydı.

"Marcus." Kip derin bir nefes alarak, kendisinin de hiç hoşlanmadığı bu korkunç ikilem karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "Ben de onu hapse göndermek istemiyorum. Ama bu ciddi bir mesele. Fig'e haber vermeden Jo'ya haddini bildirmenin bir yolunu bulmalıyız. Ona balta lazım, çekiç değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Dale, "Bu, bunun bir iş olduğunu anlaması gerektiği anlamına geliyor" dedi.

Kip devraldı. "Önümüzdeki on gün hepimiz için tehlikeli. Keisha Miscavage'in yatırımcılara ne olduğunu gördünüz.

Saçmalıklar ortaya çıktı. Siz ve Fig yeni bir skandala karışırsanız ne olacağını düşünüyorsunuz? Sadece Jo'dan bahsetmiyoruz.

kariyerinizi, ev hayatınızı, ailenizi mahvedebilir. Bu tüm projeyi ." Omuz silkti, çaresizdi. "Birinin bu kadar gücü varsa, onu susturamazsın, kapatırsın."

Marcus başını salladı ama Angie onun kırılmak üzere olduğunu anlayabiliyordu. "Bu doğru değil dostum. Yardım için bana geldi."

Kip, Dale'e çaresizlik dolu bir bakış fırlattı. Angie aynısını görmemek için gözlerini kaçırdı. Jo'nun birkaç gün hapiste kalması kötü bir şey olmazdı. Fig'e karşı güvende olacaktı. İki gün Angie'ye bir plan yapması için zaman kazandıracaktı. Eğer doğru toplanırsa hokkabazlık yapabilirse, Jo

Pazar sabahı rehabilitasyona yerine Bahamalar'a giden bir uçakta olacaktı.

Kip, "Marcus, bana diğer seçeneklerimizi söyle. Burası Chicago gibi değil. Kollarımızı kavuşturup para saçamayız. Jo sana bir kez şantaj yaptıysa, tekrar deneyecektir. Ve insanlar onu dinleyecek, dostum. *Rolling Stone*'a bu konuda bir kapak mı istiyorsun? Ya da Daha da kötüsü, LaDonna'ya gidip şu video, bu video diye saçma sapan bir hikaye anlatması mı?"

Marcus karısından bahsedilince fiziksel olarak geri çekildi.

"LaDonna'yı bu işe karıştırmazdı."

"Bundan emin misin?"

Marcus hiçbir şeyden emin görünmüyordu.

Kip bir açıklık gördü. "Jo'nun başka neler planladığını bilemeyiz. Güce sahip olanın o olmadığını açıkça ortaya koymalıyız. Ona arka ihtimali hoşuma gitmiyor." Omuz silkti, Çaresiz. "Ama onu korkutursak, birkaç gün beşe dokuz bir hücrede oturmasına, bir kiremitte bok yemesine ve saati izlemesine izin verirsek "Ne zaman duracağı hakkında hiçbir fikrim yok." Kip yine omuz silkti. "Bununla başa çıkmanın en iyi yolu bu, Marcus. Bunu sen de biliyorsun."

Marcus, "Fig yarın akşam eve döndüğünde karısının hapiste olduğunu öğrenince ne yapacak?" diye sordu.

"Fig'le başa çıkabilirim."

"Bull. Bok." Marcus iki kelimeyi tükürdü. "Kimse yapamaz Onu idare et. Adam bir ucube oluyor. Bunun gibi bir şey, Jo'nun hapis cezası alması? Onu hastaneye yatırmaz. Onu mezara koyar."

Kip dedi ki, "Dizlik takılacak. Doktor bir hafta daha bacağını bükemeyeceğini söyledi."

Angie, Marcus'un Jo'nun güvende bir peri masalı uydurmaya çalışmasını izledi. "Doktor Fig hakkında başka ne söyledi?" diye sordu.

Kip, "Bir ay atelde, bir ay da fizik tedavide kalacak. En az beş yılı daha var. Ama mesele şu ki,

bu hafta sonu için endişelenecek bir şey yok. Fig Teksas'tan döndüğünde Jo ondan uzaklaşmak isterse tek yapması gereken hızlı yürümek."

Angie, Anthony yanında olmadığı sürece Jo'nun herhangi bir şeyi bırakıp gidecek cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Elinden geleni ardına koymadı. "Onu rehabilitasyona gönder. Yargıç için iyi görünecek. Fig'den otuz gün uzak kalmasını sağlar. Bu bizi temel atma töreninden kurtarır ve Jo'ya yardımcı olur."

Marcus, "Bunun Jo'ya ne faydası olacak?" diye sordu.

Angie bu işi onun için kolaylaştırmayacaktı. "Rehabilitasyonda kimse onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeyecek. O rehabilitasyona girdiğinde dışarı."

Dale dedi ki, "Rehabilitasyon terapi demektir. Ya psikiyatristlerden biri onu Fig'i ele vermeye ikna ederse?"

"Keşkelerle uğraşamayız," dedi Kip, oysa yaptıkları tam da buydu. Marcus'a, "Bak, Jo'yu ben de severim ama tutuklamayla onun güvenilirliğini ciddi şekilde sarsabiliriz, değil mi? Kimse bir keşi dinlemez. Keisha Miscavage'a sor. Ayrıca, Jo'nun Fig'i terk etmeyeceğini biliyorsun. Daha önce en az beş kez denedi ve Bu sadece bildiğimiz zamanlar."

"Bilmiyorum." Marcus belli ki ikna olmuştu ama kolunun biraz daha bükülmesi gerekiyormuş gibi yapmak zorundaydı.

Dale, "Pazar gününe kadar onu burada tutmaya yetecek gücüm var mı bilmiyorum. Cumartesi biraz zor."

"La D Pazar gecesi bir takım partisi düzenliyor," dedi Marcus. "Fig hareket edebilse bile partiden önce onu dağıtmaz. İnsanlar çok fazla soru sorar."

Dale, "Yani onu iki gün hapiste tutacağız, Pazar günkü partiyi atlatmasını sağlayacağız ve ertesi sabah rehabilitasyona göndereceğiz" dedi.

Marcus çenesini kaşıdı. Yine de bu işi kolaylaştırmayacaktı.

Kip dedi ki, "Magazin gazeteleri bunun üzerine atlayacak. Fig'basından nefret ettiğini biliyorsun. En iyi şekilde davranacaktır. O lanet olası bir deli ama

Aptalca. Bu beş yıl önce değil. Bir kadını döverek filme çekilemezsiniz ve oynamaya devam etmeyi bekleyemezsiniz."

Marcus da aynı fikirdeydi. "Hapishaneyi bilemem dostum. Jo hassastır. O öyle bir kız değil."

"Önemli bir şey değil. Spa'ya gitmek gibi bir şey." Kip'in gözleri bir fikirle parladı. "Aslında bu Jo'nun yarayabilir. Bunun reklamını yaparız. Bunu Jo'nun iyileşmesi, çocuğu için temizlenmesi gibi bir hikayeye dönüştürebilirler. Bir fotoğraf çekimi yaptırır, saçını yaptırır ve Makyajını yaptır. Buna bayılacak."

"Hayır, çekmeyecek," dedi Marcus. "Jo fotoğrafının çekilmesinden nefret eder. Asla ilgi odağı olmak istemez."

"Daha da iyi," dedi Kip. "Bunu yapacak çünkü başka seçeneği yok. Reuben için iyi bir basın. Takım için iyi bir basın."

Marcus gerçekten endişeli görünüyordu. "Fig'in dizinden dolayı birkaç gün beklemesini kabul edebilirim, ama sonra ne olacak? Dostum paketleri

ciddi bir ateş. Ön kapısının yanında bir A-K tutuyor."

"Yıllardır silahı var. Onları henüz kullanmadı." Kip mantığında bir güvenlik payı olduğunu düşünüyor. "Jo iyi olacak."

Dale dedi ki, "Hapishanede ona iyi bakmalarını sağlayacağım. Kendi hücresi olacak. Tek başına olacak. Diğer mahkumların hiçbirisi onunla konuşmayacak. Pislikten beri orada çalışan bir kızım var. Kızları nasıl güvende tutacağını bilir."

Marcus ona baktı. "Sen de kimsin be adam?" "O bir iş bitirici," dedi Kip. "İşleri halleder."

"Lanet bir ceset gibi görünüyor." Marcus burnunu çekti. "Lanet olsun, adamım, şortunu temizle. Sidik gibi kokuyorsun."

Angie, "Yirmi beş yıl polislik yaptı. Sistemin nasıl işlediğini biliyor. Eğer Jo'nun korunmasını sağlayabileceğini söylüyorsa içeride, o zaman olacak."

Marcus Angie'ye baktı, sanki Angie'nin odada olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

oda. Gözleri bacaklarında gezindi, belinin kıvrımlarını takip ederek göğüslerine ulaştı. Aradan birkaç yıl geçmesine rağmen onun tipi olduğunu biliyordu.

Angie bu avantajı kullanmaya çalıştı. Sadece Jo'ya biraz zaman kazandırmak için bile olsa, planın en azından bir kısmının odak noktasına geldiğini hissedebiliyordu. "Jo perşembe günleri markete gidiyor. Bu yarın. Yarın yapabiliriz.

O zaman hapları yerleştir, çocuğunun yanında olmadığından emin ol. Bu onu hapisteyken iki gün güvende tutar. Marcus, parti boyunca Jo'nun iyi olduğundan emin olacaksın. Sonra pazartesi sabahı

Rehabilitasyon ve kendimize 30 gün kazandırdık. Bu arada All- Star kompleksinin temeli atıldı. Basın iyi kalır. Herkes kazanır."

Marcus dudağının kenarını çiğnedi. Sonunda kendine gelmeye başlamıştı. "Peki ya onun çocuğu?"

Angie, "Jo'ya bir telefon verecekler. Annesinden Anthony'yi okuldan almasını ve Fig eve gelene kadar ona göz kulak olmasını isteyebilir." Ağzı o kadar kurumuştur ki konuşacak kadar tükürük üretemiyordu. Plan kâğıt üzerinde iyi görünüyordu ama çok riskliydi, Çünkü bu, kontrol edilemez bir öfkeye sahip bir adamın kendini kontrol altında tutmasına bağlıydı. Kip ve Marcus'a, "Jo'nun kameralar için iyi görünmesi gerektiği konusunda Fig'e karşı açık olmalısınız. Tek bir çürük ya da komik bir şekilde yürümesi yeterli olacaktır.

blogu hikayeyi anlatacak. Eğer Fig basından söylediğiniz nefret ediyorsa, o zaman onların

Jo'yu bir şahin gibi izliyor, özellikle de hapisten çıktıktan sonra."

"Bu işe yarar," dedi Kip. "Hapiste iki gün. Otuz gün rehabilitasyon. Jo hayatını ne kadar kolay alt üst edebileceğimizi görecektir. Fig dışarı çıktığında iyi olacak. Ona biraz zaman verersen öfkesinin geçeceğini biliyorsun."

Marcus başını sallamaya başlamıştı bile. "Adamı , hap aldığını düşünmesini sağlayabilir, çünkü belki de adamın verdiklerini daha fazla kaldıramaz."

Angie ona saçmaladığını söylememek için dudağını ısırıldı.

"Tamam, güzel." Kip Dale'e döndü. "Jo hapisteyken telefondaki video silinebilir, değil mi? Bir çeşit hükümet hatası, falan ."

Dale, "Adamım bunu uzaktan yapabilir." dedi.

"Güzel," diye tekrarlardı Kip. "Dale Oxy'yi yerleştiriyor. Ben bir tane alacağım

Ditmar'ın adamları Jo'yu mahkemeye götürecekler, onlara söyle, Jo Cumartesi gününe ertelendiğinde kıyameti koparmasınlar."

"Hayır, dostum. Oxy'yi yerleştirmesini sağla." Marcus başıyla Angie'yi işaret etti. "Bu adam ben odadan çıkmadan ölmüş olacak gibi görünüyor."

Dale'in dudakları gergin, beyaz bir çizgiye dönüştü. Ölüyordu ama hâlâ gururluydu.

"Tamam. Tamamdır. Buradan gidiyoruz." Kip Marcus'a, "Hadi yukarı . Seninle konuşmam gereken bazı son dakika detayları var.

temel atma."

Marcus, Kip'in onu asansöre doğru götürmesine izin vermeden önce Angie'ye bir kez daha baktı.

Dale konuşmadan önce onlar gidene kadar bekledi. "Lanet olası pislik . " Bir merdiveni tekmeledi. "Tecavüz suçlamalarını ortadan kaldırdığını sanıyor? Peki ya dosyalanmayan iki tanesi?" O merdiveni tekrar tekmeledi. "Ellerimi kana buladım ki o sik kafalı basketbol topunu sürmeye devam edebilsin."

Angie, Dale'in vakıf fonu için parayı nasıl bulduğunu anladığını tahmin etti.

"Lanet bir ceset gibi mi görünüyorum?" dedi.

"Grip olmuş gibi ," diye yalan söyledi. "Her zaman diyalize geri dön."

Dale duvara yaslandı. Merdiveni tekmelemekten bitkin düşmüştü. "Haftada üç gün, günde dört saat o lanet hastane odasında oturmak, herkesin yakında nasıl böbrek alacağından bahsetmesi."

Angie onun acıklı hikayesini dinleyemezdi. Jo'ya nasıl bakacağını bulması gerekiyordu. "Gitmem gerek."

"Dur bakalım. iPad nerede? Klon şey? Dizüstü bilgisayarda kopya yok saçmalığına güvenmiyorum."

"Hiç film görmedim. Sadece bir sürü resim, annesiyle e-postalar."

Dale gerçeği anlamaya çalışarak ona baktı.

Angie gözlerini devirdi. "Onu bir çekiçe parçalayacağım. Sorun çözülür."

"Tamam. Ama parçaları bana getir."

Kahretsin, şimdi bir iPad daha alıp onu parçalara ayırması gerekiyordu. "Başka bir şey var mı, Majesteleri?"

"Bu hapishane ve rehabilitasyon olayının geçici olduğunu biliyorsun." Dale kaşlarını kaldırdı. "Kip paranoyak, Marcus LaDonna'dan korkuyor. Sen

Jo otuz gün içinde Hotel Junkie'den çıktığında bu durumdan kurtulacaklarını mı sanıyorlar?"

"Ne sen?"

"Bu işi sana ben verdim. İş tutmak , benim yerime geçmen gerekecek."

"Yani ellerimi kana bulamam mı gerekiyor?"

"Bana rol yapmayın, Leydi Macbeth." Dale'in sarı dişleri parladı.

"Sözlerime kulak verin, Jo çenesini kapalı tutsa bile bu adamlar paranoyaklaşacak. Uykuları kaçmaya başlayacak.

Jo'nun ne diyeceği konusunda endişelenmeye başlayacaklar. Sonunda, sorunu daha kalıcı bir şekilde çözmek için size gelecekler."

"Bu da ne demek oluyor?" "Ne anlama geldiğini biliyorsun."

Angie yaptı. Kip'in Jo'yu öldürmesi için onu kiralayacağını düşünüyordu ki bu da Kip'in daha önce de Dale'i kendisi için öldürmesi için kiraladığını doğruluyordu. Dale'in Delilah'ya bırakacağı çeyrek milyondan daha fazla para kazanmış olmasını umuyordu.

"Dale amcanı dinle," diye öğüt verdi. "Bir şey gibi görünmesini sağla İntihar. Uyuşturucu sorunu var. Hapis ve rehabilitasyon herkesi depresyona . Biraz hap, biraz içki, suyu açık bırakılmış bir küvet ve kayarak uykusunda huzur içinde boğuluyor."

Angie başını sallamaya başladı ama sonra Dale'in ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini hatırladı. "Tavsiyen için teşekkürler Dale Amca."

"Bekle." Onun gitmesine engel oldu. "Jo'nun Perşembe günleri markete gittiğini bilmen garip. Özellikle de sen sadece bu hafta onu takip etmeye başladım."

"Etrafa sordum. Nasıl dedektif olunacağını bilen tek kişi siz değilsiniz."

"Doğru."

"Hepsi bu mu?" Angie uzaklaşmaya çalıştı ama adam kolundan tuttu.

"Yarın için bunlara ihtiyacın olacak." Dale elini cebine attı. İçinde bir düzine kadar yeşil hap bulunan bir Ziploc poşeti çıkardı.

OxyContin. 80 miligram. Jo'nun hapse girmesine yetecek kadar ama dağıtımdan ceza almasına yetecek kadar değil.

"Vicodin'i tercih ettiğini biliyorum." dedi. Islak dudaklarının altından sarı dişleri görünüyordu. "Belki biraz fazla."

"Böbreklerini ne vurdu? Gökkuşakları ve güneş ışığı mı?" Angie onun bu alışkanlığını kendisine karşı kullanmasına izin vermeyecekti. Dale

Yıllar boyunca Alpleri toz haline getirecek kadar kokain içtim. "En azından ne zaman geri çekileceğimi biliyorum."

"Doktorlar midenizdeki deliği mi?" Dale yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Hapların üzerindeki kaplama, değil mi? Mide zarını yiyor mu?"

Angie Oxy torbasını elinden kaptı. "Bir duş al, Dale.

Marcus haklıydı. Leş gibi sidik

kokuyorsun." "Neden üzerimdekini yalamıyorsun?"

Angie uzaklaşırken onun güldüğünü duyabiliyordu.

PERŞEMBE-10:22

Angie boş bir arabayı Kroger'ın içinde iterek Jo'yu aradı. Mağaza çok temizdi. Floresan ışıklar gözlerini acıtiyordu.

Her şey son derece düzenliydi. Angie en son gerçek bir markete girdiğinde Will'le birlikteydi. Evcimenlik onun tek

Fetiş. Her şeyi toptan alırdı, her zaman aynı markaları aynı logolarla satın alırdı çünkü yeni ya da daha iyi olabilecek herhangi bir şey hakkında okuyamayacak kadar aptaldı. Angie ev işlerinden nefret ederdi. Bu yüzden

Tüm süreçten sıkılmıştı, arabasına bir şeyler sokuyordu: biraz kök birası, sonra şeftali şerbeti, sonra farklı bir tereyağı ve beş dakika sonra *Lost in Space*'teki robot gibi çıldırıyordu.

Sara muhtemelen tüm alışverişini yapmıştır. Gömleklerini ütölemiştir. Akşam yemeğini hazırlamıştır. Geceleri onu yatağına yatırdı. Bezini değiştirmiştir.

Angie şarküteriye doğru ilerledi ve ürün reyonunda kızını gördü. Jo elinde bir şeftali tutuyor, şeftaliyi test ediyordu.

yumuşaklık. Gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Belki de

Kocasından kaçma planını düşünüyordu. Jo bu yüzden Marcus'a videoyu göstermişti. Onun kendisiyle ilgileneneğini, tüm kötü şeyleri ortadan kaldıracığını düşünmüştü. Anlamadığı şey, Marcus Rippy'nin Jo'ya yardım etmek için hayatının hiçbir bölümünü tehlikeye atmayacağıydı.

İstese bile Kip ona izin vermezdi.

Video tek kozlarıydı. Angie, polis onu yakalamadan önce Jo'nun telefonundaki dosyayı kopyalamak zorunda kaldı. Polise güvenmiyordu.

yedek iPad, hatta kapalı ve bir motel kasasında kilitli. Sam Vera işinde çok iyiydi ve Angie, Jo'nun hayatıyla ilgili zar atmak istemiyordu.

Dale bir falcı değildi ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Jo bir belirsizlikti. İnsanlar belirsizlikten nefret ederdi, özellikle de işin içinde para varsa. Marcus'un paranoyaklaşması ve Kip'in umutsuzluğa kapılması an meselesiydi. Laslo bir adamı bıçaklamıştı.

Boston'da bir adamı öldürdü. Atlanta'da bildiği başka kirli işler de vardı. Onun işi trenlerin zamanında çalışmasını sağlamaktı. Angie, Jo'yu etkisiz hale getirme konusunda herhangi bir endişesi olduğunu görmedi. Hangi Bu da kızının kaçması için fazla zaman kalmadığı anlamına

geliyordu. "Annemi arayayım."

Angie midesinin bulandığını hissetti. Jo onunla konuşuyordu. Jo onunla konuşuyordu.

On adım ötede duruyordu. Elinde bir şeftali tutuyordu. Sesi duyulabilecek kadar yüksekti.

Jo dedi ki, "Oğlum okulda. Beni götürmeden önce annemi aramama izin ."

Angie kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Ne-"

"Reuben'in beni takip ettirdiğini biliyorum." Jo şeftaliyi yere bıraktı.

"Seni Starbucks'ta gördüm. Geçen ay oğlumun okulundaydın."

"Düşündüğünüz gibi değil."

Jo korkmuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama boynundaki kaslar gerginlikten ortaya çıkmıştı. "Oğluma bakmama izin vermezsen kendi isteğimle gelmeyeceğim." Soğukkanlılığı bozulmaya başlamıştı. Açıkça dehşete düşmüştü. "Lütfen. O da Reuben'in oğlu."

Angie göğsünde keskin bir acı hissetti, kızının açıkça yaşadığı çaresizliğe fiziksel bir tepkiydi bu. "Beni kocan göndermedi. Kaçmana yardım etmek için buradayım."

Jo güldü. "Ben ciddiylim."

"Siktir git, kadın. Vaktimi boşa harcama." Alışveriş arabasını bir sonraki reyona doğru itti. Bir ürün poşetini yırttı ve portakallarla doldurmaya başladı.

Angie, "Tehlikedesin." dedi.

"Hadi canım."

"Marcus video hakkında Kip'e gitti."

Jo yine güldü. "Böyle bir şey olduğunu tahmin etmediğimi mi sanıyorsun? Dizüstü bilgisayar bu sabah çöktü. bile.

Telefonumdaki her şey silindi." Çantasını açtı. O telefonunu çıkardı. Angie'ye uzattı. "misin? Al . Artık oğlumun fotoğrafı bile yok."

Angie onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Beni dinle. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana yardım edemezsin." Jo arkasını döndü. El arabasını meyve suyu reyonuna doğru itti.

Angie onu takip etti. "Tutuklanacaksın." Jo önce

şaşkın, sonra da kızgın görünüyordu. "Ne için?"

"Arabana Oxy yerleştirmişler." Angie bunu yapanın kendisi olduğu kısmını atladı. "Polisler dışarıda bekliyor olacaklar.

gittiğinde. Seni iki gün hapiste tutacaklar." "Ama-" Jo, Angie'nin daha

önce zengin olduğunda gördüğü bakışa , hak sahibi insanlar yasalara boyun eğmek zorunda kalacaklarını öğrendiler. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Fark etmez," dedi Angie ona. "Her şeyi planlamışlar. Sana bir ders vermek istiyorlar." Angie ona gerçekleri anlaması için bir an verdi.

"Cumartesi gecesi hapisten çıkacaksın, Pazar gecesi Fig'le birlikte LaDonna'nın partisine gideceksin, sonra Pazartesi sabahı rehabilitasyona gideceksin."

"Pazartesi sabahı yürüyemeyeceğim."

"Reuben'in dizine destek takılacak." Angie kelimelerin ağzından su gibi aktığını hissetti. Jo'yu onu güvende tutabileceğine inandırmak zorundaydı. "Sakat kalacak."

"Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Tekrar başını salladı. "Sırtına yediğin bir kurşundan kaçamazsın."

"Basın her yerde olacak. Eğer sana vurursa, bunu görecekler."

"Eğer bir iz bırakırsa."

Angie onu ikna etmek için çabaladı. "Eğer sana dokunursa, bahçeye çıkıp kıyafetlerini çıkaracağını ve fotoğrafçıların tam olarak ne yaptığını kaydetmesine izin vereceğini söyle."

"Hangi fotoğrafçılar?" Daha da paniklemiş görünüyordu. "Reuben basını sevmez."

"Hapisten çıktığın anda seni takip ediyor olacaklar."

"Oh, Tanrım." Jo elini boynuna götürdü. Sığ nefes alıyordu. "Marcus Reuben'e onunla buluştuğumu söyledi. Tek başıma."

"Hayır. Reuben ne moteli, ne videoyu ne de başka bir şeyi biliyor. Bu." Angie rahatlamanın Jo'nun vücudundan bir kas gevşetici gibi geçişini izledi. "Marcus sorunu Kip'e götürdü. Kip de bu şekilde hallediyor."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Çok korktuğu belliydi. "Dikkatleri üzerime çektiğim için kocamın bana ne yapacağını biliyor musun? onu?"

Angie yaşadığı sıkıntıya daha fazla dayanamadı. "Kaçmana yardım edeceğim."

"Ne?" Jo'nun sesi iğrenmiş gibiydi. "Deli misin sen?"

"Sana yardım edeceğim," diye tekrarladı Angie ve hayatında hiç bu kadar doğru sözler söylemediğini fark etti. Jo'yu terk etmişti Ama kızını güvenliğe ulaştırmak için bugün, hemen şimdi elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Sana yardım edeyim." dedi.

"Siktirin gidin, bayan." Jo, kapana kısılmış herhangi bir hayvandan bekleyeceğiniz gibi öfkelenmişti. "Beni markette pusuya düşürüp kurtarıcım olduğunu söylüyorsun ve benim sana inanmam, senin için hayatımı riske atmam, senin için oğlumun hayatını riske atmam mı gerekiyor? Nereye varmaya çalışıyorsun, sürtük? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Angie'nin ona söyleyecek sözü yoktu. *Ben senin annenim. Ben seni büyütmek istemeyen bir gencim. Ben seni seni terk etti.*

"Ben bir arkadaşım," dedi Angie.

"Bana yardım etmeye çalışan son arkadaşıma ne olduğunu biliyor musun? Sonu hastanede bitti. Muhtemelen bir daha yürüyemeyecek."

"Marcus Rippy'yi tehdit eden son kadına ne olduğunu biliyor musunuz?"

Jo başka tarafa baktı. Bilmiyorsa bile iyi bir fikri vardı. Umutsuzluk geri gelmişti, çaresizlik. "Neden bir yabancıya yardım etmek için hayatını riske atıyorsun?"

"Senin durumunda olan bir kızım vardı." "Vardı,"

diye tekrarladı Jo. "Öldürüldü mü?"

"Evet," dedi Angie, çünkü bu hikâyelerin çoğunun böyle bittiğini biliyordu. "Ona yardım için öldürüldü. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"Tanrım." Jo yalanı anladı. "Beni kendi tarafına çekebileceğini, sana güvenmemi sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Seni 110'da gördüm. Eğer Reuben için çalışmıyorsan, Kip Kilpatrick için çalışıyorsun demektir."

"Haklısın. Kip için çalışıyorum," diye itiraf etti Angie. "Ve onun için pek çok kötü şey yapıyorum ama bunu yapmayacağım."

"Vicdan krizi mi?" Jo sert bir kahkaha attı. Şikecilerin ne yaptığını biliyordu. Tüm hayatı boyunca profesyonel sporla iç içe olmuştu. yetişkin hayatı. "Reuben yatağımızın yanında bir bıçak bulundurur. Duş alırken silahı elinden iki santim uzakta. Beni dövüyor." Sesinin çok yüksek olduğunu fark etti. İnsanlar bakmaya başlamıştı. "Beni dövüyor," diye tekrarladı, daha yumuşak bir sesle. "Bana tecavüz ediyor. Ona yalvarmam için beni zorluyor."

devam et. Daha sonra kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için özür dilemek zorunda kalıyorum. Bir fincan kahve almama ya da oğlumu oyun oynamaya götürmeme izin verdiğinde ona teşekkür etmemi istiyor."

"O zaman git."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Başını sallayarak başka tarafa baktı. "İlk seferinde eve geri döndüm. Annemlerde kaldım. Ondan uzakta üç gün. Üç günlük özgürlük. Ne yaptığını biliyor musun?" Angie'ye ters ters baktı. "Beni annemin evinden dışarı sürükledi. saçımdan tuttu. Neredeyse canıma okuyacaktı. Beni bir kutuya kilitledi ve garajında tuttu ve polisler annemi arayıp kızının deli bir adam tarafından kaçırıldığını söylediğinde anneme ne dediler biliyor musunuz? "Aile içi sorun. İşte ben buyum, aile içi bir sorun."

Angie şaşırmamıştı. Jo'yu bu reçetelerle tutuklayan küçük kasaba polisleri muhtemelen onun kaçırılmasıyla ilgili diğer yol. Eğer bir ödemeyi kabul ettiyseniz, bir başkasını kabul etmeniz an meselesiydi.

"Bu adamları destekleyen bir para duvarı var. Eşyalarını kaybetmiyorlar. Karılarını kaybetmiyorlar. Eşlerini kaybetmiyorlar. çocuklar." Angie'ye, "Kaliforniya'da denedim. Chicago'da denedim. Her , Reuben geldi ve beni geri sürükledi. Annemi bana karşı kullandı. Anthony'yi kullandı." Jo'nun sesi oğlunun adını söyleyince değişti.

"Öz annem beni terk etti. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Bunu çocuğuma yapmayacağım."

Angie midesinin sıkıştığını hissetti. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Bunun bir önemi var mı?" Jo sordu. "Yardım için ona koşamam, eğer bu ne soruyorsun. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür. O zamanlar bile, O bir fahişeydi. Bir keş. Tam da bir bebekten vazgeçmesini bekleyeceğiniz türden bir pislik."

Angie derin bir nefes aldı.

"Oğlumu bırakmayacağım. Reuben yılın babası bile olsa, Anthony'yi yine de terk etmezdim. Bu tür bir hasar, ruhunuzu çürütür."

Angie konudan uzaklaşmak zorundaydı. "Marcus'a videoyu gösterdiğinde planın neydi? Ondan ne elde edeceğini ?"

"Para. Koruma." Yavaşça nefes verdi. "Video olmadan hiçbir şeyim yok."

"Önemli değil. Önemli olan ne gördüğün. Ağzınızı açma yeteneğinizdir."

"Söyleyeceklerim kimsenin umurunda değil."

"Çok fazla şey biliyorsun," dedi Angie ona. "Kip ve Marcus'a göre senin ağzın dolu bir silah."

Jo da tıpkı Angie gibi derin bir nefes aldı. "İşte yine başladığım yerde kapana kısılmış durumdayım."

Angie onun sesindeki teslimiyete tahammül edemedi. "Sana biraz zaman kazandıracak, seni kocandan uzaklaştıracak bir planım var."

"Ne yapacaksın?" Jo'nun ağzı kaşlarını çattı. "Reuben Figaroa'yla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Hadi oradan. Suratına bir silah dayanacak. O adam geri adım atmaz ve kontrolü bırakmaz." Parmaklarıyla geriye doğru saydı, "Banka hesaplarında ben yokum. Yatırımlarla ilgilenmiyorum. Emekli maaşlarında değilim. Evim yok. Arabam bana ait değil. Evlenmeden önce bir evlilik sözleşmesi imzaladım.

evli." Güldü, bu kez kendine güldü. "Aşıktım, bebeğim. Para istemedim. Kendi isteğimle köleliğe imza attım."

"Seni dışarı çıkarabilirim," dedi Angie. "Seni güvende tutabilirim." O vardı Bunların bazılarını zaten düşünmüştüm. Delilah için Dale'in vakıf fonu. Angie'ye bir daire ve yaşam masraflarını ödeme yetkisi verildi. Parayı Jo için kullanabilirdi. "Senin için bir takma isim bulabilirim.

Saklanmana yardım edeceğim. Güvende olduğunuzda, Reuben ile pazarlık yapabilecek bir avukat bulacağım."

"Beni nasıl çıkaracaksın?" Jo sordu. "İşin zor kısmı da bu. Bana beni Mars'ta saklayacağınızı ve oraya nasıl uçuracağımızı daha sonra bulacağımızı da söyleyebilirsiniz."

Haklıydı. Reuben Jo'yu hapishanenin dışında bekliyor olacaktı. Rehabilitasyona gidene kadar onu gözünün önünden ayırmayacaktı. Rehabilitasyona gitmesine izin *verirse*.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Jo gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Reuben basketbolu umursamıyor. O basketbolu umursamıyor.

Anthony. Beni gerçekten umursamıyor. Kontrol istiyor." O

Angie ile arasındaki boşluğu kapattı. "O adam ne isterse yapacağım. *Her*

şeyi, anlıyor musun? Sadece kelimeyi söylüyor. Şaklatır

Parmaklarını. Ve hala yüzüme bir bıçak tutuyor. Hâlâ elini boğazıma doluyor.

Ben dehşete düşmedikçe kurtulamaz."

Angie kızının utanç duyduğu onca şeyi düşünemiyordu. "Bana bir şey söyle.

Anthony büyüyor mu? Onu nasıl koruyacaksın?" "Reuben oğluna zarar vermez."

Angie kendini duyup duymadığını merak etti. "Babasının size nasıl davrandığını göreceksin. O da aynı şekilde büyüyecek. adam."

"Hayır," diye ısrar etti. "O çok tatlı. İçinde babasına dair hiçbir şey yok."

"Reuben'le ilk tanıştığınızda çok tatlı değil miydi?"

Jo dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerine baktı. Angie onun başka bir bahane bulacağını düşündü ama Jo, "Planın nedir?" diye sordu.

"Cumartesi günü kaçacaksın. Reuben'in seni bekleyeceğini biliyorum. hapishanenin dışında. Fotoğrafçılar da öyle. Bundan emin olacağım. Onun yerine benimle gelebilirsin."

"Planın bu mu?" Öncekinden daha kederli görünüyordu. "Bunun ikinci adımı ya Reuben silahını çekip beni kafamdan vuracak ya da avukatından sabıkalı bir keş olduğumu ve oğlumu bir daha asla göremeyeceğimi söyleyen telefon alacağım." Güldü. "Ve yine de beni kafamdan vurur."

Haklıydı ama Jo yıllarını bir çıkış yolu bulmaya çalışarak geçirmişti. Angie ise iki gün geçirmişti. "Pazar günü partiye gittiğinde ne olacak?"

Jo başını sallamaya başladı ama sonra durdu. "Anthony annemle kalacak. Reuben'in ona bakmasına izin verdiği tek kişi o."

Angie sordu, "Partide Reuben'den uzaklaşabilir misin? Tuvalet falan misin?"

"Çocuklarla birlikte olacak. Marcus'la birlikte." "Videoyu o zaman çektiler. Marcus'u tecavüzle suçlayan o kızdı."

"Keisha Miscavage?"

"Evet." Gözlerini sildi. İçindeki korkuyu söylemiyordu. "Neyle karşı karşıya olduğunu . Önemsiz kadınlara neler yaptıklarını. O kız uyuşturulmuştu. İçkisine bir şey koyduklarını biliyorum. Bir saat sonra yatak odasında idi, kolları sallanıyordu.

Etrafta dolanıyor, aklını kaçırmış, onlara hayır diyordu. Onlar da sırayla onunla uğraşırken sadece gülüyorlardı."

Angie toplu tecavüzün neye benzediğini biliyordu. Şok olmamıştı. Detaylar. "Pazar gecesi, kendi başınıza kalır kalmaz, evden çıkın. Garaj yolundan aşağı in. Sola dön. Orada bir sapak var Bahçıvanların kullandığı bir ara sokak. Orada park etmiş sizi bekliyor olacağım."

Jo cevap vermedi. Her şey çok hızlı geliyordu. "Neden?"

"Sana kızımдан bahsetmiştim."

Jo başını salladı ama yine de tamamen yabancı birini kadar çaresizdi. "Seninle bu sapakta buluşacağım. Sonra ne olacak?"

Angie, "Annene gidip Anthony'yi alacağım," dedi. O da Jo'nun protestosu üzerine konuştu. "Seni arayacakları ilk yer orası. Onlarla senden daha iyi başa ."

"Neden önce Anthony'yi alıp sonra benimle partide buluşmuyorsun?"

Angie, onu çizginin ötesine itecek, ilk adımı atmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. "Ya kaçamazsan ve çocuğunu arabama alırsam ne olacak? Bunu nasıl açıklayacağım? Sen nasıl açıklayacaksın?"

Jo yere baktı. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Dudağını çiğnedi. Angie pazarlık işaretlerini fark etti. Jo'nun

partiden kaçması planı harekete geçirecekti. Bu, geri dönüşün olmayacağı bir noktaydı. Eğer kaçmazsa, son anda fikrini değiştirirse, Anthony annesinde kalacak, Jo da dayak yiyecek ve her şey normale dönecekti.

Jo, "Siz oğlumu kaçıtırırken ben ne yapacağım?" diye sordu.

"Takma isimle bir araba kiralayacağım." Delilah'nın ehliyetini alması gerekecekti ama bu bir on sentlik eroinden fazlasını gerektirmezdi. "Pazar gecesi arabayı Rippy'lerin sokağının aşağısına park edeceğim. Partiden ayrıldıktan sonra seni arabaya götüreceğim. Sen arabaya git. OneTown moteline git ve beni bekle. Annene gidip Anthony'yi alacağım. Onu motele getirdiğimde, sen eyaletler arası yola çık ve arabayı batıya sür. Ben burada kalıp izini kaybettireceğim."

"Sonra ne olacak?"

"Seni bu beladan kurtarmak için Kip ile pazarlık yapacak bir avukat bulacağız." Jo'yu engeller çıkarmadan önce durdurdu.

"Marcus'u o videoda gördüğünüze dair tanıklık edebileceğinizi de unutmayın."

"Tanıklık mı?" Tekrar ürkekleşti. "Yapmayacağım-" "İş noktaya gelmeyecek. Önemli olan tek şey tehdit."

Jo dudaklarını tekrar birbirine bastırdı. "Sana neden güveneyim ki?"

"Başka kime güveneceksin?" Angie bir cevap bekledi asla gelmeyeceğini biliyordu. "Seni kandırmak bana ne kazandıracak?"

"Bunu çalışıyorum." Jo boynundaki altın zinciri karıştırdı.

"Reuben'in seni beni alman için gönderdiğini sanıyordum. O da öyle yaptı.

Genelde öyle yapar. Ama getirenin benimle ilgilenmesine izin vermiyor. Bunu kendisi yapıyor."

"Seni alması için kimi gönderdi?" "Bir adam," dedi kadın. "Her zaman bir erkek." Angie ona düşünmesi için zaman verdi.

"Para mı istiyorsun?" Jo sordu. "Reuben'den ne alırsam ondan bir parça mı alacaksın?"

"Bir şey istesem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Bilmiyorum." Hâlâ düşünüyordu, ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. delikler. "Annem seyahat edemiyor. Kalp rahatsızlığı var. Hastaneden uzakta olamaz."

"Bana bak." Angie gözleri kızınıninkilerle kilitlenene kadar bekledi. Aynı kahverengi irisler. Aynı badem şekli. Aynı cilt tonu. Aynı saçlar. Hatta aynı ses.

Kıza, "Annen olsaydım, Anthony'yi alıp gitmeni ve bir daha arkana bakmamamı söyledim" dedi.

Jo yutkundu. Mükemmel boynu. Düz omuzları. Öfkesi. Onun korkusu. "Tamam," diye kabul etti. "."

CUMARTESİ-4:39

Angie Ponce de Leon Yolu'nda ilerlerken esnedi. Sönmekte olan ay ışığı her şeyi kireç gibi beyaz gösteriyordu. Yorulmuştu ama uyuyamıyordu. Jo'nun iki gün önce tutuklanması hala tüm haberlerde yer alıyordu. Tahmin edilen basın ordusu hapishanenin etrafında toplanmıştı, bugün serbest bırakılmasını bekliyor. Kip, Reuben'i hizada kalması için uyarmıştı. Pazartesi günü için rehabilitasyon ayarlanmıştı. Marcus dün gece bir basın toplantısı düzenleyerek Jo ve Reuben'in Evliliğin güçlü olduğunu, bunu atlatacaklarını, sadece insanların onları düşüncelerinde ve dualarında tutmalarına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Figaroa'nın oyunlarından birinde yerde oturan Jo'nun başı öne eğik, bulanık bir fotoğrafı, herkesin bulabildiği tek görüntüsüydü.

Şimdilik güvendedeydi. Angie kendine sürekli bunu söylüyordu. Jo'nun sadece bir buçuk gün daha güvende olması gerekiyordu.

Dışarıdan bakıldığında, Jo'nun iyi bir şanslı varmış gibi görünüyordu. Kaçmak. Plan karmaşık değildi. Sadece çok fazla hareketli parça vardı. Angie son iki günü kendi üzerine düşeni yaparak geçirmişti. Delilah'ın kimliğini çalmak. Araba kiralamak. Kaçış yollarını ileri geri sürmek. Bir minibüsün arkasından kullanılmış bir iPad satın almak. Çekiçe parçalamak. Parçaları Dale'e teslim etmek. O gibi davranmak çok yaklaşmasın ya da çok merak etmesin diye.

Her zaman olduğu gibi, işin zor kısmı paraydı. Angie'nin otuz bin doları vardı.

ama Jo'ya yardım etmek için kullanamadı. At

En azından Dale hala hayattaysa. Hesabına erişebilirdi. Yakın zamanda yüklü miktarda para çekilmiş olamazdı. Angie'nin tek seçeneği, Dale'in arabasının bagajında sakladığı paranın bir kısmını çıkarıp Umarım fark etmemiştir. Her zaman yedek lastiğinin altında ödeme parası bulundururdu, özellikle de bahisçiler peşindeyken. Angie parayı yarın, partiden hemen önce alacaktı. Açgözlülük yapmazdı. Jo'nun beş yıldızlı otellerde kalmasına gerek yoktu. kaçışını yaptı. Birkaç bin dolara batıya gidebilir ve çocuğu oyalamak için HBO'su olan pis bir motel bulabilirdi.

Delilah'nın kimliğini çalmak nispeten daha kolay olmuştu. Angie, Delilah'nın yaşadığı yerin aşağısındaki bir marketi izlemeye almıştı. Kızın eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordu. H'den uzak durmak zordu, Suboxone'la bile. İnsanı kıpır kıpır yapıyordu. İnsanı acıktırıyordu. Angie dükkânda dolaşması için bir çocuğa para vermişti. Delilah nihayet ortaya çıktığında, çantasından cüzdanını almıştı. Çocuk almış, kredi kartlarından birini kopyalamış ve Delilah kasaya varmadan gitmiş.

Angie olay sırasında dükkândaydı ve bir kola vitrininin arkasına saklanmıştı. Riskli bir hareketti ama kendini durduramadı. Delilah onu her zaman büyümüşti. En azından senin kadar büyülenmişti. hor gördüğünüz biri hakkında olabilir. Onu bu kadar özel yapan neydi? Kandan daha fazlası olmalıydı. Dale'in başka bir ailesi vardı. hakkında. Peki Delilah'ı bunca yıl korumasını, ona göz kulak olunmasını son arzusu haline getirmesini sağlayan neydi? Kukudan daha fazlası olmalıydı. Dale bunu herkesten satın alabilirdi.

Angie kızın fena görünmediğini kabul etmek zorundaydı -eğer ucuz ve değersiz şeylerden hoşlanıyorsanız. Biraz kilo almayı başarmıştı. Artık iskelet gibi görünmüyordu. Saçını boyamayı bırakmıştı. Anlaşılan hâlâ yıkamıyordu. Angie on beş metre uzakta dursa bile kahverenginin daha çok yağlı bir siyaha dönüştüğünü görebiliyordu. Aldıklarını tezgâha yüklerken, saç uçları omuzlarına vuruyordu. Bir 40'lık malt likörü. İki paket Cheetos. Bir kutu Pringles. Snickers bar. Skittles. İki paket Camel istedi, çünkü babasının tip 2 diyabet ve böbrek yetmezliğinden ölümünü izlemek beklediğiniz gibi ibretlik bir hikaye değildi.

Delilah sonuçlara hiç bakmadı. Bakmadı bile gelecek hafta. Önemli olan bugündü, şu anda, eline ne geçebileceği, kimi sömürebileceği ve bunu nasıl yapacağıydı. bundan para kazanmak.

Dale'in güven fonunu biliyor muydu? Angie emin değildi ama Dale'in bir arıza emniyeti olduğunu biliyordu. Başka biri bilebilirdi. Güven konusunda. Başka biri kızın Angie'nin elinde olduğunu bildiğinden emin olacaktı.

Dale'in güvendiği tek bir kişi daha vardı ve Angie kendini asla o kısırla yüz yüze bulmamayı umuyordu. Orospu çocuğu bir daha asla.

Angie kırmızı ışıpta durdu. Tekrar esnedi. Yüzünü ovuşturdu. Cildi lastik gibiydi. Yeterince Vicodin almamıştı. Yarın gece için hafiflemeye çalışıyordu. Önümüzdeki birkaç saat dayanılmazdı ama zihninin keskin olması gerekiyordu. Planı tekrar gözden geçirdi, açıkları görmeye çalıştı, pürüzleri gerçekleşmeden önce tahmin etmeye çalıştı.

Anahtar iPad'di. Angie'nin özel dedektif çantasının içindeydi ve arabasının bagajında kilitliydi. O şey radyoaktif gibiydi. Aynı zamanda açık bir soruydu. Jo, Reuben'in bilgisayarının temizlendiğini söylemişti. Jo'nun iPhone'u da uzaktan silinmişti. Bu, Angie gücü açtığında iPad'in silineceği anlamına mı geliyordu? Teknoloji ondan kaçtı. Değeri değildi.

Jo'ya iPad'den bahsetmemişti çünkü Jo'ya güvenmiyordu. Kızın marketteki ikircikli tavrını fark etmişti. Jo Angie'nin planını kabul etmişti çünkü bunu durdurmanın bir son dakika yolu olduğunu görmüştü: Reuben'i partide bırakmamak.

Jo ne karar verecekti?

Başka bir açık soru. Angie kızının gideceğinden emin değildi. Ve gitse bile, gitmiş olarak kalacak mıydı? Jo Reuben'i daha önce de terk etmişti. Kip Kilpatrick'in bildiği kadarıyla beş kez. Angie gerçeğin içini kemirdiğini hissetti. Jo gitse bile, Reuben'e geri dönecekti.

Reuben, Angie'nin arabasında oturduğu kadar emindi. Bunun olmasını engellemenin tek yolu, geri dönecek bir Reuben olmadığından emin olmaktı.

Will GBI'da çalışıyordu. Bilgisayarcıları vardı. Eğer iPad'de bir video varsa, ona erişmenin bir yolunu bulurdu. Marcus ve Reuben'i hapse atar, Jo da evlilik sözleşmesini bozmak için bir avukatla çalışırdı. Ya da bozmaz. Reuben'in kariyeri biterdi. Hayatı sona erecekti. Jo ortadan kaybolabilirdi. Delilah'ın hesabından her ay para çekip üniversiteye geri dönebilirdi. İyi bir adamla tanışırdı. Bir çocuk daha yapar.

Angie yüksek sesle güldü. Ses arabasında yankılandı. Kimmiş Şaka mı yapıyordu? Jo da Angie kadar iyi adamlardan . Angie'nin kocasıyla yaşayamamasının bir nedeni vardı.

Yarından sonra yaşayacağından bile emin değildi.

Dale Harding'in ellerinde kan vardı. Laslo daha önce de öldürmüştü. Kip büyük, cam masasının güvenli koltuğunun arkasından tetiği çekmeye aldırımıyordu. İçlerinden biri Angie'nin Jo'ya yardım ettiğini öğrenirse, kaçmanın hiçbir yolu onu kurtaramazdı.

Belki de bu yüzden Will'i son bir kez görmek istiyordu. Ya da onu göremese bile, eşyalarını görmek. Dolapta asılı duran temiz, kolalı gömleklerine dokunun. Mükemmel uyumlu çoraplarını karıştırmak Çekmeceye. Diş macununu porselen tutucudaki yanlış deliğe koydu. Sabununa bir A harfi kazıyın ki bir dahaki sefere duş aldığı anda vücuduna dokunduğunda onu düşünsün.

Angie vitesi birinci vitese düşürdü. Neredeyse Will'in evinin önünden geçiyordu. Kaldırıma yanaştı, caddenin karşısına, bir yangın musluğunun önüne park etti.

Will, eskiden uyuşturucu imalathanesi olarak kullanılan ve sadece arsası için bile muhtemelen yarım milyon dolar değerinde olan bir bungalovda yaşıyordu. İçerisi titizlikle restore edilmiş, tamamen nötr renklerle dekore edilmişti. Masası oturma odasındaki duvara yaslanmıştı. Bir langırt

makine yemek odasında gururla duruyordu. Boş oda, özenli yavaşlığıyla okuduğu tüm kitaplarla doluydu, klasikleri geçmeye kararlıydı çünkü normal insanların böyle yaptığını düşünüyordu.

Yazın, her hafta sonu çimleri biçerdi. Olukları yılda iki kez temizlerdi. Her beş yılda bir pencerelerin etrafını boyadı. Güverte ve verandaları basınçlı suyla yıkadı. Ön taraftaki küçük bahçeye çiçekler ekti.

Kapı. Banliyöde yaşamaması ve bir çocuğu olmaması dışında sıradan bir banliyö babasıydı.

En azından bildiği kadarıyla.

Garaj yolu zamanki gibi boştu. Will boş zamanlarının çoğunu Sara'nın evinde geçiriyordu. Angie, Sara'nın evindeki güvenlik sistemini geçememişti.

Ama bir emlak sitesinde arşivlenmiş dairenin eski fotoğraflarını bulmuştu. Şefin

Mutfak. İki yatak odası. Bir ofis. Ebeveyn banyosunda küvet ve on adet vücut jeli bulunan duş.

Görünüşe göre, vücut jetlerini kendine saklamaktan hoşlanıyordu.

Sara'nın üç hafta önce yazdığı *annemin kitabından bir sayfa aldım. Biz isteyken boyacılara misafir banyosunu yaptırdım. Havluları da değiştirdim. Will dairemde kendi banyosu olduğu çok mutluydu, ama dürüst olmak gerekirse, paylaşmaya devam etmek zorunda kalırsam onu öldürecektim.*

Angie, Will'in bu numaraya kanacak kadar aptal olup olmadığını merak etti. Öyle olduğunu varsayıyordu. Sara'nın pek çok saçmalığına kanmıştı. Muhtemelen üzerinde MUTLU EŞ, MUTLU HAYAT yazan bir tişörtü vardı.

Gülümsedi, çünkü Sara'nın Will'evlenebilmesinin tek yolu onu Angie'nin soğuk, ölü ellerinden kurtarmasıydı.

Sırf bu yüzden bile Angie yarın hayatta kalabilirdi.

Evin yanından dolaşmadan önce meraklı komşuları kontrol etti. Başka bir sahibi olsa arka kapı gıcırdardı, Ama Will her şeyi iyi yağlamıştı. Angie yedek anahtarı buldu. kapı çerçevesi. Kilidin içine kaydırdı. Kapıyı açtı ve iki tazi köpeğinin kendisine baktığını gördü.

Uykulu bir yığın halinde kıvrılmışlardı. Soluk ışıktaki gözlerini kırıştırdılar, korkmaktan çok şaşırılmış görünüyorlardı. Angie korkmuyordu. Köpekler onu tanıyordu.

"," diye fısıldadı dilini şaklatarak. "Aferin çocuklar," diyerek onları ayağa kalkıp gerinirken okşadı. Açık tuttu Kapıya. Dışarı çıktılar.

Betty havladı.

Will'in köpeği mutfak kapısında durmuş, bölgesini koruyordu.

Angie bir eliyle iti kucakladı, ağzını kapattı
diğeriyle kapattı ve onu dışarı fırlattı. Betty yönünü bulamadan kapıyı kapattı.
Küçük göt herif

Köpek kapısından geri girdi, ama Angie kapının önüne bir sandalye
koyana kadar ayağıyla kapıyı kapattı.

Betty yine havladı. Sonra bir daha. Sonra sessizlik oldu. Angie
mutfığa baktı.

Köpekler insanlar demekti.

Will ve Sara buradaydı. Ondan yürüyerek çıkmış olmalılar.
daire. Yaz sıcağında bile sanki arabalar hiç icat edilmemiş gibi sürekli
yürüyorlardı.

Angie bir an ne yaptığını düşündü. Hâlâ yapmakta olduğu şeyi. Bu
biraz çılgın bir sapıktı, normalden biraz daha tehlikeliydi.

Tehlikeli miydi?

Çantasını arabaya kilitlemişti. Silah hala boştu.

Bir şey ona klipsi dışarıda bırakmasını, kendi kendine yürümesini söylemişti.
şarjörü takmak, sürgüyü geri çekmek, fişek yatağına mermi doldurmak,
parmağını tetiğin etrafında kıvırmak gibi ekstra adımlardan geçerek
içinden çıkamayacağı bir şey yaptı.

Angie ayağına baktı. Ayak parmakları yukarıda, topukları aşağıdaydı,
bir adım atmak üzereydi. İleri geri sallandı. Gitmek mi? Gitmek mi? Biri
uyanana kadar burada mı kalacaktı?

*Sabahları sıcak çikolata içiyor, diye yazmıştı Sara Tessa'ya.
bir Hershey çikolatasını öpmek gibi.*

iPad de Angie'nin bagajındaydı. Yolda kendi kendine filmi Will'e teslim
edeceğini söylemişti. Onun

Marcus Rippey tecavüz suçlamasına altın bilet. Çok mutlu . Peki Angie iPad'i
neden bagajında kilitli bırakmıştı?

Will'e vermeyi mi planlıyordun?

Ayağına baktı. Ayak parmakları hâlâ kalkık, kararsızdı.

Dürüst olmak gerekirse, Angie Will'e tam olarak ne vermek istediğini
hiç bilmiyordu. İyi bir zaman. Zor bir zaman. Sara mutfığa geldiğinde,
dudaklarından çikolata emmeyi beklerken Angie'yi bulduğunda kötü bir
zaman

onun yerine.

Bu düşünceye gülümsedi.

Ocağın üzerindeki saat sabahın beşini gösteriyordu. Will yarım saat içinde koşu için uyanacaktı. Onu yatakta kalmaya ikna etmek için ne yaparsanız yapın susturamayacağınız bir iç alarmı vardı.

Angie'nin ayak parmakları yere bastı. Topukları yukarı kalktı. Ayak parmakları

tekrar aşağı indi. Yürüyordu. Yemek odasındaydı. Oturma odasındaydı. Banyodaydı. Tuvaletteydi.

Salonda. Will'in yatak odasının önünde duruyordu.

Kapı .

Will sırt üstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Yüzünde bir parça ışık oynaşıyordu. Gömleğini çıkarmıştı. Asla gömleğini çıkarmadan uyumazdı. Yara izlerinden, yanıklardan, hasardan utanırdı. Görünüşe göre, bu değişmişti. Nedeni bacaklarının arasındaydı. Uzun kumral saçlar. Süt beyazı ten. Sara dirseğinin üzerinde duruyordu. O da elini ağzıyla kullanıyordu. Angie'nin duramadığı diğer eliydi. Will'in parmakları Sara'nın kılere dolanmıştı. Başının arkasını kavramıyordu. Onu daha derine gitmeye zorlamıyordu.

Onun lanet elini tutuyordu.

Angie yumruğunu ağzına bastırdı. Çığlık atmak istiyordu. Çığlık atacaktı. Kendini doğal olmayan bir sessizliğe zorlayarak arkasını döndü. Oturma odasındaydı, mutfaktaydı.

arka bahçe, araba yolu, arabası. Arabasının içinde kilitli kalana kadar dışarı çıkmasına izin vermedi. Angie ağzını açtı ve olabildiğince yüksek sesle çığlık attı. O kadar uzun bağırdı ki, ağzındaki kanın tadını aldı. Ağzını. Yumruklarını vurdu. Ağlıyordu, o kadar çok canı yanıyordu ki vücudundaki her kemik öfkeden kömürleşmiş gibi hissediyordu.

Arabadan çıktı. Bagajı açtı. Çantasını aldı. Silahını buldu. Şarjör dışarıdaydı. Geri itti. Sürgüyü geri çekmeye başladı, hazneye bir mermi yerleştirmek için ama elleri terden kayganlaşmıştı.

Silaha baktı. Glock, Kip'in yanında işe başladığında kendisine hediye edilmişti. Onu daha iyi temizlemeliydi. Metal kuru görünüyordu. Will onun için silahını yağlardı. Arabasının yeterince benzin aldığından, şanzımanının kevgir gibi sızdırmadığından, banka hesabında yeterince para olduğundan, dünyada tek başına olmadığından emin olurdu.

Şimdi bunları Sara için yapıyordu.

Angie arabasına geri döndü. Silahı gösterge paneline fırlattı. Bu doğru değildi. İyilik yapmaya, Jo'ya yardım etmeye, Will'e Marcus Rippy'ye karşı açtığı davada yardımcı olmaya, kızını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmaya çalışıyordu. Aldığı teşekkür bu muydu? Şimdiden sırtında bir hedef tahtası olabilirdi. Dale açıkça şüpheleniyordu. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Angie, onun bir oyun oynadığını düşünüyordu.

Ama belki de onunla oynuyorlardı. Ya da Jo zayıf olabilir.

Bağlantı. Yarın gece Rippy'nin evinin önünde görünmemeyi siktir et. Jo, Reuben'a neler olduğunu çoktan anlatmış olabilir. Zincirleme reaksiyon. Reuben Kip'e söyleyecek, Kip Laslo'ya dokunacak ve Jo hapisten çıktığında Angie'nin göğsüne bir bıçak saplanmış olacaktı.

Bırak Will cesedini teşhis etsin. Bırakın kalbindeki bıçağı görsün. Onu hayal kırıklığına uğrattığı her seferinde olduğu gibi onu da hayal kırıklığına uğrattığını fark etmenin verdiği dehşeti yaşamasına izin verin. Bırakın ona sarılsın.

ağlarken cansız, kanlı elini tuttu.

Ve o amcık Sara Linton'ın hepsini görmesine izin ver.

Angie çantasında bir not defteri buldu, kalemını tıkladı. Büyük harflerle yazmaya başladı:

Seni lanet parça-

Angie kelimelere baktı. Kalem kâğıdı yırtmıştı.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki boğazına doğru itildiğini hissetti. Defterin sayfasını yırttı. Kalbini düzenlemeye çalıştı.

Nefes almasını, elinin titremesini durdurmak, için.

Bunun doğru yapılması gerekiyordu. Dilini ustura gibi keskinleştirmesse Will'i sözleriyle incitemezdi.

Angie kalemi boş kâğıda bastırdı. El yazısı.

Eğri büğrü, eğimli çizgiler. Will için değil, Sara için.

Hey, bebeğim. Eğer biri sana bunu okuyorsa, ben ölmüşüm demektir.

Sayfanın önünü ve arkasını doldurdu. İçinde bir baraj yıkılmış gibi hissetti. Otuz yıl boyunca onun arkasını kolladım. Onunla ilgilenmek sorunlar. Onu rahatlatmak. Onu becermesine izin vermek. Onu geri siktirmek. Will mektubu yakında bulamayabilirdi ama eninde sonunda bulacaktı.

Ya Angie ölmüş olacaktı ya da Sara onu sonunda

bir mola vermek. Will bankaya giderdi. Angie'nin parasını bulacaktı.

posta kutusu. Ve onu bulmanın bir yolunu bulmak yerine, bu mektubu bulacaktı.

"Siktir git," diye mırıldandı Angie. "Seni de sikeyim, kız arkadaşını da sikeyim, kız kardeşini de sikeyim, ailesini de sikeyim, onu da sikeyim-"

Bir kapının kapandığını duydu.

Will ön verandasında duruyordu. Koşu kıyafetlerini giymişti. Kollarını gerdi, önce bir yana, sonra diğer yana eğildi. Beş-otuz koşusu. Asla değişmeyecek olan tek şey. Angie onun arabasını görmesini bekledi ama Will sokağa bakmak yerine diz çöktü.

bahçeden bir çiçek kopardı. Eve geri döndü. Verandaya dönene kadar neredeyse tam bir dakika geçti, elleri boştu, yüzünde bir gülümseme vardı.

Angie onun aptal sırtışıyla ilgilenebilirdi. Arabasından dışarı çıktı. Ona baktı, kendisini görmesini bekledi.

İlk başta . Bacaklarını gerdi. Suyu kontrol etti. Sırtının küçük kısmına sığan bir şişe. Ayakkabılarını düzeltti. Sonunda başını kaldırdı.

Ağzı açık kaldı.

Angie ona ters ters baktı. Tırnakları onun gözlerini oymak için kaşınıyordu. Onun suratını tekmelemek istedi.

"Angie?" dedi.

Arabaya bindi. Kapıyı çarparak kapattı. Motoru çalıştırdı. Kaldırıma yanaştı.

"Bekle!" Will seslendi. Onun peşinden koşuyordu, kolları pompalıyor, kasları geriliyordu. "Angie!"

Onu dikiz aynasından görebiliyordu. Yaklaşıyordu. Hâlâ onun adını haykırıyordu. Angie frene bastı. Yakaladı silahı ön panelinden çıkardı. Arabadan indi ve silahı adamın kafasına doğrulttu.

Will'in elleri havaya kalktı. On beş adım . Ona yetişecek kadar yakındı. Kalbine bir kurşun yiyebilecek kadar yakındı.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum." dedi.

Angie'nin parmağı tetiğin hemen üzerinde duruyordu. Sonra durmadı. Sonra emniyet kolunu parmağının altında hissetti, sonra tetiği ve sonra sertçe geri çekti.

Tıklayın.

Will irkildi.

Kurşun gelmedi.

Kuru . Fişek yatağı boştu. Angie'nin elleri sürgüyü geri çekemeyecek kadar kaygandı.

Will, "Bir yere gidip konuşalım." dedi.

Kocasına baktı. Her şey çok tanıdıktı, ama Farklı. Bacaklarının yağsız kesimi. T'sinin altındaki sıkı karın Gömlek. Kolundaki yarayı örten uzun kollu gömlek. Onu öpen ağzı. Ona dokunan eller. Şimdi Sara'ya dokunan eller. Onun lanet elini tutan.

"Değişmişsin." dedi.

Will bunu inkâr etmedi. "Seninle konuşmam gerek."

"Söyleyecek bir şey yok," dedi ona. "Artık seni tanıyamıyorum bile."

Kollarını uzattı. "Aşık olduğumda böyle görünüyorum."

Angie silahın soğuk metalini bacağında hissetti. Hava vücudunu terk etmişti. Asit midesini parçaladı.

Sürgüyü çek. Mermiyi fişek yatağına yerleştirin. Tetiğe basın. Sorunu ortadan kaldır. Sara'yı tekrar dul yap. Sil son otuz yıl çünkü önemli değillerdi. Hiçbir zaman önemli olmadılar. En azından Will için.

Angie arabaya geri bindi. Silahı tekrar arabanın ön paneline koydu. Gaza sonuna kadar bastı. Vücudu acıdı. Ruhu ağrıyordu. Will onu dövmüş gibi hissediyordu. Öyle olmasını diledi. Ağzını kana bulamış. Gözlerini . Kemiklerini . Ona saldırdı, ona bağırdı, öfkeyle kaydı-

Onu hala sevdiğini kanıtlayacak herhangi bir şey.

PAZAR-11:49

Angie bir yaktı. Ay tepede dolunaydı, neredeyse bir spot ışığı. Dikiz aynasına baktı. Temizdi. Jo'nun partiden ayrılma vakti henüz gelmemişti. Gece yarısına karar vermişlerdi çünkü iyi bir zaman gibi görünüyordu. LaDonna'nın partisi

Dokuz. Saat 10'a kadar önemli kimse gelmedi. İki saat sonra Karışmak. Jo'nun kendini Reuben'dan kurtarması için iki saat. Ya da korkakların yolunu seçip kocasıyla kalması için.

Gece yarısı.

Jo ya balkabağına dönüşecekti ya da Angie'nin kızına.

Angie esrarın ucuna üfledi. Açıkçası Jo'nun ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçek şuydu ki Jo Figaroa'yı tanımıyordu. Angie buradaydı çünkü bu işi sonuna kadar götüreceğine dair kendine bir söz vermişti. Bundan sonra ne olacağı Jo'ya bağlıydı. Kesin olan tek şey Angie'nin her şehri terk edeceğiydi.

Parmağındaki sarı plastik yüzüğe baktı. Ayçiçeği yaprakları çantasında ezilmişti. Bütün çantaları.

Angie çantasını iki günde bir değiştirirdi ama yüzüğü hep başka yere taşırdı çünkü -neden?

Bir anlamı olduğu için mi?

Bir sakız makinesinden bir çocuk oyuncakı neredeyse otuz yıl önce başlayan bir ilişki. Angie her zaman Will'le yaşadığı o ilk anı hatırlamıyormuş gibi davranırdı. Bayan Flannigan'ın havasız bodrum katı. Yerdeki fare pisliği. Lekeli şilte. Sperm kokusu. O kadar savunmasızdı ki.

Çok savunmasız.

Korku gibi, kırılabilirlik da bulaşıcıydı. O gün Will perişan olmuştu ama teselli bulamayan kişi Angie'ydi. Ona daha önce hiç kimsenin görmediği bir yönünü göstermişti.

O zamandan beri. Ona annesinin pezevengini anlatmıştı. Sonrasında olanları da anlatmıştı. Will, Angie'ye bir daha asla aynı bakmadı. Kurtarıcı görevini üstlendi. Süper kahraman. Onu korumak için hayatını tehlikeye attı. Onu sürekli beladan kurtardı. Ona para verdi. Ona güvenlik verdi.

Karşılığında ne istedi?

Angie'nin görebileceği bir şey yoktu. Bu, birlikte yaşayabileceği türden bir işlem değildi. Birçok açıdan, Will'in bunu onun başına kakması ya da onu cezalandırması daha iyi olurdu. Acıma duygusu onun tek ödülüydü. Will, başka erkeklerin ondan istediği şeyleri asla istememişti.

parasını ödemişti. Bunu istediği belliydi. O bir aziz değildi. Ama çok fazla bilgi vardı, o rutubetli, yalnız bodrumda onları birbirine bağlayan acının çok fazla açık gözlü bir anlayışı vardı.

Deidre Polaski kendi koluna bir iğne batırıp otuz yıl boyunca kestirdiğinde Angie on yaşındaydı. Haftalarca, Angie oturdu Kadının komaya girmiş bedeninin yanında pembe diziler izliyor, uyuyor, Deidre'yi yıkıyor ve saçlarını tarıyordu. Radyatörün arkasındaki Sanka kavanozunda bir tomar para vardı. Angie parayı pizza ve abur için kullandı. Para Angie'den önce bitti. Deidre'nin pezevengi gelip kapısını çaldı, payını istiyordu. Angie ona hiçbir şey kalmadığını söyledi, o da onun yerine bir parça aldı.

Ağzını. Elleri. Vücudu değil.

Dale Harding, başka bir adamın yemek için para ödeyeceği bir yere sızılmayacağını çok iyi biliyordu.

Herkes Dale'in kötü bir polis olduğunu söylerdi. Kimse ne kadar kötü olduğunu . İçki ve kumar olduğunu düşündüler. Reşit olmayan kızlardan oluşan bir ahır olduğunu bilmiyorlardı.

şehirden maaş çeki. Fotoğraf çektiğini. Fotoğrafları başka adamlara sattığını. Kızları sattığını. Kızları kendisi için kullandığını.

Kendi kızı Delilah'ı kandırmıştı. Kendi kız kardeşi Deidre'yi kandırmıştı. Kendi yeğeni Angie'yi kandırmıştı.

Otuz dört yıl önce, kapıyı Dale'di.

Angie'nin amcası. Onun kurtarıcısı. Pezevengi.

Angie, Dale'in bagajındaki yedek lastiğin altında sakladığı para yığınının böyle öğrenmişti. Birlikte çalıştığı dedektifler dedektiflik işlerini ona devrettiği zamanlar için buna hep kaçış parası . Onu asla çözemediler ve bu arada Dale servet kazanmış ve kumarda kaybetmişti. Her zaman daha fazlası vardı.

sömürmek için terkedilmiş kızlar. Her zaman kazanılacak daha fazla para vardı.

Ve her zaman Angie vardı, onun kendisini fark etmesini bekliyordu.

O, şimdiye kadar sahip olduğu babaya en yakın şeydi.

Devletin onu yerleştirdiği her ev, ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun, Angie her zaman Dale'e geri dönmenin bir yolunu buldu. Onun için polis oldu.

Onun sorunlarıyla ilgilendi. Çoğu zaman düşünebildiği tek şey kızın kafasına bir torba geçirip boğulmasını izlemekken Delilah'ya göz kulak oldu.

Will'in, Angie'yi bir polisin haberi yoktu. Dale Harding ne kadar kötüyse, o da o kadar iyiydi. Will her şeyi doğru şekilde yaptı. O takip etti kurallar. Ama aynı zamanda Angie'nin sahip olduğu vahşi, hayvani tarafa da sahipti. Will takım elbise giyebilir ve saçlarını ama o kılık değiştirmeyi anladı. Canavarı ortaya çıkaran o düğmeye nasıl basılacağını biliyordu. Angie yıllar boyunca ona Dale'den bahsetmeyi düşünmüştü. Bir zamanlar Will, Dale'in Angie'ye ne yaptığını öğrenirse, onun izini sürer, karnına bir kurşun sıkardı.

Şimdi öğrenirse ne yapacağını merak ediyordu. Muhtemelen Sara ile konuş. Angie'nin hayatının ne kadar trajik olduğunu tartışırlardı. Sonra yemeğe çıkar. Sonra eve gidip sevişeceklerdi.

Angie'yi en çok rahatsız eden de buydu. Ne oral seks, ne el ele tutuşma, ama aralarındaki rahatlık. Bu his tüm odaya yayılmıştı.

Mutluluk. Memnuniyet. Sevgi.

Angie, Will'le böyle bir şey yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Gitmesine izin vermeli. Ona normalliği yaşaması için izin vermeli. Hayatı boyunca özlemine çektiği şey. Ne yazık ki Angie yaralandığını hissettiğinde hiçbir zaman doğru şeyi yapmadı. Onun eğilimi Dışarı. Onun eğilimi, sonunda Will de onun canını yakana kadar Will'in canını yakmaya devam etmekte.

Angie sigarayı kül tablasında söndürdü. Jo hakkında nefret ettiği her şey Angie'nin içindeki her şeydi.

Saatine baktı. 11:52. Saat geriye doğru hareket ediyormuş gibi hissetti.

Angie arabasından indi. Bunaltıcı sıcak onu neredeyse tekrar içeri itiyordu. Sıcaklık güneşle birlikte düşmemişti. İnce pamuklu elbisesi bir mendilden biraz daha fazlasıydı ama yine de terliyordu. Bagaja yaslandı. Metal çok sıcaktı. Angie fazla uzaklaşmamaya dikkat ederek yolun kenarından aşağı doğru yürüdü. Sinirleri sarsılmıştı. Vicodin'i çok çabuk bırakmıştı. Jo için endişeleniyordu. Laslo'dan korkuyordu. Laslo'dan korkuyordu.

Dale'den korkuyordu. Kip Kilpatrick'i etkisiz hale getirme planının geri dönüp onu kışından ısıracığından endişe ediyordu.

Dale her zaman balta kullanman gerektiğini söylerdi, çekiç değil. Angie baltayı bir yılanın başını kesmek için de kullanabileceğini düşündü.

Bir kadın çığlık attı.

Angie'nin kafası sokağa doğru sallandı. Rippy'lerin araba yoluna doğru. Yardım için yalvaran bir kadının sesine doğru.

"Lütfen!" Jo çığlık attı. "Hayır!"

Angie bagajını açtı. Silahını almamış. Lastik demirini buldu. Topuklarını tekmeledi. Kolları havada, boynu gergin, tıpkı Will'in dün sabah arabasını kovaladığı zamanki gibi caddede koşmaya başladı.

"Yardım edin!" Jo çığlık attı. "Lütfen!"

Angie araba yolunun köşesini döndü. Kapılar açıktı. Ev ışıklarla parlıyordu. Müzik gümbürdüyordu. Güvenlik görevlisi yoktu. Kimse kameraları izlemiyordu.

"Lütfen!" Jo yalvardı. "Bana yardım et!"

Reuben Figaroa karısını saçlarından tutmuş sürüklüyordu. Jo'nun çıplak ayakları çimlerin üzerinde sürtünüyordu. Onu evden uzağa, ormana götürüyordu. Biraz yalnız kalmak istiyordu.

"Yardım edin!"

Angie onu uyarmadı. Ona durmasını söylemedi. Ona doğru koşarken levyeyi başının üzerinde tutuyordu. O sırada Reuben onun orada olduğunu fark etti, Angie ağır metal çubuğu kafasına doğru sallıyordu. Demirin elinde titrediğini, kolundan aşağıya ve omzuna doğru titreştiğini hissetti.

Reuben Jo'yu düşürdü. Ağzı açık kalmıştı. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. Yere düştü, baygındı. Angie demiri tekrar kaldırdı, bu sefer dizine nişan aldı. Destekli olan. Dizlikli olan. bir ameliyat geçirmişti. Zaman, dünyanın en iyi ortopedistin on beş yıl daha basketbol oynama şansı verdiğini ve Angie'nin tek bir kol hareketiyle bunu elinden alacağını fark etmesine yetecek kadar yavaş ilerliyordu.

"Hayır!" Jo, Angie'nin elini durdurdu. " değil! Dizine olmaz!"

Angie çırpınıyor, kolunu kurtarmaya, son vuruşu yapmaya çalışıyordu.

"Lütfen!" Jo yalvardı. "Yapma! Lütfen!"

Angie levveye baktı. Kızının kendi elini tuttuğunu gördü. Jo ona ilk kez dokunmuştu.

"Gidelim," dedi Jo. "Hadi gidelim." Yalvarıyordu. Gözleri vahşiydi. Burnundan ve ağzından kan akıyordu. Kimden daha çok korktuğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu: Angie'den mi yoksa kocasından mı?

Angie kolundaki kasları gevşemeye zorladı. Aşağı doğru koştu. araba yolundan aşağı koştu. Ayakkabıları hâlâ yoldaydı. Angie yanından geçerken onları topladı. Jo onu yakaladığında bijon anahtarını bagaja atıyordu.

"Onun oynamasına ihtiyacım var," dedi. "Bir sonraki kontratı-"

"Arabaya bin." Angie ayakkabılarını arka koltuğa fırlattı. Mazeret duymak istemiyordu. Jo bile geri dönüş yolunu planlıyordu.

Motor zaten çalışıyordu. Angie emniyet kemerini taktı. Jo arabaya bindi. Angie, Jo kapıyı kapatamadan arabayı kenara çekti.

"Beni gördü," dedi Jo. "Deniyordum-"

"Önemli değil." Reuben Angie'yi tanımişti. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Onun Kip için çalıştığını biliyordu. Onun iş bitiricisi olduğunu biliyordu. Ve şimdi de Angie'nin karısını kaçırdığını biliyordu.

Jo emniyet kemerine uzandı. Toka tıkırdadı. Gözlerini ilerideki yola dikti. "Sence ölmüş müdür?"

." Angie saatine baktı. Ne kadar zaman önce Reuben mi? Kip'i, Laslo'yu ve Dale'i aramasına ne kadar vardı? "Ne yaptım ben?" Jo mırıldandı. Artık kafasına dank ediyordu.

itaatsizliğinin bedelini ödeyecekti, hayatına geri dönmenin bedelini.

"Durmak zorundayız. Bunu yapamayız."

Angie ona, "Video bende." dedi. "Ne?"

"Marcus ve Reuben'in o kıza tecavüz ettiği video elimde."

"Nasıl?" Jo bir açıklama beklemedi. "Onu kullanamazsın. Hapse girecekler. LaDonna-"

"LaDonna'dan korkmuyorum."

"Korkmalısın da."

Angie direksiyonu bir kırdı. Siyah bir Ford Fusion'ın yanındaki boşluğa çekti. "İşte anahtar." Angie güneşliği indirdi ve

anahtarı Jo'nun kucağına bıraktı. "Motele git. Beni bekle."

"Bunu yapamayız," dedi Jo. "Video. Beni öldürecekler. Seni de öldürürler."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Angie'nin yumrukları sıkılmıştı. Onun aklını başına getirme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Çocuk. "Bitti, tatlım. Bu yolun sonu. Reuben'a geri dönüş yok. Hiçbir şeye geri dönüş yok."

"Yapamam-"

"Çık dışarı." Angie eğildi ve kapıyı iterek açtı. Emniyet kemerinin tokasıyla boğuştu. "Çık arabamdan."

"Hayır!" Jo, Angie'nin ellerini pençeledi. "Beni bulacak! Anlamıyorsun!" Angie'nin yüzünü taradı, merhamet arıyordu. Bulamayınca yüzü acı içinde buruştu. Elleriyle gözlerini kapattı. Ağzından hıçkırıklar döküldü. "Lütfen yapma beni yap."

Angie kızının ağlayışını izledi. Kızın ince omuzları titriyordu. Elleri titriyordu. Bu hareket, gerçekten kalbi olan biri için yürek parçalayıcı olabilirdi.

Angie dedi ki, "Kes saçmalamayı. Bunu yemiyorum."

Jo ona baktı. Gözlerinde yaş yoktu, sadece nefret vardı. "Bana hiçbir şey yaptıramazsın."

"Sana karşı tatlı mıydı?" Angie sordu, çünkü mantıklı olan tek şey buydu. "Hapisten çıktın ve seni dövmek yerine her şeyin yoluna gireceğini mi söyledin? Bundan sonra her şeyin farklı olacağını mı?"

Jo'nun burun delikleri alevlendi. Angie hedefi vurmuştu.

"Seni böyle mi kandırdı? 'Oh, bebeğim, seni seviyorum. Sana göz kulak olacağım. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Annenin yaptığı gibi seni asla terk etmeyeceğim.'"

"Annemi yüzüme vurma."

Angie Jo'nun çenesini tuttu ve kafasını çevirdi. "Dinle, seni aptal sürük. Reuben beni gördü. Sana yardım ettiğimi biliyor. Annenin seni umursamadığını mı sanıyorsun? Bu şu anda hissettiklerimin yarısı bile değil."

Jo'nun gözyaşları artık gerçikti.

Angie kızın yüzünü daha sıkı kavradı. "İçeri gireceksin O arabayı alıp motele gideceksin, ben de oğlunu alacağım ve ikimiz de buradan defolup gideceğiz. Beni anladın mı?"

Jo başını salladı.

Angie kızın yüzünü itti. "Telefonunu bana ver."

"Düşürdüğümde-"

Angie onun üstünü aradı. Jo'nun sutyeninin içine sıkıştırılmış iPhone'u buldu. "Annene Anthony'yi almaya gittiğimi söyledin mi?"

Jo tekrar başını salladı.

"Eğer bana yalan söylüyorsan-" Angie durdu, çünkü Jo yalan söylüyorsa yapacak bir şey yoktu. "Arabadan in."

Jo hareket etmekten çok korkuyordu. "Beni bulacak. Bizi bulacak."

Angie onun elbisesinin önünü tuttu ve onu koltuğa çarptı. "Bunu hemen şimdi yap yoksa oğlunu küçük parçalara ayırırım. ve onu sana geri postalayacağım."

"Reuben sana ne istersen verecek." Sesi çığlık gibiydi. "Ne istersen ödeyecek-"

"Anthony ödeyecek."

Gözyaşları Jo'nun yüzünden aşağı akıyordu. Seçeneklerinin tükendiğini fark etmişti. Yavaşça başını salladı, tıpkı Angie'nin yapacağını bildiği gibi.

Jo gibi kadınlar sadece tehditlere cevap verirdi.

Angie dedi ki, "Ankesörlü telefonu kullanmak için durma. Rippy'nin yerine geri dönme. Arabaya bin. Motele doğru sür. Beni bekle."

Jo arabadan indi. Kiralık arabanın kapısını açtı. Angie onun gitmesini bekledi, Tuxedo Drive'a dönmek yerine Piedmont'a doğru gittiğinden emin olmak için.

Angie camı indirdi. Jo'nun iPhone'unu kaldırıma fırlattı. Arabadan inip onu yere vurma isteğine karşı koydu.

"Biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine.

Kızının zayıf olduğunu biliyordu. Jo'nun geri adım atmaya çalışacağını biliyordu.

Angie otoparktan sola dönmeden önce arabasıyla telefonun üzerinden üç kez geçti. Peachtree'ye doğru yöneldi. Jo'nun annesi, Jesus Junction'ın yakınlarında, masrafları Jo tarafından karşılanan şık bir dairede yaşıyordu.

Reuben Figaroa. Yaşlı kadın kapıyı açtığında Angie sakin olmak zorundaydı. Ve acele etmeliydi çünkü Reuben'in bilincinin yerine gelip gelmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jo'yu ilk yer annesinin eviydi.

Angie aynadaki yansımasını kontrol etti. Saçları darmadağınktı. Göz kalemi dağılmıştı. Göz kalemini düzeltmek için parmağını kullandı. Çizgi. Jo'nun annesi kapıyı açtığında tehlikeli görünemezdi.

Tehlikeli miydi?

Evet, tehlikeliydi.

Angie'nin cep telefonu çaldı. Ses arabayı doldurdu. Arka koltuğa uzandı. Körü körüne telefonunu

Çanta. Çok geç kalmıştım. Zil sesi kesilmişti. Ekrana baktı.

HARDING, DALE'DEN CEVAPSIZ ARAMA

"Kahretsin." Jo ile arabada çok fazla zaman kaybetmişti. On dakika mı? On beş mi? Reuben uyanıktı. Kip'e haber verilmişti. Laslo ava çıkmıştı. Dale onu ikna edebileceğini düşünmüştü, o hâlâ on yaşında bir kızdı, şekerle kandırabilirdi. götüne soktum.

Angie'nin telefonundan ıslık gibi bir ses geldi. Dale bir mesaj göndermişti. Başparmağını kaydırdı. Bir fotoğraf yüklendi.

Anthony.

Gözler kocaman. Sırtını boş bir duvara dayamış. Bir av bıçağının uzun, keskin ağzı boynuna dayanmış.

Altındaki yazıda şöyle yazıyordu: TORUN

Angie'nin nefesi kesildi. Kenara çekmek zorunda kaldı. Kalbi durmuştu. Dayak. Kanı . Jo'nun çocuğu. Onun torunu. O ne yapmıştı? Bu neden oluyordu?

Başka bir düdük. Başka bir metin. Başka bir fotoğraf.

Angie'nin elleri öylesine titriyordu ki telefonu zar zor tutabiliyordu.

Jo.

Boynunda bir el. Sırtını bir araba kapısının camına dayamış.

Ağzı açık, çığlık atıyor. Dale'in

mesajı okundu: KIZIM

Asit Angie'nin boğazına doldu, burnunun arkasına doğru fırladı. Kapıyı iterek açtı. Ağzı açıldı. Bir safra akıntısı

kaldırırma sıçradı. Midesinin içi dışına çıktı. Kan ve zehir tadı aldı.

O ne yapmıştı? Bunu durdurmak için ne yapabilirdi?

Tekrar doğrulup oturdu. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Düşün, dedi kendi kendine. *Düşün*.

Dale Jo'yu kaçırmıştı. Anthony'yi götürmüştü ya da başkasına .

Angie'ye iki fotoğraf göndermişti, yaşam kanıtı. Arka planlar farklıydı. Jo bir arabadaydı. Anthony boyalı bir duvarın önündeydi. Bu koordine edilmişti, planlanmıştı, çünkü Dale her zaman Angie'den iki adım öndeydi. Jo'ya bakmıştı. Jo'ya bakmıştı.

Angie'ye baktı. Belli ki Angie'nin şu anda kendini içinde bulduğu ağrı inşa etmek için epey zaman harcamıştı.

Telefonuna tıkladı.

Cevabı zaten tahmin edebiliyordu ama yine de soruyu mesaj attı:

NE İSTİYORSUN?

Dale hemen cevap verdi: IPAD

Dale, Angie'ye hiç güvenmemişti. Küçük şeylerde bile. Parçalanmış iPad'in parçalarını incelemesi için Sam Vera'ya götürmüş olmalı. Sam onun klon olmadığını keşfetmişti. Dale

Angie'nin neden onları değiştirme zahmetine girdiğini kendi kendine sormuştu. Ve sonra Marcus Rippy'nin kurtulmak istediği bir videonun, emanet hesabındaki çeyrek milyon dolardan çok daha değerli olduğunu fark etmişti.

Angie'nin çocukluğundan beri hiçbir şey değişmemişti. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu ama bu sırada Dale onun iplerini elinde tutuyordu.

Telefonu tekrar çaldı.

Dale yazmıştı: NIGHTCLUB. ŞİMDİ.

PAZARTESİ-1:08

Dale'in Kia'sı kulübün önüne park edilmişti bile. Delilah kaputa yaslanmış, bir sigara içiyordu.

Angie arabası durmadan önce dışarı çıkmıştı. Asfalt çıplak ayaklarına sıcak geliyordu. Kolunu kaldırdı. Silah

Elindeydi. Silahı Delilah'ya doğrulttu ve tetiği çekti.

Bu sefer mermi yatağında bir mermi vardı.

"Siktir!" Delilah bacağını tutarak iki oldu. Parmaklarının arasından kan .
"Seni lanet orospu!"

Angie tetiği tekrar çekme ihtiyacına karşı mücadele etti. "Jo nerede?"

"Siktir git!" Delilah çığlık attı. "Eğer yapman gerekeni yapmazsan kız ölecek!"

"Nerede o?" Angie tekrarladı.

"Kızını mı kastediyorsun?" Dale arabadan çıkmak için çabaladı. Ay ışığında yüzü neredeyse tamamen beyaz görünüyordu. Ağzının etrafında kurumuş deri parçaları vardı. Gözleri altın rengindeydi. O arabaya ağır bir şekilde yaslanmıştı. Tabancasını tavanın üzerinden ona doğrultmuştu.

"Öldürün onu!" Delilah çığlık attı. "Beynini dağıtın."

"Sadece bir ," dedi Dale. Nefes nefese kalmıştı.
arabadan inerken. Teni parlıyordu ama terden değil. "Silahını al."

Angie Glock'u Delilah'nın kafasına doğrulttu. "Dene bakalım."

Dale Angie'ye "Sen onu vur, ben seni vurayım, yine de istediğimi alırım çünkü kızın elimde ve torununa neler yapabileceğimi biliyorsun" dedi.

Angie'nin kararlılığı sarsıldı. Jo. Jo'yu düşünmek zorundaydı. Dale'in Anthony'ye ne yapacağını düşünürse, geceyi atlatamazdı.

Dale, "Dee, silahı ondan al." dedi.

Delilah topallayarak geldi. Elini uzattı ama Angie Glock'u otoparkın diğer tarafına fırlattı.

"Kahretsin," dedi Dale. "Git silahı getir."

"Silaha ihtiyacım yok." Delilah bir sustalıyı açtı ve Angie'nin yanağına doğrulttu. "Bunun ne kadar keskin olduğunu görüyor musun, sürtük? Yüzünün yan tarafını bir karpuz gibi kesip açabilirim."

"Yap ." Angie kuzeninin gözlerinin içine baktı. Aynı renk iris. Aynı badem şekli. Angie'nin bunu destekleyecek cesarete sahip olması dışında aynı ateşli palavra. "Eğer beni şimdi , o bıçağı bir daha gördüğünde, gözlerini kafandan çıkarıyor olacağım."

"Hiçbiriniz bir bok yapmıyorsunuz. Şu lanet bıçağı." Dale'in ses tonu bir uyarı olmalıydı ama Delilah onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu. "Arabayı arayın." dedi. Delilah kımıldamayınca da, "Dee, lütfen. Arabayı ara."

Delilah kabzayı elinin arkasına vurdu ve bıçağı kapatmaya çalıştı.

"Hey." Dale çatıya vurarak Angie'nin dikkatini çekmeyi bekledi.

Ona baktı. Kalbi durdu. Bir an için neden burada olduklarını unuttu. Dale ölüyordu. Sonunda değil. Yakında da değil. Şu anda ölüyordu. Dale'in ölümünün etkilerini görebiliyordu.

Organları . Dudakları maviydi. Gözlerini kırpmıyordu. Terlemeyi bırakmıştı. Derisinin rengi ona kalın deriyi hatırlatıyordu,

Mumu çok uzun süre yanık bıraktığında sehpadan kazımak zorunda kaldığı sararmış balmumu. Gözlerinde kıvılcım yoktu, sadece donuk, yorgun bir kabulleniş. Ölüm, ağır çizgilerle kaplı yüzünün her yarığını gölgeliyordu.

Angie gözlerindeki yaşları görmemesi için başka tarafa baktı. "Deidre Will?" dedi.

Angie'nin Jo'nun doğum belgesine yazdığı takma ad ANNE.

Dale, "110'daki işi istediğinde burnumu sokmaya başlayacağımı düşünmedin değil mi?" dedi.

Angie elinin tersiyle gözlerini sildi. Will'in yüzüğü hâlâ parmağındaydı. Dale görmesin diye yüzüğü ters çevirdi. "Jo nerede?"

"Ölmüş kadar iyi." Delilah Angie'nin çantasını karıştırıyordu. "Bıçağımı o kaltağın göğsüne saplayacağım."

Angie çantayı . Dale'e sordu, "Jo nerede? Ona ne yaptın?"

"Şimdilik güvende." Göz kapakları ağırlaşmıştı. Ağzının kenarlarında tükürük birikmişti. Elindeki silahı belli bir açıyla tutuyordu. "Güvende kalıp kalmayacağı senin ne yapacağına bağlı."

Angie tekrarladı, "Nerede o?"

Dale kulübe doğru başıyla işaret etti. Kapıdaki zincir kesilmişti. Angie'nin kaçmasını engelleyen tek şey Dale'in tabancasıydı. Onu kullanacaktı. Onu öldürmeyecekti ama durduracaktı.

"Kahretsin!" Delilah bağırdı. Bagajı karıştırıyordu. Çantayı ve şanzıman sıvısı şişesini buldu. "Burada değil, Baba."

Angie, "Kocana böyle mi sesleniyorsun?" dedi. "Kapa çeneni, sürtük."

"İkiniz de çenenizi kapatın." Dale, Angie'ye "iPad nerede?" diye sordu.

"Hiçbir yerde bulamazsın." Angie paranın bir kısmını Dale'in bagajından motel müdürüne tekrar rüşvet vermek için. İşler ters giderse, Will'in videoyu asla bulamayacağından emin olmak istediğini hatırlıyordu.

Dale, "Kızını bir öküz gibi bağladığımı unuttun mu?" dedi.

Angie blöf yutmadı. "Ona zarar veremezsin. O çok değerli." "Fig onu geri istemiyor. Kirli mal. O seçimini yaptı."

Angie bunun doğru olmadığını biliyordu. Jo kendisi söylemişti. Reuben Figaroa kaybetmedi.

Dale, "Videoda ne var?" diye sordu.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla para," diye cevap verdi Angie. "Bunu birlikte çözebiliriz, Dale. İnsanlar zarar görmek zorunda değil."

Gülümsedi. "Kesimi paylaşmak istiyorsun."

"Siktir et," dedi Delilah. "Kaltak benim paramın hiçbirini alamayacak."

"Bebeğim, kapa çeneni." Dale'in sesini yükseltmesine gerek yoktu. Delilah bazı şeylerin yanına kâr kalmayacağını biliyordu.

Angie'ye dedi ki, "Git iPad'i al. Bana geri getir. Sonra konuşuruz."

Angie onunla pazarlık yapmaya çalıştı. "Sona yaklaştın. Bunu görebiliyorum, Dale. Yardımına ihtiyacın olacak."

Omuz silkti ama gitmeden önce önünde saatler, belki de sadece dakikalar olduğunu biliyor olmalıydı.

"Delilah Kip ile pazarlık yapamayacak. Kendin . Bir avuç sihirli fasulye alacak."

Delilah itiraz etmeye başladı ama Dale bir bakışıyla onu durdurdu.

"Kip Kilpatrick'le başa çıkamaz. Onu öğle yemeği niyetine yer."

"Bu işi ona bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Angie'nin ağzında safra tadı vardı. "Anthony kimin elinde?"

"Torunun mu?" Delilah güldü. "Seni köhne yaşlı kaltak. On iki yaşında bir torunum var."

"O altı yaşında, seni aptal." Angie, Dale'e "Nerede o?" diye sordu.

"Çocuk için endişelenme," dedi Dale. "Kendin için endişelen." "Sen yapmadın-" Angie'nin nabızı boğazında gümbür gümbür atıyordu. kafasını. Onu Dale'den daha çok korkutan tek bir kişi vardı. "Onu kime verdin?"

"Sence kim?" Delilah tekrar gülmeye başladı. Angie onun dizine bir tekme attı. Kız yere düşerken çığlık attı.

Dale "Angela" dedi ama çok geçti.

Adamın kafasına silah doğrultmuş olması umurunda değildi. Angie binaya doğru koştu. Yeterince hızlı hareket edemiyordu. Her adımda onu daha da götürüyor gibiydi. Kapıyı çekerek açtı. Binanın karanlığı onu içine çekti. Onu alamadı

Rulmanlar. Zeminden gölgeler çıkmaya başladı. "Jo?" diye bağırdı. "Jo, ?" Hiçbir şey yoktu.

Omzunun üzerinden baktı. Delilah ayağa kalkmıştı. Garip bir yürüyüşle koşuyordu, yaralı bacağı onu yavaşlatıyordu.

Angie binanın derinliklerine gitti. Çöpler her yerdeydi.

Cam parçaları çıplak ayaklarını kesti. Çantası

Bir şey. Deri yırtılarak açıldı. Gözleri alışmaya başladı. Dans pisti. Arka tarafta bar. Üstte balkon. Karartılmış iki pencere ay ışığını süzüyordu. Üst katta odalar vardı.

Ön kapı çarparak açıldı. Delilah. Gölgelerin arasında bir karaltı gibiydi. Elinde sustalı vardı.

"Dee!" Arkasından Dale'sesi belli belirsiz geliyordu. "Ona canlı ihtiyacımız var." "Siktir et," diye fısıldadı Delilah, Dale'e değil, Angie'ye.

Angie . Kıza karşı kullanabileceği bir şeyi boşuna aradı. Ellerinin kesilip açıldığı hissine karşı uyuşmuştu. Kokain boruları. Emzikler. Prezervatifler. İşe yaramaz
Hiçbir şey.

Delilah'nın ayakkabıları yerde çitirdadı.

Angie yukarı baktı. Balkona. Odalara. Hepsinin kapısı vardı. Sadece bir tanesi kapandı.

Angie merdivenlere doğru koştu. Ayağı takıldı. Dizini basamağın beton kenarına çarptı ama devam etti. Jo'ya ulaşmak zorundaydı. Kızını kurtarmak zorundaydı. Ona bir daha asla böyle bir şey yapmayacağını söylemeliydi.

Anthony'yi tehdit etti, onun çok değerli olduğunu, onu korumak için elinden geleni yapacağını, torununu Angie'nin kendi kaderine terk ettiği gibi terk etmeyeceğini söyledi.

Neredeyse merdivenlerin başına gelmişti ki ayağı altından kaydı. Angie sert bir şekilde betona çarptı. Delilah'nın eli bileğine dolanmış, onu aşağıya doğru sürüklüyordu. Angie yuvarlandı, tekmeliyor, çığlık atıyor, kızı üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Orospu!" Delilah Angie'nin üstüne atladı. Bir parça ay ışığı sustalının parıltısını yakaladı. Angie, Delilah'nın bileklerini yakaladı. Bıçak kalbinden birkaç santim uzaktaydı, uzun ve inceydi, cerrahi olarak keskin. Delilah ağırlığını bıçağın sapına verdi. Angie bıçağın ucunun tenine değdiğini hissetti. Kolları titremeye başladı. İkisinden de ter boşandı.

"Kes ," dedi Dale, sesi hâlâ zayıftı.

Duramazlardı. Bu kan davası çok uzun süredir devam ediyordu. İçlerinden biri ölecekti. Eğer o ölürse Angie lanetlenecekti. Delilah daha genç ve daha hızlıydı ama Angie'nin içinde yirmi yıllık bir öfke daha vardı. Delilah'nın ellerini aşağıya doğru iterek bıçağı kalbinden uzaklaştırdı.

Bu yeterli değildi.

Delilah son gücünü topladı ve bıçağı Angie'nin karnına sapladı.

Angie inledi. Son dönme yi başarmıştı, bıçağı böğrüne sapladı. Bıçağın soğuk kabzasını hissetti, sonra Delilah bıçağı çekip aldı ve başının üzerinde tutarak Angie'nin kalbine nişan aldı.

"Dur!" Dale emretti. "Ona canlı ihtiyacımız var!"

Delilah durdu ama işi bitmemişti. Angie'nin kafasının betona çarptı, ardından yolun geri kalanını Merdivenler.

Angie onu takip edemedi. Yıldızlar gördü. Gerçek yıldızlar. Onlar göz kapaklarının arkasında patladı. Ağzına kustu. Kusmuğun boğazından aşağı kaydığını hissetti. Kendinden geçecekti.

Buna karşı koyamadı. Hayatı böyle sona erecekti. Delilah Jo'yu öldürüyordu. Anthony'nin bir canavar tarafından kaçırılması. Angie kendi kusmuğunda boğularak ölecekti.

Will'i. Will'in onu bulmasını istiyordu. Yüzündeki ıstırap ifadesi. Onsuz tek başına öldüğünü bilmek.

Ani, delici bir çığlık Angie'yi kurtardı. "Hayır!" Jo çığlık attı. "Dur!"

Ses içgüdüselde, Reuben ona vurduğunda attığı çığlık gibi değildi. Reuben'in ona vurduğunda attığı çığlık gibi değildi. Ölüyorum.

Angie . Kendini merdivenlerden yukarı itti. Birden Yan tarafındaki keskin ağrı onu durdurmadı. Dale'in aşağıdaki merdivenlerde sendeleyeyen ayak sesleri onu durdurmadı. Son birkaç merdiveni hızla çıktı.

Adımlar. Balkona doğru koştu.

Bir silah ateşlendi. Ses bir anlığına gecikti. Angie kurşunun başının yanından vızıldayarak geçtiğini hissetti. Bir beton parçasının yere düştüğünü duydu. Arkasını döndü.

Dale merdivenlerde oturuyordu. Silahı kucağındaydı. Hatta Yirmi metre ötede, Angie onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. "Dur," dedi ama Angie artık ondan korkmuyordu. Sadece kaybedecek bir şeyiniz olduğunda hayatınız için korkarsınız.

Delilah odadan çıktı. Üstü başı kan içindeydi. Gülüyordu.

"Ne yaptın sen?" Angie sordu ama kızın ne yaptığını biliyordu.

Delilah ellerini sanki temizleyebilecekmiş gibi birbirine . "O öldü, sürtük. Şimdi ne yapacaksın?"

Angie, Delilah'nın boş ellerine baktı. Bıçağı Jo'nun içinde bırakmıştı.

Onun tek silahı. Tek savunması. "Seni aptal amcık." Angie Delilah'yı kolundan tutup açık balkona doğru savurdu.

Hiç ses yoktu.

Delilah çığlık atamayacak kadar korkmuştu. Sendeledi, neredeyse kendini yakalıyordu ama sonra dengesini kaybetti. Elleri dışarı fırladı. Havayı pençeledi. Sonunda aşağı düşerken çığlık attı.

Vücudu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere çarptı.

Angie Dale'e baktı. Hâlâ oturuyordu. Tabancasını iki eliyle tutuyor, nişan almak için zaman harcıyordu çünkü bu kez onu uyarmayacaktı. Onu öldürecekti.

Angie odaya daldı. Kapıyı kapattı. Tokmak elinde kaldı. Kapıyı itti. Kapı kapalı mandallı.

"Angie?" Dale söyledi. Ayağa kalkmayı başarmıştı. Ayaklarının merdivenleri tırmaladığını duyabiliyordu. "Bu işi uzatma."

Angie gözlerini kapattı. Dinledi. Nefes nefese kalmıştı ama ayaklarını sürüyerek yürümüyordu. Kendini bu odaya kilitlemişti. Tabancasında dört atış hakkı daha vardı. Kör bir adamın uykusunda vurabileceği bir hedefi yakın mesafeden vurmak için dört şansı daha vardı.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Körlemesine odayı ararken Angie'nin çıplak ayaklarına kan bulaştı. Jo'yu köşede buldu. Vücudu duvara yaslanmıştı. Angie yavaşça bıçağı aradı. Sapının Jo'nun göğsünden çıktığını gördü.

"Angie," dedi Dale. Daha yakındı. Acele etmesine gerek olmadığını biliyordu.

Angie kızının yanına oturdu. Soğuk beton, kana bulanmış zeminden yukarı doğru kıvrılıyordu. Dale, Angie'yi on yaşından beri hayatının her günü öldürüyordu. Son darbeyi vurmasına izin vermeyecekti. Kızını öldüren bıçak, Angie'yi öldüren bıçak olacaktı. Kendi göğsüne saplayacaktı. O

bu karanlık, boş odada kan kaybından ölecekti. Dale kapıyı açacak ve onu çoktan gitmiş bulacaktı.

Angie yavaşça sustalı bıçağı uzandı. Parmakları sapın etrafına dolandı. Çekmeye başladı.

Jo inledi.

"Jo?" Angie dizlerinin üzerindeydi. Jo'nun yüzüne dokunuyordu. Saçlarını okşayarak. "Konuş benimle."

"Anthony," dedi Jo.

"O güvende. Benim arabamda."

Jo'nun nefes alış veriş . Kıyafetleri kanla kayganlaşmıştı. Delilah onu defalarca bıçaklamıştı ama her nasılsa Jo hâlâ nefes alıyor, hâlâ konuşuyor, hâlâ hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

Kızım, diye düşündü Angie. *Benim* .

"Ayağa ," dedi Jo. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." " değil." Angie Jo'nun elini tutmak için uzandı.

Orada değildi.

Yumuşak bir kemik, açık bir eklem hissetti. "Ah, Tanrım," diye nefes aldı Angie.

Jo'nun eli neredeyse bileğinden kopmak üzereydi. Sadece tendon ve kaslar onu vücuduna bağlı tutuyordu. Angie açık atardamarından sürekli kan fışkırdığını hissetti.

"Hâlâ hissedebiliyorum," dedi Jo. "Parmaklarımı. Onları hareket ettirebiliyorum." "Yapabildiğini biliyorum," diye yalan söyledi Angie. Bir turnike. Bir turnikeye ihtiyacı vardı.

Turnike. Çantası omzundan yırtılmıştı. Odada hiçbir şey yoktu. Jo bir şey yapmazsa kan kaybından ölecekti.

Jo, "Beni bırakma." dedi.

"Çıkarmayacağım." Angie iç çamaşırını çıkardı. Tangayı Jo'nun bileğine doladı ve olabildiğince sıkı çekti.

Jo inledi ama kan damlamaya başladı.

Angie düğümü çözdü. Dale'i dinledi. Ayak seslerini duymaya çalıştı. Alçak bir inilti vardı. Angie bunun Dale olup olmadığını bilmiyordu.

Jo'dan ya da kendi ağzından geliyor.

"Lütfen." Jo ona doğru eğildi. "Bana sadece bir dakika ver. Ben güçlüyüm." "Güçlü olduğunu biliyorum." Angie ona cesaret edebildiği kadar yakın durdu. "Biliyorum.

Güçlüsün."

Angie hayatında ilk kez kızını kucağına aldı.

Yıllar önce hemşire ona bebeğini kucağına almak isteyip istemediğini sormuş ama Angie reddetmişti. Kıza isim vermeyi reddetmişti. Gitmesine izin verecek yasal belgeleri imzalamayı reddetti. Bahislerini koruyordu, çünkü

Her zaman yaptığı şey buydu. Angie hastaneden çıkmadan önce kot pantolonunu çekiştirdiğini hatırlıyordu. Suyu geldiği için hâlâ nemliydi. Bel kısmı daha önce dar olduğu için bol gelmişti ve arka merdivenlerden inip köşede arabada bekleyen çocukla buluşmak için dışarıya koşarken fazla kumaşı avucunun içinde tutmuştu.

Denny, ama Denny olması önemli değildi çünkü herhangi biri olabilirdi.

Her zaman onu bekleyen, ondan bir şeyler bekleyen, onun için yanıp tutuşan, ondan nefret eden bir çocuk vardı. Her zaman böyle olmuştu. Angie hatırlayabiliyordu. On : Dale Harding'in onun ağzına karşılık bir yemek vermeyi teklif etmesi. On beş: Kesmeyi seven bir üvey baba. Yirmi üç: Vücuduna savaş açan bir asker. Otuz dört: Onu tecavüz olmadığına ikna eden bir polis. Otuz yedi: Onu sonsuza dek seveceğini düşündüren başka bir polis.

Will.

Bayan Flannigan'ın bodrumunda sonsuza dek demişti. Ayçiçeği yüzüğünü parmağına taktığında sonsuza dek demişti.

Sonsuzluk asla düşündüğün uzun olmadı.

Angie parmaklarını Jo'nun dudaklarına dokundurdu. Soğuktu. Kız çok fazla kan kaybediyordu. Göğsünden çıkan bıçağın sapı, bazen bir metronom gibi, bazen de geri giden bir saatin sıkışmış saniye ibresi gibi kalbine doğru atıyordu.

Tüm o kayıp yıllar.

Angie hastanede kızını kucağına almalıydı. Sadece bir kez. Kızının şu anda olduğu gibi irkilmemesi, bir yabancıнын elinden uzaklaştığı gibi onun elinden de uzaklaşmaması için dokunuşunun bir anısını zihnine kazımış olmalıydı.

Onlar yabancıydı.

Angie başını salladı. O tavşan deliğine giremezdi. Kaybettiği her şeyi ve nedenini. Ne kadar güçlü olduğunu, hayatta kalmayı başaran biri olduğunu düşünmek zorundaydı. Angie hayatını bir jiletin ucunda koşarak geçirmişti - insanların ona söylediği şeylerden kaçarak.

genellikle bir çocuğa, bir kocaya, bir eve, bir hayata doğru koşardı.

Mutluluk. Memnuniyet. Sevgi.

Will'in istediği her şey. Angie'nin asla ihtiyaç duymayacağını düşündüğü her şey.

Şimdi tüm koşuşturmasının onu bu karanlık odaya getirdiğini, bu karanlık yerde kapana kısıldığını, kızını ilk kez, son kez, kız kollarında kan kaybından ölürken.

Kapalı kapının dışından bir sürtünme sesi geldi. Eşikteki ışık yarığı, yerde sürünen iki ayağın gölgesini gösteriyordu.

Angie gözlerini tekrar kapattı. Dale de on yaşındayken aynı şeyi yapmıştı. Deidre'nin evinin kapalı kapısının önünde duruyordu. Daire. Angie'nin kapıyı açmasını bekledi. Deidre kapıyı açmakta hiç tereddüt etmedi. Eroin dolu bir iğneyi koluna yaklaştırabildiği diğer tarafta kimin olduğu umurunda değildi.

Kızının müstakbel katili mi? Kendi katili mi?

Kapıyı aç ve onu içeri al.

"Angela," dedi Dale, o zaman olduğu gibi şimdi de.

Kapı çerçevede takırdadı. Bir kazıma sesi vardı. Metal metale çarptı. Bir tornavida açıklığa sokulurken ışık karesi daraldı, sonra kayboldu.

Tık tık tık, boş bir silahın kuru sıkı ateşi gibi.

Angie yavaşça Jo'nun başını yere eğdi. Kız acıyla inledi. Hâlâ hayattaydı, hâlâ tutunuyordu.

Angie karanlık odanın içinde sürünüyor, talaş ve metal talaşlarının dizlerine sürtünen kireçli kumunu, kaburgalarının altındaki bıçak gibi acıyı, iz bırakan sürekli kan akışını görmezden geliyordu.

arkasında. Vidalar ve çiviler buldu ve sonra eli soğuk, yuvarlak ve metal bir şeye değdi. O şeyi aldı

nesne. Karanlıkta parmakları ona neyi tuttuğunu söyledi: kırık kapı kolunu. Katı. Ağır. Dört inçlik mil bir buz kıracağı gibi dışarı çıkmıştı.

Son bir klik sesiyle mandal yerine oturdu. Tornavida beton zemine çarptı. Kapı çatırdayarak açıldı.

Angie ayağa kalktı. Sırtını kapının yanındaki duvara dayadı.

Hayatındaki erkekleri incittiği tüm yolları düşündü.

Bir kez silahla. Bir kez iğneyle. Sayısız kez yumruklarıyla. Ağzıyla.

Dişleriyle. Kalbiyle.

Kapı birkaç santim daha dikkatlice açıldı. Bir silahın ucu köşeden kıvrıldı.

Kapı kolunu öyle bir kavradı ki mil parmaklarının arasından fırladı ve Dale'in içeri girmesini bekledi.

"Angela?" dedi. "Sana zarar vermeyeceğim." Bu yalanı ona son kez söyleyecekti.

Dale'in bileğini tuttu ve onu odanın içine çekti. Dale tökezledi, etrafında döndü. Ay ışığı yüzünde oynaşıyordu. O şaşırılmış görünüyordu. Şaşırmaması gerekirdi. Kırk yıl boyunca küçük kızları kandırmış ve hiçbirisi ona sırtını dönmemişti.

Şimdiye kadar.

Angie kapı kolunu adamın boynunun yan tarafına sapladı. Paslı mil kıkırdak ve siniri yırtarken direnci hissetti.

Dale'in nefesi tıslayarak çıktı. Onun çürüyen bedenindeki çürümenin tadını aldı.

Tekrar yere düştü.

Kan bacaklarının önüne sıçradı.

Kollarını açtı. Dudakları ayrılmıştı. Gözleri kapalıydı. Son bir nefes sızdı, bir yılan tıslaması değil, bir lastik yavaşça sönüyordu. Ay pencerelerin dışına kaymıştı. Uzun bir gölge odanın içine süzülmüş, Dale'in bedenini karanlığın içinde okşuyordu. Cehennem onun sefil ruhunu almak için bir kölesini göndermişti.

"Angela."

Bu isim Angie'yi sersemletmişti. Jo'ya adını hiç söylememişi. Dale'in ona verdiği ismi kullanıyordu.

"Angela," diye tekrarladı Jo. Ayağa kalkmıştı. Eliyle bıçağı sabit tutuyordu. "Oğlumu görmek istiyorum."

Anthony. Tanrım, Anthony konusunda ne yapacaktı? "Kalkmama yardım et." Jo ayağa kalkmak için mücadele etti.

Angie yardım etmek için koştu. Kızın içinde kalan güce inanamıyordu. Jo dedi ki, "Oğlumu görmem gerek. Ona söylemem gerek."

"Yapacaksın." Angie kendi acısını görmezden gelerek Jo'nun kalkmasına yardım etti. Jo kendi başına ilerlemeden önce ikisi de birkaç adım sendeledi. Angie artık kabzasına kadar itilmiş bıçağı görebiliyordu. Jo'nun eli kolundan sallanıyordu. Turnike kaymıştı. Kan Dale'in vücuduna sıçrayarak dışarı fışkırdı. Yerleri daha fazla kan kapladı. Jo duvara doğru yığıldı.

Jo dedi ki, "Bana bir saniye ver. Bunu yapabilirim." Yapamadı. Yere doğru kaydı. Angie onu yakalamak için koştu ama artık çok geçti. Jo yere yığıldı. Gözleri kapandı. Yüzü gevşedi. Dudakları hâlâ hareket ediyordu. "Bunu yapabilirim."

Angie polis eğitimini devreye soktu. Temel triyaj. Ambulans için zaman yoktu. Kanamayı tekrar yavaşlatmanın bir yolunu bulmalıydı yoksa Jo merdivenlerden inmeyi asla başaramayacaktı. Arabasında bir muşamba vardı.

Koli bandı. Bir adım attı, sonra durdu. Burası bir suç mahalliydi. İki çift ayak izi, iki şüpheli. Angie'nin arabasında Haix polis botları vardı. Reuben Figaroa karısını arıyor olmalıydı. Oğlunu.

Angie'nin Jo'nun izlerini örtmesi gerekiyordu. Dale'in arabası. Bagajdaki para yığınları. Delilah'ın kredi kartları. APD. GBI.

Will.

Rippy onun davasıydı. Buraya çağrılacaktı. Dale'i bulacaktı. Kan gölünü bulacaktı. Angie onu tanıyordu. Aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Hepsini bir mezara gömene kadar kazmayı bırakmayacaktı.

"Angela," diye fısıldadı Jo. "Anthony mi?"

Zzzt. Zzzt.

Dale'in telefonu cebinde titriyordu. Jo,

"Oğlum mu arıyor? Arıyor mu?" diye sordu.

Jo'nun oğlu, boynuna bir av bıçağı dayamış olan biri tarafından duvara yaslanmış halde tutuluyordu.

Angie, Dale'in telefonunu çevirip açtı. Kulağına bastırdı. Sesler vardı: ağlayan bir çocuk, çok yüksek sesle oynayan bir çizgi film.

Bir kadın, "Hey, pislik, tükeniyor. Bu küçük çocuğu istiyor musun yoksa parça parça satayım mı?"

Ateş Angie'nin midesini yakıp kavurdu. Yine on yaşındaydı. Korkmuş, yalnız, acısını dindirmek için her şeyi yapmaya hazır.

"Dale?" Kadın bekledi. "Orada mısın?"

"Anne?" Angie'nin on yaşındaki sesi tekrar ağzına geldi. "Sen misin o?"

O alçak, boğuk kahkahasını attı. "Evet, benim bebeğim. Beni özledin mi?"

Günümüz

DOKUZUNCU BÖLÜM

Will telefonunu kulağına bastırdı. Angie'nin sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu.

Benim, bebeğim. Beni özledin mi?

Bu Xanax mıydı? Will telefonuna baktı. ARAYANIN KIMLIĞI ENGELLENMİŞ. Doğrulup oturdu. Angie orada olabilirmiş gibi kilisenin etrafına baktı. Onu izlemek. Ona gülüyordu. Ağzının hareket ettiğini hissetti. Ağzından çıkan kelimeleri duymadı.

"Will?" Alaycı tonu gitmişti. "İyi misin bebeğim? Bir nefes al."

Bir nefes al.

Sara da aşağıda ona aynı şeyi söylemişti. Ama bu sefer panik atak geçirmiyordu. Kör edici, kontrol edilemez bir öfkeyle doluydu. "Seni lanet sürtük."

Güldü. "Bu daha iyi."

Rippy'nin kulübü. Angie'nin cüzdanı. Silahı. Arabası. Kanı. Ve şimdi de cenaze evindeki alyanslı ceset.

Ona tuzak kurmuştu. Başını belaya sokmuştu ve Her ne şekilde dışarı çıkmayı başardıysa, onun kafasını karıştırmak için bir fırsat sunmuştu.

Tekrar söyledi, "Seni lanet orospu."

Kadın ona yine güldü.

Karşısında dursaydı Will onun boğazını yumruklardı. Onu bulacaktı. Onu bulmak ve değersiz bedenindeki hayatı boğmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Şapelin kapısı açıldı. Faith içeri girdi.

Will, öfkesini bastırmaya çalışarak nefes nefese kaldı. Öfkesini. Kızgınlığını.

Faith ona neyin yanlış olduğunu sormak için ağzını açtı.

Sessiz olmasını işaret ederek telefona, "Angie, bunu bana neden yaptın?" diye sordu.

Faith'in çenesi düştü. Olduğu yerde dondu kaldı.

"Neden?" Will sordu. "Rippy'nin kulübündeki o sahneyi uydurdun. Bana öldüğünü düşündürdün. Bodrumdaki cesedin senin olduğunu düşünmemi sağladın. Neden?"

Angie, vereceği cevabı düşünmek için koca bir gün geçirmiş olmasına rağmen sessiz kaldı.

"Angie-" Will'in sesi çatallaştı. Bir açıklama duymak için yanıp tutuşuyordu. "Söyle bana, Allah kahretsin. Neden bana bunu yaşattın? Neden?"

Angie uzun, bıkkın bir iç çekti. "Neden bir şey yapıyorum ki?" Bildik cevapları sıraladı. "Ben lanet bir kaltağım. Hayatını mahvetmek istiyorum. Seni perişan ediyorum. Aşık olduğunda neye benzediğini bilmiyorum çünkü bana hiç aşık olmadın."

Will, birinden ne kadar nefret edebileceğini ona göstermekten korkarak Faith'e arkasını döndü. "Bu yeterince iyi değil."

"Şimdilik bu kadar yeter."

Bununla başa çıkamazdı. İçinden kaynakayan her şeyi hissetmesine izin verirse çatlayacak, yerde ölüp gidecekti.

İçinden. Bir psikopat tarafından kafası sikilmiş bir insan gibi değil, bir ajan gibi düşünmeye çalıştı. "Bodrumda kimin cesedi var?"

"Henüz değil," dedi Angie. "Önce, öldüğümü düşündüğünde nasıl hissettiğini anlat bana."

Will parmaklarını telefonu ezmek için zorladı. "Sence nasıl hissettirdi?"

"Bana söylemeni istiyorum." Onun konuşmasını bekledi. "Bana nasıl hissettiğini söyle, ben de sana bodrumda kimin olduğunu söyleyeyim."

"Kendim bulabilirim," dedi. "Şu anda parmak izlerini araştırıyoruz."

"Parmak izlerinin açık olması çok kötü." "DNA alabiliriz."

"Sistemde olmayacak." Angie, "Bu dava üzerinde çalışıyordun. Başka vakalar da var. Ya sana bu davayı çözebileceğimi söyleseydim?"

Şu anda her şey sonuna kadar açık, tek yapman gereken bana nasıl hissettiğini söylemek."

"Yardımlarını istemiyorum."

"Elbette biliyorsun. Geçen sefer sana nasıl yardım ettiğimi hatırlıyor musun? O zaman minnettar olduğumu biliyorum."

Will bu konuşmayı Faith'in önünde yapamazdı. "Dale Harding'i sen mi öldürdün?"

"Neden şimdi cinayeti itiraf edeyim ki?"

Will, yorgunluğun onu bir hastalık gibi çektiğini hissetti. "Şimdi, diğer zamanlardaki gibi değil mi?"

"Dikkatli ol, bebeğim."

Eliyle yüzünü kapattı. Böyle bir şey . Başkalarını da böyle incitmişti ama onu asla. "Neden? Bunu neden yaptın?" diye sormadan duramıyordu.

"Beni gerçekten kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim." Birkaç saniye sessiz . "Bugün seni gördüm. Nerede olduğunu . Gerçekten öldüğümü düşündüğünde yüzündeki ifadeyi. Sara'yı o şekilde özlemeyeceğine bahse girerim."

"Onun adını söyleme."

"Sara," diye tekrarladı Angie, çünkü kendisine ne yapması gerektiği söylenmeyecekti. "Seni gördüm Will. O bakışı biliyorum. Sen çocukken gördüm. Geçen yıl da gördüm. Kim olduğunu biliyorum. Seni daha iyi tanıyorum.

yeryüzündeki herhangi biri."

Mektup. Kendi mektubundan alıntı yapıyordu. "Bodrumda kim var?"

"Fark eder mi?"

Will neyin önemli olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu ona neden yapmıştı? Onu sadece sevmişti. Onunla ilgilenmişti. Güvende olduğundan emin oldu. Bunu onun için hiç yapmamıştı. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Faith bana bir sinyal göndermeyi başardı mı?" diye sordu.

Will arkasını döndü. Faith telefonla , muhtemelen izini sürmek istiyordu.

"Josephine Figaroa," dedi Angie.

"Ne?"

"Bodrumdaki kız. Josephine Figaroa. Benim kızım. Senin kızın. Bizim çocuğumuz, birlikte." Durakladı. "Öldü."

Will ağzının açık kaldığını hissetti. Kalbi o kadar çok titriyordu ki oturmak zorunda kaldı. Bir çocuk. Onların çocuğu. Onların bebeği. "Angie." Dedi. "Angie."

Cevap gelmedi. Aramayı sonlandırmıştı.

Elini ağzına götürdü. Nefesi soğuktu.

Avuç içi. Angie onu içeriden öldürmüştü, kalbini bir cerrah hassasiyetiyle kesmişti. Bir çocuk. Bir kızı var. Onun berbat genleri onun içinde.

Ve şimdi ölmüştü.

Faith onun yanında diz çöktü. "Will?"

Konuşamıyordu. Sadece sınıfın en arkasında oturan ve aptal babası ona okumayı öğretemediği için öğretmeninin söylediklerini takip etmeye çalışan küçük bir kızı düşünebiliyordu.

O da Will sistemin içinde sıkışıp kalacaktı. Terk edilmiş, aynı Will gibi.

Angie nasıl bu kadar zalim olabilir?

"Will," diye tekrarladı Faith. "Ne dedi o?"

"Josephine Figaroa." İsmi zorla söylemek zorunda kaldı. "Josephine'in Bodrum. Angie'nin kızı. Josephine Figaroa. Adı bu." "Basketbol oyuncusunun karısı mı?" Faith onun sırtını sıvazladı. "Anlaşacağız Bir dakika içinde onunla ilgileneceğim. Sara'yı çağırmamı ister misin?"

"Hayır," dedi ama Sara çoktan kapıdan içeri girmişti. Amanda da onunla birlikteydi. İkisi de endişeli görünüyordu.

Sonra Faith onlara Angie'nin telefon konuşmasından bahsetti ve öfkeli görünüyordı.

"Ne?" Sara talep etti. "Ne?" Kelimeyi söylemeden duramıyordu.

Amanda kürsünün kenarını kavradı. Dişlerini sıkarak konuştu. "İzini sürdünüz mü?"

Faith, "Kilitlenemedik. Zamanlama hatası yapmış olmalı."

"Allah ." Amanda yere baktı. Bir tane aldı sığ nefes. Başını kaldırıp baktığında, oyun ifadesi değişmemişti. "Bir telefon numarası aldık mı?"

"Tıkalı ama ."

"." Amanda BlackBerry'sini çalıştırmaya başladı. "Charlie parmak izlerini eşleştirebildi mi?"

"Hayır," dedi Faith. "Parmak pedleri çok-"

"atlak," dedi Will. "Angie bunu biliyordu. DNA'nın sistemde söyledi."

Sara, "Angie'nin kan grubu olay yerindeydi." dedi. Kafasını sallamaya devam etti, tamamen şaşkındı. "antası. Onun silahı. Ben bilmiyorum. Anlıyorum. Bunu neden yapşın ki?"

Faith, "Angie'nin kızının kan grubu aynı mı?" diye sordu.

Sara cevap vermedi. şoktaydı, tıpkı bu sabah olduğu gibi.

"Kızın mı?" Amanda sordu. Will cevap veremedi.

Amanda, "Boşuna uğraşmamak adına, Angie tüm bunları neden yaptığından bahsetti mi?" diye sordu.

Will, "O bir canavar," dedi, insanların onun hakkında otuz yılı aşkın süredir söylediği aynı sözleri söyledi. ocuk evinde. Koruyucu ailelerde. Karakolda. Will onlara asla karşı çıkmadı, Ama onlara da hiç inanmadı. Angie'yi tanıımıyorlardı. Onun nasıl bir cehennemden geçtiğini bilmiyorlardı. Bazen acının o kadar kötü olduğunu bilmiyorlardı ki, kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan tek şey diğer insanlara saldırmaktı.

Daha önce Will'e hiç öfkelenmemişti. Bu şekilde değil.

"Eğer gerçekten Josephine Figaroa ise, yeni parmak izleri bulacağız. sistemi." Faith, "Geçen Perşembe tutuklandı. Arabasında Oxy vardı. Haberlerde gördüm."

Amanda, "Angie bu kadının kendi kızı olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

"Evet." Will onlara Josephine'in de kendi kızı olduğunu söyleyemezdi. Biraz netleşmesi gerekiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Angie pek çok konuda yalan söylemişti. şimdi ona neden güvensin ki?

"Figaroa," dedi Amanda. "Bu isim neden tanıdık geliyor?" "Kocası

Reuben Figaroa. Bir basketbol oyuncusu." "Marcus Rippy." Amanda bu ismi ağızındaki kötü bir tat gibi tükürdü.

ağız. "Bütün gün, doğrudan ona geri dönen dev bir çember gibiydi."

Will ayağa kalktı. "Devriye arabası sokak kameralarındaki görüntülere erişebilir."

Cevap beklemedi. Koridora doğru koştu. O Binadan çıktıklarında dışarıda ve park yerindeydiler. Will kruvazörün yolcu tarafındaki kapısını açtı ve arabaya bindi. Uni ürkek bir havlama sesi çıkardı.

Will arabanın ön paneline monte edilmiş dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Bölgedeki tüm kameraların görüntülerine ihtiyacım var."

"Ben de tam patronun için bunu çekiyordum." Uni bazı tuşlara bastı. "Bunlar görmek istedikleriniz. Elimde iki farklı açılar, biri cenaze evinin önünden geçen caddeden, biri de arka taraftan."

Faith arka kapıyı açtı ve arabanın içine girdi.

Amanda, Will'in yanında diz çöktü. Uni'ye, "Dunlop, bana bir şey bulduğunu söyle." dedi.

"Evet, hanımefendi." Dunlop ekranı işaret etti. "Bu, cenaze aracının sekiz yirmi ikide ayrılmasından hemen sonra."

Sahte bir ceset teslim alma şakası. Başka bir morg öğrencisinden gelen bir şaka değil, Belcamino'yu binadan çıkarmak için yapılan bir hileydi.

"Arabanın ilk devreye girdiği yer burası." Dunlop dizüstü bilgisayarı çevirdi. Will sokağın köşesini, servis sokağının arka girişini gördü. Gece görüşü bulanıktı. Sokak lambaları da yardımcı olmuyordu. Saat 8:24.32'de Angie'nin siyah Monte Carlo SS'i cenaze evinin arkasından geçen sokağa girdi. Sürücünün yüzü bir leke gibiydi. Bir parıltı siyah kapüşonun altında sarı saçlar. Araba asfalt sokakta ilerlerken kameranın görüş alanından kayboldu.

Will ok tuşuna bastı ve arabayı tekrar almak için videoyu ileri sardı. Monte Carlo servis yolundan geri dönüp caddeye sapana kadar altı dakika geçti.

Faith, "Asansörün olduğu arka kapıya gitti. Geri geldi. Altı dakika bir cesedi asansöre koymak için yeterli bir süre. dondurucu."

Dunlop uzandı ve bazı tuşlara dokundu. "Ön sokak görünümünde tekrar başlıyor."

Monte Carlo, bulundukları yerden on beş adım ötedeki girişi kullanarak otoparka döndü. Angie'nin arabası kayarak

Engelli park yeri. Sürücü dışarı çıktı. Arabanın tavanı yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikteydi. Kadın beş-sekiz yaşlarında, Angie'nin boyuna yakındı. Angie gibi kilolu değildi ya da belki de kıyafetlerini şişirmişti. Uzun-

kollu kapüşonlu tişörtü bunaltıcı olmalıydı ama kapüşonunu çıkarmadı, başı eğik, elleri ceplerinde sokakta yürüyordu.

Faith, "Angie mi?" diye sordu.

Will başını salladı. Angie'nin kimliğini belirleme işinin dışındaydı. "Delilah Palmer olabilir," diye tahmin etti Faith. "Sarı saçlı, ama Delilah saçını çok değiştirdi."

Amanda, "Dunlop, onu daha sonra nereden alacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir yere. Ya şanslı ya da kameraları tanıyor." O birkaç tuşa daha dokundu. İleri ve geri sararak önce birkaç farklı sokak açısı. "Köprünün altından geçip, otoyolda bir arabaya atlamış olabilir. Tech'e gitmiş olabilir. Şehir merkezinde. Bir sürü kör nokta var.

Başka bir araba park etmiş ya da onu bekleyen biri vardı. Kahretsin-" Omuz silktili. "Bir otobüse atlayabilirdi."

Will, "Otobüsleri kontrol et," dedi, çünkü bu Angie'nin yapacağı bir şeye benziyordu. Belki de yapmazdı. Onun davranışlarını tahmin edebilecek son kişi oydu.

Amanda kalkarken dizlerinin bağı çözüldü. "Bana şu Josephine Figaroa'dan bahset."

"Basketbolcu eş." Faith arabadan indi. "Oxy. Tek bildiğim bu." Will dedi ki, "Kocası. Reuben 'Fig' Figaroa, Marcus'un Tecavüz gecesi Rippy'nin görgü tanığı. Güçlü bir forvet. Çok fiziksel. Savunmada iyi ribaunt alıyor. Kip Kilpatrick'in müvekkili."

"Bu delik gittikçe derinleşiyor," dedi Amanda.

"İşte kimlik bilgileri." Faith onlara telefonunu gösterdi. Josephine Figaroa'nın ehliyetini bulmuştu.

Will fotoğrafı inceledi. Koyu renk saçlı. İnce ve uzun. Badem şeklinde gözler. Zeytin rengi ten. Yirmi yıl önceki Angie'ye benziyordu.

Will'e benziyor muydu? Onun boyunda mıydı? Onun sorunlarına sahip miydi?

Amanda, "Bir şey söyleyebildiğiniz kadarıyla, fotoğraf bodrumdaki kadına benziyor" dedi.

Faith, "Angie'nin karbon kopyası," dedi. Will hiçbir şey söylemedi.

"Siz ikiniz." Amanda, Collier ve ortağına el salladı. O kadar sessizdiler ki Will onların orada olduğunu unutmuştu. "Ng. Şu aptal güneş gözlüklerini çıkar. Seni kayıp kişi raporlarına yazdım. Josephine Figaroa. Yukarı geldi mi?"

"Fig'in karısı mı?" Gözlüksüz yüzü küçüktü. "Hayır, aramalarımın hiçbirinde yoktu. Bu ismi tanıyabilirim."

Amanda Faith'e, "Kocasıyla konuşmak için benimle geleceksin. Bakalım bir kimlik bulabilecek miyiz? ilk etapta kayıp. Angie'ye elimden geldiğince güvenmiyorum ve inanın bana, eğer burada olsaydı onu atardım."

Collier dedi ki, "Karısı . Fulton iki gün yattı. Cumartesi günü çıktı. Bu sabah rehabilitasyona gitmesi gerekiyordu."

"Ve şimdi göğsünde bıçak yaralarıyla bir cenaze evinde." Amanda ellerini kalçalarının içine soktu. "Bunların hiçbirine güvenmiyorum. Angie'nin bizi yanlış yönlendirmesinin bir sebebi var. Oyununu oynayabilmek için zaman kazanıyor."

"Oyun ne?" Collier sordu. "Bir oyun için çok fazla ceset var."

Amanda, "Bu *onun* için sadece bir oyun." dedi.

"Josephine'in bir çocuğu var." Faith telefonunu tekrar kaldırdı. "Kocasının Facebook sayfasını buldum. Anthony. Altı yaşında."

Anthony. Jo Figaroa'nın oğlu. Angie'nin kızı. Will'in torunu mu? Fotoğrafta sinsice gülümseyen küçük bir çocuk vardı.

"Gözlerinin şekline bakın," dedi Faith. "Bunlar güçlü genler."

Onlar da Will'in genleri miydi?

1989. Angie bir düzineden fazla çocukla birlikte bir grup evinde kalıyordu.

Olmadığı zamanlar hariç.

Faith, "Telgrafta altı yaşında kayıp bir beyaz çocuk yok. Hemen haberimiz olurdu."

Ng, "Kesinlikle öyle." dedi.

"Collier," dedi Amanda. "Delilah Palmer'ı bulma konusunda ne durumdasınız?"

"Sana daha önce söyleyecektim. Kiralık arabasını Lakewood'da terk edilmiş halde bulduk. Temizlenmiş."

"Kahretsin, Collier!" Faith elini kruvazörün bagajına vurdu. "Arabasını mı buldun? Lanet olası benzin istasyonundaki sosisli sandviçlerini duymak zorundayım ama bana mesaj atamazsın-"

Will, Sara'nın ortadan kaybolduğunu fark etti.

Binanın önünü, çimenleri, otoparkı taradı. Caddeye doğru yürüdü. Kadın BMW'sinin , tampona yaslanmış, uzaklara bakıyordu. Tepedeki ışık etrafında bir hale oluşturunuyordu. Yüz ifadesi okunamıyordu. Kızın üzgün mü, endişeli mi, korkmuş mu yoksa öfkeli mi olduğunu bilmiyordu.

Günü başladıkları gibi bitiriyorlardı.

O.

Will gürültüden ve çığlıklardan uzaklaştı ve belki de Hatta işini bile. Çünkü artık hiçbiri umurunda değildi.

Sara'ya "Hadi eve gidelim." dedi.

Kadın ona anahtarları verdi. Yolcu kapısını onun için açtı, sonra ön tarafa doğru yürüdü ve direksiyona geçti. Adam elini tuttuğunda boşluktan geri çekiliyordu. Will kalbinin göğsünde yükseldiğini hissetti. Bu Xanax değildi. Sara'nın varlığı onu rahatlatmıştı. Bu gecenin erken saatlerinde, onu incitmek için değil, sadece onun için en iyi olanı istediği için ondan uzaklaşmaya razı olmuştu.

"Şu anda bunların hiçbiri hakkında konuşabileceğimi sanmıyorum" dedi. Kadın onun elini sıktı. "O zaman ."

Salı

ONUNCU BÖLÜM

Amanda onları şu adrese götürürken Faith not defterini karıştırıyordu Reuben Figaroa'nın evi. Köşe yazıları incelemeye değmezdi. Will ona ortada bir dava olmadığını söylerken haklıydı. Faith onun gördüğünü gördü: bir avuç ok, bir avuç cevaplanmamış sorular. Josephine Figaroa'nın adı bile hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ölü kadın, dolaylı olarak Marcus Rippy'ye giden bir başka oktu.

Belki de onları Angie'ye bağlamaya çalışmalı.

Gözleri bulanıklaşmaya başladı. Yukarı baktı, gözlerini kırıştırarak temizledi.

vizyon. Buckhead sokakları ıssızdı. Saat neredeyse sabahın biriydi. Faith televizyonun karşısında uyuyakalmıştı.

Amanda onu cenaze evine çağırdığında. Emma'yı annesinin evine bıraktığını zar zor hatırlıyordu. O kadar

Beyni acıdığı için bitkin düşmüştü ama işi buydu. Bir adama karısının öldüğünü bildirmek için makul bir saat diye bir şey yoktu.

Faith cenaze evindeki kadının Jo Figaroa olduğundan kesinlikle emin değildi. Ehliyet fotoğrafındaki kadın kesinlikle o *olabilirdi* ama Angie'nin olaya dahil olması

Her şeyi. Faith'in yalancılara karşı politikası her zaman söyledikleri her şeyi, hikayeleri ne kadar mantıklı olursa olsun. Kolay değildi. İnsan beyninin insanlara şüpheyle yaklaşmak gibi sinir bozucu bir ihtiyacı vardı. Özellikle de değer verdiğiniz insanlara.

Örneğin Faith, Angie'nin kendisine başka önemli bir şey söylemediğini söylediğinde Will'e güveniyordu, oysa Angie'yle telefonda sırf bir kurbanın ismi.

Amanda, "Annen tüm hareketli parçaları görebilmemiz için notlarını duvara asardı," dedi.

Faith gülümsedi. İğne delikleri hâlâ oradaydı. "Jo Figaroa'nın Angie'nin kızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Babası kim?" Cevap alamayınca en bariz olanı önerdi. "Will mi?"

"Bundan pek emin değilim." Amanda arabayı yavaşlattı. Arabayı yolun kenarına çekti. Vitesi park konumuna getirdi. Faith'e döndü. "Bana Denny hakkında bildiklerini anlat."

"Denny?" Faith başını salladı. "Denny kim?"

"Holden'in kısaltması," diye açıkladı Amanda. "Gerçi Denny iki heceli. Holden iki heceli. Sanırım bu kısa olmadığı, sadece daha az iddialı olduğu anlamına geliyor."

Faith anlambilim için çok yorgundu. "Collier ile devam edelim."

"En başından başlayın. O ne yaptı? Kendini nasıl tanıttı?"

Faith gününü toparlayabilmek için bir an duraklamak zorunda kaldı. Bu sabah Will'i hayvan kliniğinden beri sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi, ki bu teknik olarak dün sabahtı çünkü saat gece yarısını geçmişti.

Amanda'ya Collier ve Ng ile yaptığı ilk görüşmeyi anlattı.

Rippy'nin kulübünün dışında, Dale Harding'in evinde onunla geçirdiği bitmek bilmeyen zaman, ona hiçbir şey söylemeyen mesajlar, özel hayatıyla ilgili sıkıcı gözlemler, sürekli cinsel imalar, dava hakkında yetişkin bir konuşma yapma konusundaki isteksizlik.

"Ona güvenmiyorum," diye itiraf etti Faith. "Şu Meksikalı eroin karteli meselesini ortaya atıp duruyor. Bana Delilah'nın arabasını bulduğunu söylemedi ama Lakewood'da konuştuğu her işe yaramaz fahişeden bahsetti."

Amanda doğruladı, "Ng, gece kulübüne yönlendirildiklerinde bir aile içi aramayla ilgilendiklerini söyledi?"

Faith onun sözlerini tam olarak hatırlamak için zorlandı. "Oldukça güzel olduğunu söyledi"

Bu da muhtemelen hastanede oldukları anlamına geliyor. Grady, Rippy'nin kulübüne yakın, o saatte arabayla yaklaşık on dakika.

Sabah. Telefona cevap vermeleri mantıklı olacaktır."

Amanda ona "911 sabahın beşinde geldi," diye hatırlattı. "Sabahın köründe bir depoda bulunan bir cesedi araştırmak için gönüllü olur musun?"

"Vardiyanın son günü mü?"

Faith omuz silkti. "Ölü polis. Üniformalılar Harding'i tanıdı. Bir polis için vardiyanı zorlarsın."

"Doğru," diye kabul etti Amanda. "Onunla ilgili seni rahatsız eden başka ne var?"

Faith içinden geçenleri ifade etmekte zorlandı. "Sürekli ortaya çıkıyor. Jane Doe'yu ofiste bulduğunda Will'le birlikteydi.

Bina. Onu evine bıraktı. Bu gece cenaze evindeydi. Orada ne işi vardı?"

"Collier ve Ng bizim APD irtibat görevlilerimiz. Davanın bazı bölümleri üzerinde çalışıyorlar. Arabayla ilgili çağırısı onun alması mantıklı."

"Sanırım." Faith bariz cevabı bulmaya çalıştı. "Belki Collier sürekli düşen bir aptal. Babası iş başındaydı. Belli ki biraz gücü var."

Amanda, "Milton Collier iki yıldır bu işteydi. Bir yirmi dördlükten bir elli bir aldı, iki parmağını kaybetti. altmış üç."

Faith, Amanda'nın çorba tenekesi ve ip günlerinden kalma gizli onlu kod bilgisine erişti. Collier'ın babası deli bir adam tarafından bıçaklanmış ve destek gelmeden önce birkaç parmağını kaybetmişti. O sordu Amanda, "Ve?"

"Milton tıbbi bir sakatlık nedeniyle işten ayrıldı. Karısı bir öğretmendi. Evlatlık çocuk alarak geçimlerini sağlıyorlardı. Bir seferde düzinelerce. Collier da onlardan biriydi. Sonunda onu evlat edindiler."

"Huh," dedi Faith, çünkü Collier hemen hemen her şeyi paylaşmıştı. Lisedeki çarpık fındık kesesine kadar her şeyi... Ama Delilah Palmer'la aynı sistemde olduğundan bahsetmemişti.

Angie'yle de aynı.

Faith, "Collier ve Angie hiç aynı evde bulundular mı, mesela Angie on altı yaşında ve hamileyken?" diye sordu.

"Bu ilginç bir soru, değil mi?" Amanda cevabı vermedi ama Faith biliyordu. Amanda, "Angie, Will'le yaptığı telefon görüşmesinde başka neler söyledi?" diye sordu.

"Kısa sürdü," diye yalan söyledi, çünkü görüşme üç dakikadan az sürmüştü. "Eminim onunla alay etmek için biraz zaman harcamıştır."

"neden?"

"Çünkü o korkunç bir ."

Amanda ona sert bir bakış attı. "O çok kurnaz biri. Günümüze bir bakın. Angie bizi daireler çizerek koşturdu. Doğu Atlanta.

Lakewood. Kuzey Atlanta. Will Midtown'ın her yerindeydi. Sen Harding'de sıkışıp kalmıştın. Ben Kilpatrick'teydim. Dahası, Angie Will'i denklemin dışında bıraktı, bu da zekice bir strateji olduğunu gösteriyor. Will onu yakından tanıyor. O bizim en iyi müttefikimiz olabilir.

Angie'nin gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama onu tamamen işe yaramaz hale getirdi. Bodrumda nasıl olduğunu gördünüz."

Faith, Will'in ne kadar kırılmış olduğunu görmüştü ve dahası, buna dayanamamıştı. Sanki nefesini tutamıyormuş gibi garip bir inleme sesi çıkarıyordu. Faith, Will'in ağladığını görmesin diye odadan kaçtı.

Amanda'ya, "Sence Angie, gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamasın diye onunla taşak mı geçiyor?" diye sordu.

"Akıl oyunları üzerine bir ders veriyor olsaydım, bu oyun müfredatımın bir parçası olurdu."

Tanrı biliyordu ki Amanda bazı akıl oyunları oynayabiliyordu. "Tamam, Angie onunla uğraşıyor. Ne amaçla?"

"Zaman kazanıyor." "Ne için?"

"Altmış dört bin dolarlık soru da bu, değil mi? Angie Polaski tam olarak neyin peşinde?"

Faith cevabı bulabileceğini hiç sanmıyordu. O kadar yorgun ve stresliydi ki kendi ayakkabılarını bağlayabileceğinden bile şüpheliydi. Angie Polaski'nin o korkunç şeyleri neden yaptığını anlamak şöyle dursun.

Amanda dedi ki, "Bana ."

Faith isteksizce tekrar notlarına baktı. "Harding Pazar gecesi öldürüldü. Angie olay yerini kendisi, Angie, öldürülmüş gibi gösterecek şekilde düzenliyor, ama aslında öldürülen kişi Jo Figaroa, muhtemelen annesi Angie'nin nadir görülen B-negatif kan grubunu paylaşıyor."

"Hm." Amanda ilk kez onun önüne geçmemişti. "Jo'yu Angie mi öldürdü?"

Faith emin değildi. "O bir canavar ama kendi çocuğunu öldürdüğünü düşünemiyorum."

"Ben de yapamam ama Harding Jo'yu öldürmüş olabilir, sonra da Angie Harding'i öldürdü. Ya da kapı koluyla yapmaya çalıştı." Amanda sordu, "Ne

Sonra ne oldu?"

"Angie cesedi kulüpten çıkarır. Dale'in arabasını yakıyor, Bu da Angie'nin yapacağı bir şeye benziyor ve Dale çocuğunu öldürseydi o da sinirlenirdi." Faith bir türlü

kendi çocuklarıyla gerçek hayat senaryosunu düşündü. Bin yıl boyunca toprakta tuz olacaktı. "911 Pazartesi sabahı saat beşte geliyor. Sonra Pazartesi gecesi Angie bize Jo'nun

cesedi cenaze evine götürür ve Will'i ona işkence etmesi için çağırır." "Sara, Josephine'in ölüm saatini öğlene bir kala olarak belirledi."

"Bu hiç de Sara'ya özgü bir şey değil." Faith sayfanın kenarına saati karaladı. "Eğer Josephine öğlenle bir arasında öldüyse, bu Angie'nin cesedi akşam sekiz buçuktan hemen önce cenaze evine bırakana kadar onu arabasının bagajında tuttuğu anlamına gelir."

"Arka koltukta çok fazla kan vardı, hepsi B tipi negatifti ve bagajda Sara'nın göğüsteki yaradan ölümden sonra kalmış olabileceğini söylediği biraz kan vardı."

Faith, arabanın arkasında kan kaybından ölmek üzere olan bir çocukla dolaşmanın gerektirdiği soğukluk karşısında ürperdi.

"Bu bir zamanlama sorunu," dedi Amanda. "Angie süreyi uzatıyor. Bu yüzden cesetten kurtulmak için bu kadar bekledi."

Faith, "Ya da planında bir şeyler değişti," diye tahmin etti ama gerçekten hiçbir fikri yoktu. Amanda'nın daha önceki mantığını anlıyordu, çünkü Angie'nin ne düşündüğünü muhtemelen anlayabilecek tek kişi Will'di. Onun motivasyonlarını biliyordu. Onun neler yapabileceğini biliyordu. Ama sadece Will'le geçmiyordu. "Angie daha önce cinayet davalarında çalıştı. Nasıl bir şey olduğunu biliyor. Kaç kez görmüş olursanız olun, tüm o kan ve şiddet sizi korkutur. Bir şey kaçıracağım diye paniğe kapılırsınız. Beyninizi kapatamazsınız. Zaman olsa bile uyuyamazsınız. İşin içine bir de duygusal boyut girince bizi resmen Gitmo'ya tıkmış oluyor."

Amanda, "Bu sabah söylediğimi söyleyeceğim: büyük bir şeyi kaçırıyoruz" dedi.

"Belki Reuben Figaroa bir açıklama getirebilir." Not defterini kapattı. Tüm duygular kaybolmuştu. Tuttuğu notlar, bir tür

Emma'nın boyama projeleri. "Bundan sonra bir daha asla uyuyamayacağım. I Xanax'larından birini kullanabilirsin." Başını kaldırıp Amanda'ya baktı.

"Xanax'ı yanında taşıyarak ne yapıyorsun ki?"

"Eski günlerden kalma küçük bir numara." Amanda direksiyona geri döndü. "Konuşamayacak kadar gergin bir şüpheliniz varsa, kahvesine yarım hap atarsınız. Biraz gevşiyor ve sen de ona imzayı attırıyorsun."

"Bunun yasadışı olduğu on altı farklı yol düşünebilirim."

"Sadece on altı mı?" Amanda arabayı tekrar yola çekerken kıkırdadı. "Annenle konuş. Bu fikri ortaya atan o."

Faith annesinin bunu yetmişli yıllarda yaptığını görebiliyordu ama Amanda'nın şimdi yaptığını göremiyordu, bu da onun başka bir sorudan kaçtığı anlamına geliyordu. Ona baskı yapmak Faith'in tırmanmaya hazır olduğu bir dağ değildi. "Reuben'e nasıl yaklaşacağız? Bu bir ölüm bildirimi mi yoksa bir sorgulama mı? Karısı kayıp.

en azından Pazar gecesinden beri. Rapor vermedi."

"Herhangi bir şüpheli durumu nasıl ele alıyorsak bunu da öyle ele . bir eşin ölümü." Amanda ona şunu hatırlattı: "İlk şüpheli kocadır. Yakın partnerleri tarafından öldürülen kadın sayısı diğer gruplardan daha fazladır."

"Neden çıkmayı bıraktım sanıyorsun?"

Yorum şaka amaçlıydı ama Amanda ona yan gözle baktı. "Bu işin seni erkeklerden soğutmasına izin verme, Faith."

Faith Amanda'yı inceledi. Son birkaç gün içinde ikinci kez ona çıkma tavsiyesi vermeye çalışıyordu. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Deneyim," dedi Amanda. "Bu işi çok uzun yapan bir kadından dinleyin. Bu basit bir istatistik. En vahşi suçları erkekler işliyor. Bunu herkes bilir ama herkes senin ve gibi her gün gerçek dünyada bunun yaşandığını görmez.

Will'in iyi bir adam olduğunu kendine hatırlat. En azından iyi olmadığı zamanlarda.

dik kafalı olmak. Charlie Reed olağanüstü biri, bunu tekrarlamana gerek yok. Emma'nın babasıyla olan ilişkin yürümedi ama o hala iyi bir adam. Baban bir azizdi. Kardeşin bir pislik olabilir ama senin için her şeyi yapar. Jeremy her yönden mükemmel.

Amcan Kenny-"

"Aldatan ve apkın biri mi?"

"Aalar için ormanı kaçırma, Faith. Kenny sana tapıyor. O hala iyi bir insan. Sadece bizim için ie yaramadı. Ama burada Dışarıda senin için çalışabilecek biri var. İşin size aksini söylemesine izin vermeyin." Ayağını frene vurdu. "Sokak numarası neydi?"

Faith Cherokee Drive'da olduklarını fark etmemişti. Evin birkaç ev aşağısındaki büyük taş posta kutusunu işaret etti. Country Club. "İşte."

Amanda araba yoluna döndü. Devasa siyah bir kapı ilerlemesini engelledi. Güvenlik düğmesine bastı tuş takımı. Evin yoldan görünmesini engelleyen uzun alırların gizlice yerleştirilmiş güvenlik kamerasına el salladı.

Figaroalar belli ki mahremiyetlerine önem veriyorlardı. Faith bir futbol sahasına yetecek kadar n bahçe olduğunu tahmin etti. Yine de alt kattaki ışıkların parıltısını seçebiliyordu. "oktan uyandılar. Sence basın bundan haberdar olmuş mudur?"

"Eğer yaptılarsa, elimizde haberi sızdırmış olabilecek küçük bir şüpheli havuzu var."

Yine Collier. O meşhur kötü adamdı. Angie'yi tanıyorsa, bu Dale Harding'i de tanıdığı anlamına mı geliyordu? Ve eğer Harding ve Angie, Holden Collier'ın arkadaşlık ettiği polislerdense Collier hakkında ne diyor?

Faith, suçluluk duygusuna çok .

Amanda'ya "Virginia Souza adında bir kadını hiç duydun mu?" diye sordu.

Amanda başını salladı.

"Collier ondan daha önce bahsetmişti." Faith telefonunu çantasında buldu. cebinde. Mesajları tekrar okudu, kadının adını aradı. İsim. "Virginia Souza. Collier, Delilah'nın köşesinde çalıştığı için onun izini bulmuş, yani muhtemelen aynı pezevenkle çalışıyorlarmış. Aile dedi ki Altı ay önce aşırı dozdan ölmüş ama bunu Collier söyledi ve ben Collier'a güvenmiyorum çünkü o bir yalancı."

"Bazen annene çok benziyorsun."

"Keşke bunun bir iltifat olup olmadığını syleyebilseydim." Faith, Virginia Souza'nın sabıka kaydı için eyalet veri tabanını araştırdı. "İşte burada

Git. Elli yedi yaşında, bir fahişe için biraz uzun bir yaş. Fahişeliğin bin katı.

Yetmişli yıllar. Çocukları tehlikeye atma. Çocuk ihmali. Suç ortağı bir çocuğun istismarı. Collier bunların hiçbirinden bahsetmedi." Faith kadının kirli defterini karıştırırken başparmağına bir kramp girdiğini hissetti. Suç geçmişi. "Birkaç sarhoşluk ve düzensizlik. Dükkan hırsızlığı. Uyuşturucu ihlali yok, bu garip, çünkü ailesi altı ay önce aşırı dozdan öldüğünü söyledi. Ya da Collier ailesinin altı ay önce aşırı dozdan öldüğünü söylediğini belirtti. İki.

İkisi de reşit olmayanlara yönelik saldırılar. Collier bana bunlardan bahsetti. Reşit olmayan birinin kaçırılması şüphelisi. Başka bir istismar şüphelisi. Çocuklara karşı gerçekten bir ilgisi var. Bilinen takma adlar: Souz, Souzie, Ginny, Gin, Anne."

Amanda, bir pezevengin sağ kolu için kullanılan konuşma dilini kullanarak, "Sorumlu anne," dedi. "O bir alt kız."

"Yaşı ve çarşafı düşünüldüğünde mantıklı. Bütün bunlar çocuklara saldırırsa, bu pezevengin işini yapıyor, ahır hizada tutuyor olabilir."

"Bu insanların işi neden bu kadar uzun sürdü?" Amanda düğmeye bastı

kapıdaki zili ikinci kez çaldı, parmağını uzun süre aşağıda tuttu belli edecek kadar. "Telefon numaran var mı?"

Kapılar açılmaya başladığında Faith bakmak üzereydi.

"Sonunda," dedi Amanda.

Araba yolu sola doğru kıvrıldı ve onları evin arka köşesindeki altı arabalık müstakil garaja götürdü. Amanda garaja girdi. bir Tesla SUV'un yanına park etmişti. Çizgiler kaldırımı minyatür bir basketbol sahasına dönüştürmüştü ve kale alçakta . Reuben Figaroa'nın altı yaşındaki oğlu için bir yer inşa ettiğini göstermeye yetiyor.

"Kip Kilpatrick," dedi Amanda.

Faith ajanın açık bir kapı aralığında durduğunu gördü. Takım elbisesi o kadar parlaktı ki güvenlik ışıklarını yakaladı. Elinde bir şişe parlak kırmızı spor içeceği vardı ve bir ileri bir geri sallıyordu. arabanın yanaşmasını izledi. Will adamın gücünü hafife almıştı. küstahlık. Faith ondan gelen kokuyu bodrumdaki rutubet gibi alabiliyordu.

Amanda, "İşte " dedi.

İkisi de arabadan indi. Amanda Kilpatrick'e doğru yürüdü.

Faith garaj kapısındaki pencerelerden içeri baktı. İki

Ferrari, bir Porsche ve son bölmede de Jo Figaroa adına kayıtlı olan kömür grisi bir Range Rover.

Amanda, "Bay Kilpatrick, sizi aynı gün içinde iki kez görmek ne büyük bir zevk," dedi.

Saatine baktı. "Teknik olarak iki gün oldu. Başka bir müşterimi ziyaret etmek için bu kadar geç saatte dışarıda olmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Neden bunu içeride Bay Figaroa ile tartışmıyoruz?"

"Neden bunu benimle dışarıda tartışmıyoruz?"

"Burada olmanızı bile garip buluyorum Bay Kilpatrick. Geç saatte ev ziyareti mi yapıyorsunuz?"

"Ya neden burada olduğunuzu açıklamak ya da Bay Figaroa'nın mülkünü terk etmek için beş saniyeniz var."

Amanda bir an duraklayarak gücün bir kısmının yer değiştirmesine izin verdi. "Aslında Josephine Figaroa'yı arıyorum. Kayıp gibi görünüyor."

"Rehabilitasyonda," dedi. "Bu sabah ayrıldı. Onu arabaya kendim yerleştirdim."

"Bana tesisin adını söyleyebilir misiniz?" "Hayır."

"Bana ne zaman döneceğini söyleyebilir misin?" "Hayır."

Amanda nadiren duvarlara çarpardı ama Faith Kilpatrick'in inkârları karşısında kendini düz bir zeminde bulduğunu görebiliyordu. Sonunda Kilpatrick'in

Gerçek. "İki saat önce, Josephine Figaroa olduğu tespit edilen bir ceset bulundu."

Kilpatrick şişeyi düşürdü ve şişe kaldırıma çarparak patladı. Kırmızı sıvı yere, ayaklarına ve pantolonuna sıçradı. Hareket etmedi.

Dağınıklığın farkına bile varmadı. Gerçekten çok şaşırmıştı.

Amanda, "Bay Figaroa'nın cesedi teşhis etmesi gerekiyor." dedi.

"Ne?" Kilpatrick başını sallamaya başladı. "Nasıl-ne?" "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Yere baktı, dökülen içkiyi fark etti. "Emin misin?" Başını salladı ve Faith neredeyse onun koçluk yaptığını duyabiliyordu.

Avukat yüzünü tekrar takınmak için kendini zorladı. "Kimlik tespitini yapabilirim. Nerede buluşalım?"

"bir fotoğraf var ama-" "Göster bana."

Amanda BlackBerry'sini çoktan çıkarmıştı. Kadının yüzünün çektiği fotoğrafı ona gösterdi.

Kilpatrick irkildi. "Aman Tanrım. Ona ne oldu?" "Biz de bunu öğrenmek için buradayız."

"Tanrım." Koluyla ağzını sildi. "Tanrım."

Kapının önünden bir gölge geçti, masal kitaplarındaki bir canavar gibi inanılmaz derecede uğursuzdu.

Reuben Figaroa ayakkabılarını ıslatmamaya dikkat ederek dışarı çıktı. Mavi gömlekli ve siyah kravatlı, buruşuk gri bir takım elbise giymişti. Kafası tıraşlı. Koyu renk bıyık ve keçi sakalı. derecede uzundu, kafası neredeyse kapının pervazına değiyordu. Ayrıca bir kürek kılıfı vardı. Siyah deri kemerine takılı, ateşlemeli bir Sig Sauer P320 vardı. Silahı öne doğru takıyordu ve onu kullanabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip görünüyordu.

Amanda, "Bay Figaroa, lütfen sizinle konuşabilir miyiz?" dedi. Reuben, Amanda'nın üç katı büyüklüğündeki elini uzattı.

Amanda'nın. "Resme bir bakayım."

"Hayır, dostum," diye uyardı Kilpatrick. "Bunu görmek istemezsin. Güven bana."

Amanda Reuben'e BlackBerry'sini verdi. Telefon onun kocaman elinde bir sakız paketi kadar küçük görünüyordu. Ekranı yüzüne yakın tutuyor, görüntüyü incelerken başını eğiyordu. Faith, Will'in boyuna alışkındı ama kıyaslandığında Reuben bir devdi. Onunla ilgili her şey daha büyük, daha güçlü ve daha tehditkârdı. Onlara sadece beş kelime söylemişti, ama Faith varlığının her parçasının ona bunun adama güvenilmezdi. Doğrudan ölmüş karısının fotoğrafına bakıyordu ama yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Amanda, "Bu senin karın Josephine Figaroa mı?" diye sordu.

"Jo. Evet, bu o." Telefonu Amanda'ya geri verdi. O da Kimlik konusunda olumlu görünüyordu, ancak ses tonu kadar duygulanımı da düzdü. "Lütfen içeri buyurun."

Amanda davet karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Eve girmeden önce Faith'e bir göz attı. Kip Kilpatrick arkadan geleceğini belirtti. Bir centilmen gibi davranmıyordu. Ona göz kulak olmak istiyordu. Faith için sorun yoktu. Kapiya dayadığı Ruger AR-556'yı gördüğünden emin oldu. Tüfekte her türlü zil ve düdük. Şarjör kabzası. Flaş bastırıcı. Arkaya katlanan savaş dürbünü. Lazer. Otuz yuvarlak şarjör.

Reuben onları uzun, kiremitli bir koridora götürdü. Topallıyordu. Bacağında metal bir destek vardı. Faith yavaş tempoyu takdir ediyordu çünkü bu ona etrafına bakma şansı veriyordu. Etrafta bir şey olduğundan değil. görülecek çok şey vardı. Ev kelimenin tam anlamıyla tertemizdi. Bambeyaz duvarlarda hiç fotoğraf yoktu. Kapının yanında spor ayakkabı yoktu. Çamaşır odasına yığılmış giysiler yoktu. Her köşeye dağılmış oyuncaklar yoktu.

Faith, bir insanın büyük bir malikanede ya da bir kutuda yaşayıp yaşamadığını umursamıyordu, eğer altı yaşında bir çocukla yaşıyorsanız, onun bokuyla yaşıyordunuz.

Yağlı parmak izleri, çizilmiş süpürgelikler ya da her çocuğu ekmek kırıntısı gibi takip eden dağınık yapışkan Cheerios.

Oturma odası da aynı şekilde çıplaktı. Burası açık konsept değildi. Mutfaktan görüş alanı yoktu, sadece her yere açılabilen bir dizi kapalı kapı vardı. Tabandan tavana pencereleri yumuşatan perdeler yoktu. Hiçbir sanat eseri ya da bitki mekânı ısıtmıyordu. Tüm mobilyalar ham çelik ve beyaz deriden oluşuyordu. oyuncu ölçeği. Peluş halı beyazdı. Zemin beyazdı. Eğer burada yaşayan bir çocuk varsa, hava geçirmez bir şekilde kapatılmıştı.

"Lütfen." Reuben kanepeyi gösterdi. Kanepeyi beklemedi. kadınları oturmaya davet etti. Sırtını duvara dayadığı sandalyeye oturdu. Otururken aşağı yukarı Faith'in boyundaydı. Gözleri tuhaf, neredeyse Konfederasyon grisiydi. Traşlı kafasının yan tarafında uzun bir yara bandı vardı. Altındaki şişlik bir golf topu büyüklüğündeydi.

"Başına ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermedi. Sadece bir aslanın karıncaya baktığı gibi hafif bir ilgisizlikle ona baktı.

Amanda, "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz Bay Figaroa. Kaybınız için çok üzgünüm." Onun yanındaki kanepeye oturdu. Amanda'nın

Ayakları yere değecek şekilde kenarda sallanıyordu.

Kilpatrick başka bir sandalyeye çökmüş, ayakları Edith Ann'i oynayan Lily Tomlin gibi sallanıyordu. Jo'nun kocasından daha üzgün görünüyordu.

Yüzü yaşadığı şokun etkisinden tam olarak kurtulamamıştı.

Reuben hâlâ Faith'e bakıyor, onun oturmasını bekliyordu.

"Ben iyiyim, teşekkürler." Bir şeyler ters giderse ayağa kalkmak için çabalamak istemiyordu.

gidebilecek pek çok şey vardı.

Ön kapının yanında başka bir saldırı tüfeği görmüştü; silahı yasal bir makineli tüfek haline getiren bir bump fire dipiği ile güçlendirilmiş gibi görünen bir AK-47. Orada bir

Sehpanın üzerindeki ağır görünömlü menteşeli cam kutunun içindeki ikinci tabanca, bir başka Sig Sauer, bu seferki ters iki tonlu Sivrisinek.

Amanda'nın çantasında Crown Royal çantasının içinde tuttuğu beş atışlık bir tabanca vardı. Faith'in Glock'u bacak kılıfındaydı. Onlar Reuben Figaroa ile boy ölçüşemezdi. Sandalyesinde dönmüş, dirseğini arka köşeye dayamıştı, öyle ki eli kalçasındaki Sig'e üç santimden az mesafedeydi.

Reuben, "Jo'ya ne oldu?" diye sordu.

"Emin değiliz," diye itiraf etti Amanda. "Otopsi henüz yapılmadı."

"Ne zaman bitecek?" "Bu sabah geç saatlerde."

"Nerede?"

"Grady Hastanesi'nin morgunda."

Daha fazla ayrıntı için bekledi.

"Atlanta Polis Departmanı'nın adli tabibi ancak GBI'dan biri yardım sunmak üzere hazır bulunacaktır."

"Ben de orada olmak istiyorum."

Kilpatrick doğrulup oturdu. "şokta," dedi Amanda'ya. "Karısına otopsi yapılırken tabii ki orada olmak istemiyor." Ateş etti

Reuben uyarın bir bakış attı. "Ne zaman öldü?"

"Belki Bay Figaroa önce bize dünü, yani Pazartesi gününü nasıl geçirdiğini anlatabilir?"

"Yapma-" dedi Kilpatrick ama Reuben onu durdurmak için elini kaldırdı. "Pazartesi sabahı ilk iş doktorumun muayenehanesindeydim. Senin gibi

Yakın zamanda dizimden ameliyat oldum. Bir kontrol randevum vardı. Daha sonra Kip ile bir iş görüşmesi yaptım, ardından avukatım Ditmar Wittich ile bir toplantı daha yaptık. Ardından günün geri kalanında çeşitli bankacılarımla birlikteydim. City Trust. Bank of Amerika. Wells Fargo. Kip size numaralarını verebilir."

Kilpatrick, "Açıkçası Fig'in görüştüğü kişilerin hiçbiri size ne konuştuklarını söyleyemez ama zamanları doğrulatabilirim. Bankalarda güvenlik kayıtları olacaktır. Muhtemelen bir izin belgesi."

"Pazartesi gecesi geç saatlere ve bu sabaha kadar hala var." Amanda Reuben'e, "Bağışlayın ama saat sabahın iki buçuğu ve sizin hâlâ takım elbise giyiyor olmanız tuhaf görünüyor," dedi.

"Bu yüzden sizi kapıda beklettim," dedi. "Pijamalarımla kapıyı açmanın uygunsuz olacağını düşündüm."

Amanda başını salladı ama takım elbisesinin bütün gün üzerindeymiş gibi görüldüğüne dikkat çekmedi.

Reuben, "Nerede bulundu?" diye sordu.

Amanda soruya cevap vermedi. "Zaman çizelgesi konusunda bize yardımcı olabileceğinizi umuyordum." Kilpatrick'e döndü. "Sen demiştin ki Jo'yu Pazartesi sabahı arabasına mı paketledin?"

"gelişi." Kilpatrick kendini köşeye fark etti. "Pazar gecesi onun için arabayı hazırladım. Ne olduğunu bilmiyorum.

Pazartesi sabahı ayrılırken." Kilpatrick'in gözleri gergin bir şekilde Reuben'e kaymaya devam etti. "Onu en son Pazar gecesi gördüm.

"Onu en son Pazar gecesi gördüm.

parti."

Faith, "Rehabilitasyona kendi arabasıyla mı gitti?" diye sordu.

Kilpatrick Faith'i garajda Jo Figaroa'nın Range Rover'ına bakarken görmüştü. "Hatırlamıyorum."

"Ya sen?" Amanda Reuben'e sordu.

"Pazar gecesi," cevap verdi Kilpatrick müvekkilinden önce.

"Reuben de partideydi. Jo da öyle. Erken ayrıldı. Bir

Baş ağrısı, toparlanmak istemesi, bilmiyorum. Reuben içeri girdiğinde ağrı kesici aldı. Bu pazar gecesi, partiden sonra. Pazartesi sabahı uyandığında Jo'nun rehabilitasyona gittiğini düşünmüş. Bir Kasabada

Araba, çünkü Rover'ı hâlâ buradaydı." Bunu sadece ilerledikçe uyduruyordu. "Biliyorsun rehabilitasyonda hastaların İlk iki hafta boyunca evini hiç aramadı, dolayısıyla kliniğe gelip gelmediğini bilmemiz mümkün değildi."

Amanda hikayede her türlü deliği açabilirdi ama sadece başını salladı. Reuben, "Onu kim öldürdü?" diye sordu.

"Öldürüldüğünden emin değiliz."

"Resim," dedi Reuben. "Biri yüzüne vurmuş. Döv onu." O uzaklara baktı. Sıkılı yumrukları futbol topu büyüklüğündeydi. Karısı hakkında ilk kez bir duygu hissetmişti. "Onu kim öldürdü?"

"Bayan Wagner," diye araya girdi Kilpatrick. "Jo'nun Oxy alışkanlığı olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Oldukça ciddiye. Fig'in yakalanana kadar hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden rehabilitasyonda. Rehabilitasyona gidiyordu." O

yutkunmak için durdu, açıkça telaşlanmıştı. "Onun satıcısını arıyor olmalısın. Yeraltı dünyası insanları."

Faith, Will'in Angie'nin genç kızlara uyuşturucu sağlamasıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Sokaklardan uzak durmaları için onlara yardım ediyordu. Jo Figaroa'ya da uyuşturucu temin etmiş miydi?

"Etkileyici bir silah koleksiyonunuz var." Amanda etrafına bakındı cephaneliği daha önce fark etmemiş gibi davranarak odaya girdi. "Bu bir hobi mi yoksa ailen için mi endişeleniyorsun?"

Reuben çelik gibi gri gözlerini ona dikti. "Aileme çok iyi bakarım."

Kilpatrick, "Bayan Wagner, eminim Georgia HB60'ın bir ila onuncu bölümlerine aşinasınızdır. Kolluk kuvvetleri özel, yasalara saygılı vatandaşlara silahlar, ruhsatlar veya gizli ya da görünür diğer silahlar hakkında soru sormasına izin verilir. Özellikle de özel bir ev."

Faith, "Jo Anthony'ye veda etti mi?" diye sordu.

Reuben'in gözleri kısıldı. "Evet."

Faith bekledi ama belli ki daha fazlasını söylemeyecekti. "Anthony burada mı?"

"Evet."

"Onunla konuşabilir miyiz? Belki annesi-"

Bir telefon çaldı, bir nedenden dolayı Faith'in eli silahına doğru hareket etti. Reuben'in eli de hareket etti. Çok yavaşça cebine uzandı ve bir iPhone çıkardı. Faith Kilpatrick'e baktı. Koltuğunun kenarına oturmuş, gerilmiş, bekliyordu.

Reuben'in gözleri artık o kadar sert değildi. Neredeyse taş gibi olan tavrı biraz olsun kırılmıştı.

Hepsi onun telefonu kulağına götürmesini izledi.

"Hayır," diye mırıldandı. Bekledi. "Hayır," diye tekrar mırıldandı. Aramayla sonlandırdı. Kilpatrick'e bir kez başını salladı. Telefonu elinde tutuyordu, ki bu Faith için sorun değildi, çünkü Faith onun telefonunu istiyordu.

baskın elini meşgul tutmak için. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Özel bir mesele."

"Reuben?" Yaşlı bir kadın kapılardan birini iterek açtı. Afro-Amerikalıydı, kusursuz giyinmişti ve boynunda incilerden bir gerdanlık vardı. "Misafirlerinize çay ya da kahve getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Biz iyiyiz." Reuben kravatını düzeltti. "Teşekkür ederim. Her şey yolunda."

Tereddüt etti, sonra geri geri odadan çıktı.

Değiş tokuş saniyeler sürmüştü ama Faith kadının yüzünü bir an için görebilmişti. Alt dudağı titriyordu.

Kilpatrick açıkladı, "Bu Jo'nun annesi. Kalbi var.

durumu. Ona haberi vermek için bunu kaldırabileceği bir zamanı

bekleyeceğiz." "Bağışlayın beni," dedi Amanda. "Ama Josephine evlatlık mıydı?"

Reuben soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Düzgün etkisi geri gelmişti. "Evet. Olay olduğunda daha bebektir. Annesini hiç tanımadı."

"Ne kadar üzücü." Amanda elinin içine doğru öksürdü. Göğsünü sıvazladı ve tekrar öksürdü. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Biraz su alabilir miyim?"

"Ben ." Faith mutfaka doğru yürüdü.

Reuben ayağa kalkmaya başladı ama Kilpatrick, " değil," dedi.

Faith mutfaka girer girmez bunun neden soğuk olduğunu anladı. Kurşun kafa. Dar siyah giysiler. Laslo Zivcovik mutfak adası. Kartondan dondurma yiyordu. Bayan Lindsay olması gereken kadın diğer tarafta duruyordu. Kadın

Elindeki beyaz havluyu sıkarken, yan odada olup bitenlerden rahatsız olduğu belliydi. Faith'in tek ipucu inciler değildi. Yaşlı kadının dudağı Will'in dudaklarını titrettiği gibi titredi.

tarif etti.

Faith, "Ne kadar güzel bir mutfak," dedi, mutfak daha çok bir akıl hastanesindeki süngerli odayı andırsa da. Dolaplar beyazdı. Beyaz eşyaların hepsi beyaz panellerin arkasına gizlenmişti. Mermer tezgah mermer zeminin üzerine düşüyordu. Odanın arka tarafındaki açık merdiven bile acı verecek kadar parlak beyazdı.

"Teşekkür ." Bayan Lindsay havluyu katladı. "Damadım tasarladı."

Bu çok şeyi açıklıyor. Reuben bir mermer levhası da olabilir. kendisi. "Temiz tutmak angarya olmalı, özellikle de küçük bir çocukla. Kızınız çok yardım alıyor olmalı."

"Hayır, her şeyi kendi başına yapıyor. Evi temizler. Bütün yemekleri yapar. Çamaşırları yıkar."

"Bu çok fazla iş demek." Faith tekrarladı, "Özellikle de küçük bir çocukla."

Laslo'nun kaşığı çarptı. Faith'e sordu, "Sen Burada bir şeye ihtiyacın var mı?" Boston aksanı yüzünden sesi yanaklarına pamuk tıkanmış çıkıyordu.

Bir bardak su doldurmak yeterince uzun sürmeyeceği için, "Çaya yardım etmek için gönüllü oldum" dedi.

"Ben çaydanlığı getireyim." Bayan Lindsay dolap kapaklarını açıp kapatıyordu, bu da Faith'e pek fazla ziyarete gelmediğini gösteriyordu.

"Yo." Laslo dikkat çekmek için kaşığını tezgâha vurdu. O da sıcak su sebilini işaret etti, bu da Laslo'nun buraya çok anlamına geliyordu.

"Tüm bu yeni çıkan aletler." Bayan Lindsay kupaları indirmeye başladı. Beyaz. Devasa. Evdeki diğer her şey gibi Reuben Figaroa için yapılmıştı.

Faith fincanları sıcak suyla doldurmaya başladı. Mutfak tezgâhı o kadar yüksekti ki ayak parmaklarının ucuna basma ihtiyacı hissetti. Bayan Lindsay'e, "Torununuza bakmak için mi buradasınız?" diye sordu.

Başını salladı ama konuşmadı.

"Altı yaşında, yani birinci sınıfta olmalı?" İnancı bir tane daha doldurdu kupa. "Bu harika bir yaş. Her şey heyecan verici. Onlar çok

Her zaman komik ve mutlu. Onlara sonsuza dek tutunmak istiyorsunuz."

Bayan Lindsay tezgahı ıskaladı. Kupa mermer zeminde buz gibi paramparça oldu, her yere beyaz lekeler saçıldı.

İlk başta kimse kımıldamadı. Laslo yaşlı kadına, "Yukarı çık," diyene kadar bir tür Meksika açmazında birbirlerine baktılar, Tatlım. Ben temizlerim."

Bayan Lindsay Faith'e baktı. Dudağı yine titriyordu.

Faith, "Sanırım dün ortağım la tanıştınız. Will Trent."

Laslo ayağa kalktı. Botları yerdeki kırık seramikleri çıtırdattı. "Yukarı çık ve Anthony ile ilgilen. Bütün bu gürültü burada. Uyanıp korkmasını istemezsin."

"Elbette." Bayan Lindsay titremesini durdurmak için dudağını ısırıldı. Faith'e "İyi akşamlar" dedi.

Arka merdivene doğru yürürken bastonu yere çarptı. Faith'e bakmak için döndü ve sonra zorlu tırmanışa başladı. Ayakları kaybolana kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti.

Laslo mutfak barındaki yerini alırken botları kırık fincanı un ufak etti. Kaşığı kavradı. Ağzına biraz dondurma attı ve dudaklarını şapırdattı. Gözleri Faith'in göğüslerindeydi. "Güzel memeler." dedi.

"Sen de" dedi.

Faith sallanan kapıyı tekmeleyerek açmak için ayakkabısını kullandı. bir iz bırakacaktı. Amanda çoktan koltuktan kalkmış, çantası elindeydi. "Teşekkür ederim Bay Figaroa. İrtibatta olacağız. Kaybınız için tekrar çok üzgünüm."

Kilpatrick onlara yol gösterdi. Onların liderliği ele geçirmesine izin verdi. Koridorda, açıklayamayacağı bir şey bulup kaçacaklarından korkar gibiydi.

Arka kapıda Amanda'ya, "Fig'e sormak istediğin başka bir şey olursa cep telefonumu ara. Numara kartımda yazıyor."

"Cesedi kesin olarak teşhis etmesi için ona ihtiyacımız olacak. Bir DNA örneği de yardımcı olabilir."

Kilpatrick bu öneriye sırtıttı. Hiçbir avukat müvekkilinin DNA'sını isteyerek vermezdi. "Onu temizledikten sonra bir fotoğraf daha çekin. Oradan devam edeceğiz."

"Harika," dedi Amanda. "Sizi birkaç saat içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Kilpatrick sırtımayı bırakmadı. "Evet, dün Ditmar'ı ikna ettiğin Marcus'la kayıtlara geçecek röportaj falan . Bana inanmıyorsan Ditmar'ı ara."

Kapıyı çarpmadı çünkü zorunda değildi.

Amanda arabaya doğru yürürken çantasını boğmak istercesine kavradı.

Faith geriye doğru yürüdü ve ikinci kattaki pencerelere baktı. Hiç ışık yanmıyordu. Perdelerin arkasından bakan Bayan Lindsay yoktu. Faith, Will'in tarif ettiği aynı duyguya kapıldı

Bir şeyler doğru değildi.

İkisi de arabaya bindi. Araba Cherokee'ye dönene kadar ikisi de sessizdi.

Amanda, "Anneden bir şey yok mu?" diye sordu.

"Laslo oradaydı." Faith sordu, "Peki ya şu telefon görüşmesi? Kilpatrick neredeyse fırlayacaktı."

"Daha da uyandırıcı." Amanda, "Reuben Figaroa kızgın bir adam." dedi.

Faith başkasına olsa "duh" derdi. Evin etrafındaki silahlar.

Ameliyathane estetiği. Reuben Figaroa bir

kontrolcü bir koca için insan kontrol listesi. Bu olsun ya da olmasın şiddete geçip geçmediği ucu açık bir soruydu. En azından, karısının markete giderken hap içiyor olması mantıklıydı.

Mantıklı gelmeyen şey ise neden öldürüldüğüydü.

Amanda dedi ki, "Mazereti geçerli olacak. Bunu biliyorsun. Ve tüm gününün, onun gibi düşünen insanlarla dolu olmasını çok uygun buluyorum.

profesyonel olarak kapalı tutmak için şu ya da bu yasal standarda bağlıdır."

Faith, "Angie onu öldürttü," diye tahmin etti. "Bütün mesele bu. Marcus Rippy ya da Kilpatrick ya da Reuben ya da bunların hiçbirisiyle değil. Angie şu Jerry Springer'ın 'sürpriz, ben senin annemim!' şeylerinden birini yaptı ve Jo'yu bir şey yapması için tuzağa düşürdü ve sonunda öldürülmesine neden oldu."

Amanda, "Kuyruğun köpeği sallamasına izin verme," diye uyardı.

"Endişeleniyorum

Oğul Anthony hakkında. Ben bile cam üzerinde birkaç oyuncak ya da en azından birkaç leke olması gerektiğini biliyorum."

"Sırt çantası, ayakkabılar, boyama kitapları, boya kalemleri, kibrit kutusu arabalar, toprak." Faith çocukların ne kadar çok pislik taşıdığını unutmuştu. Atmosferdeki her toz zerresine karşı tiftik kapanı gibiydiler. "Eğer o evde altı yaşında bir çocuk yaşıyorsa, annesi bütün gününü onun arkasını toplamakla geçiriyor demektir. Ve bunu tek başına yapıyor, bu arada. Bayan Lindsay, Jo'nun yardım almadığını doğruladı. Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor.

temizlik, çamaşır, tıpkı gerçek bir ev kadını gibi."

"Jo Pazar gecesi ortadan kayboldu. Tüm niyet ve amaçlar için, şimdi Salı sabahı. Kocasının, Jo'nun cesedini fırçalamadığını varsayıyoruz.

Tuvaletler. Bayan Lindsay temizliği devraldı mı?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. bile zor eğiliyordu. Ama Anthony'ye bir şeyler olduğu konusunda haklısın. Çocukla ilgili düğmelerine basmaya devam ettim ve Laslo olmasaydı çatlayacaktı. oradaydı." Faith dedi ki, "Okulu arayabiliriz. Onlar bize Okuldan kaçma bilgisi. E. Rivers'da olduğunu varsayıyorum. Orası zengin beyaz çocuklar için kamu tarafından finanse edilen bir özel okul."

"Daha çok erken. Altıya kadar kimse orada olmayacak."

Faith geç saatten söz edilince refleks olarak esnedi.

Amanda, "Will'in binada bulunduğu şu kimliği belirsiz kadınla konuşmak istiyorum. Bir şeyler görmüş olmalı. O kadar kokaini nereden buldu?"

Faith hâlâ esnemeye devam ediyordu. Çok fazla bilgi ona çok hızlı geliyordu. Beyni topaç gibi dönüyordu. "Figaroa Fotoğraftan teşhis konusunda kesin. Nasıl emin olabilir ki? Kafası karpuz büyüklüğünde. Biri onu fena dövmüş."

"İşte başka bir sorun." Amanda radyodaki saati işaret etti. "Oraya sabah iki buçuktan biraz önce vardık. Hepsi uyanıktı, giyinmişlerdi. Kilpatrick takım elbisesiyle oradaydı. Reuben takım elbise giymişti. Laslo oradaydı. Kayınvalidenin incileri hâlâ takılıydı.

Evdeki tüm ışıklar açıldı. Bir sebepten dolayı açık kalıyorlardı."

Faith, "Kilpatrick Jo'nun öldüğünü bilmiyordu," dedi.

"Hayır," dedi Amanda. "Ona söylediğimde şok oldu. Bunu taklit ed."

"Figaroa dizlik takıyordu. Ama kafasında bir şişlik vardı.

Birisi ona ağır bir yumruk attı." "Jo mu?"

Faith güldü ama sadece çaresizlikten. "Angie? Delilah?

Virginia Souza?"

"Ön kapının yanındaki AK otomatik için uyarlanmış gibi görünüyor."

"Arka kapıdaki silahın sürgüsü var. Bu yedi saniyede yüz mermi demek." Faith kafasını salladı, temizlemeye . "O evde neler oluyor böyle?"

"Konsantre ol. Kilpatrick bir iş bitirici. Laslo bir iş bitirici. Hangi sorunu çözmek için oradaydılar?"

"Eğer Kilpatrick'in Jo'nun öldüğünü bilmediğini kabul ediyorsak, o zaman düzelttikleri sorun bu değil." Faith ona hatırlattı,

"Bayan Lindsay Pazartesi öğleden sonra Kilpatrick'teydi. Will'i o zaman gördü. Bir şeye üzölmüşü."

"Kızı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı."

"Evet, geçen Perşembe. Jo cumartesi günü hapisten çıkmıştı. Annesi yeni bir sorun için Kilpatrick'teydi. Pazartesi problemi. Harding öldüröldükten sonraki bir sorun. "Kızım kaybolduktan sonra, ama biz onun rehabilitasyonda olduğunu söylöyoruz." Faith'in aklına başka bir kırmızı

bayrak. "Kilpatrick'e gitti, Reuben'e değil."

"Reuben'in birkaç dakika önce aldığı telefon. Çok garipti."

"Hepsi bir telefon bekliyormuş gibi görünüyordu, Bayan Lindsay bile. Telefon çaldığı anda olduğunu öğrenmek için kafasını mutfaktan çıkardı." Faith Amanda'ya döndü. "Eğer telefon Jo ile ilgili değilse, Bayan Lindsay'i bu kadar üzecek tek şey Anthony olabilir."

"Bir araya getir, Faith. Reuben Figaroa Pazartesi sabahı Kilpatrick'in ofisine gitti. Sonra, ikisi de avukatıyla buluştu. Reuben günün geri kalanını üç farklı bankayı ziyaret ederek geçirdi ve şimdi hepsi sabahın erken saatlerinde, tamamen giyinik bir şekilde evdeler ve bir telefon bekliyorlar. Bu size ne anlatıyor?"

"Fidye," dedi Faith. "Angie torununu kaçırdı."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Will, doktorlar sabah vizitelerini yaparken Jane Doe'nun hastane odasının önünde volta atıyordu. Volta atarken ellerini ceplerine soktu. Kendini garip bir şekilde neşeli, neredeyse sersemlemiş hissediyordu. dün gece uyumuştı. Şu anda son otuz altı saat içinde olduğundan daha net düşünüyordu. Belli ki Angie akıl oyunları ile onu gaza getirebileceğini düşünmüştü ama tek yaptığı onu alaşağı etme arzusuna odaklanmak olmuştu.

Ve onu sert bir şekilde yere serecekti, çünkü onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Will?" Faith söyledi. "Burada ne işin var?"

Kendini açıklamak için durmadı. Olan her şey Son yedi saattir kafasında dönüp duran düşünceler ağzından . "Rippy tecavüzünden aldığım notlara baktım. Soruşturma. Reuben Figaroa, Rippy'nin partideki ana mazeretiydi ve Jo Figaroa da kocasının ana mazeretiydi. Angie bunu biliyordu. O da Ayrıca Jo'nun bir keş olduğunu ve keşleri kontrol etmenin çok kolay olduğunu anladı. Jo'yu kocasına şantaj yapması için manipüle etti. Eğer Jo Reuben'in şahitliğini bozarsa, bu Rippy'nin şahitliğini de bozacaktı. her şey yerle bir oldu. Ama Reuben boyun eğip onlara ödeme yapmak yerine Kilpatrick'e gitti. Kilpatrick Harding'i sorunu çözdü. Harding, Jo'yu yakalamak için polisleri çağırdı ve bu onu susturmayınca, onu öldürerek sorunu çözdü." Kendini hissetti Gülümsüyordu, çünkü tüm ipuçları en başından beri oradaydı. Başlangıç. "Angie ortalığı temizlemem için beni aradı çünkü onun işi bu."

Faith birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Angie tanık ifadelerini nereden biliyor?" diye sordu.

"Evdeki dosyalarımdaydılar. Onları görmüş olmalı. Gördüğünü biliyorum." Çok hızlı ve çok yüksek sesle konuştuğunu fark etti. O

kendini yavaşlattı. "Tanık ifadelerini karıştırdı. Benim sistemimi, renk kodlamasını biliyor ve onları gördüğünü bana bildirmek için karıştırdı."

"Sara nerede?"

"Aşağıda otopsiyi izliyorum." Faith'in kollarını kavradı.

"Beni dinle. Jo öldüğünde Angie elindeki kozu kaybetti. Bize ulaşmaya çalışıyor-"

"Angie'nin torununu kaçırdığını düşünüyoruz."

Will onun kollarındaki tutuşunun gevşediğini hissetti.

"Dün okula gelmedi. Bu sabah da gelmedi."

Will, bunun nereden çıktığını anlamaya çalışarak onun gözlerini taradı. "Üşütmüş olabilir ya da-"

"Buraya gel." Onu hemşire odasının karşısındaki sandalyelere götürdü. Onu oturttu, ama kendisi önünde durdu. Gerçekten de onun üzerinde durdu ve Amanda'yla birlikte ne bulduklarını anlattı.

Will'in davayı çözdüğü için duyduğu sevinç, Bayan Lindsay'in telefon çaldığında başını dışarı çıkardığını söylediği anda dağılmaya başladı. Son birkaç olayı özetlemeyi bitirdiğinde Saatler sonra Will sandalyeye yaslanmış, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, tamamen sönük bir haldeydi.

Söylediği her şey çok mantıklıydı. Avukatlar ve bankacılar anlamlıydı. Telefon görüşmesi etrafındaki beklenti anlamlıydı. Angie'nin kızını öldürtmesi ve yine de bundan biraz para kazanmaya çalışması mantıklıydı.

Onun nesi vardı? Bu kadar aşağılık bir insanı nasıl sevmişti?

Faith, "Şantaj planının ters gittiği konusunda haklı olabilirsin, ancak Harding Jo'yu öldürdüğünde-" dedi.

"Angie, Anthony'yi mükemmel bir dublör olarak gördü." Will elleriyle yüzünü ovuşturdu. En güçlü olan hayatta kalır. Angie her zaman ilerlemeye devam etti. Sonuçları hakkında endişelenmezdi çünkü hiçbir zaman onlarla uğraşacak kadar uzun süre kalmamıştı.

"Collier'a vurdum." dedi.

"Bunu . Keşke ona daha sert vursaydın." Büyük bir esnemeyi elinin tersiyle kapattı. "Bunu yapmamız gerekecek."

Collier'ın davayı yeniden ele almasını istiyorum. Virginia Souza'nın aşırı dozdan öldüğü konusunda yalan söyledi. Geçen hafta itibariyle hayatta ve tekmeliyor. Hapishanede 18 yaşında bir çocuğun kefaletini öderken çekilmiş görüntüleri var. Delilah Palmer hala tek sağlam ipucumuz. O olabilir

bir kurban olabilir. Fail de olabilir. Her iki durumda da, yardım için gideceği ilk kişi pezevengi olur. Souza'yı bulmalıyız. Eğer gerçekten sorumlu anneyse, Delilah'ın pezevenginin kim olduğunu biliyordur. Biz pezevengi alırsak, Delilah'ı da alırız."

"Ajan Trent," dedi doktor. "Artık hastayla konuşabilirsiniz, ama kısa tutun ve onu olduğundan daha fazla heyecanlandırmamaya çalışın."

Faith, "Ne heyecanlanıyor?" diye sordu.

Doktor omuz silkti. "Bedava yemek, temiz çarşaf, ona bakacak hemşireler, kablolu TV. Tüm kanını değiştirdik, bu yüzden muhtemelen On yıllardır ilk kez temiz. Yirmi yıldır . Burada Ritz gibiyiz."

"Teşekkürler." Faith, Will'e "Hazır mısınız?" diye sordu.

Will ayağa kalkmak istedi ama üzerinde bir ağırlık varmış gibi hissetti. Kurşun. Dünkü uyuşukluk geri gelmişti. Kaybedilen her bir dakikalık uyku, bir kazık gibi üzerine çökmüştü. "Hiçbir şey yapamayız, değil mi? Anthony hakkında. Babası kayıp olduğunu bildirmedi. Onu görmeyi talep edemiyoruz çünkü bir şeylerin yanlış gittiğine dair elimizde hiçbir kanıt yok. Reuben'in bir duvar dolusu avukatı var. ve eğer dediğiniz kadar kontrol manyağıysa, tüm bunları kendi başına halletmekte ısrar edecektir."

Faith, "Amanda onun telefonlarını dinlemek için arama emri çıkartmaya çalışıyor. Evinin önünde dört araba var. Biri ayrılırsa, takip edilecekler. Ama haklısın, sen ve ben şu anda kendi payımıza düşeni yapmaktan başka bir şey yapamayız."

Will, dün geceki filin göğsüne doğru belli belirsiz bir adım attığını hissetti. Elinin tersiyle itti. Cenaze evinde olduğu gibi kendini tekrar küçük düşürmeyecekti. "Angie, Jo'nun benim kızım olduğunu söyledi. Sara kan grubumun beni dışlamadığını söyledi."

"Angie'ye inanıyor musun?"

Faith'e bildiği tek gerçeği söyledi. "Tek düşünebildiğim nefes borusu çökene kadar boğazına yumruk atarak

"Boğulup ölürken gözlerindeki paniği gör."

"Bu rahatsız edici derecede spesifik." Faith'in yüzünde ona annelik yapmaya çalışacağını söyleyen o ifade vardı. "Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun? Zor birkaç gün oldu. Jane Doe ile görüşebilirim.

Amanda her an burada olabilir. Sen

"Muhtemelen potansiyel bir konuşmamalısın."

"Zaten lekeli. Onu bulan bendim." Will ayağa kalktı. Kravatını düzeltti. Angie'den bir ipucu almalı ve

ilerliyordu. Stresin onu ele geçirmesine izin verirse, aptalca bir panik atak daha geçirirse, bir daha asla başını dik tutamazdı. "Hadi yapalım şu işi."

Faith'in etmesine izin verdi. Jane Doe 2 koğuştaki üç Jane Doe'dan biriydi. Jane Doe 1 koridorun sonundaki sessiz bir odadaydı.

Jane Doe 3'ün kapısının önünde bir polis vardı. Grady, Atlanta'nın kamu tarafından finanse edilen tek hastanesiydi. Burada bir sürü suçlu vardı.

Onların özel Jane Doe'su, cam bir pencere ve tam olarak kapanmayan ağır bir ahşap kapı ile bölünmüş küçük bir odadaydı. Makineler pompalıyor ve tıslıyordu. Bir kalp monitörü atışları takip ediyordu. Işıklar açık bırakılmıştı. Jane Doe'nun iki gözü de kararmıştı çünkü burnunuz yüzünüzün içine çöktüğünde böyle oluyordu. Başının üçte ikisini saran ağır bandajlar ağzını ve çenesini açıkta bırakıyordu. Yağlı kahverengi saçlar

gazlı bezin arasında şişti. İki cerrahi dren, yani yaradaki fazla sıvı ve kanı tutan şeffaf torbalar

Yüzünün iki yanından aşağı sarkıyordu. Will'e kötü *Yıldız*

Savaşları'ndaki colo pençe balığını hatırlattı.

Faith ve Will içeri girince Jane jölesini yemeyi yarıda bıraktı. "Kapıyı açık bırak. Polis gözetiminde gizemli bir şekilde ölen başka bir siyah kadın olmak istemiyorum."

Faith, "Birincisi, polis gözetiminde değilsin ve ikincisi, siyah değilsin." dedi.

"Kahretsin." Jane beyaz kollarını ovuşturdu. "Hayatımı bu kadar berbat etmeyi nasıl başardım o zaman?"

"Kişisel tercihin bununla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

Jane boş bardağı yere bıraktı. Yatağına geri oturdu. Sesi hırıltılıydı. Will'in ilk düşündüğünden daha yaşlıydı, elliye yakındı. Will

neden onun Angie olabileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jane dedi ki, "Ne istiyorsun? Birkaç dakika sonra sünger banyosu yapacağım, sonra da Yargıç Mathis ."

"Sizinle Pazar gecesi hakkında konuşmak

istiyoruz." "Bugün ne var?"

"Salı."

"anasını, çok fena vurdun." Kadın gülerken drenaj torbaları yanaklarına çarptı. "Lanet olsun, kaltak. Pazar günü aydaydım."

Faith, Will'e bunun için sabrı olmadığını belirten bir bakış attı.

Jane'e, "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Ben GBI'dan Özel Ajan Trent. Bu da meslektaşım Faith Mitchell."

"Hastanede olduğum için bana Dr. Doe ."

Will kadının kimlik taşıdığından şüpheliydi ve onu tutuklamadan parmak izini alamazdı, bu da kendi sorunlarını beraberinde getirirdi.

Dedi ki, ", Dr. Doe. Birisi öldürüldü.

Pazar gecesi, Pazartesi sabahı sizi bulduğumuz yerin karşısındaki binada."

"Vuruldu mu?" diye sordu.

"Emin değiliz. Bir silah sesi duydunuz mu?"

Jane bakışlarını onun üzerinde yoğunlaştırdı. "Yılda en az bir kez bir köpeğin birini vurduğunu biliyor musun?" Bunun faydalı bir bilgi olduğunu düşünüyor gibiydi. "Bana sorarsanız, insanlar köpekler konusunda çok dikkatli olmalı.

köpekleri evlerinde tutmak. Aha." Will'in arkasından baktı. Amanda kapı aralığındaydı. Jane, "Kaptan her zaman geminin arkasından komut verir." dedi.

Amanda iltifatı başını sallayarak kabul etti. "Ajan Mitchell, bu şüpheli neden alt kattaki hapisane koğuşuna nakledilmedi?"

Faith, "Televizyonsuz ve sünger banyosuz olanı mı kastediyorsun?"

dedi. "Kahretsin, sürtükler, bu kadar hızlı DEFCON'a gitmenize gerek yok." Jane

yatakta doğrulmak için mücadele etti. ", bilgi aldım. Benim çıkarım ne olacak?"

Amanda, "Yoğun bakım ünitesinde bir günün daha var, sonra alt kattaki normal hasta koğuşuna transfer edileceksin. Sana bir yatak bulabilirim.

koğuşta birkaç gün daha geçireceksin. Ondan sonra bir tedavi programına kaydolacaksınız."

"Hayır, programa ihtiyacım yok. Buradan çıkar çıkmaz kokaine geri . Yine de fazladan iki gün alacağım. Ve sen de bana vereceksin çünkü olduğunda binadaydım."

"Ofis binası mı?" Will sordu.

"Hayır, şu bilmem ne, balkonlu olan." Kahverengi dişleri bandajların altından gülümseyerek görünüyordu. "Şimdi anladım dikkat."

Faith kollarını kavuşturdu. "Oraya ne zaman vardın?"

"Lanet olsun. Rolex'imi çalmışlar." Bileğini okşadı. "Saat kaç? Saatin kaç olduğunu nereden bileyim, sürtük? Dışarısı karanlıktı. Dolunay vardı. Pazar günüydü. Bildiğim bu."

Faith geri çekildi, böylece Amanda kontrolü ele alabildi. Bir tanığın ona karşı döndüğünü biliyordu.

Amanda, "Silah sesinden başla." dedi.

"Caddenin karşısındaki ofis binasındaydım, gece için yatıyordum, tamam mı? Sonra bir silah sesi duydum ve 'da ne?' dedim. Bir arabadan geri tepmiş olabilir mi? Bir çete üyesi olabilir , ki lanet olsun, bu benim değil." Boğazındaki balgamı temizlemek için öksürdü. "Her neyse, orada yatıyordum, Ne diye düşünüyordum. Sonra bir tür çete olayı ihtimaline karşı kontrol etmem gerektiğine karar verdim, kıcıımı oradan için, anlıyor musun?"

Amanda başını salladı.

"Üçüncü kattayım, beşiğime sıkıştım, bu yüzden aşağı inmem biraz zaman alıyor. Burası tam bir ölüm tuzağı. Kapıdan çıkmadan önce bir araba duyuyorum, lastik yanması gibi."

Will, ağzından bir küfür çıkmasını diye dudağını ısırды. Jane Doe oraya çok geç gelmişti.

Amanda, "Bir arabanın olay yerinden ayrıldığını mı duydunuz?" diye açıkladı. "Evet, doğru."

"Arabayı gördün mü?"

"Sayılır. Siyah görünüyordu ve alt kısmı biraz kırmızıydı." Angie'nin arabası siyah ve kırmızı çizgiliydi.

Jane, "Ama park yerinde başka bir araba daha vardı. Beyaz, yabancı görünümlü."

Dale Harding'in Kia'sı.

"Ve beşiğime geri dönüyorum, tamam mı? Almak gerekmez arabaların aceleyle kaçtığı bu pisliğe bulaştım. Kötü giden bir anlaşmayı gördüğümde anlayacak kadar uzun süredir sokaklardayım."

Will bir an hayal kırıklığı yaşadı ama sonra Jane tekrar konuşmaya başladı.

"Beşiğime geri döndüm, orada öylece yatıyordum ve düşünmeye başladım, kahretsin, ne biliyorsun. Belki de yanlış anladım. Burası ticari bir mahalle. Benimkinde biraz çizik var

Cepte. Binanın dışında araba var.

İçeride bir satıcı olacak gibi görünüyor, değil mi?

Basit ekonomi." Kendini tekrar yatağın içinde yukarı itti. "Yani ben Otoparkı geçip binanın içine girdiğimde içerisi . Pencerelemler renkli . Etrafı görmeden yürüyordum ve sonra gözlerim programa ayak uydurdu ve yerde yatan kız olduğunu gördüm. İlk başta öldüğünü sandım.

Ceplerini kontrol etmeye başladım ama sonra hareket etti ve ben de 'Oha' dedim."

Amanda, "Burası alt kat, üst değil mi?" diye sordu. "Doğru-o-mundo."

"Yerde tam olarak nerede yatıyordu?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Bir haritaya ihtiyacım var, değil mi? Para ödüyormuşum gibi değil.

dikkat. Binaya girdim ve bom, işte ." "Neye benziyordu?"

"Koyu saçlı. Beyaz kadın. Yan yatmıştı. Kollarını ve bacaklarını oynatamıyor, başını zar zor oynatabiliyor ama inleme sesi çıkarıyor, ben de 'Tamam, buraya kadar. Buradan gidiyorum' dedim ama çünkü otoparkta başka bir araba duruyordu."

"Aynı araba mı?"

"Evet, ama bu sefer gerçekten gördüm. Eski bir araba gibi kare burunlu. Ama ben araba uzmanı değilim, değil mi?"

Angie'nin Monte Carlo'su siyahtı ve kare bir burnu vardı. Neden olay yerine geri dönmüştü? En başta neden gitmişti?

Amanda, "Arabanın ilk kalkışından bu yana ne kadar zaman geçti?" diye sordu.

"Belki otuz dakika kadar? Bilemiyorum. Benim işimde saate basmak gerekmiyor." Jane devam etti: "Araba ön tarafta, ben de arka tarafa geçtim. Şu barın arkasına saklandım. Dışarı bakıyordum, sanki-" Boynunu uzattı. "Ve ikinci kaltağın içeri girdiğini gördüm. Uzun boylu. Beyaz. İki gibi uzun saçlı. Daha ince. Yüzünün neye benzediğini sormayın çünkü orada kim görebilir ki? Lanet bir mezar gibi." Yatağının sürahiyi işaret etti.

"Biraz da bana ver, olur mu tatlım?"

Will en yakındaydı, bu yüzden bir strafor bardağa biraz su doldurdu.

Jane bir yudum içti ve yüksek sesle yutkunarak gerginliği üzerinden attı. Ses. "Tamam, ikinci sürtük ve çok öfkeli, değil mi? Eşyaları tekmeliyor. Küfür ediyor. Sikeyim böyle işi. sikeyim."

Kesinlikle Angie. Ama neden kızgındı? Neyi berbat etmişti?

"Hitler'e karşı yürür gibi yukarı çıkıyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ayakları çarpıyor." Fincanını yere bıraktı. "Duyuyorum Yukarıda ne yapıyordu, bilmiyorum. Etrafa bir şeyler fırlatıyordu. Odalara girip çıkıyordu. Bir şeyler bırakıyor. Eşyaları taşıyordu."

Suç mahallini düzenlemek.

"El feneri var. Bunu sana söylemiş miydim?"

Amanda "Hayır" dedi.

"Şu küçük ışıklardan biri, gerçekten güçlü. Bu yüzden gizlendiğim yerden çıkmıyorum, değil mi? O ışığın üzerimde parlamasını istemedim. O kaltağın ne yapacağını kim bilebilir?"

Sustu.

Amanda tekrarladı, "Ve?"

"Sonunda orospu aşağıya geri geldi. Üç tane daha orospu çocuğu söyledi, hatunu yerde tekmeledi. Çok sert. Ve hatun, yüksek sesle inledi: "uhhhhhn. İşte o zaman ilginçleşti."

Jane yine sessiz kaldı.

Amanda uyardı, "Bunu uzatmayın."

", burada sadece biraz eğlenmeye çalışıyorum. İnsanlarla pek konuşamıyorum." Jane bir yudum daha su içti. "Sürtük orada öylece durup birkaç dakika onun iniltilerini dinledi. Bakıyor

"Seni bok parçası. Sonra, bam, kaltak hatunu bacağından yakaladı ve binadan dışarı sürüklemeye başladı. Ve Adamım-" Başını salladı. "O piliç daha önce inliyordu, ama orospu bacağını çekince, çığlık atmaya başladı. başladı."

Will çenesinde bir acı hissetti. Angie ölümcül şekilde yaralanmış, felçli kızını binanın dışına mı sürüklemişti?

"Sonra, sürtük *tekrar* içeri giriyor ve ortalığı karıştırmaya başlıyor."

Yerde bir ceset sürüklediği gerçeğini saklıyordu.

"Bu sefer gerçekten gidiyor. Sonra bir araba kapısı çarpması gibi bir şey duyuyorum. Bir sürü araba kapısı çarpıyor."

Faith, "Bir sandık olabilir mi?" diye sordu.

"Radar gibi kulaklarım yok, sürtük. Sadece bir sürü şey vardı bir arabaya çarparak kapanıyor." Kızgın görünüyordu. Faith'in soru sormasından hoşlanmıyordu. "Her neyse, sonra bir *vınlama* oldu! Ne olduğunu bilmiyorum. Büyük bir *vınlama*. Pencerelelere baktım, şimdi, Pencereleler , doğru, ama ben bu alevlerin bir Viking cenazesi gibi yükseldiğini görüyorum. Sadece-" Kolunu salladı. "Her yerde." Elini bıraktı. "İşte bu . Araba uzaklaştı."

Amanda, "Başka birini gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, gerçek bu. Sadece kaltak, piliç ve ateş." "Çocuk yok mu?"

"Bir çocuğun orada ne işi olabilir ki? Gecenin bir yarısıydı. Yatağında olması gerekirdi."

Amanda, "İlk kadının orada ne yaptığını görmek için yukarı çıkmadın mı?" diye sordu.

Jane dudaklarını yaladı. "Şey, olabilir. Sadece meraktan" Amanda elini yuvarlayarak devam edebileceğini gösterdi.

"Yukarıda bir adam vardı. Ölü değil, ama en az onun kadar iyi. "Orada bir adam vardı.

Pencereler balkonun tam karşısında olduğu için ışık daha iyiydi."

"Ve?"

"Piç kurusu tam bir balinaydı. Gerçek ses uyuyor, ama dediğim gibi -Ölü değil. Ama yakındı. Bunu anlayabilirsin. Ya da en azından ben yapabilirdim. Gördüm.

Bazı insanlar benim zamanımda ölür. Şimdiden altına işedi. Boynunda bir kapı tokmağı vardı. Televizyondaki o adam gibi. O programı hatırlıyor musun?" O

Addams Ailesi'ndeki gibi parmaklarını iki kez şıklattı.

Will, "Lurch, ama sanırım Frankenstein'ı kastediyorsun," dedi.

"Bu doğru." Ona göz kırptı. "Akıllı olanın sen olduğunu biliyordum, tatlım."

Amanda, "Kokainin nereden duymak için bekliyorum." dedi.

"Ölü adamın ceketinin cebinde." Göğsünü okşadı. "Eğer çömelirsem, kolumu iyice uzatırsam, elime almadan Her yerim kan oldu. İki gram. Çocukluğumdan beri bu kadar kan görmemiştim."

"Yani caddenin karşısına geçtin çünkü-"

"O adam ölürken orada kalamazdım. Bu çok garip. O kaltağın geri dönüp dönmeyeceğini kim bilebilirdi? Lanet olsun, zaten bir kere gitti ve geri geldi." Jane bardaktan strafor parçaları koparmaya başladı. "Ben de sokağın karşısına geri döndüm.

Güneş doğdu. Sonra polisler geldi, ben de "Lanet olsun, merdivenleri peynirle çıksam iyi olacak" dedim. Tırmanmaya , tepeye varana kadar duramadım. O darbe çok saftı dostum. Yüz yüzde."

Will, Faith'in gözlerini devirdiğini gördü. Her satıcı onun üflemesinin saf olduğunu söylüyordu. Amanda, "Bu kadar mı? Hiçbir şeyi dışarıda bırakmıyor musun?"

"Öyle görünmüyor ama asla bilemezsin, değil mi?"

Amanda BlackBerry'sine bir şeyler yazdı. "Bir tane daha alacağım Ajan ifadeni alacak. Gece boyunca sizinle konuşacak ve hafızanızı canlandırmaya çalışacak bir ressam getirecek."

"Bu çok zahmetli bir iş gibi görünüyor."

"Bunu hapisten çıkış kartınızın bir parçası olarak düşünün." Amanda, Will ve Faith'e kendisini odadan çıkarken takip etmelerini işaret etti. O da Jane'in odasından birkaç metre aşağıya yürüdü ve hemşire odasının önünde durdu.

Faith, "Ona inanıyor muyuz?" diye sordu.

Amanda dedi ki, "Charlie alt katta bir kan lekesi buldu. Burun kanamasından kaynaklandığını düşündü."

Will, "Angie bir suç mahallini nasıl düzenleyeceğini biliyor olabilir." dedi.

"Kafamı toparlamaya çalışıyorum." Faith konuşmaya çalıştı. "Jo bir şekilde üst kattaki odada kan kaybından öldü, sonra da alt kata indi ve orada yere yığıldı. Angie bir kaç günlüğüne Sebep. Bir sebepten dolayı geri geliyor. Jo'yu Monte Carlo'suna sürüklüyor, Dale'in Kia'sını havaya uçuruyor, sonra da tekrar yola mı çıkıyor?" "Ve kendi kızını altı saat boyunca bagajında bekletiyor?" diye ekledi.

Will, Angie'nin böyle bir şey yapmayacağını söyleme dürtüsünü bastırdı.

Amanda, "Figaroa'nın telefonu ile ilgili arama emri konusunda çok tepki alıyorum. Sokak gözetimini onaylattık ama Zar zor. Laslo dışında Figaroa evinden kimse ayrıldı. O da kahvaltı için McDonald's'a gönderildi. Üç fincan kahve ve üç kahvaltı tabağı aldı."

"Üç, dört değil, bu da Anthony için hiçbir şey almadıkları anlamına geliyor." Faith, "Notlarımı alayım. Bunu tekrar konuşmam gerek."

Will başka bir özet dinlemek istemedi.

Dinliyormuş gibi yaparak Faith'in omzunun arkasından baktı. Hemşirenin tablet bilgisayara bir şeyler yazmasını izledi. Grady'deki tüm hasta dosyaları dijital ortama aktarıldı. Arkasındaki beyaz tahta hemşirelerin istasyonu hâlâ düşük teknolojiliydi. Koşuşu takip edebilmek için hasta isimlerini elle yazıyor ve durumlarını güncelliyorlardı.

Will izlerken, hemşire tahtaya gitti ve Jane Doe'yu sildi.

1. Kırmızı kalemle yeni bir isim yazdı. Büyük harflerle, bu onun için okuması daha kolaydı. Ve bu ismi daha önce görmüş olmasının da yardımı oldu.

daha önce birkaç kez.

"Delilah Palmer" dedi.

Amanda, "Peki ya o?" diye sordu.

Tahtayı işaret etti.

Hemşire ona kulak misafiri olmuştu. "Aile içi şiddet. Erkek arkadaşını bulamıyorlar. Acil servise göğsünde bir bıçakla girmiş."

"Ne zaman?" Faith sordu.

"Pazartesi erken saatlerde, vardiyamdan hemen önce."

Will, "Hastanelerde bıçaklama kurbanı olup olmadığını kontrol ettiğimizi sanıyordum." dedi.

"Yapmadık." Faith'in sesi öfkeliydi. Hemşireye, "Olivia, dün gece buraya geldiğimden beri hastanın adı Jane Doe One. Ne oldu? değişti mi?"

"Görevli yakma fırınına götürmeden önce kıyafetlerini kontrol etti. Ehliyetini bulmuş." Olivia işaretleyiciyi kapattı. "Hâlâ komada, o yüzden onunla görüşemezsiniz. Her neyse, bu işin APD tarafından yürütüldüğünü sanıyordum."

Amanda, "Olayı kim yakaladı?" diye sordu.

"Buradan bakabilirim." Olivia tablet bilgisayarı işaret etti. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, Denny'ydi. Denny Collier."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Subaraknoid kanama," dedi Gary Quintana. "Kulağa örümcek gibi geliyor."

"Örümcekli bir bölge," dedi Sara ona. "Ama temel olarak beynin o bölgesinde kanama anlamına geliyor."

"Vay canına. Tuhaf." Gary, Josephine Figaroa'nın ön otopsi raporu. Amanda dün sabah genç adama her ne söylediye, belli ki bir iz bırakmıştı. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Ağır altın kolyesinin yerine örgü bir kravat takmıştı.

At kuyruğu bile kısırlaştırılmıştı. Saçları başının arkasından gururla sarmak yerine düzgün bir topuz haline getirilmişti.

At kuyruğunun gitmesine üzülmüştü.

"Tamam." Gary sonuç bölümünü yüksek sesle okudu: "'Ölüm nedeni epidural kanama. Neymiş o?"

"Başka bir tür intrakraniyal kanama." Sara onun daha fazlasını öğrenmek istediğini anlayabiliyordu. "Kafasına dışarıdan bir travma geçirmiş.

Kafatası kırılmış, dış karotisten ayrılan ve beyne kan gitmesine yardımcı olan iç maksiller arter yırtılmıştır.

Beyin. Kan, dura mater ile kafatası arasındaki boşluğu doldurdu. Kafatası sabit bir hacme sahiptir, yani genişleyemez. Tüm bu fazladan kan beynine çok fazla baskı yaptı."

"Bu olduğunda ne ?"

"Genelde hasta geçici olarak bilincini kaybeder. Bu sırada Yaralanma anında genellikle birkaç dakika baygın kalırlar. Sonra uyanırlar ve normal bir bilinç düzeyi sergilerler. İşte bu Bu kanamaların neden bu kadar tehlikeli olduğunu. Şiddetli bir baş ağrısı oluyor ama kanama beyni kapatacak kadar ilerleyene kadar bilinçleri açık oluyor. Tedavi edilmezlerse komaya girerler ve ölürlər."

"Vay canına." Figaroa'nın cesedinin bulunduğu sedyeye baktı. APD morgunun dışındaki koridorda duruyorlardı.

Grady Hastanesi'nin alt bodrumunda bulunuyordu. Sedye duvara yaslanmış, nakledilmeyi bekliyordu. Bir grup kötü metamfetamin sayesinde, adli tabibin evi doluydu.

Gary, "Cehennemden geçtiği kesin," dedi.

"Yaşadı."

Rapora geri döndü. "Peki ya 'boyun omuru kırığı'? O boyun, değil mi? Bu da kulağa çok kötü geliyor."

"Öyle. Muhtemelen felç olurdu."

"Kalbi de zedelenmiş." Kaşlarını çatı, bulgulardan rahatsız olmuştu.

"Biri onu fena benzetmiş."

"Şart değil." Sara şöyle açıkladı: "Kafatası kırıkları eşit olarak dağılmış. Kaburgalar ve boyun omurları kırılmış, tıpkı sizin gibi ama göğüs omurları ve uzun kemikler öyle değil. Bir tarafı dışında gerçekten morarmamış. Bunu fark ettiniz mi?"

"Evet, bu ne anlama geliyor?"

"Büyük ihtimalle ya düştü ya da yüksekten itildi. Boyun kırıkları bir ipucu. Bunlar dayaktan olmaz. En az 20 metre yükseklikten düşmüş. Kafasını

yan yattı. Kafatası kırıldı, atardamar yırtıldı ve birkaç saat sonra beyin kanamasından öldü."

"Kulübün içindeki balkon yaklaşık 30 metre yukarıdaydı." Gary Sara'ya hayret duygusuyla baktı. "Vay canına, Dr. Linton. Bunu bilimsel olarak ortaya çıkarmanız oldukça havalı." Sara'ya raporu uzattı. "Bütün bunları benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Gerçekten öğrenmek istiyorum."

"Amanda'nın seni benim bölümüme sevindim."

"Evet, görünüşümü düzeltmemi sağladı." Kravatını sıvazladı. "Temsil etmeliyim, anlıyor musunuz? Odak noktası kurbanlar olmalı. Ben."

Sara bunun makul bir tavsiye olduğunu düşündü. "Bulgulardan haberdar etmek için onları takip etmeliyim. Başka sorunuz var mı?"

"Evet, dışarıda koridorda duruyor. Onu tekrar dondurucuya koysam sorun olur mu?"

"Bence bu çok hoş olur." Sara merdivenlere doğru yürürken onun omzunu sıvazladı. Yoğun bakım ünitesi altı kat yukarıdaydı ama

Grady'deki asansörler kendi zamanlarında çalışıyordu ve Amanda'yı bir an önce bulması gerekiyordu.

Elbette Amanda'yı bulması, Will'i de bulacağı anlamına geliyordu. Sara istemediği bir suskunlukla sarsıldı. Dün gece hakkında ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Will arabada konuşmak istememişti ama eve vardıklarında da susmamıştı. Uyumamıştı. Uyumamıştı. kendi kuyruğunu yiyen bir yılanla eşdeğer teoriler ortaya atarak neredeyse manik olmuştu. Angie'ye çok kızgındı. Angie'ye kızgındı. İtiraf etse de etmese de derinden yaralanmıştı. Ağzından çıkan her şey ya Angie'nin etrafında ya da onun hakkında konuşuyordu. Sara ona bir doktor gözüyle bakıyor ve onu tedavi etmek istiyordu, ve bu sefer hapi avucuna almadığından emin olmak istiyordu. Ona kız arkadaşı olarak baktı ve kollarını ona dolayarak her şey daha iyiydi. Sonra ona evlenmiş, sağlıklı bir ilişkinin nasıl yürütüleceğini bilen bir kadın olarak bakmış ve neye bulaştığını merak etmişti.

Sara yoğun bakım ünitesinin kapısını açarken bir adam "Ne olmuş yani?" diye bağıırıyordu.

Holden Collier ellerini havaya kaldırdı. Çocuksu sevecenliği gitmişti. Nedenine şaşmamalı. Amanda, Faith ve Will kalabalıklaşıyordu. Grady güvenlik görevlilerinden ikisi elleri silahlarının üzerinde, yakınlarda duruyordu.

Collier, "Neden bir aile içi şiddet olayını rapor edeyim ki? Açıklanamayan bir bıçaklama olayını mı arıyorsunuz?" Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Açıklandı. Erkek arkadaşı yapmış. Adını vermiyor. Ne yapacağım ben?"

"Tekrar söyle." Amanda'nın sesi çelik gibi sertti. "En başından itibaren."

"İnanılmaz." Collier ellerini üçüncü kez havaya kaldırdı.

Sara'nın neyle suçlandığına dair hiçbir fikri yoktu ama masum davranışı ders kitaplarındaki aşırı tepkilerle doluydu.

Dedi ki, "Acil serviste zaten bir suçlu ile birlikteydim. Yerliyi aldım. Kan kaybından ölmüştü ama hikayesini anladım. Erkek arkadaşı bıçakla peşinden gelmiş. Bana adını söylemedi. Nerede yaşadığını . Her zamanki gibi aynı saçmalık. Ameliyata girdi. Raporu ben yazdım. İ durumu değişirse beni aramalarını söyledim. Bu benim işim." O değildi

Bitti. "Beni sıkıştırmaya o kadar kararlısın ki, bu davanın gerçekte neyle ilgili olduğunu bile görmüyorsun."

"Bana ne hakkında olduğunu söyle."

"Rippy'nin kulübü bir atış poligonu. Her yerde çete etiketleri var. Harding'in dolabında bir bok kovası var. Meksika'dan uyuşturucu katırları getiriyordu ve bu onu öldürttü, hikâyenin sonu."

Amanda, "Peki ya Angie Polaski ile ilişkiniz?" diye sordu.

Sara dudağını ısırды. Angie. Bu kadının adını bir daha asla duymamak için tüm birikimini verebilirdi.

Amanda, "Pazar gecesini Pazartesi sabahına bağlayan gece, kullan-at telefonla ileri geri üç arama yapmışsın. Bir tanesi on iki dakika sürmüş."

"Bir muhbirle konuşuyordum. Brülör kullanıyor. Hepsi brülör kullanıyor."

"Muhbir kim? İsmi istiyorum."

"Bunu burada yapmayacağım." Collier sonunda bu sorundan kabadayılıkla kurtulamayacağını anlamıştı. "Eğer beni sorgulamak istiyorsanız, sendika temsilcimi odada bulundurmaya hakkım var."

"Onu ara, Denny. Bu oluyor." "Gidebilir miyim?"

"İrtibatta olacağız."

Merdivenlere açılan kapıyı çarparak açarken Sara'ya pek aldırmış etmeden tepindi.

Faith ellerini kalçalarına dayamıştı. Çok öfkeliydi. Amanda çok öfkeliydi. Will son yirmi dört gündür olduğu gibi görünüyordu. Saatlerce, farlara yakalanmış bir geyik gibi.

Amanda dedi ki, "Dr. Linton. ne var?"

"Hoşuna gidecek bir şey değil." Sara yine kötü haberi veren kişi olduğu için üzgündü. "Ön otopsi raporuna göre, Josephine Figaroa beyin kanamasından öldü. Vücudundaki bıçak yaraları Göğüsteki kesikler çok sığdı, ölümden sonraydı, yani kanama yoktu. Yanağındaki kesik ölümden sonra oluşmuş, yani kanama yok. Parmak uçları sıcaktan çatlamamış. Birisi muhtemelen kimliğini gizlemek için parmak uçlarını jiletle kesmiş.

Bu sizin . Kendi konuşacak olursam, size şunu söyleyebilirim.

Parmak kesikleri de ölümden sonraydı çünkü kanama yoktu."

Amanda, "Olay kanın alt katta otopsi yapılan kadına ait olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye açıkladı.

"Aynen öyle. Tüm kanaması iç kanama. Tahminimce muhtemelen balkondan düştü. Charlie zemin katta biraz kan olduğunu söyledi. Burnundan geldiğini varsayıyorum. Kanama onu öldürmeden önce muhtemelen felçli halde birkaç saat yaşadı."

Amanda şaşırılmış görünmüyordu, ki bu alışılmadık bir durum değildi, çünkü iyi bir poker suratı vardı. Şaşırtıcı olan, ne Faith'in ne de Will'in şaşırılmış görünmemesiydi.

Amanda, "Olay yerinde ikinci bir kurban olması mümkün mü?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kulübün son birkaç aydır yoğun bir şekilde ticareti yapıyordu. Suç hakkında en ufak bilgisi olan biri bile olay yeri incelemesi geçici olarak gözümüzü boyayabilirdi. En azından laboratuvar sonuçları, parmak izleri ve analizler gelene kadar. haftalar, belki de aylar sürebilir."

"Bir çocuğa dair herhangi bir işaret gördünüz mü?"

"Bir çocuk mu?" Sara'nın kafası karışmıştı. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu demek istiyorsun? Bebek mi?"

"Altı yaşında," dedi Faith. "Kayıp bir çocuğumuz var. Onu Angie'nin kaçırdığını düşünüyoruz."

Sara'nın eli göğsüne gitti. Will'e baktı, onun yere bakmasını bekliyordu ama onun yerine Will ona baktı. Yüz ifadesinde daha önce hiç görmediği bir sertlik vardı. Çılgınlığı gitmişti. Öfke bedenini ve ruhunu sarmıştı.

"Angie'nin Jo ile bir şantaj planı olduğunu düşünüyoruz. Jo Angie de torununu kullanabileceğini düşündü." "Ama sana Jo'nun öldüğünü söyledi. Jo'nun öldüğünden bile haberin yoktu. Angie'nin kızı olduğunu bir kenara bırakın. Neden size bir şey söylesin ki?"

"Planda bir şeyler ters gitti." Will tahmin yürütüyor olmalıydı ama Angie'nin kendi ödülü için bir kez daha başkasının hayatını riske attığından emin gibiydi.

Amanda, "Benimle gel." dedi. Sara'yı dışarıda bir polisin durduğu bir odaya götürdü. Işıklar kısıktı. Sara odayı taradı.

ekipman yatağın yanındaydı: kalp monitörü, merkezi hat, kateter, NG tüpü, test tüpü. Hastanın sağ kolu yukarı kaldırılmış, yastıklara yaslanmıştı - çok alçak değildi, böylece kan parmaklarına doğru akıyordu. çok yüksekti, bu yüzden yeterli kan dolaşımı yoktu. Cerrahi gazlı bez ve drenler elin etrafında balonlaşmıştı. O2 satürasyonu parmak uçlarındaydı.

Sara, "Eli tekrar yerine dikildi." dedi.

"Evet."

Sara kadının yüzünü inceledi. Kahverengi saçlı. Zeytin rengi ten. Gözleri şişmişti ama hâlâ kendine özgü bir şekle sahipti.

Amanda, "Kimliği belirsiz olarak kabul edildi ama bu sabah kimliğini buldular. Delilah Palmer."

Bu isim tanıdık geliyordu. Sara, Amanda'ya daha fazla soru sormak yerine hemşire odasına geri döndü ve Bir tablet bilgisayar ödünç al. Grady'de hâlâ yatış yetkisi vardı. Hemşire Olivia onu önceden tanıyordu.

Olivia, "Bekleme odası boş olmalı." dedi.

Sara ipucunu aldı. Yoğun bakım koridorunu dört kişinin kapatması asla iyi bir fikir değildi.

Hep birlikte boş bekleme odasına yürüdüler. Will, Sara'nın yanında kaldı. dokundu. Aralarındaki bağlantının hâlâ devam ettiğinden emin olmaya çalışıyordu. Sara bunun doğru olduğunu ona söyleyecek gücü kendinde bulamadı.

Sara sandalyelerden birine oturdu. Sisteme giriş yaptı ve kadının tomografisini, röntgenlerini, MR'ını ve ameliyat notlarını taradı.

Sonunda bir şeyler anlam kazandı.

Faith, "Eee?" diye sordu.

Sara tablodaki bilgileri aktardı. "Bıçaklanmış On altı kez, çoğu gövdesinden, iki kez de kafasından. Bıçağın ucu köprücük kemiğinde kırılarak bıçağın erişim alanını en aza indirmiş, muhtemelen bu yüzden kalbi ve karaciğeri ıskalamış. Bağırsağı delinmiş. Sol akciğeri çökmüş. Bıçaktan geriye kalanlar göğüs kafesine saplanmış. İlk kesik koluna gelmiş olmalı." Sara dün sabah yaptığı gibi kendi kolunu kaldırdı. "Saldırgan doğrudan ona doğru geldi. O da bir savunma pozisyonu. Bıçak bileğini kesti, neredeyse bileğini koparıyordu.

eklem. Kollarını çırparak saldırıyı durdurmaya çalışacak, bu da hortum gibi her yere kan pskrtecekti. Neyse ki kurban için bıçak radyal ve ulnar arterleri kesmiş. Ben diyorum ki

Neyse ki atardamarlar ikiye bölündüğünde bzşyor. Bu yüzden intiharlar başarısız olma eğilimindedir. Atardamarı kestiğinizde kola doğru yuvarlanır ve kanı durdurur, tıpkı basıncı durdurmak için bir bahçe hortumunun ucunu sıkıştırdığınızda olduğu gibi."

Will, "Bütün kan oradan geldi, değil mi?" diye sordu.

"Bu hacimde bir kan kesinlikle bu tür bir yaralanma." Sara röntgenleri tekrar inceledi. "Bu ilk kez saldırıya uğraması değil. Yüzünde ve kafasında birkaç eski, iyileşmiş kırık var. Kolunda iki kırık var, muhtemelen birkaç kırıkla ayrılmış. yıl. Bunlar istismarın klasik işaretleridir."

Amanda, "izelgede Palmer'ın kan grubu yazıyor mu?" diye sordu.

"Acil servise geldiğinde onu tipliediler. B-negatif. Tip kalıtsaldır. B-negatif olmak için ya B anne ya da B babaya ihtiyacınız var. o."

"Angie gibi," dedi Faith.

Amanda, "Delilah Palmer'ın geçmiş reklamlarını bulabilir misin?" diye sordu.

Sara ana ekrana geri döndü. Delilah Palmer'ın henüz yoğun bakım dosyasına aktarılmamış olan tıbbi geçmişini buldu. "Palmer yirmi iki yıl önce burada doğmuş. Eyalet koğuşunda.

Aşırı doz. PID çarpı beş. Bronşit. Deri enfeksiyonları. İğne Apseler. Eroin bağımlısı. İki yıl önce bir bebeği oldu. Bir dakika." Sara iki gece önceki karın taramalarına geri döndü. "Tamam, en son çizelgeye göre, Pazar gecesi başlatılan çizelgeye göre, koridorun sonundaki yatakta yatan Palmer'ın sezaryen izi var." Ekranları tekrar gözden geçirdi. "Ama eski izelgede Palmer'ın iki yıl önce normal doğum yaptığı yazıyor ki bu da epizyotomi izine denk düşüyor.

Angie'nin cenaze evinde bıraktığı alt katta var." Yukarı baktı. "Alt kattaki cesette uzun süreli damar içi uyuşturucu kullanımı belirtileri vardı, Ama koridorun sonundaki Delilah Palmer olması gereken kadında uyuşturucu kullanımına dair hiçbir belirti yok." Sara kendini yavaş hissediyordu.

alım. "Alt kattaki ceset Delilah Palmer. Jo Figaroa burada yoğun bakımda. Angie kimliklerini değiştirmiş."

"Biz de öyle düşünüyoruz." Faith ona iPhone'undaki iki fotoğrafı gösterdi. "Sağdaki Jo Figaroa. Soldaki ise Delilah Palmer."

Sara iki kadını inceledi. Aralarında ürkütücü bir benzerlik vardı. "Akraba mı bunlar?"

"Kim bilir?" Faith sordu. "İkisinin de ağzını burnunu kırdılar. Figaroa'nın kendi kocası bile onları birbirinden ayıramadı."

Sara, Will'in de bunu yapamadığını söylemedi.

Faith, "Angie'nin Palmer'ı bagajına soktuğunu söyleyen bir tanığımız var. Angie'nin cesedi parçaladığını ve bu yüzden parmak izlerinden kimliğini tespit edemediğimizi varsayıyorum."

Sara, "Angie neden Jo Figaroa'nın öldüğünü düşünmemizi istesin ki?" diye sordu.

Will, "yapıyor. Tek açıklaması bu. Kimliği belirsiz kadınıımız saldırı gecesini bizim için bir araya getirdi. Harding'in Ölüyor. Josephine kan kaybından ölmek üzeredir. Angie Josephine'i hastaneye yetiştirir, sonra da şehri terk etmek ya da ortalıkta görünmemek yerine, Delilah'yı çıkarmak ve sahneyi hazırlamak için kulübe geri döner. Bu çok fazla çok fazla iş yapmaktan hoşlanmayan biri için çalışmak. Size garanti ederim ki bu işin sonunda bir tür ödeme günü var."

Sara tiksintiyle dolup taşıtığını hissetti. Tableti yanındaki sandalyeye bıraktı. Angie'nin oyunlarından bıkmıştı ve Grupta gerçekten çekip lüksüne sahip olan tek kişi.

Will, onun ipin ucunda olduğunu hissetmiş gibiydi. "Özür dilerim."

Sara onu suçlamak istemedi. Angie'nin entrikalarının bir kurbanı varsa, o da Will'di. "Nerede olduğuna bir fikriniz var mı? Çocuğu nerede tutuyor olabilir?"

Adam başını salladı ve o da sorusunun aptalca olduğunu anladı. Eğer Angie'nin nerede olduğunu bilselerdi, kapısını kırarlardı.

Faith, "Sadece torunu olduğu için onun *orospu çocuğu* ..yapacağını umabiliriz," dedi. Faith'in sesi . "O burada."

Hep birlikte döndüler.

Angie asansörden yeni inmişti. Yukarı baktı. Ağız, yaşadıkları şoku mükemmel bir şekilde yansıtan bir "O" şeklini aldı. O almaya çalıştı

Asansöre geri döndü ama kapılar kapandı. Merdivenlere doğru çabaladı. Yeterince hızlı değildi.

Will onu görür görmez kaçmıştı.

Saniyeler içinde aralarındaki mesafeyi kapattı. Kolu dışarı fırladı. Parmakları yakasının arkasına yapıştı. Angie boynundan geriye doğru çekildi. Ayakları altından fırladı. Yere çarptı. Adam onu kaldırdı ve bekleme salonuna fırlattı. Sandalyeler takırdadı, birbirlerine çarpıp . tekrar yakaladı, yumruğu geri gitti. Will'i onu paramparça etmekten alıkoyan tek şey, iki güvenlik görevlisinin hücum eden bir boğayı indirir gibi sırtına atlamasıydı.

"Will!" Faith bağırarak kavgaya karıştı. Onu duvara doğru itti. "Kes şunu!" Nefes nefese kalmıştı. Daha sessiz bir sesle, "Kes şunu," dedi ama yine de onun açıkça yapmak istediği şeyi yapmasına izin vermeyeceğini belli ediyordu. "Sakin ol, tamam mı? O buna değmez."

Will başını salladı. Sara onun ne düşündüğünü biliyordu. Onu öldürmek buna değdi. Onu incitmek de buna değdi.

Sara, "Will" dedi.

Ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Yapma," dedi, her ne kadar yapmasını istese de.

Ateş söndü. Kadının sesi vücudundaki gerginliğin bir kısmını gevşetmiş gibiydi. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve Faith'e "Ben iyiyim" dedi.

Faith geri çekildi ama fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı Angie ile onun arasında kalmaya dikkat etti.

"Kahretsin, bebeğim." Angie yere yığılmış, tüm bunlar çok eğlenceliymiş gibi kıkırdıyordu. Ağzındaki ve burnundaki kanı sildi. Gömleğinde daha fazla kan vardı ama yüzünden gelmemişti. "Bana son kez böyle saldırdığında ikimiz de çıplaktık."

Amanda, "Tutuklayın onu." dedi.

"Ne için?" Angie sordu. "Bir grup tanığın önünde bir polis tarafından dövüldüğün için mi?" Angie hasarı incelemek için gömleğinin kuyruğunu kaldırdı. Yan tarafı, bir yarayı kapatmak için kabaca . Will dikişleri açmıştı. "Doktor tanıyan var mı?"

Sara, "Ona dokunmayacağım." dedi.

Angie yine güldü. Başını iki yana salladı. "Tanrım." Will,
"Anthony nerede? Ona kim göz kulak oluyor?"

Angie ellerini yere bastırarak kendini yukarı doğru itti.

Ayakta duruyordu. Çantası omzundan aşağı düştü, yine ucuz bir çakma çantaydı. "Anthony kim?"

Will, Angie'nin çantasını kolundan çekip
aldı. "Hey-"

Bir eliyle onu geride tuttu. Çantayı Faith'e fırlattı.

Angie onun eline uzandı ama Will, sanki Angie onu asitle yakmış gibi geri çekildi. Belli ki öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.
kontrol altında. Tanrı'nın dürüst gerçeği, Sara'nın hâlâ onu istemediği.

"iPhone. iPad." Faith, Angie'nin çantasındakileri iki sandalyenin üzerine yerleştirdi. "Flip telefon. Beş el tabanca, bir kez ateşlenmiş. Reçete." Şişeyi Sara'ya fırlattı. "Mendil. Dudak nemlendiricisi. Para üstü. Kartvizitler. Çanta ıvır zıvırı."

Sara şişeye baktı. Yazı bir veteriner kliniğinden gelmişti.

Cascade Road, Mooch McGhee adında bir evcil hayvana reçete edilmiş. Keflex, eğer bir köpekseniz ve MRSA'ya yakalanmadıysanız iyiydi. Sara

şişeyi sandalyeye geri koydu. Angie bunu kendi başına çözebilirdi. "Kilidi aç." Faith iPhone'u Angie'ye uzattı. "Şimdi."

"Git kendini becer."

Will telefonu aldı. İki denemede kilidi açtı. Faith'e geri verdi, o da hemen arama kaydına baktı.

Dedi ki, "Collier'ın numarası burada. Geçen hafta iki kez. Pazartesi sabahı erken saatlerde telefonundaki saatlerle eşleşen üç arama."

Bu Collier'ı açıklıyordu. Angie'nin hayatını mahvettiği bir başka adam.

Faith, "770'li bir numaradan ileri geri çok fazla araması var," dedi. Faith geri arama düğmesine bastı. Kapatmadan önce tam bir dakika boyunca çalmasına izin verdi. "Cevap yok. Sesli mesaj yok." Tekrar taradı
Günlük. "Bunların hepsi 770 numarasıyla: Pazartesi sabahı saat bir kırkta gelen. Otuz iki saniye sonra giden. Sonra yarım saat sonra giden. Saat dörtte gelen, sonra başka bir gelen.

Dün öğleden sonra saat bir buçukta tekrar aradım. Ardından dünün geri kalanında ve bugün on yedi arama yapıldı."

Will, Angie'ye "Kiminle temasa geçmeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Annemle."

Amanda kendi telefonunu çıkarmıştı. "Ters izleme yapacağım."

Faith mesajlara baktı. "Bu, kapaklı telefon ile Angie'nin arasındaydı, Pazar gecesi on iki-yirmi. Şöyle yazıyor: NE İSTİYORSUN? Kapaklı telefon cevap yazıyor: iPad. Birkaç saniye sonra da: NIGHTCLUB. ŞİMDİ." Yukarı kaydırıldı ve bir fotoğrafın indirilmesini bekledi.

Faith'in ağızı açık kaldı. Onlara telefonu gösterdi, afallamıştı.

Pazar gecesi saat 12:16'da Angie'ye, Josephine Figaroa'yı sırtını bir arabanın camına dayamış halde gösteren bir fotoğraf gönderilmişti. Bir adamın eli boynunu kavramıştı. Çılgılık atıyor gibi görünüyordu. Altında "KIZIM" yazıyordu.

Faith tekrar yukarı kaydırıldı. Bir fotoğraf daha vardı, bu Pazar gecesi 12:15'te gönderilmişti. Büyük bir av bıçağının ağız boğazına bastırılmış genç bir çocuğu gösteriyordu. Altında torunu yazıyordu.

Sara elini kalbine götürdü. Çocuğun dehşeti sanki onu kendi kollarında tutuyormuş gibi içini parçaladı. "Nerede o?"

Angie sanki bu da başka bir gizemmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Nerede-

" Sara susmak zorunda kaldı. Angie acıdan besleniyordu. Faith

kapaklı telefonu kontrol ederek gönderilen mesajlara baktı.

"Size gösterdiğim ilk fotoğraf, Jo Figaroa'nın fotoğrafı, bu kapaklı telefonla çekildi. Anthony'nin ikinci fotoğrafı ise Angie'nin aramaya çalıştığı 770'li numaranın kapaklı telefonu."

"770'li numara bir kullan-at telefona ait." Amanda belli ki ters izlemeye geri dönmüştü. "Hangi kuleden ping attığını bulmak için telefon şirketiyle birlikte çalışıyoruz."

Will sordu, "Anthony'nin o fotoğrafını kim gönderdi? Delilah Palmer mıydı? Harding miydi?"

Angie onu görmezden geldi.

Faith iPad'i eline aldı. Ana ekran düğmesine bastı. Angie ilk kez endişesini belli ederek, "Yapma," dedi. "Sen

."

"Neden olmasın? Torununuz bu yüzden kaçırıldı, değil mi? Bu iPad'de ne varsa onun için mi?"

Angie dudaklarını birbirine bastırdı. Faith'in düğmenin üzerindeki parmağını izledi.

Will, " şunu." dedi.

"Hayır." Angie onu durdurmak için elini ama Will onu itti. "Gücü açarsan, dosyalar silinecek" dedi.

"Hangi dosyalar?"

Angie hiçbir şey söylemedi.

Will dedi ki, "Yalan söylüyor. Aç şunu."

"Devam et," diye cüret etti Angie. "Dosyalar kaybolacak ve Anthony'yi bir daha asla göremeyeceğiz."

Faith, "Riske miyiz?" diye sordu.

Amanda iç çekti. "Bilgisayara götürmek trafikte bir saat sürer. Laboratuar. Çocuğun nerede olduğunu bilmiyoruz. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyoruz. Dosyalar çoktan silinmiş olabilir. Ya da açarız ve sileriz."

Will, "Schrödinger'in Kedisi" dedi.

Angie' göndermeyi anlamadığı açıktı, bu da Sara'ya bir zafer hissi verdi çünkü o anlamıştı.

"Tek ihtiyacınız olan bir Faraday kafesi," dedi Sara. "Elektrik alanlarını engelleyen topraklanmış, metal bir ekran. Bu yüzden telefonunuz asansörde çalışmak. Alt bodruma , asansörün içinde kalın ve iPad'i herhangi bir sinyal olmadan açabilirsiniz müdahale."

Angie homurdandı. Will'e, "Seni harekete geçiren şey bu mu?" diye sordu. "Evet," dedi Will ona. "Öyle."

Angie gözlerini devirdi. Hâlâ elini göğsüne bastırıyordu. Midesinden. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Neye bakıyorsun sen?"

Sara cevap veremedi. Charlie Glock'un Angie'nin üzerine kayıtlı olduğunu söylediğinden beri peşini bırakmayan aynı düşük seviyeli öfkeyle kavruluyordu. Sara'nın Will'le geçirdiği her güzel anın üzerinde Angie'nin gölgesi hep olacaktı.

"Aw." Angie dudağını büktü. "Küçük Sara üzgün. Yine bir Bambi Olayı mı ?"

Sara onu tokatladı.

Angie misilleme yapmak için elini kaldırdı ama Faith onun bileğini yakaladı, kolunu arkadan bükte ve onu duvara doğru itti. "Öldüğünü duyan kaç kişinin mutlu olduğunu unutma."

"Kaç tanesinin olmadığını unutma." Angie kolunu .
Bileğini ovuşturdu. "Eşyalarımı geri ver. Ben ."

Will dedi ki, "Hiçbir yere gitmiyorsun. Anthony kimin elinde? Sende olmadığını biliyorum."

Başını salladı, sanki adam anlayamayacak kadar aptalmış gibi güldü.

"Hayatında hiç kimseyi on yedi kez aramadın. Sen
Bu işin içine sıçtın, değil mi? Anthony'ı kaybettin ve şimdi onu geri
almaya çalışıyorsun. Bu yüzden bana cenaze evinde Jo'nun olduğunu
söyledin.

Delilah yerine. Reuben Figaroa'nın evine gitmemi istedin, Amber Alarmı
vermek zorunda kaldı." Ona yakın duruyor, herhangi bir şüphelinin
yapacağı gibi alanını daraltıyordu. "Planın ters gitti ve oğlunun o gece
kaybolduğunu anlamam için bana ihtiyacın vardı.

gitti." Bir adım daha yaklaştı. "Şu an buradayız. Anthony'nin burada olduğunu
biliyoruz.

Gitti. Onu geri almak için Reuben'e şantaj yapıldığını biliyoruz. Bana
bildiklerinizi anlatın. Bunu düzeltmek için yardım edeyim."

"Sana ne Will?" Avuçlarını Will'in göğsüne vurdu itti. "Bununla başa
çıkabilirim, tamam mı? Tüm hayatım boyunca yaptığım gibi kendime ve
aileme bakabilirim.

"Senin yardımın olmadan lanet olası bir hayat."

Will'in çenesi bir cam parçası gibi dışarı fırladı. "Torununuzun hayatı
tehlikede."

"Yapmam gerekeni yapmamı engelleyen sensin."

"Angie, lütfen. Bırak sana yardım edeyim. Sana yardım etmek
istiyorum." Sesi çaresizdi. "Eğer oradaki benim torunumsa, onu tanımak
için bir şansı hak ediyorum."

"İyi deneme." çekildi. "Jo senin değil. Elimi hamile bırakmadığın
sürece değil." Sara'ya sert bir bakış attı. "Ki eğer bu mümkün olsaydı, kız
arkadaşının ağzından bir sürü cenin dökülürdü."

Sara tekrar saldırmamak için vücudundaki tüm kasları gerdi.

Angie ona, "Will için bıraktığım notu okudun mu?" diye sordu.

"Evet."

Angie daha fazlası olmadığı için açıkça fırlatılmıştı.

"Lütfen," dedi Will. "Angie, küçük bir çocuk var. Senin ailen. Belki de tek ailen. Ona nasıl yardım edeceğimizi söyle."

"Ne zamandan beri aileye yardım etmeyi önemsiyorsun?" O bir verdi alaycı bir homurtu. "Ben senin ailenim. Kan kaybediyorum ve senin umurunda bile değil."

Will mendilini çıkardı. Angie'nin yanına bastırdı.

Sara onun kendisine bu kadar nazıkçe dokunduğunu görünce kalbinin sıkışmaya başladığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi Angie'ye. "İşlerin bu hale gelmesini istememiştim. Haklısın. Bu benim hatam."

Angie Sara'ya baktı. Gerçek ya da değil, Will'in dalkavukluğunun bir izleyicisi olduğundan emin olmak istiyordu.

Will dedi ki, "Seni incittiğimi biliyorum. Özür dilerim. Lütfen, Angie. Özür dilerim."

Angie gözlerini Sara'dan kaçırdı ama sadece Will'in acısını içine çekebilmek için.

Will, "Lütfen," diye tekrarladı. Sara bu kelimeyi onun ağzından kapmak istedi. Onun yalvarma sesinden nefret ediyordu. "Lütfen."

Angie kısa bir nefes verdi. "İşlerin benim için ne kadar kötü gittiğini biliyor musun?" Angie, Will'in elini kendi eliyle kapattı. Sara anlayamadı. yıkılıyor muydu yoksa her zaman yaptığı gibi Will'i mi oynuyordu?

"Yapmak zorunda kaldığım şeyleri biliyor musun? Sadece bu hafta değil, daha önce de?"

"Orada olamadığım için üzgünüm."

"Harding oydu, Will. Deidre çıkış , kapının diğer tarafındaki adam Harding'di."

Will bu sözleri bir darbe gibi algıladı. Bu bir rol değildi. "Bana onun öldüğünü söylemiştin."

"Şimdi öyle."

Yaşadığı şok Will'in neredeyse nutkunu tutmasına neden olmuştu. "Angie-"

"Bana yaptığı şey ..." Angie'nin sesi alçak ve sıkıntılıydı. Sözlerinin Will üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu. "Bunu Delilah'ya yaptı. Bunu pek çok kıza yaptı. Yıllarca. Onu durduramadım."

"Neden bana söylemedin?" Eli . Kızın saçlarını okşadı. "Bir şeyler yapabilirdim. Seni koruyabilirdim."

"Çok fena sıçtım bebeğim." Angie keskin bir nefes aldı. Ağlıyordu. "Seninle uğraştığımı biliyorum ama bu sadece Jo'yu korumak içindi. Anthony'yi geri almak için çalışırken ona hastanede biraz zaman kazandırmalıyım, iyileşmesi biraz zaman."

"Şimdi anlıyorum," dedi. "Anladım."

"Her şey nasıl bu kadar kötü gitti bilmiyorum. . ." Sertçe yutkundu. "Dale her zaman benden daha zekiymiş. Her zaman daha güçlü. İçime girdi yine kafamda. O ve annem, her zaman yaptıkları gibi. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Will, "Anthony'yi hâlâ geri getirebiliriz," dedi. "Sana yardım edeyim."

"Sadece altı güne daha ihtiyacım vardı. O zaman Anthony'yi alabilir, Jo'bakabilir, sonsuza dek mutlu olmasını sağlayabilirdim." Angie burnunu çekti.

"Birileri sonsuza mutlu hak ediyor, değil mi? Birinin ihtiyacı-" Sesi kesildi.

"Onu kaybedemem bebeğim. Ben zaten onu bir kez terk etti. Çocuğunu kaybedemem."

"Onu kaybetmeyeceğiz." Adamın elleri kadının omuzlarına gitti. Onun gözlerinin içine baktı. "Anthony'nin fotoğrafını sana annenin gönderdiğini söylediğinde Virginia Souza'yı kastettin, değil mi?"

Angie sertleşti.

"Değil mi?" diye tekrarladı.

Angie sarsılarak uzaklaştı. "Seni lanet olası pislik."

Will'in yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi belirdi. Bir kez olsun, manipülasyon yapan kişi olmayı başarmıştı.

Amanda'ya, "Dale Harding, Angie'nin pezevenkiydi. Virginia Souza onun alt kızıydı." Ellerini kirliymiş gibi gömleğine sildi. "Anthony Virginia'nın elinde. Fotoğrafı çeken o.

Ona sahip olan kişi o."

Angie ona ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum."

Adam ona tam bir küçümseme ifadesiyle baktı. "Güzel." Amanda

Angie'ye, "Virginia Souza nerede?" diye sordu.

"Git kendini becer, seni kurumuş yaşlı kaltak."

". aştınız." Amanda Faith'e söyledi,

"Onu hapishane koğuşuna götürün. Tıbbi yardım alın." "Hayır!" Angie panikledi. "Beni burada bırakın. Beni Jo'nun yatağına kelepçeleysin.

."

Amanda tekrar denedi, "Virginia Souza nerede?"

"Ona zarar vermeyecek. Babası en yüksek teklifi veren kişi." Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu. Yaraya bastırıyor, kanın akmasını sağlıyordu. Will ile tekrar denedi. "O iPad'de bir video var. Çok para edecek bir şey. Virginia bende biliyordu. Anthony'i iPad'le takas edebileceğini söyledi. Ben de
Dün sabah onunla buluşmam gerekiyordu ama bana ihanet etti."

Hâlâ etkilenmemişti. "Virginia doğrudan Reuben Figaroa'yı aradı. Bu yüzden müdahale etmemi istedin. Anthony'yi senin için geri alacağım, sonra ne olacak? iPad'de ne varsa satacak mısın?"

"Para umurumda bile değil. Bunu biliyorsun bebeğim." Amanda üçüncü kez sordu, "Virginia Souza nerede?"

"Onu aramadığımı mı sanıyorsun?" Angie talep etti. "Ortalıkta görünmüyor. Her zamanki yerinde değil. Kimse bana nerede olduğunu söylemiyor. Ondan korkuyorlar. Korkmalılar da." Angie tekrar gözlerini sildi. Gözyaşlarını hep kendine saklardı. "Ona güvenemezsin. O soğuk bir kaltak. Kimin zarar göreceği umurunda değil, özellikle de çocukların." Sara bu ironiyi çiğnedi.

"Başka bir şey daha var." Faith Angie'ye "Neden buraya geldin?" diye sordu.

"Her ihtimale karşı Jo'ya veda etmek için..." Angie koridora doğru baktı. "Amber Alarmı'nı bekleyip durdum ama gelmedi."

Faith, "Reuben onun kayıp olduğunu bildirmeyecek. Bunu kendi başına halletmeye çalışıyor."

"Anlamıştım." Angie çantasından mendillerden birini aldı. "Evine gidip onu kafasından vuracaktım."

Bir adamı öldürme planını rahat bir şekilde detaylandırması Sara'nın damarlarında soğuk bir ürperti yarattı.

Angie burnunu sümkürdü ve yan tarafındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Reuben olmadan iPad yine önemli. En yapacağım şeyi yapabilirim. iPad'i Anthony ile takas edebilirim."

"Kip Kilpatrick ile mi?" Faith tahmin etti.

Angie hâlâ Will'in dikkatini çekmeye çalışıyordu. Will kasıtlı olarak ondan uzağa bakıyordu. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum bebeğim. Sadece kızıma yardım etmeye çalışıyordum. O benim kim olduğumu bile bilmiyor."

Will'in yüzü taş kesilmişti. Angie'nin ona ne dair hiçbir fikri yoktu. Sara'nın tek umudu, bu yeni keşfedilen berraklığın eldeki krizden daha uzun sürmesiydi.

Amanda'nın telefonu çaldı. Bir dinledi, sonra onlara söyledi, "Reuben Figaroa evinden ayrıldı. Laslo Zivcovik arabada onunla birlikte. Peachtree'den batıya gidiyorlar. Piedmont'u geçtiler. Takipte üç araç var. Diğerleri evde kaldı."

Faith, "Şehir merkezinden uzaklaşıyor, alışveriş merkezlerine doğru gidiyor. Halka açık bir yer. Bir sürü insan. Ben olsam orada takas yapardım."

Amanda saatine baktı. "Alışveriş merkezi yeni açıldı. Henüz fazla kalabalık olmayacaktır."

Angie, "Keşif yapıyor. Laslo'yu bu yüzden getirdi. Reuben bir kontrol manyağı. Karısının öldürüldüğünü düşünüyor. Biri oğlunu çalmış ve para istiyor. Bu yüzden Kip'ten geçmek istedim. Virginia'ya Reuben'in fırsatını bulsa onu kafasından vururdu."

Amanda, "SWAT'ı oraya ne kadar hızlı gönderebilirim bilmiyorum. Buckhead karakolu derin destek sağlayabilir. Üç arabada üç ajanımız var. İş çıkış saatinin sonundayız. Buckhead'e varmamız bir saat sürer. Yolun bir kısmında ışıklar ve sirenlerle gidebiliriz ama -"

Sara, "Çatıda bir helikopter var." dedi. Acil nakiller için hava ambulansıyla uçmuştu. "Shepherd Spinal Center'da bir helikopter pisti var. Yolculuk sürenizi on beş dakikaya indirir."

"Mükemmel," dedi Amanda. "Faith, Angie'yi yatağa kelepçele ve APD'den biri onun üzerine otursun. Collier'la bağlantıları olmadığından emin ol. Will benimle helikopterle geliyor. O daha iyi bir nişancı ve Reuben onun yüzünü görmedi." Anahtarlarını Will'e fırlattı. "Tüfeğim arabanın arkasında. Dergiler kilitli kutuda. Benimkini al. hızlı doldurucu ve bir paket ."

Sara içgüdüsel olarak Will'in kolunu tuttu. Her şey çok hızlı geliyordu. Amanda insanları vurmaktan bahsediyordu. İnsanlar da karşılık veriyordu. Sara onun gitmesini istemiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu.

Will elini Sara'nın yüzüne götürdü. "Bu iş bittiğinde seninle evde görüşürüz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Will, Phipps Plaza'daki güvenlik ofislerinin duvarındaki haritayı inceledi. Reuben Figaroa ve Virginia Souza arasındaki el değıştirmenin kontrolden çıkmasının binlerce yolu vardı. Deshawn

Güvenlik şefi Watkins, Amanda için bunlardan birkaçını özetledi.

"Doğrudan kata yaklaşmak için dört olası nokta var Üç." Deshawn üç farklı yürüyen merdiveni işaret etti ve Ana avlunun içindeki üç kata da hizmet veren asansör. "Sonra Belk'ten geçerseniz başka bir yürüyen merdiven seti var. büyük mağaza. Biri yukarı, biri aşağı. Belk'in içinde bir asansör ve cadde girişinde de başka bir asansör var. Yok. burası ve burası hariç ana asansörlerin tamamı kapalı otoparka gitmektedir."

Amanda, "Yani resmen bir eleğin içindeyiz." dedi. Saatine . Buluşmanın tam saatinde ya da yarım saatinde gerçekleşeceğini varsayıyorlardı. Will'e, "Saat on bir on altı. Eğer Öğleni geçerse, bunu yeniden düşünmemiz gerekecek. Öğle yemeği için kaç kişinin buraya geleceğini bilemeyiz."

Deshawn, "Mağazalarda çalışan insanların çoğundan, daha çok çocuktan bahsediyorsun. Burası on iki buçukta doluyor."

Will duvardaki haritayı incelerken çenesini ovuşturdu. Yerleşim planı tanıdıktı. Sara'yla birlikte Phipps'e çok kez gitmişti. hoşuma giderdi. Alışveriş merkezi üç katlıydı ve düğün pastası gibi üst üste dizilmiş, küçük olan üst kat öne doğru itilmişti. Üç kat boyunca uzanan yuvarlak, açık bir avlu vardı. Korkuluklar cilalı ahşap ve altın rengi korkulukları olan camdı. Asansörün arkası camdı. Will, Marcus Rippy'nin gece kulübünü anımsamadan edemiyordu ama ortam bunun tam tersiydi. Yerler pırıl pırıldı. Tavan pencereleri bol miktarda güneş ışığı alıyordu.

Reuben Figaroa üçüncü kattaki yemek alanında oturuyordu. tıpkı bunca zamandır olduğu gibi. Oğlunu takas etmek için iyi bir yer seçmişti. Belki de yeri Virginia Souza seçmişti.

Salı günleri bile en üst kat okul öncesi çocuklar için bir mekke gibiydi. Legoland Discovery Center her Salı sabahı Toddler Time'a ev sahipliği yapıyordu. Sinema salonunda çizgi film maratonu düzenleniyordu. Tek sorun çocuklar değildi. Büyük, açık bir yemek alanı vardı. birkaç fast-food restoranı. Alışveriş merkezinin geri kalanına dağılmış yaşlılar ve yüzden fazla mağazayı gezen müşteriler vardı.

Eğer Will para için bir çocuğu takas edecekse, bunu burada yapardı. O.

Sonra tekrar, Reuben Figaroa'nın bir takas yapmak anlamına geliyordu.

Halka açık bir yer. Bir sürü silahı olan kontrolcü bir adam. A dehşete düşmüş küçük bir çocuk. Hayatını çocuklara zarar vermek üzerine kurmuş bir kadın.

Bu iş saat gibi de olabilir, cehennem gibi .

Will zihinsel olarak en iyi durum senaryosunu gözden geçirdi: Souza, Anthony ile alışveriş merkezine girer. İyi adamlar çocuğu yakalar ve onu babasına geri ver. İkinci en iyi: Souza yemek salonuna giderken onları atlatmayı başarır, Anthony'yi parayla takas eder, iyi adamlar onu ikinci katta tecrit eder, sonra da tutuklarlar.

Will en kötü senaryoyu, kadınlara vurmaktan çekinmeyen Reuben'in öç almak istediği senaryoyu düşünmek istemiyordu. Virginia Souza'nın elinde bir silah ya da bıçak ve bir çocuk olduğu senaryoyu. Kontrol etmenin mümkün olmadığı ikinci bir yere gittikleri senaryoyu.

Sonra Laslo vardı.

Bir de Souza'nın bir suç ortağı olma ihtimali vardı.

Sorumlu anne olarak, emirlerini yerine getirecek genç kızları seçme hakkına sahipti. İçlerinden herhangi biri, herhangi ikisi ya da üçü yemek alanındaki genç annelerden biri gibi davranıyor olabilir.

Souza'nın kızları sokaktan anlardı. Bir polisin ne yapacağını bilirlerdi. gibi görünüyordu. Souza'yı uyarabilirlerdi. Souza'yı uyarabilirlerdi.

ticaret güneye gitti. Hepsi Angie kadar vah iydi, sert ve acımasızdılar ve ailelerini korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdılar.

Amanda dedi ki, "Asansöre binmez. Bu hızlı bir kaçış değil."

"Kapalı otoparka inmek mantıklı olmaz." Deshawn tekrar haritayı, avludaki cam asansörü işaret etti. " ki kat a a ı inmesi gerekecek, o zaman en yakın çıkış burası. Ama asansörlerin garaja inmesini engelleyebiliriz.

istiyorum."

"Yap  unu." Will Amanda'ya, "Reuben'in var. Hızlı hareket edemeyecek."

"Umalım da bu alışveriş merkezinden çıkarken takip ettiğimiz kişi Reuben olmasın." Amanda Deshawn'a sordu, "Buradan nasıl çıkacaksın? Yürüyen merdivenlerden ikinci kata, sonra ne olacak?"

"Birinci seviye tek çıkış yolu." Deshawn hâlâ haritaya bakıyordu. "Kapalı otoparkı çıkarırsak, on iki sokak girişi var. Belk, Saks ve Nordstrom'da üçer tane. Sonra Monarch Court'tan iki giri imiz daha var ve bir giri imiz daha var.

Güney Bulvarı. Her ikisi de sizi Peachtree'ye ya da eyaletler arası götürebilir. Ben olsam vale park istasyonundaki bu çıkıştan giderdim."

"Mantıklı," dedi Amanda. "Reuben'in arabası Saks'önünde park halinde. Sa a dönüyor, arabaya biniyor, sonra da otoyola çıkıyor."

Will, "Ya da evde," dedi ama Amanda'nın bakışı bunun pek mümkün olmadığını d   nd   n  gösteriyordu.

Telsizi tıkladı. Odanın diğer tarafına doğru yürüdü, ekiple birlikte kontrol ediyor. APD'den 12 üniformalı polis Buckhead karakolu alışveriş merkezinin etrafına da ılmıştı. SWAT  atıdaydı ve k  edeki binaların karşısında konu lanmıştı. Alışveriş merkezinin güvenliği şüphe uyandırmamak için normal turlarına devam ediyordu. Reuben'in evinin önündeki kovalamaca arabalarında bulunan GBI ajanlarından     yürüyen merdivenlerin yanına da ılmıştı. Dördüncüsü Laslo'yu takip ediyordu.

son bir buçuk saattir alışveriş merkezini gözetliyordu.

Angie, Reuben Figaroa konusunda haklıydı. Kendisine taktiksel bir avantaj sağlamak için erken gelmişti. Bu iyiydi, çünkü Amanda'ya da adamlarını ayarlaması için zaman kazandırmıştı.

Will'in en büyük endişesi, Virginia Souza'nın da aynı şeyi yapıp yapmadı ıydı.

Kadını teşhis etmek için ellerindeki tek şey, dört yıl önce çekilmiş olan son kayıt fotoğrafıydı. Uzun, tel tel kahverengi saçları ve dağınık makyajı onu merkezi oyuncu kadrosunun yaşlı fahişe. Souza Angie'nin kadar zeki olsaydı, Phipps Plaza'ya kendisi gibi görünerek giremeyeceğini bilirdi. Alışveriş merkezi fark edilmemesi için fazla lüks bir yerdi.

Deshawn, "Bakım ekibini çağırabiliriz, belki yürüyen merdivene bir bariyer koyar, bozukmuş gibi görünmesini sağlarız" dedi.

Will, "Bu onun dikkatini çekebilir diye endişeleniyorum," dedi. "Hiç ürkek görünmüyor."

Will, "Hayır," dedi ama bu ille de iyi bir şey değildi. Sakin bir adam, kararını vermiş bir adamdı.

Reuben'i gözaltına alabilirler. Bunu yapmak için nedene gerek yoktu. Ama o zaman Souza'nın onu uyaran bir gözcüsü olabilirdi ve Anthony'yi bir daha gördüklerinde bir çukurda ya da internette olurdu.

Will duvardaki yüksek çözünürlüklü monitörlere baktı. Ekranlar tam renkliydi. Farklı güvenlik kameraları arasında geçiş yapmaya gerek yoktu. On altı ekran vardı. Duvarın ortasındaki en büyük monitör Reuben Figaroa'yı gösteriyordu.

Yemek salonunun arka tarafında, Will'in durduğu yerden bir kat yukarıda oturuyordu. Açık avlu omzunun hizasındaydı. Yan taraftan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Bir basketbol yıldızı bile üç kattan düşse kurtulamaz. Neyse ki, masalar hemen etrafı boştu. Diğer müşteriler geniş bir alan . Anneler, çocuklarını getirdikleri yerde tek başına oturan bir adamdan özellikle şüpheleniyorlardı. Çocuklar.

Reuben kılık değiştirmiş, kel kafasında sıkı bir Falcons şapkasıyla gelmişti. Önündeki masada bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Boyunu gizlemek için sandalyeye yığılmıştı. Bıyığı ve keçi sakalı tamamen uzamıştı çünkü her dört saatte bir tıraş olması gereken adamlardan . Üzerinde siyah bir tişört vardı.

ve siyah kot pantolon, tam olarak savaş kıyafeti değil ama yeterince yakın. Ayaklarının dibinde büyük bir spor çantası vardı. Tişörtünden dolayı silah taşımadığını biliyorlardı ama spor çantası rahatlıkla

Bir tüfek, otomatik makineli tüfek, tabanca ya da n de barındırabilir.

Amanda telsizi kapatmıştı. Will'e, "Laslo az önce alışveriş merkezinden ayrıldı. Arabayı Ritz-Carlton'a götürdü. Vale şeridine park etmiş. Bu gerçekleşmek üzere."

Deshawn, "Ritz'e gitmek için Nordstrom tarafını atlayacak." dedi.

"SWAT'a haber vereyim." Amanda telsizi Will'e verdi ve kapıya doğru yöneldi. "Faith yukarı geliyor. Ben yerimi alacağım. Will, sana nerede ihtiyaç duyulursa oraya gitmeye hazır ol. Kemer ve pantolon askısı."

Deshawn masa telefonunu aldı. Will'e, "Nordstrom güvenliğine biraz hareket göreceklerini düşündüğümüzü söyleyeceğim" dedi.

Will monitörleri izledi. Güvenlik ofisi, en üst kata çıkan tek bir yürüyen merdivenin hemen dışındaydı. Amanda tırmanırken tırabzana tutundu.

Reuben gibi o da kılık değiştirmişti.

zerinde mağazalardan birinden aldığı pastel mavi bir eşofman ve beyaz bir tişört vardı. Büyük antası, tabancası ve üç adet speedloader dışında boştu. Gzlk takıyordu. Sarkık, beyaz bir yaşlı kadın şapkası kafasındaydı. Ekipteki diğer herkes gibi o da iki yönlü telsiz olarak çalışan bir kulaklık takıyordu.

enesindeki bir titreşim aracılığıyla konuşuyor.

Reuben'e doğru yürümek yerine, Belk'in dışındaki masalardan birine, yaklaşık altmış metre uzağa oturdu. Sırtını Reuben'e dönmedi.

Takip arabalarındaki ajanlardan biri olan Phil Brauer elinde iki fincan kahveyle masaya oturmuştu bile. İyi uyum sağlamışlar, boş vakti olan yaşlı bir emekli çift gibi görünüyorlardı.

Amanda, "Yerimizdeyiz." dedi.

Deshawn Will'e, "Burayı temizlemeyeceğimize emin misin?" diye sordu.

"Bu onu uyarır."

"Bu büyük bir risk."

"Legoland'in içinde bir adamımız var, bir diğeri de tiyatroda. Herhangi bir sorun belirtisi olduğu anda her şeyi kilitleyeceğiz."

"Peki ya yayalar?" Yemek alanını gösteren monitörü işaret etti. "Orada en az bir düzine insan var."

Will, bebek arabalarında bebekleri olan dört genç annenin bulunduğu bir masa da dahil olmak üzere dokuz kişi saymıştı. Amanda kendini masadakilerin arasına yerleştirmişti.

kadınlar ve Reuben Figaroa. "Eğer bu çocuğu bugün alamazsak, onu elinde tutan kadın onu en yakın sübyancıya pazarlayacak."

"Tanrım." Deshawn bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Çocukla kaçmaya çalışırsa, onu rehin alırsa ya da başka bir şey yaparsa planın ne?"

Will tüfeği omzuna vurdu. "Tanrım."

Faith odaya girdi. Her zamanki GBI mavi gömleği ve kakisi yerine arabasının bagajında sakladığı siyah takım elbisesini giymişti. Silahı belindeydi. Deshawn'a başını salladı ve Will'e sordu, "ne var?"

"Amanda burada Brauer ile birlikte. Kendini Reuben ile bu masa arasına koydu." Dört genç anneyi işaret etti. Onlar Gülüyorlardı. İçlerinden biri bebeğini besliyordu. Bir diğeri telefonla konuşuyordu.

Faith, "Gerekirse Belk'in içinde siper alabilirler," dedi.

Will, "Legoland'de bir adamımız var. Mağaza Güvenlik sorun çıkarsa kapıyı indireceğini biliyor. Çocukları doğum günü partisinin olduğu arka tarafta tutuyorlar. Hediyelik eşya mağazası ön tarafta, bu yüzden orada çok fazla potansiyel sorun yok. Sinema da aynı şekilde. Çizgi film öğle saatlerinde sona eriyor, ancak APD'yi içeride, imtiyaz standının arkasında ve alışveriş merkezi çıkışında onları kilitlemeye hazır tutuyoruz." Kıza, alışveriş merkezinin duvardaki harita. "Burada, burada, burada ve burada yürüyen merdivenler var." İlgili bölgeyi işaret etti. "Laslo caddenin karşısına park etmiş durumda. SWAT dışarıda."

"İyiler. Onları görmedim."

"Tüm mağaza müdürlerine Souza'nın kayıt fotoğrafını verdik. Ona yaklaşmamaları söylendi. Fotoğrafı tezgaharlara verip bir sürü gevezelik başlatmak istemedik."

"Rezervasyon fotoğrafına benzemeyecek."

"Elimizdeki tek şey bu."

Faith gözlerini Reuben Figaroa'ya dikti. "O spor çantasını sevmedim. Bir milyon dolar nakit olsa bile o kadar büyük olmasına gerek yok."

Will onun bakışlarını monitörlere kadar takip etti. Reuben hâlâ masada oturmuş, dizüstü bilgisayarına bakıyordu. "Adamlarımızdan biri onun yanında oturuyordu ama Reuben ürktü, biz de geri çekilmek zorunda kaldık."

"Çantanın içinde ne olduğunu söyleyemedi mi?"

"Hayır, ama Reuben dizüstü bilgisayarda karısının ve çocuğunun resimlerine bakıyor, onları tekrar tekrar kaydırıyor."

"Kim o?"

Will büyük monitöre baktı. Genç bir kadın Reuben'e doğru yürüyordu. Üç masa ötede oturuyordu. Başını telefonuna doğru eğmişti. Beyaz kulaklıklar saçlarının arasında kaybolmuştu. Diğer annelerin çoğunun giydiği şeyleri giyyordu. bir spor kıyafeti varyasyonu.

Reuben dizüstü bilgisayarına geri dönmeden önce uzun bir süre kadına baktı.

Faith, "Ayakkabıları yanlış." dedi.

Will kırmızı ayakkabılara baktı. Slip-ons ayakkabılardı. "Yani spor ayakkabı giymediği için mi?"

"Salı sabahı spor kıyafetleriyle alışveriş merkezinde oturabilen bir kadın ayakkabılarını Walmart'tan almaz." "Ayrıca, yanında çocuğu yoksa neden burada?" diye ekledi.

Will yemek alanının çevresindeki diğer kadınları inceledi. Her zaman yanlarında bir tür çocuk vardı; ister bir bebek tutuyor olsunlar, ister yeni yürümeye başlayan bir çocuğu Legoland.

Deshawn, "Saat on bir yirmi sekiz." dedi.

"Yeşil ceket." Faith monitörlere bir adım daha yaklaştı. "Bu bir kadın, değil mi?"

Çift cinsiyetli görünümlü bir kadın birinci kattaki asansörün dışında bekliyordu. Koyu renk güneş gözlüğü ve Braves forması takıyordu. Beyzbol şapkasının kenarı aşağı doğru çekilmişti. Kot pantolonu koyu maviydi. Koyu yeşil ceketinin fermuarı neredeyse boynuna kadar çekilmişti. Elleri ceplere sıkıştırılmış.

Deshawn, "O burada çalışmıyor. En azından benim fark ettiğim kadarıyla."

"Bu Souza mı?" Faith sordu. "Çocuğu başka bir yerde, belki de alt kattaki bir arabada tutuyor olabilir."

İkinci bir yer. En kötü senaryoların en kötüsü.

Will telsizi açtı. "Garajda sessiz bir taramaya ihtiyacımız var. Park halindeki bir arabada Anthony var mı diye kontrol edin."

Kadın asansör düğmesine tekrar bastı. Eli tekrar ceketinin cebine girdi. Hareketlerinde kaçamak bir şeyler vardı. Belli ki gergindi.

Will radyoyu tekrar açtı. Amanda', "Asansörde biri olabilir. Yeşil ceketli. Beklemede kalın."

"10-4," dedi Amanda.

"Genç görünmüyor, değil mi?" Faith neredeyse burnunu monitöre dokunarak. "Kendini taşıma şekli. Telefonla konuşmuyor ya da müzik dinlemiyor. O ceket için hava çok sıcak."

Deshawn, "Asansöre bindiğinde yüzünü göreceğiz," dedi. Kapılar kayarak açıldı. Yeşil Ceket binerken başını kaldırıp bakmadı. Başını eğdi, ellerini hâlâ ceplerine sokuyordu. Kapılar kapanmaya başladı ama kolu dışarı fırlayarak kapıyı durdurdu.

"Kahretsin," dedi Faith. Başka bir kadın daha arabaya biniyordu. Asansör. Uzun boylu, sarı at kuyruklu, V yakalı bir tişört giymiş ve koşu şortu. İki kişilik bir bebek arabasını asansöre sokmaya çalışıyordu. Ön koltukta bir bebek vardı. Lego filminden bir karakter gibi giyinmiş küçük bir kız arkada uyuyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Faith. "Bu iki çocuk demek. İki rehine."

Onlar izlerken, Yeşil Ceket eğildi, bebek arabasının önünü kavradı ve asansöre doğru çekti. Kapılar kapanmadan önce karşılıklı bir hoşbeş oldu. Sessizce üçüncü kata çıktılar.

"Hâlâ kameraya bakmıyor," dedi Faith. "Kimse başını her zaman böyle aşağıda tutamaz."

Will telsizi ağzına götürdü. "Yeşil Ceket, asansörden iniyorum."

Phil Brauer masadan kalktı. Kahve fincanını çöp kutusuna attı. Yeşil Ceket sarışına manevrasında yardım etti.

bebek arabasını asansörden çıkardı, sonra sinemaya doğru yürüdü. Brauer başka bir masaya oturdu. Telefonunu kulağına götürdü. Will telsizden adamın sesini duydu. "Şapkadan anlaşılmıyor. Koyu renk saçları var. Doğru yaşta görünüyor."

Hepsi ekranlara doğru eğildi. Yeşil Ceket gişenin önünde durdu. Film saatlerini gösteren panoya baktı.

"Bu o mu?" Faith sordu. "Yapamam-"

"Temas kurun," dedi Amanda.

Reuben Figaroa ayaktaaydı.

Tandem bebek arabalı sarışın masasının diğerk tarafında duruyordu.

Virginia Souza.

Alttaki kız iyi temizlenmişti. Saçlarını ağartmak yerine bal sarısına boyamıştı. Makyajı abartısızdı. Kıyafetleri vücudunu vurguluyor, ancak çok fazla göstermiyordu. Alttaki kız

At kuyruğı ona daha genç bir görünüm kazandırmıştı. Buraya daha önce de gelmişti,

Uyum sağlayacağından emin olmak için diğerk kadınları incelemek için zaman ayırdı.

"Ben Anthony," dedi Faith.

Haklıydı. Anthony bebek arabasının arkasındaydı. Anthony bebek arabasının arkasındaydı.

Pembe giyinmişti. Bacakları kıvrılmıştı. Koltuk için çok büyüktü. Gözleri kapalıydı. Şekilleri

Angie'nin. Cildi Angie'nindi. Tehlikesi Angie'nindi.

Will telsizi tıkladı. "Bu o. Yanında Anthony ve bebek arabasında bir bebek var. İkinci bir kadın daha var, muhtemelen yedek, üç masa ötede, kırmızı ayakkabılı."

Amanda, "Alfa ekibi, Delta ekibi, ." dedi. Legoland'i ve tiyatroyu kapatıyordu.

Faith sordu, "Ne diyorlar? Orada öylece duruyorlar."

Belli ki Reuben ile Souza arasında sert bir tartışma yaşanıyordu. Will, adamın yumruklarının sıkıca sıkılmış olduğunu gördü. O da Anthony'yi kaybetmenin onu öldürmenin zevkine değip değmeyeceğine karar verememiş gibi önce oğluna, sonra Souza'ya baktı.

Faith, "Ona yedeğinden bahsetmiş," diye tahmin etti. "Onun tepesinde olmamasının tek nedeni bu. Kırmızı Ayakkabı'nın bir silahı olmalı."

Will, "iPad," dedi, çünkü bu kadınların nasıl çalıştığını biliyordu. "Souza, Reuben'a daha fazla para ödemek istiyor. Angie'den iPad'i alabileceğini düşünüyor."

Amanda araya girdi. "Brauer mesaj attı. Onları duyamıyor. Kırmızı Ayakkabı'nın ne yaptığını göremiyor. Ellerini gören var mı?"

Will ona, "Telefonu kucağında." dedi.

"Çanta," dedi Faith, çünkü oradaki hemen her kadın gibi Kırmızı Pabuçlu'nun da bir tabancayı rahatlıkla alabilecek bir çantası vardı.

Phil Brauer sandalyesini hareket ettirerek yana döndü. Bir şey okumak için gözlüğe ihtiyacı varmış gibi cep telefonunu uzatıyor, çevre görüşünü kullanarak Green Jacket'ı kontrol ediyordu.

Hâlâ gişe saatlerine bakıyordu. Elleri hala ceplerindeydi.

Faith, "Oturuyorlar." dedi.

Reuben sandalyesindeydi. Eskisi gibi çökmemişti. Omuzları dikti. Bacakları o kadar uzundu ki dizleri küçük masanın diğer tarafına ulaşıyordu. Souza sandalyesini geri çekmek zorunda kaldı. Onunla yüzleşebilsin diye. Ağız hareket etmeye devam etti. Sözlerinin yarattığı etkiyi göremiyor gibiydi.

Faith, "Bu çok uzun sürüyor. Hayatının yarısından erkeklerle çalıştı. Adamın patlamak üzere olduğunu neden göremiyor?"

"Sadece içeri gir." Deshawn'ın sesi çaresizdi. "Neden hareket ? Kimse silahlı değil."

"Bir bebeği balkonun kenarından aşağı atmak için silaha ihtiyacınız yok."

"Tanrım."

Will gözlerini kısarak bebek arabasının ön koltuğundaki bebeğe baktı. "Bebeğin hareket edip etmediğini anlayabiliyor musun?"

Faith başını salladı. "Bebek bezi çantası, biberonlar, ekstra battaniyeler, ıslak mendiller nerede?"

"Sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden bir bebek getirsin ki? Çok fazla sorun çıkarıyorlar." Tekrar söyledi, "Bu çok uzun sürüyor."

Reuben Figaroa da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Ellerini kucağında birleştirmişti. Çantasına uzanmıyordu.

Çanta. Konuşmuyordu. Souza ona ders verirken ona ters ters baktı. Öfkesi masadaki üçüncü bir kişi gibiydi. Will, sırtındaki krankın gittikçe sıkılaştığını neredeyse görebiliyordu. Souza'nın ya ne yaptığından haberi yoktu ya da tüm gücün kendisinde olduğunu sanıyordu.

Reuben Figaroa güçlü kadınlardan hoşlanmazdı.

"Kırmızı Pabuçlar kalkıyor."

Genç kadın ayağa kalktı ve yürüyen merdivene doğru yürüdü. Telefonunu kulağına dayamıştı.

Will gözlerini Virginia Souza'dan ayırmadı. Reuben'i uyarıyordu. Bir şey hakkında, ona bir ültimatom vererek. Parmağını havaya kaldırdı. Sandalyesinin hareket ettiğini ve onu masaya daha da yaklaştırdığını fark etmemiş gibiydi.

Will, "Ayaklarını sandalyenin ayaklarına dolamış." dedi.

"Masanın altında ne yapıyor?"

Reuben'in elleri bir şeylerle uğraşüyor, bir şeyleri soyuyordu.

Will telsizi ağzına götürdü.

Her şey o kadar hızlı oldu ki düğmeye basacak zamanı olmadı.

Souza'nın sandalyesi öne doğru çekilerek onu arkaya doğru sıkıştırdı.

Reuben

büyük bir bıçağı boğazına sapladı. Elleri yukarı kalktı. Adam bir eliyle kadının bileklerini tutarken, diğer eliyle masanın altından karnına tekrar tekrar bıçak sapladı.

"Kahretsin!" Faith tısladı.

Souza'nın sandalyesinden aşağı kan döküldü. Yere yığıldı.

Reuben spor çantasıyla ayağa kalktı. Anthony'ye doğru uzandı.

"Dikkat et!" Deshawn çığlık attı.

Yeşil Ceket Reuben'e doğru çekiliyordu. Çift namlulu, paslanmaz çelik Yılan Katili. Derringer'dan yapılan iki atış, on adet 38'lik özel mermiyi havada uçuracaktı.

Phil Brauer kadına doğru koştu ama fark etmedi.

Reuben spor çantasından bir Sig Sauer çıkardı ve Yeşil Ceket'i başından vurdu.

"!" Amanda emretti. "Şimdi!"

Will, tüfeği sırtına çarparak odadan kaçtı. Faith de peşindeydi. Avludan elli metre uzaktaydılar, yemek alanının bir kat altındaydılar. Koşu bandında koşuyormuş gibi hissediyordu. büyük açıklığın etrafında dönüyordu. İleriye doğru attığı her adım onu iki adım geriye götürüyordu. Faith yürüyen merdivenle üçüncü kata çıktı. Will avlunun uzak tarafına geçti. Tüfeğine sarıldı, dizlerinin üzerinde yerde kaydı ve Reuben Figaroa'nın durduğu yerin karşısında pozisyon aldı.

Will'in tüfeğinin namlusu parmaklığa dayanmıştı. Gözü dürbünde idi. Emniyeti kapalıydı. Parmağı tetik korkuluğu boyunca uzanıyordu.

Bir nefes aldı.

Kırk yarda.

Atışı uykusunda bile yapabilirdi ama Reuben Anthony'yi göğsüne bastırması, dev kolu oğlunun kaburgalarını eziyordu. Sig Sauer'in namlusu Anthony'nin şakağına dayanmıştı.

Amanda, "Bırak onu!" dedi.

Duruşu genişti. Tabancasını çıkarmıştı, hedefinden on beş adım uzaktaydı. Faith yürüyen merdiveni durdurmuştu. Merdivenlere doğru uzanmıştı. Phil Bauer bir masanın arkasında diz çökmüştü. Bir masa oluşturmuşlardı.

üçgeni, Reuben'i içeride hapsediyordu. Will gibi, hepsi bir atış arıyordu. Will gibi, hepsi de yetersiz kalıyordu. Anthony babasının kalbini, ciğerlerini, karnını, bir kurşunun durabileceği her yeri Onu.

Reuben bağırdı, "Geri lan!"

Will tüfek dürbününden baktı. Reuben'in parmağı tetiğe dolanmıştı. Tek bir seğirmeyle Anthony'nin hayatı sona erecekti. Will, Amanda'nın da kendisiyle aynı kontrol listesinden geçtiğini biliyordu. Eğer Reuben'in bacağını vurursa, yine de tetiği çekebilirdi. Eğer kafasına nişan alır ve ıskalarsa, yine de tetiği çekebilirdi. Eğer kafasını vurursa, yine de tetiği çekebilirdi. Eğer en ufak hata yaparsa, altı yaşında bir çocuğu öldürebilirdi.

Amanda dedi ki, "Etrafınız sarıldı. Çıkış yolu yok." "Çekil lan yolumdan."

Will gerildi. Reuben bir atletin reflekslerine sahipti. Saniyeler içinde bileğine bir fiske vurup Amanda'yı vurabilirdi ve Will aynı kötü seçimlerle baş başa kalırdı.

Reuben Amanda'ya doğru yürüdü. yüzünden topallıyordu. "Geri çekil, sürtük."

"Bunu yapmak istemezsin." Amanda geri . Will'in görüşü asansörün önünden geçerken engellendi. "Silahını indir ve konuşalım."

Reuben yürümeye devam etti, Anthony göğsüne sıkıca sarılmıştı. Will onun karşısına geçti, tüfeğini kaldırdı ve temiz bir atış için dua etti.

Reuben asansörün düğmesine bastı. "Buradan çıkıyorum."

"Çocuğu yere bırak," dedi Amanda. "Onu yere bırak ve konuşalım."

"Kapa çenenil!"

Babasının bağırma sesi Anthony'yi sersemliğinden uyandırmaya yetmişti. Ne olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. oluyor. Çığlık atmaya başladı, tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi tiz bir ses.

Asansörün kapıları açıldı. Reuben bindi. Will asansörün cam duvarına doğru düz bir çizgi çizdi. Hâlâ ateş edemiyordu. Bu mesafeden bile, kurşunun Reuben'in içinden geçip Anthony'yi öldürmeyeceğinden emin değildi.

Kapılar kapandı.

Will atriyumun etrafında koşarak geri döndü. Asansör vagonu İkinci kata. Bir sonraki yürüyen merdivene doğru koştu. Merdivenler yukarı çıkıyordu. Will ayaklarını sürüyerek aşağı indi, ayakları metal basamaklara takılıyordu. O da raylara tutundu, bacaklarını kaldırdı ve vücudunu aşağıya doğru fırlattı.

Asansör kapıları açıldığında ayakları yere değdi.

Anthony ağlıyordu. Babasının kollarından kurtulmak için kıvranıyordu. Reuben çocuğu ve silahı tutmak için mücadele ediyordu. Çocuğa sessiz olması için bağıırıyordu. Will, yürüyen merdivenin arkasını siper alarak çömelerek koştu. Tüfeğinin dipçığı omzuna saplanmıştı. Bir gözünü nişangâhtan ayırmıyordu.

Anthony kollarını açarak çırpınmaya devam etti. Ayakları tekmeledi ve babasının kötü dizine bir darbe indirdi. Reuben onu düşürdü.

Will arkasını döndü ve tetiği çekti. Dünya dönmeyi bıraktı.

Tüfeğin dipçığı Will'in omzuna doğru geri tepti. Namlunun ucunda bir parlama oldu. Fişek yana doğru fırladı. Mermi, yoğun havayı bir un çuvalını kesen bir bıçak gibi yarıdı.

Reuben Figaroa'nın omzu geriye doğru sarsıldı. Asansör kapılarına çarptı ve zemine kaydı.

Will de onu takip ederek tek dizinin üzerine çöktü. Tetik parmağı tekrar geri çekilmeye başladı ama Anthony onu durdurdu.

Reuben Sig'i oğlunun sırtına doğrultmuştu. Hedefi sabitti. Will kurşunu yanlış omzuna sıkılmıştı.

Reuben, "Buraya gel oğlum," dedi.

Will, Anthony'den on beş adım uzaktaydı. Reuben iki metreden azdı.

"Anthony," dedi Will. "Koş."

Anthony kımıldamadı.

Will daha iyi bir açı yakalamak için dizini yerde kaydırды. Reuben'in yanları, derin asansör oyuğu tarafından korunuyordu. Onu indirebilecek tek atış önden gelmeliydi.

"Dur." Reuben'in gözleri Anthony ile Will ve sonra da Faith arasında gidip geldi.

Yürüyen merdivenin diğer tarafındaydı. Yine Reuben'in merkezinde olduğu bir başka üçgen. Will, daha fazla memur yaklaşırken ayak seslerini duydu ama gözünü Reuben Figaroa'dan ayırmaya cesaret edemedi.

"Anthony," diye emretti Reuben. "Buraya gel, evlat."

Faith dedi ki, "Anthony, tatlım. Bana gel. Her şey yolunda."

Will biraz daha yana kaydı. Parmağı tetiğin üzerinde gerildi. Reuben, "Şimdi, Allah kahretsin!" diye bağırdı.

Anthony geri adım attı.

Will parmağını tetikten çekti.

Reuben yaralı kolunu oğluna doladı. Anthony onun içine düştü, başı babasının yüzünü kapattı. Sig, çocuğun şakağına bastırdı. Anthony mücadele etmedi. Konuşmadı. Babası öfkelendiğinde hareketsiz kalmayı öğrenmişti. Tüm korkusu, üvey büyükannesinininki gibi titreyen dudağına kanallı oldu ve

Gözlerinde Angie'den miras kalan bir kızgınlık vardı.

Will'le taciz hakkında konuştuğunda, bundan hiç . Sadece tavsiye verdi: *Tek yapman gereken bitene kadar beklemek.*

Anthony kaçınılmaz olanı bekliyordu. Çılgılık atmıy. Vurmayı. Morarmış göz. Yarılmış dudak. Kapının açılmasını beklerken uykusuz geceler.

"Geri ." Reuben elinin yan tarafını oğlunun omzuna dayamak zorunda kaldı. Nefes nefese kalmıştı. Kurşun deliğinden kan akıyordu. Köprücük kemiğinin hemen altında. Üst kattakiyle aynı çıkmazdaydılar ama şimdi Reuben daha da çaresizdi.

Will dedi ki, "Silahını indir. Bunu yapmak istemezsin."

"Kahretsin." Reuben'in eli titremeye başladı. Kan diğer kolundan aşağı kaydı. Kasları spazm geçiriyor, göğsünü geriyor ve omuzlar. "Bana neyle vurdun?" "Hornaday 60 grain TAP URBAN."

"Polis için Taktiksel Uygulama." Göz kapakları ağırdı. Yüzü terden kayganlaşmıştı. "Kentsel ortamlar için azaltılmış penetrasyon."

Will, dizini ileri itmek için arka ayağını kullandı. Yan taraftan gelemezdi. Yaklaşmak zorundaydı. "Görünüşe göre cephaneni biliyorsun."

"O sürtüğün çektiği yılan avcısını gördün mü?"

"Muhtemelen fişek yatağında .410 Bond vardı."

"Onu durdurduğum için şanslıyım." Reuben gözlerindeki teri kırptırdı. Will, adamın görüşünün bulanıklaşıp bulanıklaşmadığını merak etti. Çok fazla

köprücük kemiği yakınındaki önemli şeyler. Subklavian arterler. Subklavian damarlar. Sara bilirdi. Reuben Figaroa'nın otopsisinde hasarı kaydedecekti çünkü adam Angie'nin torununa zarar verdiyse buradan canlı çıkamazdı.

Will, "konuşalım," dedi. "Ameliyat olman gerekecek. Sana yardım edebilirim."

"Artık ameliyat yok." Başını salladı. Gözlerini daha fazla kırptıyordu. Şimdi yavaşça. Kolu Anthony'nin etrafında o kadar sıkı değildi. Sig'in namlusu yukarı doğru eğilmişti ama Reuben hâlâ oğlunun beynine bir kurşun sıkabilirdi.

Will yaklaştı.

Faith bir ses çıkardı. Anthony ona baktı. Will . Kızın çocuğu kandırmaya çalıştığını biliyordu.

"Yapma." Reuben silahı düzeltti.

Will sordu, "Sig'in tetik çekişi ne kadar? Beş buçuk pound mu? Altı mı?"

Reuben başını salladı.

"Neden parmağını oynatmıyorsun? Hata yapmak istemezsin."

"Ben hata yapmam."

Will yaklaştı. Üç metre. Eğer Reuben biraz yana kayarsa, Will kafa atışı için yeterince yakındı. Bir tane yapmak için. Almak için. Bir. Will, Reuben'in elindeki silaha güvenemezdi. Yine üst kattaydı. Reuben bir fiske vurup Will'i öldürebilirdi. Bir fiske vurup geri dönüp Anthony'yi öldürecek.

Will, "Pek iyi gitmiyorsun, dostum." dedi.

"Değilim," diye kabul etti. Anthony'nin etrafındaki kol gevşemeye başladı. Tekrar. Çocuk çekilebilirdi, ama Reuben hala silahı ateşleyebilirdi. Anthony'ye. Will'e.

"Bunu konuşarak ." Will tekrarlardı. Birkaç santim daha yaklaştı. Tüfek önünde duruyordu. Silah otuz beş santimdi. Bir eli kabzada, diğeri dipçikteydi. Will elini daha uzağa kaydırdı. namludan aşağı. Silah patlarsa omzu yerinden çıkacaktı. Sırtını eğerek fazladan alan yanılsaması yarattı.

Reuben, "Oğlumu yalnız bırakamam," dedi.

Will çocuğa bakamıyordu. Angie'nin ona bakan gözlerini göremiyordu. "Anthony'yi yanında götürmek zorunda değilsin."

"Onun için hiçbir şey kalmadı," dedi Reuben. "Jo gitti. Kariyerim gitti. O video ortaya çıkarsa özgürlüğüm de gider."

Will, "Ne kadar yakın olduğumu görüyor musun?" dedi.

Reuben'in göz kapakları dalgalandı. Sigarasını düzeltti.

Will, "Tetiği hemen şimdi çekebilirim," dedi.

"Ben de öyle." Reuben'in nefes alış veriş sığıdı. Cildinin rengi yoktu. Will onun yüzündeki her bir gözeneği, her bir saç telini görebiliyordu. "Oğlumu yalnız bırakmayacağım." Yutkundu. "Jo bunu istemezdi. Gerçek annesi onu terk etti. Oğlunu asla terk etmezdi."

Will kendini daha yakına itti. Reuben'in bunu neden yaptığını, kontrolünü kaybetmesinin hayatını nasıl alt üst ettiğini düşündü. "Bunu nasıl durdurabilirim, Reuben?" diye sordu. Bana oğlunu nasıl kurtaracağımı söyle."

"Onu kim öldürdü?"

Will ona söyleyebileceği en iyi yalanı, oğlunu öldürmesini engelleyecek yalanı düşünmeye çalıştı. Jo'nun hâlâ hayatta olduğunu.

Reuben'in uğruna yaşayacağı bir şey mi vardı? Jo ölmüştü ama cinayetin arkasındaki kadın polis gözetimindeydi? Jo'nun annesi olduğunu mu? Kendi torununu fidye için kaçırmaya çalıştığını mı?

Reuben'in sabrı tükenmişti. "Kim, dostum? Jo'yu kim öldürdü?"

"Üst kattaki kadın." Doğru kararı verip vermediğini anlayamadı. ama devam etmek zorundaydı. "Adı Virginia Souza. Jo'yla hapishanede tanışan bir fahişe. Tartışmışlar. Souza, Jo'nun intikam."

Will'in içini rahatlatan bir şekilde, Reuben sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını sallamaya başladı. "Uyuşturucu yüzünden miydi? Ne için kavga etmişlerdi?"

"Evet." Will bir milimetre daha hareket ettirdi, sonra bir milimetre daha. Eli namludan aşağıya doğru kaydı. Dipçiği güvenle tutamayacağı kadar uzağa. Artık tüfeği güvenle ateşlemesinin hiçbir yolu yoktu. "Souza Jo'nun zengin olduğunu, parası olduğunu biliyordu. Onu partiye kadar takip etti. O da

onu kaçırdı. Anthony'i kaçırdı."

Reuben tekrar başını salladı. Nedeni çok açıktı. Karısı bağımlılığını gizlemişti. Başka şeyleri de gizlerdi. "Kaltak artık öldü."

Will, "Doğru," dedi.

"Jo da." Yutkunmak için durdu. "Bana ihanet etti. Sahip olduğumuz her şeye ihanet etti. Beni dinlemedi."

"Kadınlar böyle yapar."

"Sadece alırlar, alırlar ve bir hiçmişsiniz gibi tükürürler."

Sig'in namlusu tekrar yukarı doğru eğilmişti, ama yine Anthony'nin kafasını açmaya yetmemişti. Reuben bocalıyordu. Kasları seğiriyordu. Sinirleri dizilmişti. Parmağı tetiği yanlışlıkla ya da bilerek çekebilirdi. İster Will'i, ister

Anthony'nin başına gelenler hassas bir dans olacaktı. "Kıpırdamayı kes," dedi Reuben.

"Hareket etmiyorum." Will hareket etti.

Reuben'in boğazı yutkunurken esnedi. "Benden sakladı. Hapları. O videoyu çaldı. Çalan kişinin olduğunu biliyorum. Hayatımı mahvetti. Oğlumunkini de." Tekrar yutkundü. "Oğlumun."

Will artık yeterince yaklaşmıştı. Sadece tek bir şeyi tutabilirdi: Silahı ya da Anthony'yi.

Anthony ya da Will.

Bütün mesele silahın hangi yöne doğrultulduğuydu.

" yok." Reuben şimdi Will'e bakıyordu, gözlerinde bir düzlük vardı. Ağzı açık kaldı. Dudakları morarmıştı. Hava almakta zor. Yavaşça göz kırptı. Tekrar göz kırptı, daha da yavaş. O üçüncü kez göz kırptı ve Will ileri atıldı, kolu havada sallanarak Anthony'yi elinin tersiyle yolundan çekti.

Reuben'in kafası patladı.

Will'in yüzüne ve boynuna sıcak kan sıçradı. Kemik onun içindeydi ağzından burnuna kadar. Gözleri yanıyordu. Geriye düştü, tüfeği düşürdü. Yüzünü tırmaladı. Kas ve doku telleri parmaklarına dolandı. Hapşırıldı. Kan yere sıçradı. Yapabilirdi zar zor . Ayaktaydı, katliamdan kaçabilecekmiş gibi geriye doğru yürüyordu ama katliam her tarafını sarmıştı.

"Will!" Amanda onu kolundan tutup öne doğru çekti. Tökezledi, Kendi ayaklarına takılıp düşüyordu. Onu çekmeye devam etti, sonra avlu boyunca sürükledi, duvardan sekerek geçtiği bir koridordan aşağı indirdi. Tamamen kördü. Ayaklarının altında halı vardı. Gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Kıymıklar gözbebeklerini parçalıyordu - Reuben Figaroa'nın kemik, diş ve kıkırdak parçaları.

." Amanda onu aşağı itti.

Soğuk su ağızına, yüzüne aktı. Gri madde parçaları derisinden aşağı kaydı. Işık gördü. Gözlerini kırptı. Beyaz gördü. porselen, uzun bir musluk. Banyodaydılar. Lavabonun üzerine eğilmişti. Will sabunluğa uzandı. Duvardan koptu. Torba patladı. Sabundan bir avuç alıp yüzünü ve boynunu ovdu. Gömleğini yırttı. Cildi çiğ olana kadar göğsünü ovdu.

"Dur," dedi Amanda. "Kendine zarar vereceksin." Ellerini tuttu. Derisini soymadan önce onu durdurdu.

Vücudunu. "İyisin," dedi ona. "Nefes al."

Will nefes almak istemiyordu. İnsanların ona nefes almasını söylemesinden bıkmıştı. Kafasını başka bir musluğun altına soktu. temiz lavabo. Ağızını . Ağızını çalkaladığında su pembeydi. kaseye tükürdü. Yüzünü ovuşturdu, derisini kaşıdı, gözlerinde ve saçlarında Reuben Figaroa'dan başka parça kalmadığından emin oldu.

"Biraz daha su iç."

Kulağından bir şey çıkardı. Kırmızı bir kum, azı dişinin bir parçası.

Will dişi duvara fırlattı. Ellerini leğene dayadı. Nefesi ciğerlerinde ateş gibiydi. Cildi yanıyordu. Yüzünden ve boynundan hayalet kan damlaları süzülüyordu.

"yok," dedi Amanda.

"Her şeyin yolunda olduğunu biliyorum." Gözlerini kapattı. Her şey yolunda değildi. Her yerde kan vardı. Lavabolarda. Yerde birikiyordu. Banyo buz gibiydi. Soğuktan titriyordu.

"Anthony?" Gevelemelerini önlemek için dişlerini sıktı. "O güvende. Faith onu aldı."

"Tanrım," diye mırıldandı Will. Nefes alış verişini düzenlemeye, vücudu üzerindeki kontrol hissini geri kazanmaya çalıştı. Gözlerini sıktı.

Kapa çeneni. "Faith'in bir hattı olduğundan emin değildim."

"O . Ben . Hepimiz yaptık. Ama o bizden önce ." Amanda dağıtıcıdan kağıt havlu çekmeye başladı. "Reuben Figaroa öldürüldü kendisi."

Will şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Anthony gittiği anda Reuben silahı çenesinin altına dayadı ve tetiği çekti."

Will ona inanamayarak baktı.

Başını salladı. "Kendini öldürdü."

Will olayı kafasında canlandırmaya çalıştı ama tek hatırladığı, Anthony'yi iterken çocuğun düşüp kendine zarar vermesinden duyduğu kısa süreli endişeydi.

Amanda, "Sen her şeyi doğru yaptın Will. Reuben Figaroa bir seçim yaptı."

"Onu kurtarabilirdim." Will yüzünü bir kâğıt havluyla sildi. Kaba kâğıt bir kedinin dili gibiydi. Aşağıya baktı, bir şey görmeyi bekliyordu. kan görmek ama sadece suyun koyu lekesini bulmak.

Faith, Anthony'nin yüzünü başka bir banyoda mı siliyordu?

Silah , çocuk Reuben'e Will kadar yakın . Reuben'in oğlu kaç yıl boyunca babasının beyninin kaygan liflerinin yüzünün kenarından aşağı damladığını hissedecekti? Kaç gece çığlık atarak uyanacaktı?

burnuna çektiği gri madde ve kemikle boğuluyor muydu?

"Will," dedi Amanda. "Onu nasıl kurtarabildin?"

Will başını salladı. Yanlış bir seçim yapmıştı. Yalan ağzından çıkarken bile bunu içinde hissetmişti. "Ona Jo hakkındaki gerçeği söyleseydim Reuben silahı bırakırdı. Onun Canlı. Uğruna yaşayacağı bir şey vardı." Kağıdı buruşturup havluyu bir top haline getirdi. "Anthony'yi yalnız bırakmamakla ilgili söylediklerini duydunuz, Jo bunu istemezdi. Eğer hala ailesinin öldürölme ihtimali olduğunu düşünseydi tetiği çekmesine imkan yoktu. bozulmamış."

"Ya da onun yerine seni vuracaktı. Ya da herhangi birimiz tarafından vurulabilirdi, çünkü iki kat bir kadını bıçaklayarak öldürdü. Başka bir kadını başından vurdu. Neredeyse on yıl boyunca karısını dövdü. Kendi oğlunu öldürmekle tehdit etti. Bunu nereden çıkarıyorsun? Reuben Figaroa ve karısı arasında sihirli bir şekilde çağırabileceğiniz ve her şeyi yapabileceğiniz romantik bir bağ olduğu düşüncesi daha iyi mi?"

Will kağıt havluyu çöpe attı.

"Eğer birini seviyorsanız, onu incitmek için elinizden geleni yapmazsınız. Ona işkence etmezsiniz. Onları dehşete düşürmez ya da sürekli korku içinde yaşamalarına neden olmazsınız. Aşk böyle işlemez. Normal insanlar böyle çalışmaz."

Will'in Amanda'ya fazla bir şey olmadığını söylemesine gerek yoktu. Angie ve Reuben arasındaki gün ışığı. "Teşekkürler, ama sanırım bugünkü kıssayı es geçeceğim."

Amanda cevap vermedi. Adamın çıplak göğsüne bakıyordu. Sigaraların etine işlediği yuvarlak, mükemmel Os. Ve Elektrik yanıklarının bıraktığı siyah dövme. Deri greftinin etrafındaki Frankenstein dikişleri, bir yaranın kapanmayı reddettiği zamandan kalma.

Sara'dan önce kendini örtmek için çırpınırdı. Şimdi ise son derece rahatsızdı.

Amanda ceketinin fermuarını açtı. "Ziyaret günlerinde seni izlemeye gelirdim."

Ziyaret günleri. Çocuk Yuvası'nı kastediyordu. Will, ziyaretlerden korkmaya başlayana kadar onları hep dört gözle beklemişti. Bütün

çocuklar yıkanır ve müstakbel aileler için dışarı çıkarılırdı. Ve sonra Will gibi çocuklar tekrar içeri alındı.

"Seni evlat edinemezdim. Ben bekar bir kadındım. Kariyer sahibi bir kadın. Açıkçası, evcil bir taştan daha fazlasına bakacak durumda değildim." Ceketini adamın omuzlarına doladı. Elleri orada kaldı. Aynada ona baktı. "Ziyaret etmeyi bıraktım Çünkü özleme dayanamıyordum. Kendiminkine değil, ki bu yeterince zordu, ama *senin* kalbimi kırdı. Birinin seni seçmesini o kadar çok istiyordun ki."

Will ellerine baktı. Tırnak etleri kanla kaplanmıştı.

"Seni ben seçtim. Faith seni seçti. Sara seni seçti. Bırak bu yeterli olsun. Buna değer olduğunu kabul et."

Kanı kazımak için tırnağını kullandı. Derisi hâlâ pembeydi. Soğuktan tekrar titredi. "Yalnız kalacak."

Amanda ceketini giymesine yardım etti. "Wilbur, Angie gibi kadınlar her zaman yalnız kalacaktır. Etrafında kaç kişi olursa olsun Onlar her zaman yalnız kalacaklar."

Bunu biliyordu. Hayatı boyunca bunu görmüştü. Angie onunla birlikteyken bile kendini ayrı tutuyordu. "Sence Delilah'nın arabasının bagajında ölmesine izin verdiği için ona karşı bir davamız var mı?"

"Jane Doe tek tanışımızken mi? Güvenlik kaydı yok, DNA yok, suçlayıcı parmak izi yok, dumanı tüten silah yok, kanıt yok. İfade, itiraf yok mu?" Amanda bu beyhudeliğe güldü. "Bu Acı çekecek olan Denny. Onu hapisten uzak tutabilirim ama işini, emekli maaşını ve sosyal haklarını kaybedecek."

Will, Collier için üzölmek istemiyordu ama üzüldü. Angie'nin seni kurtların önüne atmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Şunu alayım." Ceketin fermuarını çekmeye çalıştı. Göğsünü geçecek şekilde kapatamadı. Alt kısmı çok kısaydı. Bel kısmı göbeğinin üstüne denk geliyordu. "Oraya geri dönmeden önce sana başka bir gömlek almam gerekecek. Filipinli bir seks işçisine benziyorsun."

Bunu bir veda şutu olarak söylemişti ama henüz gitmesine izin veremezdi.

"Bu onu asla yakalayamayacak, değil mi?" Dedi ki, "Zarar verdiği insanlar. Verdiği zarar."

"Güven bana Will. Hayat sana her zaman kişiliğinin bedelini ödetir."
Amanda ona alaycı bir gülümseme verdi. "Günün her saniyesinde onu yakalıyor."

On Bir Gün Sonra: Cumartesi

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sara mutfağında durmuş, bir yandan öğle haberlerini izlerken bir yandan da bir kase dondurma. On gün süren spekülasyonların ardından Ditmar Wittich nihayet bir röportaj veriyordu. Arkasında yıkılan All-Star Kompleksi'nin ölçekli bir maketi ile oturmuş, All-Star Kompleksi'nin nasıl proje hala iyi bir fikirdi. Saçma sapan konuşuyor da olabilirdi. Muhabir açıkça sadece şu cümleleri önemsiyordu

Rippy ya da *Figaroa* kelimelerini içeriyordu.

Wittich, "Kompleks şehre binlerce istihdam getirecektir" dedi.

Sara televizyonun sesini kısıtı. Alman aksanı dışında, Will'in Goldfinger göndermesini nereden aldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Wittich daha çok bir Stromberg'di.

Dondurmanın kalanını lavaboya döktü. Muhtemelen öğle yemeği için en iyi seçenek değildi ama gündüz içkisinden daha iyiydi. Tekrar televizyona baktığında, ekran Wittich ve şu video arasında bölünmüştü

Rippy Rampage olarak adlandırılıyordu. Sara gözlerini istedi ama yapamadı. Dünyada neredeyse hiç kimse yapamazdı. GBI'dan biri Angie'nin iPad'indeki dosyayı sızdırmıştı. Amanda da Sara'nın düşüncesine göre bu, muhtemelen suçlunun kendisi olduğu anlamına geliyordu.

Angie videonun zarar verici olduğu konusunda haklıydı ama muhtemelen tahmin ettiği nedenden dolayı değil.

Reuben Figaroa'nın Marcus Rippy ile birlikte uyuşturulmuş Keisha Miscavage'a tecavüz ederken çektiği film interneti alt üst etmişti izleme kayıtları. Ne yazık ki, insanların konuşabildiği tek şey, kamera dışında bir kapının açıldığı son üç saniyelik görüntü oldu. çarparak açılır, bir el Reuben'in iPhone'unu uzaklaştırmak için uzanır ve bir kadın açıkça *orospu çocuğu* kelimesinin başlangıcını haykırır.

Video kararmadan önceki pembe bulanıklık çıplak gözle neredeyse kayboluyor, ancak kareleri yavaşlattığınızda Keisha Miscavage'ın kafasını tekmeleyen özel yapım İtalyan deri stiletto'yu görebilirsiniz. Devekuşu derisi ayakkabı parlak fuşya rengine boyanmış. Burun kısmında altın bir *R* harfi işlenmiş.

Will ayakkabıyı hemen tanıdı. Onun için bir şey vardı Ayakkabılar. LaDonna Rippy'nin, kocasının tecavüz soruşturması sırasında verdiği tek mülakatta ince topuklu ayakkabı giydiğini hatırladı.

Marcus Rippy artık serbestçe röportaj veriyordu. Karısına sırtını dönmüş, Reuben'la birlikte Keisha Miscavage'la sadece biraz eğlendikleri konusunda ısrar ediyordu. Video onu . Keisha LaDonna odaya girmeden önce uyuşturulmuştu ama herhangi bir yaralanma belirtisi göstermiyordu. Marcus'a göre asıl hasarı LaDonna vermişti.

İşte Will'in yeni davası: LaDonna Keisha'yı dövmüştü. LaDonna beş saat boyunca onu boğmuş, yumruklamış ve boğazını sıkırmıştı. LaDonna Keisha'nın sırtında ve bacaklarında morluklar bırakmış ve onu bir hafta boyunca hastanede tutacak bir komaya sokmuştu.

Adli kanıtlar bunu . LaDonna'nın DNA'sı kurbanın vücudunda bulunan ter ve tükürükle eşleşti. Keisha'nın DNA'sı LaDonna'nın pembe ayakkabılarındaki kan lekelerinde bulundu. Kovuşturma açık ve kapalı değildi - Rippy'lerin parasıyla hiçbir şey kesin değildi - ama aynı zamanda belgelenmiş bir davranış modeli de vardı.

LaDonna Rippy kıskanç bir kadındı. Will, kurbanlara sessiz kalmaları için ödeme yapılan üç mahkeme dışı anlaşma bulmuştu. Las Vegas'ta bir kadın, LaDonna'nın çenesini kırmasına ve dişlerini dökmesine rağmen hâlâ hikâyesini anlatmayı başarıyordu.

Güney Carolina'da on beş yıl önce başka bir kadın Her şeyi anlatan bir kitap alışverişi. Daha fazlası olacaktı çünkü her zaman daha fazlası vardı. Görünüşe göre Marcus Rippy'nin karısı ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydı.

Marcus'un da aynı şekilde bakıp bakmadığına jüri karar verecekti. Dünya, Marcus'un aynı şeye bakıp bakmadığına

Bir adam bir kadına tecavüz etti ve onu dövdü. Zarar veren bir kadın olduğunda o kadar da değil.

Sara bu iç karartıcı bataklığa tekrar saplanmasına izin veremezdi. Televizyonu kapattı. Şarkı listesini aradı ve Dolly Parton'ı açtı. Süpürgeyi mutfığa fırlattı. Meşhur kollarını sıvadı ve temizleyebilmek için dolaplarındaki her şeyi çıkarmaya başladı.

Her ne kadar Sara kanepede Buffy'yi izleyerek bolca zaman geçirmiş olsa da, bu onun normal stres yönetimi seviyesine geri döndüğünü gösteriyordu.

çok fazla alkol içiyordu. Will, Reuben Figaroa davasını kapatıp LaDonna'ya karşı yeni bir dava açmakla meşguldü.

Marcus Rippy. Sara'yı uykusundan mahrum bırakmamak için geceleri geç saatlere kadar, sabahları da erkenden onun evinde kalıyordu. Onlar birbirlerini bundan çok daha fazlasından mahrum bırakıyorlardı. Yanlış giden başka bir şey daha vardı. Sara ilk evliliğinden beri seks yapmayı bırakmanın tek kesin yolunun seks yapmayı bırakmak olduğunu biliyordu.

Seksin geçici bir çözümden fazlası olacağından değil. Angie ile Will ve Will ile Sara arasında olanlar hâlâ büyük bir sorundu ve Sara bunu tek başına çözemezdi.

Telefon çaldı. Başını bir çekmeceye çarptı. Sara tezgâhın üzerindeki telefona uzanırken birkaç kelime söyledi.

"Benim," dedi Tessa. "Bir telefon kulübesindeyim. Param bitmeden önce dört dakikamız var."

Sara müziği kapattı. "Neden bir telefon kulübesinden arıyorsun?"

"Çünkü kıymetli yeğenin cep telefonumu tuvaletin deliğine düşürdü."

Sara kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı.

"Evet, telefonumun bokla kaplı olması gerçekten komik ve ben elimi oraya sokup o lanet şeyi çıkarmak zorunda kalacağım." Tessa'nın misyonerlik görevi insanlara yardım etmekten çok diline dikkat etmekle ilgiliydi. "Kelimenin tam anlamıyla hiçliğin ortasındayım. Verizon mağazasına gidip yeni bir tane alamam."

"O şimdi nerede?"

"Muhtemelen kitaplarımı karalıyor ve kıyafetlerimi kesiyordur." Tessa iç çekti. "Babasıyla birlikte, onu öldürmediğimden emin olmak istiyor.

Onun yaşındayken benim de bu kadar kötü olduğumu söylemeyin. Annemden çoktan azar işittim."

Tessa da bir o kadar kötüydü ama annelerinden bahsetmek her türlü dalga geçme arzusunu yok etmeye yetmişti. "Benim de kulaklarım çınladı."

"Senin için endişeleniyor."

Sara kendini tezgâhın üzerine itti. "Endişeli olmakla kendini beğenmiş olmak arasında ince bir çizgi vardır."

"Ne dedin Kettle? Pot seni duyamıyor." Tessa tencereyi değiştirdi. Sara hızlı bir karşılık veremedi konu kapanmıştı. "Will ile henüz konuşmadın mı?"

Konuşma. Hesaplaşma. Sara da en az Will kadar bundan korkuyordu.

Kız kardeşine, "Onu biraz rahat bırakıyordum. Reuben Figaroa ve Anthony ile ilgili tüm o şeyler ve ..." Söylemesine gerek yoktu. Tessa'ya detayları hatırlat. Alışveriş merkezindeki rehine çatışmasının hikâyesi Güney Afrika'ya kadar ulaşmıştı. "Ben sadece 'Korkunç bir intihara tanık olduğun için üzgünüm ama ilişkimiz hakkında konuşalım'."

"Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaksın."

"Ne var ki?" Sara sordu. "Ne olacak, ben söyleyeceklerimi söyleyeceğim, da başını sallayacak, yere ya da omzuma bakacak, çenesini ovuşturacak ya da kaşlarını karıştıracak ve günün sonunda bana nasıl hissettiğiyle ilgili hiçbir şey söylemeyecek çünkü bunu yokmuş gibi davranabileceğini ve aramızın iyi olacağını düşünüyor."

"Ohhh." Tessa kelimeyi uzattı. "Bana Will'in erkek olduğunu söylememiştin. Şimdi tüm bunlar birdenbire daha anlamlı hale geldi."

"Ha-ha."

"Sissy, bana tekrar tekrar konuşmayacağını söylüyorsun ama ona ne söylüyorsun?"

"Onu rahat bırakacağımı söylemiştim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye karşı çıktı. "Seni soğukkanlı ve mantıklı davranırken ve bunun X ya da Y çözümü olan bir tür matematik problemi olduğunu düşünmesine izin verirken görebiliyorum."

Ölürsün ama bunu ona söyleyemezsin çünkü zor durumdaki bir genç kız gibi görünmekten endişe ediyorsun." Nefes almak için durdu.

"Bak, genç kız olmakta yanlış bir şey yok. Bu bir erkek/kadın meselesi. Bu insani bir şey. Onunla ilgilenmeyi seviyorsun."

İhtiyaç duyulduğunu hissetmeyi seviyorsun. Will'in de seninle aynı şeyi yaşamasına izin vermende bir günah yok."

Sara daha Tessa söylemeden sıradakinin ne olduğunu biliyordu.

"Ona nasıl hissettiğini göstermelisin."

"Tess, ben sadece-" Sadece kız kardeşine bile olsa gerçeği söylemek zorundaydı. "Kulağa önemsiz geldiğini biliyorum ama onun ikinci tercihiymişim gibi hissetmek istemiyorum."

Tessa'nın yanıtı hemen olmadı. "Will senin ikinci seçimin." Jeffrey'yi kastediyordu. "Aynı şey değil."

"Birçok açıdan Will için daha kötü. Jeffrey hayatta olsaydı hala onunla birlikte olacağına şüphe yok. Ama Will'in lehine, Angie hala ama o seninle olmayı . Yani bu daha çok Boşanmak ve onun şirret eski karısına katlanmak zorundasın, bu da seni kadın nüfusunun tam olarak yarısıyla aynı hizaya getiriyor."

Sara başını dolaplara yasladı. Oturma odasındaki pencereden dışarı baktı. Gökyüzü neredeyse acı verici bir açık mavi. Will'in cumartesi gününü nasıl geçirdiğini merak ediyordu. Dün gece yaptıkları göstermelik telefon görüşmesi, ikisinin de çok heyecanlı görünmediği gelecek planları hakkında bir sürü sesle doluydu hakkında.

Tessa, "Her insanın bir bagajı vardır. Her şeyiniz var Jeffrey ile. Tanrı biliyor ya, benim de bir bokum var. İnsanların yükleri vardır. Eğer devam edersen, bir sonraki adamın da bagajı olacak. Papa'nın bagajı var. Jeffrey'nin de bagajı vardı. Bunu ona karşı kullanmadın."

"Çünkü o bana aitti," dedi Sara ve en çok canını yakan şeyin bu olduğunu anladı. Kıskançtı. Will'in herhangi bir parçasını başka biriyle paylaşmak zorunda kalmak istemiyordu. Aklını. Kalbini. Bedenini. Onu tamamen kendine istiyordu.

"Sissy, ağlama."

"Ağlamıyorum," diye yalan söyledi Sara. Koca, aptal gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Soyut olarak, Will'in kendisi için neden yanlış olduğuna dair tüm nedenleri mantıklı bir şekilde sıralayabilirdi. Ama sonra onu kaybettiğini düşündü ve yataktan kalkmak için bir neden bulmakta zorlandı.

Telefon ötmeye başladı ve onlara zamanın dolmakta olduğuna dair otuz saniyelik bir uyarı verdi.

Tessa, "Bak, seçeneklerini biliyorsun. Gidip Will'i bulabilirsin. ve onu sevdiğini, hayatında olmasını istediğini ve onsuz mutsuz olduğunu söyle."

"Yoksa?"

"Dolly Parton'ı tekrar açabilir ve mutfak dolaplarını süpürmeyi bitirebilirsin."

Sara mutfağa baktı. Bu kadar tahmin edilebilir olmayı gerçekten bırakmalıydı. "Üçüncü bir seçenek var mı?"

"Taşaklarındaki kılları sikeyim."

Sara güldü.

İkisi de sessizce, hat kesilmeden önce telefondan gelen üç hızlı bip sesini beklediler.

Sara telefonu kapattı. Tekrar pencereden dışarı baktı. Havada bir kuş süzülüyordu. Kanatları esintide çırpınıyordu. Sara arka bahçesinde kuş yemlikleri olmasını özlemişti. Bir ömür önce Will'le birlikte baktıkları açık evleri düşündü. Hafta sonlarını sinek kuşu yemliklerini doldurarak geçirdiğini hayal etti.

Will arabasıyla uğraşırken arka verandada çamaşır yıkıyor ve kitap okuyordum.

Grady Yoğun Bakım Ünitesi'nde bekleme odasındaiken, Angie, Will'e kızına sonsuza dek mutlu bir hayat vermek istediğini söylemişti.

Sara bunu Will'e verebilirdi. Eğer izin verirse ona her şeyi verebilirdi.

Köpekler kanepeden kalktı. Kapiya doğru yürüdüler. Kuyruklarını salladılar, çünkü diğer taraftaki kişiyi tanıyorlardı.

Sara'nın ilk düşünceleri tamamen içgüdüsel oldu. Saçları büyükanne topuzu şeklinde toplanmıştı. İçeride olmaktan dolayı terliyordu.

Dolaplar. Ağlamaktan yüzü kıpkırmızıydı. Eski püskü bir tişört ve yırtık bir kot pantolon giymişti. Sütyeni bile boldu. Will'in onu bu şekilde görmesine yetecek kadar uzun bir ilişkileri olmamıştı.

Adam kapıyı açmadan önce banyoya gidebilmek umuduyla tezgâhtan aşağı atladı.

Oturma odasına ulaştı. "Hey."

Sara arkasını döndü.

Elinde bir sürü paket menü vardı. "Bunlar koridordaydı."

"Komşum şehir dışında."

Menüleri yemek masasının üzerine bıraktı. Dairesinin anahtarını havaya kaldırdı. "Bunu kullanmak hâlâ uygun mu?"

"Elbette." Sara pantolonunu çekti. Gömleğini düzeltti. Will belli ki evden gelmişti. Kot pantolon ve koşu tişörtlerinden birini giymişti. Tessa'nın aklından üçüncü seçenek geçti.

Dedi ki, "Faith az önce beni aradı. Kip Kilpatrick yaklaşık yirmi dakika önce ölmüş."

Sara adamın son yirmi dört saattir hastanede olduğunu biliyordu. Belirtileri çok farklıydı. "Sorununun ne olduğunu bulabildiler mi?"

"Yüksek miktarda etilen glikol yutmuş. Antifrizde bulunur ve-"

"Şanzıman sıvısı." Sara, Angie'nin bagajının arkasındaki belirgin kırmızı şişeyi hatırladı. "Yanına kâr kalacak, değil mi?"

"Umurumda değil. Yani, bir adam öldüğü için umurumda. teki olsa bile." Omuz silktili. "Faith spor içeceği olduğunu söylüyor. Kırmızı, şanzıman sıvısıyla aynı ve görünüşe göre tadı tatlı, bu yüzden Kilpatrick bunu fark etmezdi. Ofisteki mini buzdolabındaki şişelerin yarısına ilaç katılmış."

"Zekice."

"Evet."

İkisi de sessizliğe gömüldü.

Sara sanki son bir buçuk haftadır bu konuşmanın bir varyasyonunu gibi hissediyordu. Angie'nin yaptığı korkunç bir şey hakkında konuştular. İş hakkında konuştular. İçlerinden biri şöyle dedi yemek yemekle ilgili bir şeyler söyleyecek, daha da yapmacık bir konuşma yapacaklar, sonra Will bir bahane uyduracaktı

Bazı evrak işlerini bitirebilmek için eve gitmesi gerektiğinden bahsediyordu ve Sara eve gidip tavana bakıyordu.

Dedi ki, "Ee, başka ne var? Öğle yemeği vakti. Aç mısın?"

"Yiyebilirim."

"Evde hiçbir şey yok. Dışarı çıkarsak duş almam gerekecek." "Seni özledim."

Sara onun açık sözlülüğü karşısında şok oldu.

"Sesini özledim. Yüzünü özledim." Ona doğru yürüdü. "Sana dokunmayı özledim. Seninle konuşmayı. Seninle olmayı." Birkaç adım durdu. "Ben kalçalarını sallamanı özledim."

Sara dudağını çiğnedi.

"Sana biraz zaman tanımaya çalışıyorum ama işe yaramadığını hissediyorum. Sanki sen beni affedene kadar seni öpmeye başlamalıyım gibi."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Bebeğim, sana kızgın olmadığımı biliyorsun." Ellerini ceplerine soktu. Yere bakmadı. Onun omzunun ötesine bakmadı. "Bu ayın sonunda bir mahkeme randevum var. gelecek ay. Yayın yoluyla boşanma diye bir şey var. Gazeteye bir ilan veriyorsunuz ve altı ay içinde haber alamazsanız haftalar sonra hakim boşanmanıza karar verebilir."

Sara kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bunu neden daha önce yapmadın?"

"Avukatım bunun asla olmayacağını söyledi. Yargıçlar bu şekilde yapmaktan hoşlanmıyor. Nadiren onaylıyorlar." "Amanda'dan bana bir iyilik yapmasını ve bunu yapacak bir yargıç bulmasını istedim."

Sara, Will için yardım istemenin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Dedi ki, "Senden bir şeyler sakladığımı için özür dilerim. Sana bir şeyler söylemememin büyük bir şey olduğunu biliyorum. Ve özür dilerim."

"Teşekkür " demekten başka ne diyeceğini bilemedi.

Daha bitirmemişti. "Benim tarzımda, kötü şeyleri saklamak zorundaydın. şeyler. Herkesten. Bu sadece insanların sizi sevmesi ya da sevmemesiyle ilgili değildi. Eğer yanlış bir davranışta bulunur ya da yanlış bir şey söylerseniz, bu sosyal hizmet uzmanınıza iletilir ve sosyal hizmet uzmanınız bunu bir dosyaya koyar ve insanlar -potansiyel ebeveynler- normal çocuklar istiyorlardı. Sorun istemiyorlardı. Yani, bir seçeneğin vardı. Ya kendinizi gerçekten kötü, sizi seçip seçmemelerini umursamadığınızı bilmelerini sağlamak gibi. Ya da sorunlarınızı kendinize sakladınız ve ... umuyorum."

Sara cevap vermeye cesaret edemedi. Çocukluğu hakkında çok nadiren konuşurdu.

"Angie'ye söylediğim her şeyi yüzüme vurmanın bir yolunu bulurdu. Bununla beni incitmenin ya da aptal hissettirmenin bir yolunu bul-" Omuz silkti, muhtemelen olasılıklar sonsuz olduğu için. "Bu yüzden ne kadar önemli ya da önemli olmasa da her şeyi içimde tuttum."

önemsiz, çünkü kendimi bu şekilde korudum." Yine de kaçırmadı. "Angie olmadığını biliyorum, ben de artık o evde yaşayan bir çocuk değilim, ama demek istediğim şu ki, bu bir alışkanlığım var, sana bir şeyler söylememek. Bu bir karakter özelliği değil. Bu bir kusur. Ve değiştirebileceğim bir şey."

"Will." Sara başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tüm bunları ona iki hafta önce anlatmış olsaydı, kendini onun kollarına atardı.

"Sana bunu aldım." Cebinden bir anahtar çıkardı. Karşıya doğru kaydırıldı. Tezgâhta. "Kilitleri değiştirdim. Bir alarm taktırdım. Kasamın şifresini değiştirdim. Angie'yle ilgili her şeyden elimi ayağımı çektim." Tekrar durakladı. "Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama seni asla ama asla da anlamalısın.

Asla."

Bu anlamsızlık karşısında başını salladı. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama bundan daha fazlası var."

"Gerçekten yok," diye ısrar etti, her zaman yaptığı gibi. "Bunu tartışmamıza gerek yok, çünkü önemli olan tek şey nasıl hissettiğimiz ve beni sevdiğini biliyorum, sen de benim seni sevdiğimi biliyorsun."

Sara'nın görebildiği tek şey dev bir çemberdi. Bir şeyler hakkında konuşmadıkları için özür diliyor, sonra da bir şeyler hakkında konuşmamaları gerektiğini söylüyordu.

"Her neyse," dedi sonunda. "Şimdi gidiyorum, bunu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim, belki beni de özlemeye başlarsın." Eli kapı koluna yaslandı. "Kararını verdiğinde burada olacağım." Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Sara kapıya baktı. Başını tekrar salladı. Başını sallamadan duramıyordu. Kulağında kene olan bir köpek gibiydi. Çok çileden çıkarıcı bir şekilde eliptikti.

"Kararını verdiğinde burada olacağım."

Bu da ne demek oluyor?

Burada, genel olarak "Senin için buradayım" anlamında mı, yoksa şu anda koridorda fiziksel olarak onun kararını beklemek anlamında mı?

Ve neden ilk sadece onun kararıydı? İlişkilerinin geleceğine birlikte karar vermeleri gerekmez miydi?

Bu asla .

Mutfağa geri döndü. Tencere ve tavalar yere saçılmıştı. Elektrikli süpürgenin hortumu köpek tüyleriyle doluydu. Dolaplara dokunmasına izin vermeden önce onu temizlemesi gerekecekti. Ya da sadece Bugünden vazgeçmek, duş almak, kanepeye uzanmak ve içmek için makul bir saat beklemek.

Köpekler onu banyoya kadar takip etti. Duşu açtı. Kıyafetlerini çıkardı. Suyun düşüşünü izledi ama içine girmedi.

Will'in sözleri kafasının içinde sonsuz bir döngüde oynuyordu. Anılar, çakmaktaşına çarpan bir kibrit gibi sinirini bozuyordu. Will'in söylediği her şey ona sunduğu zaferler Pirus zaferleriydi. Sonunda Angie'den boşanıyordu ama Angie hâlâ etrafta olacaktı. Kilitlerini değiştirmişti ama Angie tıpkı daha önce yaptığı gibi içeri girmenin bir yolunu bulacaktı. O da bir Alarm. Angie şifreyi biliyordu, tıpkı Will'in cep telefonunun kilidini açacak şifreyi bildiği gibi. Sara'yı asla terk etmeyeceğini söylemişti. Ne olmuş yani? Angie de değildi. Bu, Will'in tek yapması gerekenin beklemek olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüğü peri masalından başka bir şey değildi.

sihirli bir şekilde iyi olacaktı.

Sara duşu kapattı. O kadar sinirlenmişti ki elleri titriyordu. Yatak odasına geri dönerken bornozunu giydi. Tessa'yı aramak için telefonu eline aldı ama sonra tuvaleti hatırladı. Ve sonra kız kardeşini aramanın anlamsız olduğunu fark etti çünkü Tessa sadece bariz olanı söyleyecekti: Will her zamanki dolambaçlı yöntemiyle Sara'ya son bir yıldır ondan istediği her şeyi teklif etmişti ve Sara'nın yanıtı da onun kapıdan çıkıp gitmesine izin vermek olmuştu.

Sara yatağa oturdu.

Aptal, diye düşündü ama kendini mi yoksa Will'i mi kastettiğini bilmiyordu.

Buna mantıklı bir şekilde bakması gerekiyordu. Will'in önceki açıklamaları iki şekilde yorumlanabilir. Birincisi: Will daha iyi olmaya çalışacaktı. Açıktı ama ilişkileri hakkında konuşmaktansa gözlerine iğne batırmayı tercih ederdi. İki: İhtiyaç duydukları her şeye zaten sahipken neden ne istedikleri hakkında konuşsunlar ki?

Bir ve iki. X ve Y.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı Sara. Annesinin haklı olmasından daha kötü olan tek şey küçük kız kardeşinin haklı olmasıydı.

Sara yataktan kalktı. Koridora doğru yürürken bornozunu sıkıca bağladı. Oturma odasından geçti. Köpekler onu kapıya kadar takip etti. Sara elini kapı koluna doladığında kulakları dikildi.

Kararlılığı azalmaya başladı.

Ya kapıyı açtığında Will orada durmuyorsa?

Çok fazla zaman . Beş dakika mı? On mu? Hâlâ dışarıda olamazdı.

Ya *burası* başka bir yer anlamına geliyorsa?

Mantık onu hayal kırıklığına uğratmıştı, bu yüzden kadere güvenmek zorundaydı. Will koridorda değilse, onun yokluğunu bir işaret olarak kabul edecekti. olmaması gerekiyordu. Aptal olduğunu. Angie'nin kazandığını. Sara ona izin vermişti çünkü sahip olduklarının kıymetini bilmek yerine istediğini sandığı şeylere kafayı takmakla meşguldü.

Ona nasıl hissettiğini göster.

Tessa ona daha savunmasız olmasını söylemişti. İçinde ne olduğunu bilmeden bir kapıyı açmaktan daha savunmasız bir şey olamazdı. diğer tarafa.

Sara bornozunu gevşetti.

Saçının tokasını açtı.

Kapıyı açtı.

Sonsöz

Angie parktaki tahta bir banka oturdu. Çıtalar buz gibi soğuktu. Paltosunu giymesi gerekirdi ama Ocak ayının havası gölgede dondurucu, güneşte yakıcı bir sıcaklığın tuhaf bir karışımıydı.

Angie bilerek ağaçların gölgelediği bir bank seçmişti. Saklanmıyordu ama görünmek de istemiyordu.

Bulunduğu yerden parkın diğer tarafındaki Anthony'yi net bir şekilde görebiliyordu.

Onun torunu. Gerçek değil ama teknik olarak.

Salıncaktaydı, etrafı en az on çocukla çevriliydi.

Bacakları dimdikti, başı arkaya yaslanmıştı. Daha yükseğe tırmanmaya çalışırken kıkırdıyordu. Angie bir uzman olmaktan çok uzaktı, Ama altı yaşındaki bir çocuğun böyle davranması gerektiğini biliyordu. Duvarın dibinde oturup diğer çocukların eğlenmesini seyretmek değil, tam ortasında, etrafta koşuşturmak, diğerleri gibi mutlu olmak.

Çocuğun mutluluğunu uzun bir süre daha korumasını umuyordu. Reuben Figaroa'nın öldürülmesinin üzerinden altı ay geçmişti. kendisi. Anthony'nin annesi neredeyse ölüyordu. İki gün boyunca soğukkanlı bir kaltak tarafından alıkonulmuştu. Atlanta'dan taşınmışlardı, Thomaston'a, annesinin ailesinin yanına. Yeni bir okuldaydı. Yeni arkadaşlar edinmek zorundaydı. Reuben Figaroa'nın günahları gün geçtikçe daha fazla ortaya çıkarken babası hâlâ haberlerdeydi.

Ama Anthony buradaydı, salıncakta sallanıyordu. Çocuklar lastik bantlar gibiydi. Çabucak geri çekilirlerdi. Sadece yıllar geçmeye başladığında anılardan geri çekilirlerdi.

Jo hala geri çekiliyor muydu?

Angie salıncak setinin arkasından baktı. Her zamanki piknik masalarında oturan bir grup anneyi inceledi.

Jo da onlarla birlikte oturuyordu ama etrafta bir yerde. Kolu, beline bağlanmış bir askıdaydı. Angie prognozu bilmiyordu, Ama Jo'nun elinin hâlâ bağlı olmasını iyiye işaret olarak algıladı. Ayrıca bunu Jo'nun sonunda diğerlerine katıldığına dair iyi bir işaret olarak gördü.

Kadınlar. Park düzenli olarak öğleden sonraları gidilen bir . Jo aylarca kendini ayrı tutmuş, kibarca gülümsemiş, bir gazete ya da bir kitap okurken başını sallamıştı.

birkaç piknik masası kitap. Şu anda onların masasında oturuyor olması, onlara bakıyor olması, onlarla konuşuyor olması bir ilerleme olmalıydı.

Angie, Delilah'nın onu öldürmeye çalıştığı geceden beri kızıyla konuşmamıştı. En azından Jo'nun duyabileceği kadar değil. Angie'nin onu Grady'ye bırakırken Jo'ya söylediği son şey

Talimatlar. Angie, Denny'yi çoktan aramıştı.

Hastane. Ng de oradaydı, bu yüzden Jo için inandırıcı olabilecek bir senaryo bulmak zorunda kaldılar: Jo'nun erkek arkadaşının ona zarar verdiğini, ortadan kaybolduğunu, adını vermeyeceğini, suç duyurusunda bulunmak istemediğini, adının Delilah Palmer olduğunu söyledi.

Jo rolünü iyi oynamıştı ama Angie'nin yaptığı diğer şeyleri bilmiyordu; olay yerindeki pisliği temizlemek, polis eğitimini kullanarak her şeyi gözlerden saklamak gibi. Delilah'yı hayatının son ve en sefil yolculuğuna çıkarmak gibi.

Angie, Delilah'nın bedenine yaptıklarını uzun uzun düşündüğünde hâlâ ürperiyordu. Ölmesine izin vermemek, çünkü kaltak bunu hak etti, ama kesmeyi.

Elbette Angie tehlikeliydi ama hasta değildi.

Önemli olan, amaçların araçları haklı çıkarmasıydı. Jo bunun canlı kanıtıydı. Kelimenin tam anlamıyla yaşıyordu. Geri kalanını Angie bilmiyordu. Jo'nun eli umarım iyileşecekti ama bazı yaralar Hangi merhemi denerseniz deneyin açık kaldı.

Angie şu anda kızının aklından neler geçtiğini sadece tahmin edebiliyordu. Jo hâlâ Reuben yüzünden suçluluk duyuyor olmalıydı. Daha da kötüsü, onun gitmiş olmasından dolayı rahatlamıştı. Anthony için endişelenecekti, kısa vadeli hasar, uzun vadeli hasar. Henüz kendisi için endişelenmiyordu ama çünkü tüm dünya kocasının ona ne yaptığını biliyordu. Anthony'ye. Keisha Miscavage'a. Diğer kadınlara, çünkü

Takip eden aylarda, kurbanlar

Ahşap işçiliği. Marcus Rippy ve Reuben Figaroa gösterilerini yollara taşımış, ülkenin dört bir yanındaki kadınlara uyuşturucu verip tecavüz etmişlerdi. Otuz kadar kurban olabilir.

Angie, Reuben'in tecavüz ettiği kadınları asla dövmediğini bilmenin Jo'yu rahatlatıp rahatlatmadığını merak etti. Bu sadece Jo için sakladığı özel bir şeydi.

Eğer skor tutuyorsanız, ki Angie tam da bunu yapacak biriydi, gerçek kazanan Keisha Miscavage oldu. Bilgisayarı olan herhangi birinin onun toplu tecavüzünü Google'da aratabileceği gerçeği kızı korkutmamıştı. Angie, Keisha'nın hikâyesini haberlerden takip etmişti. O geri döndü Okulda. Temiz kalıyordu. katılıyor, diğer öğrencilerle saldırı hakkında konuşuyordu. İnsanlar artık ona inanıyordu ya da en azından inanmayanlardan daha çok inanıyordu. Bir erkeği tecavüzle suçlayan bir kadın deli bir orospuydu. İki kadın, üç kadın, birkaç düzine kadın, haklı olabilirlerdi.

Anthony salıncaktan atladı. Ayakları yanlış yere bastı. Kıçının üstüne düştü. Jo ayağa fırladı, ama Anthony de öyle. O da Kışındaki kumları. Tırtıklı bir çizgide dört kez zıpladı ve sonra gitti.

Jo, oğlu ip tırmanışına yerleşene kadar yerine oturmadı. Elini göğsüne götürmüştü. Diğer annelerin endişesinden dolayı onunla alay ettikleri belliydi. Jo gülümsedi ama bu küçük ilgiden bile çekinerek başını öne eğdi.

Angie, Jo'nun Keisha gibi olmasını istiyordu. Dünyaya açılmasını. Herkese siktir olup gitmesini söylemek, ayağa kalkmak, annesi gibi güçlü olmak. Kendini saklamaktan başka bir şey yapmak için.

Utangaçlık mıydı? Korku muydu?

Angie son birkaç aydır zihninde Jo'ya bir mektup yazıyordu. İçeriği her zaman ön planda değildi.

Düşünceler. Bunu takıntı haline getirmiyordu. Olan şuydu: Yeni bir yere taşınmak için eşyalarını topluyordu ya da yeni arabasıyla yolda giderken aklına şöyle bir cümle geliyordu

mektupta işe yarar:

Seni tutmalıydım.

Gitmene asla izin vermemeliydim.

Starbucks'ta o pisliğe bağırdığını gördüğüm an seni sevdim çünkü o zaman anladım ki sen benim kızsın.

Angie mektubu asla gerçekten yazamayacağını biliyordu. Jo'ya mutlu sonunu vermek istiyorsa yazamazdı. Yine de cazibesi hâlâ oradaydı. Angie yeterince bencildi, soğuk kalpliydi. Yeterliydi ve ardında birkaç kayıp bırakmaktan çekinmediğini kesinlikle kanıtlamıştı ama şimdilik her zaman yaptığı şeyi yapmaktan memnundu: kızını uzaktan izlemek.

Jo iyi olacak gibi görünüyordu. Daha çok dışarı çıkıyordu. Bazen soluğu Anthony'nin yeni okulunun yakınındaki kafede alıyor, orada sırf yapabildiği için saatlerce oturuyordu. Diğer zamanlarda kiliseye gider ve arka sıraya oturur, ellerini kucağında kavuşturup mihrabın arkasındaki vitraylara bakardı. Teyzeleri, kuzenleri ve her türden şamatacı, mutlu insan vardı.

Angie Şükran Günü ve Noel'i birlikte geçirmeyi hayal bile edemezdi. Anthony iki ilçe ötedeki özel bir okula gidiyordu. Mali açıdan güvendeydiler. Jo, Reuben Figaroa'nın hiçbir hesabında yer almamıştı ama Reuben Figaroa'yla hâlâ evliydi.

Korkakların yolunu seçti ve tüm yatırımları, mülkleri, arabaları, parası ona miras kaldı.

Angie'nin de kendi mirası vardı. Dale, Deidre ölünceye ve onu kandırınca kadar Angie'ye sahip çıkmadığı için amcasından kalan mirasın bir tür ironisi vardı. Angie'nin Kia'sından aldığı nakit paranın toplamı 18.000 dolardı. Banka hesabındaki parayla birlikte, hayatının geri kalanında ne yapacağına karar vermeden önce geçinmek için yaklaşık elli bin doları vardı.

Özel geri mi döndün? Dolandırıcılığa mı? Kızları kaçırmaya mı? Hap kaçakçılığına mı? Atlanta'ya mı?

Deidre kendini uyuşturarak unutturduğundan beri Angie bir kez bile seçme şansı olduğunu hissetmemişti. On yaşından beri, Dale hep oradaydı,

Angie'yi itiyor, çekiyor, tokatlıyordu. Kaçmayı başardığında bile, Virginia her seferinde onu tekrar bağrına basıyordu.

Jo'ya yazdığı hayali mektupta Angie, Dale ve Virginia'nın ona nasıl kancayı taktıklarını anlatacaktı. Bu olay olduğunda Anthony'den sadece dört yaş büyüktü. O zamanlar

Savunmasız. Dehşete düşmüştü. Onları mutlu etmek için her şeyi ve her şeyi yaptığını çünkü dünyada sahip olduğu tek şeyin onlar olduğunu. Belki LaDonna Rippy'den alıntı bile yapabilirdi. Kaltak o ayakkabıları elinde tuttuğu için hapishanede zor zamanlar geçirecekti ama hasarın doğası hakkında yanılmamıştı. Bazı insanların içlerinde, hayatlarını doldurmaya çalışarak geçirdikleri boşluklar vardı. ile Nefret. Haplarla. Entrikalarla. Kıskaçlıkla. Bir çocuğun sevgisiyle. Bir erkeğin yumruğuyla.

Jo'nun içindeki boşluğu Angie yaratmıştı. Bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. Jo, onu evlat edinen ailesi tarafından büyütülmüştü. Bir ailesi vardı.

normal bir hayat. Ama Angie bebeğini o hastane odasında terk ettiği anda Jo gözyaşlarına boğulmuştu. Eskiler şöyle derdi. kadınlar babalarıyla evlenirdi. Angie, Jo'nun daha çok annesine benzeyen erkeklere ilgi duyduğunu hissediyordu.

Yapacak çok fazla bahane yoktu ama Angie kızına şunu söylerdi: Kötülük bir anda gelmez.

Domino taşları zamanla düşer. Birini yanlışlıkla incitirsiniz ve onlar da bunu yanınıza bırakır. Sonra onları bilerek incitmeyi denersiniz ve yine de etrafta kalırlar. Ve sonra fark edersiniz ki ne kadar çok incitirseniz kendinizi o kadar iyi hissedersiniz. Böylece onları incitmeye devam edersiniz, onlar da size tutunmaya devam eder, yıllar geçer ve siz kendinizi hala yanınızda olmalarının, neden olduğunuz acının sorun olmadığı anlamına geldiğine ikna edersiniz.

Ama bu yüzden onlardan nefret ediyorsunuz. Onlara yaptıklarınız için. Onların sana yaptıkları için.

Ani ve güçlü bir esinti Angie'nin ince gömleğini delip geçti. Ağaca baktı. Amerikan çınarı olduğunu tahmin etti, belki de bir Yüz metre boyundaydı. Ölü yapraklardan ve dallardan oluşan küçük noktacıklar gölgeye bir saç ağı görünümü veriyordu. Devasa gövde, sığ Kökleri. Tüm ihtişamına rağmen, kötü bir fırtına sırasında eninde sonunda devrilecek türden bir ağaç.

"Anthony!" Jo yüksek sesle ve net bir şekilde bağırdı.

Kaydırdan yukarı koşuyordu. Suçluluk duygusuyla aşağı koştu ve el sallayarak özür diledi. Jo yavaşça sıraya döndü. Başını iki yana salladı. Gülümsüyordu. Dişlerini gösteren büyük bir sırıtma değil, ama şöyle bir gülümseme her şeyin yoluna girebileceğini söyledi.

Angie'nin sonu iyi olacak mı?

Bütün bunları bir mektup yazmayı düşünerek yapıyordu, oysa önemli olan tek mektup Will'in ona bıraktığı mektuptu.

Polis gözetiminden çıkar çıkmaz Angie hemen posta kutusuna koşmuştu. Kip'ten aldığı son çeki nakde çevirmesi gerekiyordu. Kilpatrick'in hesabı kapatılmadan önce.

Çek orada değildi.

Onun yerine Will'den bir mektup bulmuştu.

Mektup değil . Daha çok bir not gibi. Zarf yok. Sadece katlanmış bir defter kağıdı. Bilgisayarını kullanmamıştı. Kalem kullanmıştı. Will artık imzası dışında hiçbir şey yazmıyordu. Çok utanıyordu. Angie onun el yazısını en son lisede, bilgisayarlardan önce, kimse disleksinin ne olduğunu bilmeden ve çocuksu, ters harflerinin ve kötü yazımının düşük bir IQ'ya işaret ettiğini düşünmeden önce görmüştü.

Tipik Will notu kısa ve özdü, Angie'nin Sara'nın arabasının ön camına bıraktığı her şey kadar kısaydı.

Bitti artık.

Üç kelime. Hepsinin altı çizili. İmzasız. Will her zaman kısaltmalardan kaçınırdı. Onu evindeki masasında oturmuş, notu incelerken, imla üzerinde ter dökerken, doğru yazıp yazmadığını anlayamazken ve birinden kontrol etmesini isteyemeyecek kadar gururluyken hayal edebiliyordu.

Sara'nın bundan haberi olmazdı. Bu Will ve Angie arasındaydı. "Anne!"

Delici çığlık onu irkiltti. Üç küçük kız bağırarak etrafta koşuşturmaya başladılar. Bir nedeni yokmuş gibi görünüyordu ama ses bulaşıcıydı. Çok geçmeden herkes Çocuklar çığlık atıyordu.

Gitmesi için işaret.

Angie doğru yürüdü. Güneş onu çabucak ısıttı. Arabası Craigslist'ten satın aldığı eski model bir Corvette'ti. Para Delilah Palmer'ın kredi kartından çektiği avanstan gelmişti. Fatura küçük kaltağa kalacak değildi ya. Garip bir şekilde, araba Angie'ye Delilah'yı hatırlatıyordu. Lastikler kötüydü. Boyası dökülüyordu. Yine de anahtarı çevirdiğinde motorun tehditkâr bir gürültüsü vardı.

İçeride kalıcı bir parfüm kokusu vardı. Önceki sahibinden değil, Angie'den. Sara'nın Chanel No. 5'inin yarım şişesi hâlâ ondaydı. Koku ona pek uymuyordu ama muhtemelen Sara'ya da uymuyordu.

Angie hâlâ yer tutucusuna göz kulak oluyordu.

Sam Vera'nın ona aynı şeyi ayarlamasını sağlamıştı. Reuben Figaroa'nın bilgisayarını klonlamak için kullandığı teknoloji. Sara'nın dizüstü bilgisayarındaki içerikler artık gerçek zamanlı olarak güncelleniyordu. Hâlâ kız kardeşine Will hakkında mide bulandırıcı derecede tatlı e-postalar yazıyordu.

Beni kollarına aldığı anda, tek düşünebildiğim bunun sonsuza dek sürmesini istediğim.

Angie o satırı okuduğunda gülmüştü. Sonsuzluk asla düşündüğün kadar uzun .

Teşekkür

İlk teşekkür her zaman editörüm Kate Elton'a ve Victoria Sanders, edebiyat . Cheng Caplan Agency'deki film menajerim Angela Cheng Caplan listeyi tamamlıyor. Ayrıca VSA'dan Bernadette Baker Baughman ve Chris Kepner'e de teşekkür etmek isterim. Liate Stehlik, Dan Mallory, Heidi Richter ve HC US çalışanları Dünyanın dört yanındaki harika, hevesli yayıncılarıma da teşekkür ederim. Çevirmenlerime de özel bir teşekkür borçluyum. benimle birlikte geçiş. Okuyucularımın en iyi deneyimi yaşaması benim için çok önemli ve ekibin bunu gerçekleştirmek için hala tüm silindirleriyle çalışıyor olmasından dolayı minnettarım.

Sara'nın gerçek bir doktor gibi görünmesini sağlayan tüm tıbbi şeyler için Dr. David Harper'a teşekkürler. Ya da en azından kurguda gerçek bir doktor.

Dr. Judy Melinek bana gerçekten tuhaf ve ürkütücü bir fikir verdi (teşekkürler Judy!). Patricia Friedman bana bağlayıcı olmayan bazı hukuki tavsiyelerde bulundu.

Dona Roberts (GBI emekli), Sherry Lang (GBI emekli) ve Vickye Prattes (APD emekli) prosedürel sorularda çok yardımcı oldular; tüm hatalar bana aittir.

Son olarak, dağlarda yazarken benimle ilgilendiği için babama ve evde benimle ilgilendiği için D.A.'ya minnettar olmaya devam ediyorum.

SON DUL'dan Bir Alıntı

Birinci Bölüm

Pazar, 7 Temmuz 2019

Önsöz

Michelle Spivey mağazanın arkasına doğru koştu, çılgınca *bulmak* için her koridoru tarıyor, beyninde panik içinde düşünceler dolaşıyor: *Onu nasıl gözden kaybettim, ben korkunç bir anneyim, bebeğim bir pedofil ya da insan kaçakçısı tarafından kaçırıldı, mağaza güvenliğine haber miyim, polisi aramalı mıyım ya da-*

Ashley.

Michelle o kadar ani durdu ki ayakkabısı yere vurdu. Keskin bir nefes alarak kalbini tekrar normal ritmine döndürmeye çalıştı. Kızı köle olarak satılmıyordu. Makyaj tezgahında numuneleri deniyordu.

Panik rahatlama da dağılmaya başladı. On bir yaşındaki kızı.

Makyaj tezgahında.

Ashley'e on ikinci yaş gününe kadar hiçbir şekilde makyaj yapamayacağını söyledikten sonra, arkadaşları ne yaparsa yapsın, sadece allık ve dudak parlatıcısı kullanabileceğini söylediler.

Michelle elini göğsüne bastırdı. Koridorda yavaşça yürüdü, kendine mantıklı ve makul bir konuşma yapmak için zaman tanıdı. kişi.

Ashley ruj renklerini incelerken sırtı Michelle'e dönüktü. Bileğinin ustaca bir hareketiyle tüpleri çevirdi çünkü tabii ki

Ashley arkadaşlarıyla birlikteyken onların tüm makyaj malzemelerini dener ve birbirleri üzerinde pratik yaparlardı çünkü kızlar böyle yapardı.

En azından bazı kızlar. Michelle bu çekimi hiç hissetmemişti.

hazırlanıyordu. Kendi annesinin çığlık atan sesini hâlâ hatırlayabiliyordu.

Michelle bacaklarını tıraş etmeyi reddettiğinde: *Asla külotlu çorap giyemeyeceksin!*

Michelle'in cevabı: *Tanrıya şükür!*

Bu yıllar önceydi. Annesi çoktan ölmüştü. Michelle kendi çocuğu olan yetişkin bir kadındı ve her kadın gibi o da annesinin hatalarını yapmamaya yemin etmişti.

Fazla mı düzeltmişti?

Genel erkek fatma eğilimleri kızını cezalandırıyor muydu?

Ashley gerçekten makyaj yapacak yaşta mıydı?

Michelle'in göz kalemleri, bronzlaştırıcılar ve Ashley'in YouTube'da saatlerce izlediği diğer şeylerle hiç ilgisi yoktu.

Kızını belli bir kızın kadınlığa geçişinden mahrum etmek mi?

Michelle gençlerin dönüm noktalarıyla ilgili araştırma yapmıştı. On bir yaş önemli bir yaştı, sözde kriter yılıydı.

çocuklar gücün yaklaşık yüzde 50'sini elde etmişti. Onlara emir vermek yerine pazarlık yapmaya başlamanız . Hangi

soyut olarak çok mantıklı olsa da pratikte dehşet vericiydi. "Ah!" Ashley annesini gördü ve çılgınca rujunu

ekranın içine. "Ben-"

"Her şey yolunda." Michelle kızının uzun saçlarını geriye doğru okşadı. Duşta bir sürü şampuan şişesi, saç kremi ve sabun vardı.

Michelle'in tek güzellik rutini terletmeyen güneş kremiyken.

"Özür dilerim." Ashley ağzına bulaşan dudak parlaticısını sildi.

Michelle, "Çok güzel," demeye çalıştı.

"Gerçekten mi?" Ashley, Michelle'in kalbinin her telini çekiştiren bir şekilde ona gülümsedi. "Bunu gördün mü?" Dudak parlaticısı vitrinini kastediyordu. "Renkli olanı var, bu yüzden daha uzun süre dayanması gerekiyor. Ama bunda vişne aroması var ve Hailey b-"

Michelle sessizce kelimeleri doldurdu, *çocuklar daha çok sevdi.*

Ashley'nin yatak odasının duvarlarındaki çeşitli Hemsworth'ler gözden kaçmamıştı.

Michelle, "En çok hangisini seviyorsun?" diye sordu.

"Şey ..." Ashley omuz silkti ama on bir yaşındaki bir çocuğun fikir sahibi olmadığı pek bir şey yoktu. "Sanırım renkli olanlar daha uzun süre dayanıyor, değil mi?"

Michelle, "Bu mantıklı" dedi.

Ashley hâlâ iki ürünü tartıyordu. "Kirazın tadı kimyasal gibi mi? Ben hep çiğnerim, yani onu taksam muhtemelen beni tahriş edeceği için çiğneyip atarım?"

Michelle başını salladı ve içindeki polemiği bastırmaya çalıştı:
Güzelsin, zekisin, çok komik ve yeteneklisin ve sadece seni mutlu eden şeyleri yapmalısın çünkü mutlu ve güvenli kızların ilginç olduğunu düşünen değerli erkeklerin ilgisini çeker.

Bunun yerine Ashley'e, "Beğendiğin birini seç ve sana harçlığından avans vereyim" dedi.

"Anne!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki insanlar başlarını kaldırıp baktı. Ardından gelen dans Shakira'dan çok Tigger'a aitti. "Ciddi misiniz siz? Siz dediniz ki-"

Sizler. Michelle içinden bir inilti çıkardı. Bunu nasıl açıklayacağım? Ashley'nin on iki yaşına kadar makyaj yapmayacağı konusunda anlaşmışken ani bir dönüş mü?

Sadece dudak parlatıcısı!

Beş ay sonra 12 yaşına girecek!

Gerçek doğum gününe kadar olmaz demiştik ama iPhone'u almasına izin verdin!

İşin püf noktası buydu. Olayı tersine çevirip iPhone'la ilgili hale getirmek, çünkü o tepede ölen kişi tamamen kaderin bir cilvesi olarak Michelle'di.

Michelle kızına, "Patronu ben hallederim. Sadece dudak parlatıcısı. Başka bir şey istemiyorum. Seni mutlu edeni seç."

Ve bu onu mutlu etti. O kadar mutluydu ki Michelle kendini kadına gülümsüyordu.

şeker pembesi Sassafras Yo Ass'ın ışıltılı tüpünün

Otuz dokuz yaşında, koşu şortu giymiş, terli saçlarını beyzbol şapkasının içine toplamış bir kadın.

"Bu-" Ashley o kadar neşeliydi ki zar zor konuşabiliyordu. "Bu harika anne. Seni çok seviyorum ve bunun sorumlusu ben olacağım. Bu yüzden sorumludur."

Alışverişlerini bez torbalara doldurmaya başladığında Michelle'in gülümsemesi ölüm katılığının ilk aşamalarını gösteriyor olmalıydı.

iPhone. Bunu iPhone hakkında yapmak zorundaydı, çünkü bu konuda da anlaşılmışlardı, ama sonra Ashley'nin tüm arkadaşları

Yaz kampına bir tane ile geldi ve *Hayır kesinlikle olmaz, bir tane olmayan tek çocuk olmasına izin veremezdim.*

Michelle bir konferanstaydı.

Ashley mutlu bir şekilde çantaları topladı ve çıkışa yöneldi. iPhone'u çoktan çıkmıştı. Başparmağı ekranda kayarken

Arkadaşlarını dudak parlatıcısından haberdar etti, muhtemelen bir hafta içinde mavi göz farı sürüp gözlerinin kenarlarında kızları kediye benzeten o kıvrımı yapacağını tahmin ediyordu.

Michelle felakete sürüklenmeye başladığını hissetti.

Ashley göz makyajını paylaşarak konjonktivit, sties ya da blefarit kapabilir. Dudak parlatıcısı ve dudak kalemi yüzünden Herpes simpleks virüsü ya da Hepatit C kapabilir, rimel çubuğuyla korneasını çizebileceğinden bahsetmiyorum bile. Bazı rujlar ağır metaller ve kurşun içermiyor muydu? Staph, strep, E. coli. Michelle ne halt düşünüyordu? Kendi kızını zehirliyor olabilir. Yüzeysel kirleticiler hakkında yüz binlerce kanıtlanmış çalışma vardı.

Beyin tümörleri ve cep telefonları arasında dolaylı bir ilişki olduğunu öne süren göreceli avuç dolusu.

İleride Ashley güldü. Arkadaşları mesajlarına cevap veriyordu. Otoparkı geçerken çantaları çılgınca savurdu. O

On bir, on iki değil ve on iki hala çok gençti, değil mi?

Çünkü makyaj bir sinyal gönderiyordu. İlgilenmek için bir ilgi telgrafı çekiyordu, ki bunu söylemek korkunç derecede feminist olmayan bir şeydi ama burası gerçek dünyaydı ve kızı hala bir bebektir.

İstenmeyen ilgiyi geri çevirmekle ilgili bir şey yok.

Michelle sessizce başını salladı. Ne kadar kaygan bir zemin. Dudak parlatıcısından MRSA'ya ve Phyllis Schlafly'a kadar. Vahşi ruhunu kilitlemek zorundaydı.

Böylece eve döndüğünde, Ashley'e makyaj malzemesi almamaya yemin ettikleri halde makyaj malzemesi almasının mantıklı bir açıklamasını yapabilecekti.

iPhone'da olduğu gibi.

Anahtarlarını bulmak için çantasına uzandı. Dışarısı karanlıktı.

Tepedeki ışıklar yeterli değildi ya da belki de yaşlandığı için gözlüklerine ihtiyacı vardı - zaten erkeklere işaretler göndermek isteyen bir kızı olacak kadar yaşlıydı. Birkaç yıl içinde büyükanne olabilirdi. Bu düşünce midesini bulandırdı.

bir endişe fıçısına takla attı. Neden şarap almamıştı?

Ashley'in mesajlaşırken bir arabaya çarpmadığından ya da uçurumdan düşmediğinden emin olmak için başını kaldırıp baktı.

Michelle ağzının açık kaldığını hissetti.

Bir minibüs kayarak kızının yanında durdu.

Yan kapı açıldı.

Bir adam dışarı atladı.

Michelle anahtarlarını kavradı. Tam gaz koşmaya başladı ve kızıyla arasındaki mesafeyi kapattı.

Çılgılık atmaya başladı ama artık çok geçti.

Ashley kaçmıştı, tıpkı ona öğrettikleri gibi. Bu iyiydi, çünkü adam Ashley'i istemiyordu. Michelle'i istiyordu.

Bir Ay Sonra

Pazar, 4 Ağustos 2019

BİRİNCİ BÖLÜM

4 Ağustos Pazar, 1337

Sara Linton sandalyesinde arkasına yaslandı ve yumuşak bir sesle, "Evet, anne," diye mırıldandı. Annesinin dizinin dibine oturtulamayacak kadar büyüdüğü bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Bana o yatıştırıcı ses tonunu takınma." Bir yığın taze fasulyeyi öfkeyle gazetenin üzerine atarken, Cathy'nin öfkesi mutfak masasının üzerinde asılı duruyordu. "Sen ablan gibi değilsin. Etrafta dolaşmıyorsun. Lisedeyken Steve vardı, sonra da Mason.

hala anlayamıyorsan, o zaman Jeffrey." Gözlüklerinin üzerinden yukarı baktı. "Eğer Will'de karar kıldıysanız, onda karar kılın."

Sara, Bella Teyzesinin birkaç eksik adamı tamamlamasını bekledi, ancak Bella buzlu çayını yudumlarken boynundaki inci dizisiyle oynamakla yetindi.

Cathy, "Babanla ben yaklaşık kırk yıldır evliyiz," diye devam etti.

Sara denedi, "Ben asla-"

Bella öksürük ile kedi hapşırığı arasında bir ses çıkardı.

Sara uyarıyı dikkate almadı. "Anne, Will'in boşanması daha yeni sonuçlandı. Hâlâ yeni işimle başa çıkmaya çalışıyorum. Hayatımızın tadını çıkarıyoruz. Bizim için mutlu olmalısın."

Cathy fasulyeyi boyun kırar gibi kırdı. "O hâlâ evliyken onunla görüşüyor olman yeterince kötüydü."

Sara derin bir nefes aldı ve ciğerlerinde tuttu. Ocağın üzerindeki saate baktı.

13:37.

Saat gece yarısı gibiydi ve henüz öğle yemeği bile yememişti.

Yavaşça nefesini verdi ve mutfağı dolduran harika kokulara odaklandı. Pazar öğleden sonrasını bu yüzden terk etmişti: Tezgâhta soğuyan kızarmış tavuk. Fırında pişen vişneli tart. Ocaktaki mısır ekmeği tenceresinde eriyen tereyağı.

Bisküvi, tarla bezelyesi, börülce, tatlı patates suflesi, çikolatalı kek, cevizli turtta ve bir kaşığı kıracak kadar kalın dondurma.

Önümüzdeki hafta boyunca günde altı saat spor salonunda çalışmak vücuduna vereceği zararı telafi etmeyecekti ama Sara'nın tek korkusu şuydu eve götürmeyi söyledi.

Cathy bir fasulye daha kopararak Sara'yı hayal aleminden çıkardı.

Bella'nın bardağında buz çınladı.

Sara arka bahçedeki çim biçme makinesinin sesini dinledi.

Anlayamadığı nedenlerden ötürü Will, teyzesinin hafta sonu peyzaj işlerine bakmaya gönüllü olmuştu. Onun bu konuşmanın herhangi bir kısmına kazara kulak misafiri olacağı düşüncesi, derisinin bir diyapazon gibi titremesine neden oldu.

"Sara." Cathy sesli bir nefes aldıktan sonra kaldığı yerden devam etti. bırakmıştı: "Artık neredeyse onunla yaşıyorsun. Onun eşyaları senin dolabında. Tıraş malzemeleri, tüm banyo malzemeleri banyo."

"Ah, tatlım." Bella Sara'nın elini okşadı. "Asla bir erkekle aynı banyoyu paylaşma."

Cathy başını salladı. "Bu babanı öldürecek."

Eddie ölmeyecekti ama kızlarıyla çıkmak isteyen erkeklerin hiçbirisiyle mutlu olamadığı gibi o da mutlu olamayacaktı.

Sara'nın ilişkilerini kendine saklamasının nedeni de buydu.

En azından sebebin bir kısmı.

Üstünlüğü ele geçirmeye çalıştı, "Biliyor musun anne, az önce evimi gözetlediğini itiraf ettin. Mahremiyet hakkım var."

Bella dudak büktü. "Bebeğim, gerçekten böyle düşünmen çok tatlı."

Sara tekrar denedi, "Will ve ben ne yaptığımızı biliyoruz. Koridorda not tutan sersem gençler değiliz. Birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Cathy homurdandı ama Sara bunu izleyen sessizliği kabullenme sanacak kadar aptal değildi.

Bella dedi ki, "Burada uzman olan benim. Beş kez evlendim ve-"

"Altı," diye araya girdi Cathy.

"Rahibe, bunun iptal edildiğini biliyorsun. Demek istediğim, bırakın çocuk ne istediğini kendi başına bulsun."

"Ona ne yapması gerektiğini söylemiyorum. Ona tavsiye veriyorum. Eğer Will konusunda ciddi değilse, o zaman yoluna devam etmeli ve ciddi olduğu bir erkek bulmalı. Sıradan ilişkiler için fazla mantıklı."

"Mantıksız olmak duygusuz olmaktan daha iyidir."

"Charlotte Brontë'nin kızımın duygusal sağlığı konusunda bir uzman olduğunu düşünmüyorum."

Sara şakaklarını ovuşturarak baş ağrısını engellemeye çalıştı. Midesi gurulduyordu ama öğle yemeği ikiye kadar servis edilmeyecekti. Önemli değildi çünkü bu konuşmayı yapmaya devam ederse, biri ya da belki üçü de bu mutfakta ölecekti.

Bella, "Şekerim, bu hikâyeyi gördün mü?" diye sordu. Sara başını kaldırdı.

"Karısını bir ilişkisi olduğu için öldürdüğünü düşünmüyor musunuz? Demek istediğim, ikisinden birinin bir ilişkisi var, bu yüzden karısı da ilişki yaşayan kişiyi öldürdü." Sara'ya göz kırptı. "Muhafazakârların endişelendiği şey buydu. Eşcinsel evlilik zahirleri önemsiz hale getirdi."

Sara, Bella'nın gazetede bir makaleyi işaret ettiğini fark edene kadar takip etmekte zorlanıyordu. Michelle Spivey dört hafta önce bir alışveriş merkezinin kaçırıldı. Hastalık Kontrol Merkezleri'nde bilim insanıydı. FBI'ın soruşturmayı devraldığı anlamına geliyordu. Gazetede fotoğraf Michelle'in ehliyetinden. Fotoğrafta bir Otuzlu yaşlarının sonlarında, gözlerinde DMV'deki berbat kameranın bile yakalamayı başardığı bir kıvılcım olan çekici bir kadın.

Bella, "Hikayeyi takip ediyor muydun?" diye sordu.

Sara başını salladı. İstenmeyen yaşlar gözlerine doldu. Kocasını beş yıl önce öldürülmüştü. Sevdığı birini kaybetmekten daha kötü olabileceğini düşündüğü tek şey, o kişinin gerçekten ölüp ölmediğini asla bilemeyecek olmasıydı.

Bella, "Ben kiralık katil diyeceğim. Genelde böyle olduğu ortaya çıkıyor. Karısı daha yeni bir modelle değiştirdi ve eskisinden kurtulmak zorunda kaldı."

Sara onu bırakmalıydı çünkü Cathy açıkça heyecanlanmıştı. Ama Cathy açıkça sinirlenmeye başladığı için Sara Bella'ya, "Bilmiyorum. Olay olduğunda kızı da oradaydı. Annesinin bir minibüse sürüklendiğini görmüş. Bunu söylemek muhtemelen saflık olur ama diğer annesinin çocuğuna bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Fred Tokars karısını çocuklarının önünde vurdu."

"Bu hayat sigortası içindi sanırım? Ayrıca, işleri karanlık değil miydi ve bir mafya bağlantısı yok muydu?"

"Ve o bir erkekti. Kadınlar elleriyle öldürmeye meyilli değil midir?"

"Tanrı aşkına." Cathy sonunda kırıldı. "Lütfen bunu Tanrı'nın gününde cinayet hakkında konuşmak? Ve Rahibe, siz de aldatan eşleri tartışmamalısınız."

Bella boş bardağındaki buz tıkırdattı. "Bu sıcakta bir mojito iyi olmaz mıydı?"

Cathy ellerini birbirine vurarak yeşil fasulyeleri bitirdi. Bella'ya "Yardımcı olmuyorsun." dedi.

"Ah, , kimse yardım için Bella'ya bakmamalı."

Sara gözlerini silmeden önce Cathy'nin arkasını dönmesini bekledi. Bella onun ani gözyaşlarını fark etmemişti, bu da Sara mutfaktan çıkar çıkmaz ikisinin de Sara'nın ağlamak üzere olduğundan bahsedecekleri anlamına geliyordu, çünkü -neden? Sara ağlamasını açıklayamıyordu. Son zamanlarda, üzücü bir reklamdan radyodaki bir aşk şarkısına kadar her şey onu harekete geçirebiliyordu.

Gazeteyi eline aldı ve haberi okuyormuş gibi yaptı. Michelle'in kayboluşuyla ilgili hiçbir gelişme yoktu. Bir ay çok uzun bir süreydi. Karısı bile onun sağ salim dönmesi için yalvarmayı bırakmış, Michelle'i her kim kaçırdıysa lütfen cesedi nerede bulabileceklerini bildirmesi için yalvarıyordu.

Sara burnunu çekti. Burnu akmaya başlamıştı. Yığından bir kâğıt peçeteye uzanmadı. Elinin tersini kullandı.

Michelle Spivey'i tanımıyordu ama geçen yıl Emory Tıp Fakültesi mezunlar toplantısında eşi Theresa Lee ile kısa bir süre tanışmıştı. Lee bir ortopedist ve Emory'de profesördü. Michelle ise CDC'de epidemiyolog. Makaleye göre, ikili 2015 yılında evlendi, bu da muhtemelen yasal olarak mümkün olur olmaz düğümü bağladıkları anlamına geliyordu. On beş yıldır birlikteydiler. Ondan önce. Sara, yirmi yıl sonra en yaygın iki boşanma nedenini çözdüklerini varsayıyordu: termostat için kabul edilebilir sıcaklık ayarı ve bulaşık makinesinin hazır olduğunu bilmiyormuş gibi davranmanın ne derece suç olduğunu boşaltıldı.

Yine de odadaki evlilik uzmanı o değildi.

"Sara?" Cathy sırtını tezgâha dayamış, kollarını kavuşturmuştu. "Açık konuşacağım."

Bella kıkırdadı. "Bir dene bakalım."

Cathy, "Hayatına devam etmekte sorun yok," dedi. "Kendine yeni bir hayat kur

Will ile. Eğer gerçekten mutluysan, o zaman gerçekten mutlu ol. Yoksa ne diye bekliyorsun ki?"

Sara gazeteyi dikkatlice katladı. Gözleri tekrar saate döndü.

13:43.

Bella, "Jeffrey'i severdim, ruhu şad olsun. Öyle bir vardı.

Ama Will çok tatlı. Ve seni seviyor, tatlım." Sara'nın elini okşadı. "Gerçekten seviyor."

Sara dudağını çiğnedi. Pazar öğleden sonrası doğaçlama bir terapi seansına dönüşmeyecekti. Duygularını çözmeye ihtiyacı yoktu. Her romantik komedinin ilk perdesindeki ters soruna yakalanmıştı: Will'e çoktan aşık olmuştu ama onu nasıl seveceğinden emin değildi.

Will'in sosyal beceriksizliğiyle başa çıkabilirdi ama iletişim kuramaması neredeyse ikisinin de sonu olacaktı. Sadece bir kez ya da iki kez, ama birkaç kez. Sara başlangıçta onun en iyi tarafını göstermeye çalıştığına kendini ikna etmişti. Bu normaldi. Yatarken gerçek pijamalarını giymeden önce altı ay geçmesine izin vermişti.

Aradan bir yıl geçmişti ve o hala bazı şeyleri gizli tutuyordu. Kendisi. Önemli olmayan aptalca şeyler, onu arayıp söylememek gibi. Geç saate kadar çalışmak zorunda kalacağını, basketbol maçının uzadığını, bisikletinin yarı yolda bozulduğunu, bir arkadaşının taşınmasına yardım etmek için hafta sonu gönüllü olduğunu söyledi. İletişim kurmadığı için ona kızdığında her zaman şok olmuş görünürdü.

Bu şeyler. Onu takip etmeye çalışmıyordu. Akşam yemeği için ne sipariş edeceğini bulmaya çalışıyordu.

Bu etkileşimler ne kadar can sıkıcı olsa da, gerçekten önemli olan başka şeyler de vardı. Will yalan söylemekten çok, ona gerçeği söylememek için akıllıca yollar buluyordu - ister tehlikeli bir işle ilgili olsun

ya da çocukluğuyla ilgili korkunç bir ayrıntı ya da daha kötüsü, eski karısının iğrenç, narsist kaltağı tarafından yakın zamanda işlenen bir vahşet.

Mantıksal olarak Sara, Will'in davranışının kökenini anlıyordu. Çocukluğunu koruyucu aile sistemi içinde geçirmişti. ihmal ediliyordu, istismar ediliyordu. Eski karısı duygularını ona karşı silah olarak kullanmıştı. Hiçbir zaman sağlıklı bir ilişki içinde olmamıştı. ilişki. Geçmişinde gizlenen gerçekten iğrenç iskeletler vardı. Belki Will Sara'yı koruduğunu düşünüyordu. Belki de kendini koruduğunu düşünüyordu. Mesele şu ki, hangisinin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü Will sorunun varlığını kabul etmiyordu.

"Sara, tatlım," dedi Bella. "Sana söylemek istedim, geçen gün okuldayken burada yaşadığın zamanları düşünüyordum. Hatırlıyor musun şekerim?"

Sara üniversite yıllarını hatırlayınca gülümsedi ama sonra teyzesi ve annesinin bakışlarını yakalayınca dudaklarının kenarları titremeye başladı.

Çekiç düşmek üzereydi.

Kızarmış tavuk vaadiyle onu buraya çekmişlerdi.

Bella dedi , "Bebeğim, dürüst olacağım. Bu eski ev, tatlı Bella Teyzen için çok fazla. Geri taşınmaya ne dersin?"

Sara güldü ama sonra teyzesinin ciddi olduğunu anladı. Bella, "Burayı onarıp kendinize ait bir yer haline getirebilirsiniz," dedi. Sara ağzının hareket ettiğini hissetti ama söyleyecek sözü yoktu.

"Tatlım." Bella Sara'nın elini tuttu. "Her zaman vasiyetimde sana bırakmak istemişim ama muhasebecim bir vakıf aracılığıyla şimdi sana devredersem vergi durumunun daha iyi olacağını söyledi. Şehir merkezinde bir apartman dairesi için depozito yatırdım bile. Sen ve Will Noel'e kadar taşınabilirsiniz. Fuayeye 20 metrelik bir ağaç sığar ve bir sürü yer var-"

Sara bir anlık işitme kaybı yaşadı.

Büyük Buhran'dan hemen önce inşa edilmiş olan bu görkemli Gürcü evini her zaman sevmişti. Altı yatak odası, beş banyo, iki yatak odalı bir araba evi, süslü bir bahçe kulübesi, eyaletin en varlıklı posta kodlarından birinde üç dönümlük bir arazi. On dakikalık bir araba yolculuğu sizi şehir merkezine götürür. On dakikalık bir yürüyüş sizi Emory Üniversitesi kampüsünün merkezine götürecektir. Mahalle Frederick Law Olmstead'in ölümünden önce aldığı son görevlerden biriydi ve parklar ve ağaçlar Fernbank Ormanı'na güzel bir şekilde uyum sağladı.

Rakamlar kafasında dönmeye başlayana kadar cazip bir teklifti.

Bella 1980'lerden beri hiçbir şeyi değiştirmemişti. Merkezi ısıtma ve havalandırma. Sıhhi tesisat. Elektrik. Sıva onarımları. Yeni pencereler. Yeni

Çatı. Yeni oluklar. En ufak mimari detaylar için Tarih Derneği ile kavga etmek. Kaybedecekleri zamandan bahsetmiyorum bile.

Çünkü Will tüm işleri kendisi yapmak isteyecek ve Sara'nın az sayıdaki boş akşamları ve uzun, tembel hafta sonları boya renkleri ve para hakkında tartışmalara dönüşecekti.

Para.

Asıl engel buydu. Sara'nın Will'den çok daha fazla parası vardı. Aynı şey evliliği için de geçerliydi. O asla unutmayacaktı Jeffrey'nin ticaret hesabındaki bakiyeyi ilk kez gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi. Sara aslında testislerinin vücuduna geri çekilirken çıkardığı iniltiyi duymuştu. Bu, Jeffrey'nin çok fazla onları tekrar dışarı çıkarmak için emme.

Bella, "Ve tabii ki her türlü vergi konusunda yardımcı olabilirim, ama-" diyordu. "Teşekkür ." Sara içeri dalmaya çalıştı. "Çok cömertsin ama-"

"Bir düğün hediyesi olabilir." Cathy masaya otururken tatlı tatlı gülümsedi. "Çok hoş olmaz mıydı?"

Sara başını salladı ama annesine değil. Onun nesi vardı ki? Neden Will'in tepkisi hakkında endişeleniyordu? Ne kadar parası olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi nakit ödüyordu. Bunun kredi kartlarına inanmadığı için mi, yoksa kredisi berbat olduğu için mi olduğu, konuşmadıkları başka bir konuydu. sahip olmak.

"O da neydi?" Bella başını yana eğmişti. "Bir şey mi duydunuz? Havai fişek gibi mi? Ya da başka bir şey?"

Cathy onu görmezden geldi. "Sen ve Will burayı eviniz yapabilirsiniz. Kız kardeşin de garajın üstündeki daireyi alabilir."

Sara çekicinin son darbesini indirdiğini gördü. Annesi sadece Sara'nın hayatını kontrol etmeye çalışmıyordu. Tessa'yı da işin içine katmak istiyordu.

Sara, "Tess'in başka bir garajın üzerinde yaşamak istediğini sanmıyorum" dedi. Bella, "Şu anda çamurdan bir kulübede yaşamıyor mu?" diye sordu.

"Sissy, sus." Cathy Sara'ya, "Tessa'yla eve taşınma konusunu konuştun mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledi Sara. Küçük kız kardeşinin evliliği dağılmak üzereydi.

Tessa Güney Afrika'da yaşıyor olsa da onunla günde en az iki kez Skype üzerinden görüşüyordu. "Anne, bu işin peşini bırakmalısın. Bu o kadar da 1950s. Kendi faturalarımı ödeyebiliyorum. Emekliliğim halledildi. Yasal olarak bir erkeğe bağlı olmama gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Cathy'nin yüz ifadesi odanın sıcaklığını düşürdü. "Eğer evliliğin bu olduğunu düşünüyorsan, bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok." Kendini masadan kaldırıp ocağın başına döndü. "Will'e akşam yemeği için bulaşık yıkamasını söyle."

Sara yuvarlanmamak için gözlerini kapattı. Ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı.

O sırada ayak sesleri salonda yankılanıyordu. eski Doğu halısının çevresini dolaştı. İlk Fransız kapı setinin önünde durdu. Alnını cama dayadı.

Will mutlu bir şekilde çim biçme makinesini kulübeye doğru itiyordu. Bahçe muhteşem görünüyordu. Şimşir ağaçlarını bile düzgün dikdörtgenler halinde kesmişti. Kenarlar cerrahi bir hassasiyet gösteriyordu.

2,5 milyon dolarlık bir tamirat için ne derdi?

Sara böylesine büyük bir sorumluluk almak istediğinden bile emin değildi. Evliliğinin ilk birkaç yılını Jeffrey ile birlikte küçük zanaatkar bungalovunu yeniden şekillendirerek geçirmişti. Sara duvar kâğıtlarını söküp merdiven millerini boyarken yaşadığı fiziksel yorgunluğu ve bir çek yazıp bu işi başkasına bırakabileceğini ama kocasının inatçı biri olduğunu bilmenin dayanılmaz ıstırabını çok iyi hatırlıyordu, İnatçı adam.

Kocası.

Bu, annesinin, bir yıl önce
Mutfak: Sara, Will'i Jeffrey'i sevdiği gibi seviyor muydu, seviyorsa neden onunla evlenmiyordu ve sevmiyorsa neden zamanını boşa harcıyordu?

Hepsi de güzel sorulardı ama Sara kendini Scarlett O'Hara döngüsüne kapılmış, yarın düşüneceğine dair kendi kendine söz verirken buldu.

Kapıyı omuzlayarak açtı ve bir ısı duvarıyla karşılaştı. Yoğun nem havayı terliyormuş gibi hissettiriyordu. Yine de, o uzandı ve saçındaki bandı çıkardı. Boynunun arkasındaki ek katman, ısıtılmış bir fırın eldiveni gibiydi. Taze çimen kokusu dışında, bir buhar odasına girmiş gibi hissediyordu. Oda. Tepeye doğru yürüdü. Spor ayakkabıları gevşek kayaların üzerinde kaydı. Böcekler yüzüne üşüştü. Bella'nın kulübe dediği ama aslında bir kulübe olan yere doğru yürürken onlara Mavi taş zeminli, iki at ve bir at arabası için alana sahip dönüştürülmüş ahır.

Kapı açıktı. Will odanın ortasında duruyordu. Pencereden dışarı bakarken avuçlarını çalışma masasının üstüne bastırmıştı. Öyle bir durgunluğu vardı ki, Sara'nın acaba araya girmeliydi. Son iki aydır onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunun hayatlarının neredeyse her alanına girdiğini hissedebiliyordu. Ona bunu sormuştu. Bunu düşünmesi için ona zaman tanımıştı. Onun aklından çıkarmaya çalışmıştı. Adam iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu ama sonra onu şu anda yaptığı şeyi yaparken yakalıyordu: Yüzünde acı dolu bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Sara boğazını temizledi.

Will arkasını döndü. Tişörtünü değiştirmişti ama sıcak, tişörtü göğsüne yapıştırmıştı bile. Kaslı bacaklarına ot parçaları yapışmıştı. Uzun ve zayıftı ve Sara'ya verdiği gülümseme bir an için yaşadığı tüm sorunları unutturdu onunla birlikte.

"Öğle yemeği vakti geldi mi?" diye sordu.

Saatine baktı. "Saat bir kırk altı. Fırtınadan önce tam on dört dakikalık sakın bir zamanımız var."

Gülümsemesi sırtımaya dönüştü. "Kulübeyi gördün mü? Yani, gerçekten gördün mü?"

Sara bunun bir baraka olduğunu düşündü ama Will'in heyecanlandığı belliydi.

Köşedeki bölmeli alanı işaret etti. "Orada bir pisuar var. Gerçek, çalışan bir pisuar. Ne kadar havalı değil mi?"

"Harika," diye mırıldandı harika olmayan bir şekilde.

"Bakın bu kirişler ne kadar sağlam." Will altı-dört yaşındaydı, kirişe tutunup birkaç barfiks çekebilecek kadar uzun boyluydu. "Ve şuraya bak. Bu televizyon eski ama hâlâ çalışıyor. Şurada da eskiden atların yaşadığı yerde bir buzdolabı ve mikrodalga fırın var."

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. kadar şehirli bir çocuktu ki buna durak dendiğini bilmiyordu.

"Kanepe de biraz küflü ama gerçekten rahat." Yırtık deri koltuğa zıpladı ve onu yanına çekti. "Burası harika, değil mi?"

Sara dönen toza doğru öksürdü. Amcasının eski *Playboy*'larından oluşan yığını gıcırdayan kanepeye bağlamamaya çalıştı.

Will sordu, "Taşınabilir miyiz? Şaka yapıyorum."

Sara dudağını ısırıldı. Onun şaka yapmasını istemiyordu. Ona ne istediğini söylemesini istiyordu.

"Bak, bir gitar." Enstrümanı eline aldı ve tellerin gerginliğini ayarladı. Birkaç tıngırtıdan sonra tanınabilir sesler. Sonra da bunu bir şarkıya dönüştürdü.

Sara, onun hakkında yeni bir şey öğrenmenin her zaman getirdiğı o hızlı şaşkınlık heyecanını hissetti.

Will, Bruce Springsteen'in "I'm on Fire" şarkısının açılış dizelerini mırıldandı.

Çalmayı bıraktı. "Bu biraz iğrenç, değil mi? "Hey küçük kız, baban evde mi?"

"Kızım, Yakında Kadın Olacaksın a ne dersin? Ya da 'Don't Stand So Close to Me'? Ya da 'Sara Smile'ın açılış şarkısına?"

"Lanet olsun." Gitarın tellerini kopardı. "Hall and Oates da mı?"

"Panic! At the Disco'nun daha iyi bir versiyonu var." Sara onun uzun parmaklarının tellerde çalışını izledi. Onun ellerini seviyordu. "Ne zaman öğrendin

oynamak için?"

"Lise. Kendi kendime öğrendim." Will ona mahcup bir bakış attı. "On altı yaşında bir erkeğin on altı yaşında bir kızı etkilemek için yapacağı her aptalca şeyi ve ben nasıl yapılacağını biliyorum."

Güldü, çünkü bunu hayal etmek zor değildi. "Solgun muydun?"

"Duh." Gitarı tıngırdatmaya devam etti. "Pee-wee Herman'ın sesini yaptım. Kaykayla takla atabiliyordum. Thriller'in tüm sözlerini biliyordum. Beni asitle yıkanmış kot pantolonum ve Nember's Only ile görmeliydin. ceket."

"Nember?"

"Dollar Store markası. Milyoner olduğumu söylemedim." Gitardan başını kaldırdı, belli ki onun eğlencesinden hoşlanıyordu. Ama sonra başını sallayarak "Orada neler oluyor?" diye sordu.

Sara daha önceki ağlama halinin geri geldiğini hissetti. Aşk onu bunaltmıştı. Onun duygularını çok iyi anlıyordu. Kendisinin de onunkilere uyum sağlamasının doğal olduğunu kabul etmesini umutsuzca istiyordu.

Will gitarı yere bıraktı. Kızın yüzüne uzandı ve başparmağıyla kızın alnındaki endişeyi sildi. "Bu daha iyi."

Sara onu öptü. Gerçekten öptü. Bu kısım her zaman kolaydı. Parmaklarını Will'in terli saçlarında gezdirdi. Will onun boynunu öptü, sonra daha aşağıya. Sara onun içine doğru eğildi. Gözlerini kapadı ve Will'in ağzının ve eller onun tüm şüphelerini giderir.

Kanepe ani ve şiddetli bir sarsıntı geçirdiği için durdular.

Sara, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Will, dünyayı yerinden yeteneğiyle ilgili bariz espriyi yapmadı. Kanepenin altına baktı. Ayağa kalktı, başının üstündeki kirışleri kontrol etti, parmak eklemlerini taşlaşmış tahtaya vurdu.

"Birkaç yıl Alabama'da olan depremi hatırlıyor musunuz? O da aynıydı ama daha güçlüydü."

Sara kıyafetlerini düzeltti. "Şehir kulübü havai fişek gösterisi yapıyor. Belki de yeni bir gösteriyi test ediyorlardır?"

"Güpegündüz mü?" Will kuşkulu görünüyordu. Tezgâhın üzerinde telefonunu buldu. "Herhangi bir uyarı yok." Mesajlarını gözden geçirdi, sonra bir arama yaptı. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncü bir arama denedi.

numara. Sara beklenti içinde bekledi ama Will sonunda başını salladı. Tüm devrelerin meşgul olduğunu söyleyen kayıtlı mesajı duyabilmesi için telefonu kaldırdı.

Ekranın köşesine saati not etti. Öğleden sonra
1:51.

Will'e "Emory'de acil durum sireni var. Doğal bir afet olduğunda çalışıyor-
"

Bum!

Yeryüzü şiddetli bir sarsıntı daha geçirdi. Sara, Will'i arka bahçeye kadar takip edebilmek için kendini kanepeye yaslamak zorunda kaldı.

Gökyüzüne bakıyordu. Koyu bir duman bulutu ağaçların arkasına kıvrılıyordu. Sara, Emory Üniversitesi kampüsünü yakından tanıyordu.

On beş bin öğrenci.

Altı bin öğretim üyesi ve personel. Yer
sarsan iki patlama.

"Hadi gidelim." Will arabaya doğru koştu. Georgia Soruşturma Bürosu'nda özel ajandı. Sara ise bir doktordu. Ne yapmaları gerektiği konusunda tartışmaya gerek yoktu.

"Sara!" Cathy arka kapıdan seslendi. "Bunu duydun mu?"

"Emory'den geliyor." Sara arabasının anahtarlarını bulmak için eve koştu. Düşüncelerinin korkuya dönüştüğünü hissetti. Şehir kampüsü altı yüz dönümlük bir alana yayılmıştı. Emory Üniversitesi Hastanesi. Egleston Çocuk Hastanesi. Hastalık Kontrol Merkezleri. Ulusal Halk Sağlığı Enstitüsü. Yerkes Ulusal Primat Araştırma Merkezi. Winship Kanseri Enstitüsü. Devlet laboratuvarları.

Patojenler. Virüsler. Terörist saldırısı? Okul saldırganı? Yalnız silahlı adam?

"Banka olabilir mi?" Cathy sordu. "Şu banka saldırıları vardı. hapishaneyi havaya uçurmaya çalışan soyguncular."

Martin Novak. Sara şehir merkezinde önemli bir toplantı olduğunu biliyordu ama mahkûm şehrin çok dışında güvenli bir evde saklanıyordu.

Bella, "Her neyse, henüz haberlere çıkmadı," dediMutfaktaki televizyonu açmıştı. "Buddy'nin eski av tüfeği buralarda bir yerde."

Sara çantasında anahtarlığını buldu. "İçeride kal." Annesinin elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Babamı ve Tessa'yı ara ve iyi olduğunu söyle."

Kapıya doğru yürürken saçlarını topladı. Kapıya varmadan önce dondu kaldı.

Hepsi olduğu yerde donmuştu.

Acil durum sireninin derin, kederli feryadı havayı doldurdu.

Okuduklarınızı beğendiniz mi? [SON](#) 'u satın almak için buraya tıklayın

Yazar Hakkında

KARIN SLAUGHTER, aralarında Will Trent ve Grant County serileri ile *New York Times*'ın en çok satan kitapları *Cop Town* ve *Güzel Kızlar*. Kitaplarının dünya çapında otuz beş milyondan fazla kopyası basılmıştır. Atlanta, Georgia'da yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Karin Slaughter tarafından da

Blindsighted Kisscut

Suluk Soğuk Bir

Korku Silinmez

Bir Cazibe Gibi (editör)

İnançsız Triptik

Beyond Reach

Fractured

Çözölmü

ş Kırık

Düşmü

ş

Görünmeyen

Suçlu

Polis Şehri

Güzel Kızlar

E-kitap Orijinalleri

Snatched

Yanımdaki Diken

San Saçlı, Mavi Gözlü

The logo for Bookperk is centered on a black rectangular background. The word "Bookperk" is written in a sans-serif font, with "Book" in yellow and "perk" in white. A faint, light gray circular outline is visible behind the text.

Bookperk'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

Will Trent, Karin Slaughter Publishing LLC'nin ticari markasıdır.

TUTULAN KADIN. Telif hakkı © 2016 Karin Slaughter'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü

kısa alıntılar dışında yazılı izin alınmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

eleştirel makaleler ve incelemelerde. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

HarperCollins kitapları eğitim, iş veya satış promosyonu amaçlı kullanım için satın alınabilir. Bilgi için lütfen Özel Piyasalar Departmanı SPsales@harpercollins.com .adresinde

BİRİNCİ BASKI

Fotoğraf: MC2000/Shutterstock, Inc.

Dijital Baskı EYLÜL 2016 ISBN: 978-0-06-243023-6

Sürüm 04092018

Baskı ISBN: 978-0-06-243021-2

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street London
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

